УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

АКО ГОВОРЯ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ГОДИНА XIV
(1934-1935 г.)

ТОМ I

София 2014 г.

Учителят Беинса Дуно
АКО ГОВОРЯ
Общ окултен клас
Година XIV (1934-1935 г.)
ТОМ I

© Издателска къща „Жануа`98“
пл. „П. Р. Славейков“ 11
Тел. 02 / 987 87 30
www.janua-98.com
ISBN 978-954-9589-69-2, първо издание

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

АКО ГОВОРЯ

Десет минути размишление.

“В начало бе Словото”

Ще прочета тринайсета глава от Първото послание към коринтяните.

Тайна молитва.

Има едно знание в света, което е потребно. Човек може да знае много работи, но в дадения случай това, което може да употреби, то е най-важното, то е най-съществено. Ако имаш да вървиш дълъг път, това, което носиш или това, към което се стремиш, ще те умори. Ето защо това, което в даден случай можеш да употребиш, то ще те ползва. Понякога вие се натъквате на противоречия, като мислите де ще бъдете след десет, петнайсет или повече години. Де ще бъдете? Ще бъдете точно там, дето сте сега. Понякога онова, което хората мислят, е сън. Един сънувал, че бил малко петгодишно дете, после пораснал, свършил основно училище, след това свършил гимназия, после университет, настанил се на работа, ходил на много места по света и много работи научил. Като се събудил, видял, че е пак в леглото си. В няколко часа само той е могъл да порасне, да свърши училище, да се настани на работа и да обиколи света, но след това се видял на същото място, дето легнал. Питам, какво ще ви ползва такова знание?

Някога вие мислите като насън, че много знаете, но това знание е насън, вие не сте го приложили в живота си. Човек може по същия начин да говори и за Любовта, но това е сън, не е истинска Любов. Някой казва: “Топло ми е сърцето.” Това е сън. Знаете ли какво нещо е топлото сърце? Това са думи само. Да е топло огнището, това е топло сърце. Огън, на който не може да се опече хляб, огън ли е? Огнище, на което не може да се опече хляб, огнище ли

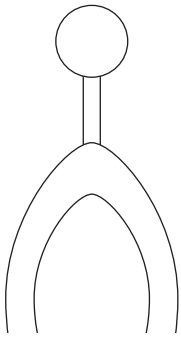
е? Знание, което не може да ви помогне, знание ли е?

Като говори за Любовта, апостол Павел я разглежда в съвсем друго положение. Той я разглежда като най-съществено нещо в живота.

Мога за обяснение да ви дам следния пример. Представете си, че имате силно желание да ядете хляб. Имате хляб, но устата ви е схваната, не можете да ядете. Отвътре имате желание да ядете, гладът ви измъчва, а отвън нямате условия да ядете. Какво ви ползва този хляб? Държите го в ръката си, разглеждате го, но не можете да го възприемете в себе си. Но не е достатъчно да приемете хляба в стомаха си. Изискват се след това ред процеси. В стомаха хлябът трябва да се асимилира, да се превърне в сок, който да се всмукне в организма, да се превърне в кръв, да се разнесе в дробовете, дето се пречиства, да отиде в мозъка и там да се трансформира в мисъл.

Първо животът се изразява в хубави чувства, които хората често изгубват. Това, което се губи, не е реално. Реални неща са тези, които влизат в човека. Веднъж влезли в човека, те вече не се губят. Любовта е нещо реално, но вън от Бога тя не съществува, не се проявява. Значи Любовта е външното проявление на Бога. Вън от Него тя не се проявява.

Да допуснем, че имате един кръг, който представлява човешката глава. Сега, за да разберете Любовта, тя трябва да влезе в човека.

Иначе какво ще разправят на болния неща, които той не може да разбере? Болният страда от стомах, а вие му разправяте за ревматизма - той нищо няма да разбере. Каквото и да му разправяте, той ще ви каже: "Оставете тези работи. Мене корем ме боли, а вие ми разправяте други работи." Или някого го боли сърце или гърбът, а вие му разправяте други неща. Той ще ви каже: "Остави тези работи, те не

ме интересуват.” И на вас като разправям тези работи, ще кажете: “Остави тези неща. Нас пари, пари ни трябват. Къщи ни трябват. Зима иде, може ли да останеш вън, да зъзнеш на снега?” Така е, но защо мръзнат хората? Някой човек, след като е облечен, пак казва, че сърцето му било студено. Добре е облечен, къща има, жена има, деца има и пак казва, че сърцето му било студено. При това и отвън е топло, слънцето грее, а той казва, че сърцето му било студено. Какво ще кажете за този човек? Значи липсва му нещо. Тази липса е подобна на някое ядене, което е много хубаво сготвено, но българинът обича повече пипер и казва: “Малко червен пипер не му достига.” Друг пък казва, че малко масълце трябва на яденето. Вярно е и това, но какво допринася маслото?

Това са външни схващания. Маслото има едно свойство, че образува повече топлина в човека. Хора, които имат по-малко мазнини, те са обикновено по-сухи, по-нервни хора. Кожата на ръката обикновено у тези хора е суха и отвътре у него започва да изсъхва. Този човек започва лесно да се дразни от нищо и никакво. Каквото и да му кажат, той ще иска да му се разправят други работи. Ако говорите на религиозния, той ще ви каже: “Какво ни разправяте за тези кръгове? Кажи ни нещо за Божията Любов или за ангелите, за светиите.” Този човек иска да му се говори за Божията Любов, но има една смътна представа за Бога, за ангелите. Каквото и да му се говори за Бога, той има смътна представа и за този, и за онзи свят. Той мисли, че онзи свят е като този. Ако си представите Бога отвън като някакво живо същество, нищо не можете да разберете, колкото и да ви се говори за Него. Тогава няма да разберат и стиха, че ние живеем, движим се и съществуваме в Бога. Де ще търсите Бога? Вън от себе си вие не можете да Го намерите. Като разсъждаваме по този начин, ние можем да се отвлечем, но едно трябва да знаете, че знанието при известни условия е необходимо. Представете си, че в живота ви не ви върви. Какво правите? Каз-

вате: “Аз не съм късметлия човек.” Какво разбирате под думата “късмет”? Турците казват: “Ако нещо ми е на късмет, да ми дойде на крака.” И християните, и религиозните хора вярват на късмета. Те казват: “Като дойде Духът, Той ще ни научи.” Значи техният късмет е в Духа. Но има един закон, който регулира нещата.

Един човек сънувал следния сън. Дошъл при него един господин, подал му в ръката една торба с пари и му казал: “Вземи тези пари и докато съм още тук при тебе няколко часа, иди на пазаря и виж какво можеш да си купиш с тях. Каквото успееш да си купиш в тези пет-шест часа, твое ще бъде. След това ще си замина.” Той взел торбата с парите и отишъл на пазаря. Какво да види. В който дюкян отивал, всички били затворени. Отива за дрехи - магазинът затворен. Отива за обуща - също магазинът затворен. Отива да си купи храна, хляб - пак затворено. Отива да търси майстори да поправят нещо в къщите му - никъде няма майстор. Поглежда часовника си - времето лети, а той още нищо не си е купил. Като изминало определеното време, отива най-после при този господин, който го чакал у дома му, предал му торбата неотворена и казал: “Нямам късмет.” Господинът взел торбата си и си заминал. Това значи, че човек може да носи знанието в себе си, без да го разбира и да може да го използва.

Какво представя горният кръг? Той представя човешката глава и възможностите, които са вложени в нея. Главата представя Божествения свят, с който е свързан човек чрез мисълта си. Дробовете му представят ангелския свят, а стомахът - човешкия свят. На физическия свят човек е това, каквото представя неговото благоутробие. Той е като онзи свещеник, който турил ръцете си на стомаха, на корема си и казал: “Владико свети, да бъде така, както ти казваш.” Щом ядеш всичко, всичко добре се нарежда. Значи между главата, дробовете и стомаха на човека има едно съотношение. Някои казват: “Само с ядене не става.” Така е, само с ядене

работите не се уреждат, но и без ядене нищо не става. “Много мислене не трябва”. Така е, но и без мислене нищо не става. С много мислене не става, но и без мислене нищо не става. “Е, то с много работа не става.” С много работа не става, но и без работа не става. Човек трябва да разсъждава. Какво значи “с много мислене не става”? Това значи - ако човек много се тревожи и много мисли, работата не става. Човек не трябва да се тревожи, а само да мисли. Ако пък никак не мисли, той се натъква на друга опасност.

Всички хора имат по една глава, но не са ѝ дали възможност да се прояви. Досега вие не сте си поставили въпрос, на какво място е поставена главата ви, на какво очите, носът и тъй нататък. Казвате: “Така ни е създал Бог.” Така е, но вие никога не сте си задали въпроса, как да употребите тялото си, което Бог ви е дал. Ако е достатъчно само да кажете, че Бог ви е създал такива, мислите ли, че ако влезете в другия свят такива, каквито сте сега, ще можете да направите нещо? Вие не знаете, че щастието ви седи в двете ръце. Ако знаете разумно да движите двете си ръце, вие ще придобиете големи блага. Вземете например един цигулар. Ако знае правилно да свири, да движи лъка си, той на един концерт само ще може да получи около шейсет-седемдесет хиляди лева. Казвате: “Хубаво свири този човек.” Да, хубаво свири. Като вземе лъка и цигулката си, изкарва нещо от нея. Вземете певицата например, знае как да пее и да говори. Тя има в себе си една малка ципица, която определя всичкото ѝ щастие. Казвате: “Да, има ангелски глас.” Да, който има ангелски глас, той ще може да пее и да говори ангелски. Ангелите са добри певци.

Апостол Павел казва: “Ако говоря с ангелски езици, а Любов нямам, нищо не съм.” Това значи, ако говориш с ангелски език, а мисъл нямаш, нищо не си.

Какво ще разберете сега от това нарисуваното? Това е името на Любовта. Който не разбира Любовта, всичко в него е разхвърляно.

Който не разбира, той е като онази невежата предачка. Обаче вещата предачка ще вземе преждата, ще я развлачи, ще я изчисти, ще я изпреде и ще изкара нещо от нея. Който не знае, ще каже: “Нищо не става от тези парченца.” Който не знае, нищо не става, но който знае, той все ще изкара нещо от тия парченца. Който знае, той всичко може да изкара. Това значи да владее човек инструмента си. От тези части вие може да съедините, да изкарате нещо цяло. Това показва, че Любовта има своя външна, има и вътрешна страна, има също така и свое приложение. Вие може да напишете едно любовно писмо, но като ви накарат да го прочетете, ще видите, че има нещо в него, което трябва да притурите. Любовта има своя език. Какъв тон има Любовта?

Вие знаете примера за онази млада мома американка, която отишла един ден при един млад банкер, пипнала го по страната, по рамото, поговорила му малко и той казал: “На ваше разположение съм. Каквото обичате, мога да ви дам.” Извадил от касата си десет хиляди долара и казал: “И друг път заповядай, на услугата съм ви.”

Сега вие можете да вземете само външната страна, но не е така. Вие взимате една клечка кибрит, туряте я при сухите дървета, драснете клечката и огънят се запали. После дойде вятърът и раздухва още повече огъня. Това всеки не може да направи. Само разумният човек може да направи това. Той драсне една клечка кибрит, запали огъня и го използва разумно. В този живот мнозина се намират в положението на човек, който спи. И вие се намирате в това положение, и аз ви казвам: “И тази година ще продължи вашият живот.” Той ще продължи най-много сто и двайсет часа, след което вие ще се събудите, ще се върнете от пазаря и ще видите, че всичките дюкяни са затворени. Аз [съм] срещал стари хора,

които казват: “Празна работа. Нищо не можахме да постигнем.” Той казва, че имал синове и дъщери, които се разболели и умрели и останал сам-самичък, поне и той да си замине на оня свят при тях. С това той мисли, че нищо не е постигнал.

Преди години един варненски свещеник ми разправяше следното. При него дошла една стара баба, осемдесет и пет годишна, която му се изповядала. Казала му: “Дядо попе, имам един грях, който ми тежи на душата. Искам да се изповядам пред Бога.” “Какъв е този грях?” “На млади години имаше един млад и красив момък, когото много обичах. Обичахме се и двамата, но майка ми и баща ми ме насилиха, дадоха ме на друг, богат момък, а не на този, с когото се обичахме. Оттогава досега аз не мога да забравя своя възлюблен. Случи се, че той умря, но при този случай не мога да го забравя. От мъжа си имам четири сина и пет дъщери, които никак не обичам. Не обичам и мъжа си. Снощи например сънувах първия си възлюбен, с когото седяхме дълго време, разговаряхме се, ядохме, пиехме, целувахме се. И сега си мисля, да ме прости Господ, как ще отида с този грях на онзи свят, какво ще ми каже Господ за моя живот.”

Това са изключения. Човек влиза в едно противоречие, което трябва да разреши. В какво седи противоречието? Ако вземете една жаба и я внесете в училището, какво ще научи тя в това училище? Тя ще търси блатото и ще каже: “Не ми трябват тези чертежи. Мене ми трябва вода, нищо повече.” Сега всички вие имате известни желания и казвате: “Човек трябва да вярва в Бога, докато не може и не знае как да употреби всяко нещо на неговото място.” В какво ще вярва човек? Може ли да вярва в умрелия човек? Човек може да вярва само в разумното в живота или в онзи, който може в даден случай да му бъде полезен.

Единственото Същество в света, Което ни разбира и Което всякога може да ни бъде в услуга и да ни бъде полезен, това е Бог. Той

събужда в нас най-хубавото - Любовта. Бог не е против нашите желания. Всяко желание, всяко чувство, всяка мисъл и постъпка, това е Бог в нас. Понякога ние правим погрешки, но Бог всякога е готов да ни коригира. Художникът рисува, но докато нарисува една картина, той ще направи ред погрешки. Представете си, че сте пред вратата на рая и ви дават да нарисувате една картина, един човек. Вие се заемате да работите, но от рисунката зависи ще влезете ли в рая или няма да влезете. Ако не влезете, ще ви върнат назад. Колцина от вас ще нарисуват този човек както трябва? За да нарисувате човека както трябва, вие трябва да знаете на какво разстояние да поставите очите му, какъв нос да му направите, каква уста, какви вежди, какви пръсти на ръцете и прочее. Някога ви се вижда, че тази работа е лесна, но не е така. Например някой си отваря устата и я затваря, като изказва много думи. Знаете ли какво означава това? Сега вие ще се намерите в положението на онези богомолци, на които свещеникът искал да проповядва и ги запитал: "Знаете ли какво ще ви кажа?" "Не знаем." "Щом не знаете, няма какво да ви говоря." "Знаем." "Щом знаете, пак няма какво да ви говоря." Казвам, човек знае и разбира нещата само тогава, когато може да ги употреби. Той не знае и не разбира нещата, когато не може да ги употреби.

И тъй, Любовта се проявява в света като една мощна сила, която може да се приложи във всички области на живота. Любовта е потребна и в младините, и във възрастните години на човека, както и в старините му. Тя е потребна и на този, и на другия свят, в цялата Вечност. Любовта служи като подтик в живота. Мнозина се спират върху Любовта на ангелите. Тази Любов е много отвлечена. Например, ако ви питам нещо за Любовта на ангелите или на светиите, какво можете да кажете за тази Любов? Ето вие вече сте на толкова години, какво знаете за Любовта например? Както ви виждам, мнозина от вас сте светили някога, горели сте, а сега

сте в мрачина. Вие сте като огъня, който някой път гори, свети, а после загасне, стане черен въглен. Мнозина сте недоволни и казвате: "Какво бяхме едно време и какво сме сега." Не се харесвате. Защо не се харесвате? Това не е произволно. Често вие сами ставате причина за вашето недоволство, вие сами спирате теченията на Любовта. Вие трябва да разбирате законите на Любовта. Вие не знаете законите, по които Любовта върви. Защото и Любовта, и Светлината си имат свои пътища. Например, ако затворите прозорците си, Светлината няма да влезе във вашата къща, защото Светлината си има проводници, жици, по които се пренася. И тя може да се инсталира, както се инсталира и водата, и електрическата енергия. Тъй щото инсталацията на Любовта, която имате в себе си, трябва да я пазите. Защото някой път инсталацията ви може да се развали отвътре. И когато се развали тази инсталация, вие ще чувствате, че нямате тази светлина и топлина в себе си.

И тъй, да се върнем сега към съществено - към живота, който и вие, и всички хора търсят. За да се разбере Любовта, от която произтича животът, първо трябва да имаме живот, който да употребим, да приложим, за да го използваме. Значи първо трябва да имате Любовта, а за да разберете тази Любов, трябва да придобиете живота. За да разберете живота, трябва да знаете как да го употребите и използвате.

Сега питам ви, какъв метод имате, за да употребите живота, да го приложите? Казвате: "Ние трябва да бъдем полезни на хората." Как ще бъдете полезни?

Ще ви приведа един пример. Вървят двама пътника в един студен зимен ден, вън е студ трийсет и пет градуса под нулата. В това време те виждат на пътя си паднал един човек, замръзнал от студ. Единият пътник казва на другия: "Хайде да слезем да помогнем на този пътник, да не умре от студ." "Няма какво да слизам, аз и без това съм замръзнал. Ако сляза да помагам на него, аз сам ще

замръзна.” Другият не го послушал. Той слязъл от коня и започнал да разтрива замръзналия пътник. Той разтривал ръцете и краката му, а като разтривал него, и той сам се стоплил. По този начин той помогнал на брата си, а първият пътник продължил сам пътя си.

Казвам, ако вие постоянно сте заети със себе си, ще замръзнете. Аз гледам, хората навсякъде правят същата погрешка. Те се качват на коня си и бързат, гледат да не замръзнат на пътя, да си уредят своите сметки. Не, ти ще замръзнеш. Ти сам никога не можеш да уредиш своите сметки. Ти ще уредиш своите работи дотолкова, доколкото се уредят работите и на другите хора. Защо? Защото ти сам си част или един орган от Бога. Твоята функция в този общ организъм зависи от общото съгласие с другите органи. Ръката ти трябва да работи и затова здрава трябва да бъде. Ръката не работи за себе си, тя работи за цялото. И ръката не взима парите за себе си, тя ги туря в джоба, дето ще се скрият за общите нужди. Това са само сравнения, с които аз не искам да ви отклоня от вашия път, но казвам, ако вие разсъждавате по стария начин, де ще му излезе краят?

Един човек обича да си попийва. Взел една малка цевица и я турил в една бъчва, и всеки ден си теглил по малко винце от бъчвата. Цевта била дълга половин метър. По едно време забелязал, че колкото и да тегли, не излиза никакво винце. Защо? Свършило се вече виното, пък и цевта не е много дълга, да извлече онова, което е на дъното на бъчвата. Та и всеки човек има по една такава цевица, с която тегли. Тегли ден, два, три, сто деня, докато най-после нищо вече не може да тегли. Казва: “Тръбицата ми не е много дълга.” И тръбицата ти не е много дълга, но и виното се е свършило в бъчвата. Като взимаш от нея, трябва и да прибавяш по малко. Колкото и да е дълга тръбицата, един ден ще изпиеш всичкото съдържание и ще кажеш: “Не си струва тази бъчва, празна е.”

Казвам, хубаво е човек да пие от тази бъчва, но един ден ней-

ното съдържание ще се свърши. Какво остава тогава? Де е разрешението на въпроса? От бъчвите ли човек трябва да пие с малко масурче или да си черпи вода от извора и то всеки ден колкото иска, без страх, че водата един ден ще се свърши? Човек трябва да черпи от извор, който постоянно тече и извира. Когато се казва, че човек трябва да отиде при Бога, имам предвид един такъв жив извор, който постоянно извира. Когато се казва, че трябва да отидете при човека, въпросът вече е съвсем друг. Всички хора са все такива бъчви, водата или течността в които е дошла от чешмите. Водата в такава една бъчва не е толкова прясна, както онази, която изтича от извора.

Сега аз говоря за външната страна на Любовта. Тъй както сме ние с хората, на тях още не може да се покаже Любовта във всичката пълнота. Като дойде един човек при вас, колкото и да сте добри, ще кажете: "Кога ще си отивате?" Защо? Поседял е вече този човек няколко дена у вас, трябва да знаете има ли намерение още да седи. Но и ако този гост поседи цяла седмица и иска вие да му служите, и той няма право. Той трябва да бъде много внимателен. И гостът трябва да бъде внимателен, и домакинът трябва да бъде внимателен. Ти искаш някой човек да ти услужи, да ти даде пари на заем, но същевременно не мислиш да му върнеш парите. Или искаш някой човек да ти говори сладко, а същевременно ти не си готов да му говориш сладко. Значи ти, който искаш по отношение на тебе да се приложи законът на Любовта, по отношение на другите не го прилагаш. Ако не може да приложите този закон, ще кажете: "Извинете, малко съм нервен." Това са посторонни работи, с които се отвлякохме от съществената мисъл. Това не са недъзи, от които не може да се освободите. Например отивате в едно кафене и прекарвате там четири-пет часа. Излизате вън от кафенето, но дрехите ви миришат на тютюн. Това не сте вие, който миришете, но дрехите ви миришат. Вие сте били в една среда между хора,

които пушат и по този начин носите техните навици върху себе си отгоре. Какво трябва да се прави? Ще снемеш тютюневите си дрехи, ще си направиш една баня, ще измиеш и главата, и ръцете, и краката си и ще се облечеш в чисти дрехи. Тогава само ще отидете при приятелите си.

Та външната страна на тялото не е съществената. Това, че някой остарял, това още не е същественото. Хората днес остаряват от тревоги. Но в света стават ред промени, вследствие на което всички неща вървят към развитие. Казвате: "Ние трябва да остареем." Ако човек върви по Бога, той никога не трябва да остарява. Човек трябва да стане възрастен в Любовта. Наместо да стане възрастен обаче, той остарява. Ако поставите едно растение между две плоскости, които вървят в противоположни посоки, то веднага ще се изкриви. Същото става и с дървета, които растат в глинеста или песъчлива почва. Когато ги поставите при тези условия, ще забележите, че клоните им вместо да вървят нагоре, извиват се надолу. Та когато и вие се смущавате от нещо, трябва да намерите причината на това смущение и да се освободите от нея. Смущението причинява известна тежест. Често тежестта се предизвиква от някоя храна или от неправилното дишане, или от неправилната мисъл във вас. Една погрешка може да я изправите или чрез стомаха си, или чрез дробовете си, или чрез мисълта си, но чрез яденето си по никой начин не можете да я изправите. Много хора са нервни - или храненето им не е добре, или не чувстват добре, или не мислят правилно. Ако мисълта на човека постоянно е заета с отрицателни мисли, той непременно ще стане нервен. Ако живее между свети и добри хора, той няма да бъде нервен. Това значи - ако пътят ви е отворен, вие няма да имате никакви препятствия. Представете си, че живеете при условия, дето храната е много хубава, водата е чиста и въздухът всякога - чист и свеж. Вие никога няма да бъдете нервни. Обаче живеете ли при сиромашки

условия, във всяко отношение вие ще бъдете нервни.

Сега вие чухте тринайсета глава от Посланието към коринтяните, пък и сами сте я чели много пъти, но не трябва само да се говори и чете тази глава, но тя трябва и да се прилага, да се направи опит с нея.

Трима учители разправяли на децата си за хубавите плодове, за хубавите градини, но всеки разправял по свой начин. Първият разправял на децата, че имало в света много хубави градини с вкусни плодове, но нито плодовете им показвал, нито дал да ги вкусват. Като се върнали по домовете си, децата разправяли на родителите си какво им преподал учителят. Вторият учител разправил на децата си същото, но ги завел в тия градини, да им покаже какви плодове растат там. Третият учител разказвал на децата си за тия плодове и в една от тия градини на всяко дете дал да опита по един от тези плодове, а същевременно им дал по две ябълки и по две круши, на всяко дете да ги занесат дома си, да ги покажат на родителите си. Кой от тримата учители преподал най-добре урока си? Третият. Защо? Защото не само те разбрали урока, но и родителите им.

Та сега и на вас трябва и могат да ви проповядват за Любовта, за Бога, но Бог и Любовта трябва да се опитат, трябва да имат практическо приложение. Любовта непременно трябва да се опита. Любовта по никой начин не може да се намери така, както хората я търсят. По този начин я търси целият свят, но никой още не я намерил. Като си дойдете от Любовта, вие непременно трябва да я опитате. Огън, който гори и изгасва, не е огън. Има тела, които веднъж като се запалят, с нищо не могат да се изгасят. И с кофи да наливате вода върху този огън, той не може да се изгаси.

Казвам, това, което не гасне при никакви условия, нито при болести, нито при сиромашия, нито при страдания, това е Любов. При такава Любов никаква болест не може да устои. Болестта гази само

онези, които нямат Любов. Сиромашията гази само онези, които нямат Любов. Ако си слаб, това показва, че нямаш Любов. Който има Любов в себе си, той е силен човек. Не че ти като човек си силен, но Любовта в тебе ти предава сила. Имате един килограм желязо. Питам, кой от вас може да вдигне това парче желязо? Казвате, всеки може да го вдигне. Но ако през това парче желязо прекараш силен електрически ток, който ще нагорещи това желязо до хиляда градуса, кой ще може да го вдигне? Никой не може да го вдигне. Не само че не може да го вдигне, но всеки ще седи на пет-десет метра най-малко далеч от него. Голяма е топлината на това желязо. Ако вратът на човека е много тънък, какво ще бъде неговото положение? Той трябва да има по-дебел врат, да отговаря на главата на тялото, а съобразно с това и дробовете трябва да бъдат хармонично развити. Човек трябва да работи върху себе си, да се развива.

В този смисъл всяка мъчнотия, която се явява в живота на човека, не е нищо друго, освен условие, за да се изправи някой орган в неговия организъм. Боли те крак. Какво показва това? Че не знаеш как да движиш крака си. Щом не знаеш как да движиш крака си, това показва, че не познаваш закона за доброто. Боли те ръката, не знаеш как да я движиш. Това показва, че не разбираш закона на Божията правда. На езика имаш пришки, това значи, че не разбираш закона на Божията Любов. Ухото ти е малко затъпяло. Това показва, че не разбираш закона на Божията Мъдрост. Това показва, че всяко нещо си има свои вътрешни причини.

Сега мисълта, която искам да ви оставя, е следната. От вас не искам никакви религиозни, никакви догматически вярвания. “Ама трябва да бъдем добри.” Думата “трябва” ще я турите в торбата си и няма да я изваждате навън. Няма да казвате, че “трябва” да се пее, да се свири. Ще извадите цигулката и ще пеете, ще свирите. Но като свирите, няма да събирате парса. Няма да бъдете в положението на онзи български даскал, който отишъл в едно село и

като знаел да свири на цигулка, отивал често на църква и там пеел и свирил при богослужението. Всички казвали: "Даскалът пее и свири много хубаво", но никой нищо не му давал. Като огладнял, той напуснал църквата и отишъл да свири в кръчмата. Като го видели, всички казвали: "Ела тук да ни посвириш." Посвирил той и веднага му дали да си пийне и да си хапне - нагостили го.

Това, което отделя хората от Бога, това не е ученията на Бога. Това, което сближава хората, кара ги да се разбират, това е Божията Любов, Божията Мъдрост и Истина. Когато се разбираме, ние трябва да си пазим интересите. Това значи благата, които Бог ни е дал, ние трябва да разпределим разумно. Това значи живот. Разпределението на тези блага зависи от човека. Те могат да бъдат от умствен или от сърдечен характер. И най-после, като разпределим и физическите блага, с това ще се разреши въпросът.

Следователно трябва да се разпределят благата и в трите свята. Всяко благо, което Бог е дал на човека, трябва да се разпредели правилно. Той трябва да задържи за себе си част от това благо, а останалото да раздаде и на другите. Всичко, което Бог е създал - всички училища в света са създадени с цел към това, да намери човек своето предназначение. Често хората употребяват знанията си не за това, което е полезно. Някои ще ти проповядват, че трябва да пазят съботата, но какво са придобили? Други пък ще ти проповядват, че трябва да се кръстиш. И кръстенето, и кръщаването има смисъл, но с това хората не са постигнали много нещо. Какво ли няма да ви учат хората. Някои ще ви учат в тайните на Природата. Някои земеделци ще ви учат как трябва да изорете нивата, за да изкарате повече жито.

Христос казва: "Това е Живот Вечен, да позная Тебе, Единнаго истиннаго Бога." Само в Любовта е Христос. С други думи казано, човек може да работи само с Любовта, която му е дадена. Любовта, която може да изправи и разреши всички противоречия в ума, в

сърцето и в постъпките на човека, е Божията Любов. Това е знанието, което сега иде в света. Вие като ученици на една окултна школа, не изучавате нещата по един начин. Има практически начини за изучаване. Има един начин, по който може да се изучават нещата, но ако ви се даде този начин, вие ще се отвлечете от знанието, което имате и няма да постигнете много нещо, вие ще дойдете до положението на италианския учен Ламброзо, който изучаваше само отрицателните, престъпните типове в живота. Това е една аномалия. Човек трябва да изучава положителните черти на хората, той трябва да изучава добрите хора. Какви са основните черти на един човек? Основната черта на човека е Любовта, която върви по пътя на Мъдростта и на Истината. Тези черти дават характера на човека. Той трябва да изявява на всяка стъпка Божията Любов.

Сега всички трябва да размишлявате върху това, което ви говоря. Дълго време трябва да се мисли върху него, но за вас е важно онова, което може да ви остане от Любовта. Ще се учите, като драскате клечки кибрит, да не ги хабите. Никога не си играйте с Любовта, не хабете Любовта, не хабете клечките си. Като драснете една клечка, трябва да запалите свещта. Като запалите свещта, трябва вече да вървите в пътя си. Запали ли се свещта ви, това е Любовта. Дето и да минавате, драснете по една клечка. Никога не мислете за нея. Никога не мислете за запалените клечки. Кажете на човека една добра дума и не мислете. Минава един покрай едного и му казва: “Не се смущавай, твоите работи ще се оправят.” “Как ще се оправят?” “Това не е моя работа.” Лекарят преглежда един болен и му казва: “Ти ще оздравееш.” “Как?” “Това не е моя работа.” Това значи - изнесете болния на планината, на чист въздух, хранете го със здрава, чиста храна и не се безпокойте. Природата ще свърши своята работа.

Значи ние трябва да дадем на Божествения Дух да работи в нас, но всички трябва да учим. Човек трябва не само да учи, но и да

прилага. Човек трябва не само да прилага, но всяко нещо трябва да го използва, да види неговия плод и да го вкуси, да го опита.

Сега думите на апостола Павла, който казва: "Ако говоря с човечески и ангелски езици, а Любов нямам, ще съм кимвал, що звънти и мед, що дрънка." Значи, ако Любовта не дойде у нас, всички други неща ще останат без съдържание и смисъл. Или другояче казано, ако ви дадат най-хубавата храна, но имате температура от четирийсет градуса, тази храна ще остане неизползвана, вие нищо няма да разберете от нея. Тази храна може да ви се даде само при положение, когато нямате никаква температура, когато сте здрави и добре разположени.

Значи, ако нямате Любов, всички външни условия, всякакво знание ще остане неизползвано. Следователно условията, при които можете да използвате Любовта, знанието, е Божията Любов. Мнозина от вас усещат, че имат препятствия, че не могат да постигнат това или онова. На мене мнозина са ми казвали, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Дохождали са при мене някои и са се оплаквали, че не се отнасяли добре с тях, че не им давали вода да пият и тъй нататък. Казвам, идете на извора и пийте колкото искате. Не очаквайте да пиете от бъчвите, да ходите от бъчва на бъчва и да пиете от тях с масурче. Оставете този въпрос настрана. Добре е по някой път да отидете при някой кръчмар, да видите как той пише всичко, което продава и купува. Защо? Защото реално е само това, което се пише. Това, което не се пише, не е реално. Само това ще се плаща, което се пише.

Сега вие сте в една школа, която изисква приложение. Можете да имате някакви неудобства, не се плашете от тях. Каквито противоречия да срещате, не се спъвайте от тях. Когато земеделецът оре земята, той не трябва от нищо да се спъва. Че някой път земята не е толкова наторена, нищо от това. Той ще я натори. Ама нямало достатъчно вода, земята била суха. И това не е за спъване. Той ще

прекара някаква вада и земята ще стане по-влажна. Ето защо не се плашете от мъчнотиите. В каквито мъчнотии се намирате, бъдете като разумните градинари. За това се изискват ред лекции, които вие трябва да изучавате. Казвате: "Какво да правим?"

Казано е в Писанието: "Елате при Мене, Аз ще ви покажа вратата." Добре, вие дойдете при вратата, но тя е заключена със секретен ключ. Какво ще правите тогава? Всичко в Природата е затворено със секретни ключове. Понякога вие може да влезете вътре, но ако изгубите този секретен ключ, не можете да излезете вън. Така е пропаднал един милионер в Америка. Той отишъл един ден да разглежда богатството си в подземието, което се отваряло и затваряло със секретен ключ. Като влязъл вътре, ключът по невнимание от негова страна се заключил и той не могъл да го отвори. Така останал той в подземието при своето богатство, дето умрял. Също така и човек и в науката може да умре. Като се предаде на големите знания да ги изучава, може да влезе някъде, да се затвори със секретен ключ и повече да не може да излезе навън. И при знанието може да се затвори вратата.

Следователно, ако говоря с човечески и с ангелски езици, а Любов нямам, от нищо не се ползвам. Всеки от вас трябва да се ползва вече от Любовта. Любовта, която внася в човека нов живот, е Божествената Любов.

"Добрата молитва"

Първа лекция на Общия окултен клас
26 септември 1934 г., сряда
Русе - Братски салон

МИЛОСЪРДИЕ, СМИРЕНИЕ И МОЛИТВА

“Добрата молитва”

“В начало бе Словото”

Ще прочета петнайсета глава от Посланието към римляните.

“Духът Божи”

Всеки път след като остарее човек, мисли, че всичко е научил. Той не знае, че ученията е за старите. Младият не учи, а старият учи.

Хората не се разбират общо, понеже говорят различни езици, а пък да превеждаш от един език на друг не става без погрешки. Всякога в превода стават погрешки. Всеки един език си има свои свойства, и старите, и новите езици. Много пъти в един език не може да се преведе това, което е, не може да се предаде Истината. Някой път вие мислите даже, че някои работи ги разбирате, но никога не сте правили опит, докъде се простира вашето познание. Защото има два вида учение, външен начин и вътрешен начин. Един начин физически, друг - духовен, трети - Божествен. Значи има трети начин.

Сега всичката мъчнотия седи в това, че ние някой път чрез физическия свят искаме да разберем духовния. Някой казва: “Видях нещо. И като видях, уплаших се.” Но какво нещо е уплашването сега? Когато на гърба ти турят една голяма тежест, ти се уплашваш, че ще се счупи гърбът ти. Или някой път човек се страхува от някоя радост. Защото някой път и радостта е толкова голяма, че не можеш да я носиш. Турците казват: “Хата олур.”* Някой път и скръбта е толкова голяма, че не можеш да я издържиш. Силният човек се познава във време на скръб. Ако ти не можеш да носиш скръбта, това показва, че си слаб.

---

* Хата олур. *(от тур.)* - Ще стане грешка

Някой път съвременните хора приличат на един турчин арнаутин*, който минавал за много сръчен. Една вечер пътува той с коня си и вижда на пътя един черен чукан. Счита го за един поп, който го дебне и казва: "Папаз, махни се!" Попът не се махнал. Арнаутинът казал: "Ти като не се махаш, аз ще заобиколя." И заобиколил. Това било вечерта. На другия ден на връщане видял, че това било пън. Някой път хората се страхуват от изгорели чукани или от бъз. На другия ден на връщане арнаутинът, като видял, че това е чукан и около него има бъз, той извадил сабята и почнал да кълца бъза и да удря пъна. Но след като кълцал, кълцал чукана и пъна, какво?

Значи арнаутинът вечерно време прави чукана на поп, който го дебне. Също така и вие във вашето съзнание някой път преувеличавате вашите скърби. Нямате за това ясна представа. Някой пита защо Господ направи света такъв. Вие мислите, че Господ направи света, за да дойдете вие да ядете и пиете, и да бъдете щастливи, но в това не е смисълът на живота. Това е само едно средство.

Сега хората не се хранят правилно. Не се хранят с това, което е определено за храна. Писанието казва, че човек трябва да се храни с плодове. Едва тепърва човек трябва да се научи с каква храна трябва да се храни. Ако човек не намери подходящата храна, той не може да добие безсмъртието. Как ще разберете думите на Христа: "Аз съм Живият хляб, слезнал от Небето."? Като направите един вътрешен превод на този стих, ще видите, че храната, това е Словото. И ако човек не може да се запознае със Словото, тогава той остава ненахранен. Значи човек се запознава със Словото. Така както слабият, болният, хилавият човек, след като яде хляб, обновяват се силите му, така и онзи, който се запознава със Словото, ако е обезсърчен, минава му обезсърчението. Защото обезсърчението е едно ослабване. Щом човек се съедини със Словото,

* арнаутин (от тур.) - албанец, упорит човек, лют човек.

веднага ще се измени неговото състояние.

Аз не искам да ви повтарям неща, които не ви допринасят нищо. Казват, че повторението е майка на знанието. Отчасти е вярно това. В Природата нещата не се повтарят, не могат да се повтарят. Ти си мислиш, че се повтарят. Една и съща опитност можеш да я имаш и в детство, и като възрастен, и като стар, но те ще бъдат различни опитности, ще имаш различни разбирания.

Например сега казват, че трябва да обичаме. Човек може да обича само Едного. В началото на своето развитие казват, че всички трябва да обичате. Това е невъзможно. Какво означава всички? Това е един прерогатив само на Бога. Човек постепенно със своето духовно развитие ще разширява кръга на своята Любов. Да обича всички, това е качество на Бога, но човек ще счита това като една крайна цел, към която да се стреми. Това е точката, далечната точка, към която води неговият духовен път. Значи това е идеалът на човешката душа. С приближаването си към съвършенството и към безсмъртието си той ще се приближава все към този идеал. Щом правиш разлика между едни и други, ти още не разбираш всичко. Казваш, че Господ създаде всички. Тогава не можеш ли да обичаш това, което Господ е създал? Значи, щом Господ е създал един човек, трябва да има в него красота. Ти не можеш да не обичаш красивото. И от друга страна, това, което Бог е създал, това е полезно. Ти не може да не обичаш полезното. Отвращението не е създадено от Бога.

Някой човек ти каже някоя обидна дума и ти не можеш да го обичаш. Значи той се е облякъл в една дреха, която дреха ти не обичаш. Някой път господарите не обичат слугите си и се оплакват от тях. И слугите, като се събират, и те говорят за господаря си. И едните, и другите правят това. Кое е онова, което човек не обича? Защо не обичаш слугата си? Защото може би той не е направил нещата така, както ти искаш. Но онова, което ти искаш слуга-

та ти да го направи, право ли е? Много пъти ти казваш: “Трябва да вярваш в това, което аз ти казвам.” Няма какво да вярват хората в твоите думи. Временно е онова, което ти говореше, а важно е онова, което ти говориш, истина ли е или не. А пък дали той е даровит, то е друг въпрос. И дали те ще вярват, то е друг въпрос. Това е тяхна работа.

Истината не е от слабите неща, че да има нужда да я защищаваш. Ти казваш, трябва да се увериш, че онова, което аз говоря, е вярно. Това, което ти казваш, ако е вярно, тогава ти трябва да се ползваш от него. Но ако ти сам не можеш да се ползваш от него, това показва, че нямаш истинско разбиране.

Някой казва: “Аз не мога да пея, но мога да те науча да пееш.” Някой казва: “Аз не мога да свиря, но мога да те науча да свириш.” Това не може. Никога не може да научиш някого на това, което ти не знаеш. Той не знае да пее или свири, а [казва:] “Аз ще науча другите да пеят или свирят.” Това е невъзможно. И ако някой, когото ти учиш, се е научил, той се е научил от себе си, той знае повече от теб. Някой казва: “Аз не зная, но мога да те науча теоретически.” Не се заблуждавайте. Някой казва: “Трябва да го научиш”, за да те научи. Ако ученето може да се научи чрез бой, тогава всички хора щяха да се научат.

Всички вие сте много претоварени. Всички хора са претоварени все с ненужни неща. Казвате: “Какво ще се прави в тези години? [...] Нашата държава не е оправена, и все се оправят. Зима иде, трябват въглища, какво ще се прави?” Някой се оплаква, казва: “Аз ще умра.” Аз десет пъти съм умирал, и пак съм възкръснал. Той представлява, че умира. Писанието казва: “Ще възкръснеш.” Онзи пита: “Дали ще възкръсна?” Там е сега знанието. Как ще възкръснеш, като не си умрял? И като умреш, това е едно особено състояние на съзнанието. Защото ти мислиш, че като умреш, при смъртта ще загубиш своето съзнание. Изгубването на съзнанието

е друго, това не значи изгубването на живота. Можеш да изгубиш условията, при които можеш да живееш. И можеш да имаш голо съзнание, че страдаш, но твоето страдание е привидно. Човек може да се лиши от няколко блага.

Сега всички хора имат желание да се запознаят с Истината, какви ли не определения дават на Истината. Някои казват, че Истината е горчива. Никаква горчивина няма в Истината. Казват: "Истината е неразбираема." Това е едно друго заблуждение. Някой казва: "Ти носиш Истината." Истината няма нужда да я носят. Друг казва: "Истината е непоносима." Така не се говори. Истината няма нужда някой от вас да я носи.

Три неща има, по които вие може да познаете Бога - да Го познаете като Любов, като Мъдрост и като Истина. Това са трите начина. Това са дрехите, с които Бог е облечен. Вие, за да познаете Любовта, трябва да имате знание. Любовта без знание, несъвместима е с живота. Животът сам по себе си, без Любов и без знание, е несъвместим. Онова същество, което обичаш, ти трябва не да му създадеш условия, но никога не трябва да разваляш условията, при които то живее. Бог, Който ни обича, създаде света заради нас и целият свят показва Любовта на Бога. Бог чрез мъдростта създаде света, за да изяви Своята любов. Ние, ако обичаме Бога, трябва да използваме условията, при които живеем. Бог те е създал за музикант, а ти ставаш търговец. Бог те е създал за слуга, а ти отиваш да ставаш господар. Бог те е създал да станеш майка, а ти искаш да станеш баща. Всички искат да станат това, за което Господ не ги е създал.

Сега всички искате да станете господари, но какво ще добиете с господарството? Чрез господаруването ще си навлечете една голяма беля в света. Понеже Господ е най-големият господар, и като намери, че малките господари не са постъпили както трябва, тогава Господ им дава нови уроци. Писанието казва: "Гордостта

се ражда не в слугите, а в господарите.” Господарят си представя, че има сила. А в какво седи неговата сила? Че е много богат. Богатството не е сила, а условие. Утре дойде една малка болест и ще лежиш на кревата. Паметта ти ще те остави и не ще можеш да помниш. Има такива болести, при които изгубваш знанието си. И като изгубиш всичкото си богатство, ти вече нямаш никаква сила. Значи сила е само това в човека, което не се губи. Любовта се проявява чрез знанието, но и знанието става причина да дойде Любовта. Силата иде чрез Любовта. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не любиш. Ти, ако искаш да станеш силен човек, трябва да обичаш, и ако ти не обичаш, ти си слаб човек. Един за да обичаш, ти трябва да имаш Мъдрост. Ако хората се разбираха, не биха живели така, както сега. Ако един човек те разбира, той ще ти свири, а ако не те разбира, няма да ти свири. Ако те обича, така ще те посрещне и така ще ти говори, че да си доволен.

Ти казваш за някого: “Трябва да го насоля по всичките правила.” Казваш: “Аз го насолих.” Казваш още: “Трябва да се насоли.” Солта не дава живот. Солта запазва някои работи. Христос казва: “Солта ако избезсолее, с какво ще се соли?” Какво означават тези думи? Ако твоето сърце престане да обича, то се е обезсолило. Ако твоят ум престане да обича Божиите работи, ти си обезсолял. Любовта ще ти даде тази сила. Божията Мъдрост, като я приемеш, ще ти даде условия за силата.

Представете си, че не знаете какво нещо е сладчина. Бог ти е дал едно чувство, един орган на вкуса, чрез който може да узнаете сладчината моментално. Един професор може да те изпита какво нещо е сладчината. Втори професор, трети, четвърти професор, но ти казваш: “Тъмно ми е, не мога да разбера какво нещо е.” Казвам, за да разбереш сладчината, този въпрос е за няколко секунди само. Като близнеш, ще разбереш. Тогава това, което не могат да ти обяснят професорите, ти ще кажеш: “Научих се аз какво нещо

е сладчината.” Като [слушаш] двайсет години, нищо не си научил, а ако близнеш, веднага ще научиш. И двайсет години да ви разправям защо Господ е това, няма да научите, но ако близнеш Мъдростта, ще я научиш.

Сега в света някои лекуват алопатически, а други лекуват хомеопатически, тоест с малки дози. Алопатическите лекове често са горчиви, а хомеопатическите церове отвън са сладки. Понеже децата бягат от горчивите лекарства, лекарите са се ухитрили и приготовляват лекарства отвън покрити със сладчина, но отпосле са горчиви.

Да кажем, че вие се радвате на спечелените сто хиляди лева. На какво се радвате? Кое е онова, което ви причинява радост? Какво могат да ви донесат сто хиляди лева? Сто хиляди лева могат да ви донесат голяма пакост. Ако ги носите като злато, вас могат да ви претрепят някъде. Ако имате сто хиляди и около вас се съберат хора, които нямат пари, те ще почнат да ви мамят, да ви лъжат, и вие няма да знаете Истината. Вие значи се радвате на това, което може да ви причини страдание.

Сега като ви говоря, някой от вас, който не разбира, ще каже: “Какво трябва да правим?” Онзи, който носи кирливи, нечисти дрехи, трябва да ги съблече и после трябва да отиде на баня, да се умие. И после - да се облече със съвършено нови дрехи, а за старите да не мисли.

Има някои ваши възгледи, за които казвам: съблечете ги и ги хвърлете. Не само това, но ще отидете в банята да се умиете по всичките правила. Но не със сапун, а без сапун, защото сапунът, освен че не измива, но забърква работите. Сапунът много пъти запушва човешките пори. При това този сапун, който вие употребявате, е направен от вещества, които не хармонират с човешкото тяло. Има известни сапуни, аз някой път гледам, има една особена отвратителна миризма в дрехите, прани с такъв сапун, и два-три

дена миришат тези дрехи. Опери дрехите с чиста вода. Ако някоя вода не може да я измие, то тя има някои примеси. Има вода, чрез която не може да се измие. Сега не вземам това като правило.

Ти казваш: "Аз имам вяра." Каква вяра имаш? Вяра имаш, но те боли рамото. Вяра имаш, но те боли коремът. Вяра имаш, но стомахът ти не работи. Казвам, каква е тази вяра? Някой казва, че е болен. Болестта не е нищо друго освен едно изобилие. Значи дадено ти е едно изобилие, което носиш, и всички тези болезнени състояния се дължат на капилярните съдове в човешкия организъм. Някой казва, че бил неврастеник. Неврастенията показва, че през нервите му тече повече електричество и тази нервна система от много работа се е раздрусала. Той трябва малко да завърти крана, за да не е неврастеник. Нали има модерни душове - там има два винта, единият винт за топла вода, другият за студена. Ако ти отвориш само врялата вода, този душ ще те изгори, а ако отвориш само студената вода, ти сам ще изстинеш. Ти ще отвориш и топлия, и студения душ и ще туриш ръката си, за да направиш водата приятна.

Човек има два ключа. Студената вода е това, което слиза от главата, а ключът на симпатичната нервна система пуща топла вода. Ти си станал неврастеник - много студена вода си пуснал. Малко ще постегнеш душа със студената вода и ще отвориш ключа на симпатичната нервна система, на топлата вода. Имаш много знание, а малко Любов - студен си станал, неврастеник си. Ще затвориш ключа на чрезмерните човешки знания и ще отвориш ключа на Любовта. А стане ли много горещо, ще пуснеш от студената вода. Така че Любовта и знанието трябва да се съединят, да се образува едно приятно съчетание.

Ти се уплашиш, че те боли ръката. Това показва, че в дадения случай приема повече сила, а по-малко възможности тази сила да се проявява. Имаш ревматизъм. Завърти малко ключа на топлата

вода, трябва ти повече Любов. Любовта лекува всички болести, но трябва да знаете как да я употребите. Човек, който иска, може да се лекува с Любовта, може да я опита. Заболи те рамото, ще опиташ Любовта си. Рамото ти казва: "Много работа съм привършил, но ти никога не [си] ме погледнал и помилвал." Ти ще помилваш и погледнеш рамото. После боли те кракът - никога не [си] го милвал, и ще погладиш крака си. Ако ти погладиш крака си и не ти минава, това показва, че не обичаш крака си. И обратно. Ще помилваш крака си дотогава, докато той почне [да се затопля] и при това разстояние ще се разширят капилярните съдове.

Ще дойде остаряването. Някой път ти казваш: "Направих опит." Но утре пак те заболи някъде. Това показва, че не си направил опита както трябва.

Бях веднъж при един евангелист. Заболя го зъбът. Той нямаше церове. Беше десет часа вечерта, всички аптеки бяха затворени. Казах му: "Нали в Евангелието е писано, че когато те заболи някое място, да го намажеш с дървено масло и ще идеш при презвитера да се помоли." Казах му: "Какъв смисъл има онова, което е писано, ако не се приложи." Казах му: "Двайсет години вървиш по пътя на Христа, призови Го да ти помогне. И ако не те излекува Христос, значи ти не Го познаваш. Ако те излекува, познаваш Го." Казано е: "Това е Живот Вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога, и Господа Исуса Христа, Когото си изпратил." Ако ти познаваш Христа, душата ти ще бъде пълна с Любов и няма да те занимават малките работи.

Един евангелски проповедник проповядвал веднъж, че човек не трябва да се обезсърчава, че трябва да има самообладание, че всичко, което иде от Бога, е за добро. Той слезнал от катедрата и му съобщили, че баща му умрял и после му казали, че някой друг е умрял, а не баща му. Защо е плакал той?

Бащата не умира. Той отишъл на визита, Господ го вика. Оти-

шъл при Баща си в дома си, а вие казвате: “Баща му умря.” Не е права тази идея. Ако вашият баща умира, вие не сте на правия път. Ако брат ви, сестра ви умират, ако вашата вяра се губи, вие не сте на правия път. Ако вие не се самообладавате, вие не сте на правия път. “Баща ми умря и аз ще умра.” Не си на правия път. Можеш да кажеш: “Ще мина през училището на смъртта.” Това е друг въпрос.

Христос каза: “Имам власт да положа душата Си и имам власт да я взема пак.” Той казва на друго място: “Съборете този храм и Аз в три дена ще го създам отново.” Това показва сила, знание. Евреите Му казали: “Ти на колко си години? Нямаш още трийсет и пет години, а този храм е съграден за четирийсет и пет години.”

Някои казват: “Научи ни, Учителю.” За да ви науча, трябва да ме слушате. И най-първо, аз не съм намерил хора, които да ме слушат. Някой казва за някого: “Звездите му помагат.” Или казва: “Въздухът му помага.” Въздухът е едно условие, звездите са условие, но те не помагат.

За някого казват, че той е Венерин тип. Кривият тип на любовта, той е Венерин тип. Той не знае как да люби. Венериният тип някой път си позволява някои неща. Ще си съставите едно ясно понятие за онова истинско проявление на Божествената Любов. Това е най-хубавото състояние вътре.

Любовта се облича. Ако ти опиташ Божествената Любов, ще разрешиш всичките мъчнотии, това, което те мъчи и животът ще има за тебе друг смисъл. И човекът на Любовта не се бои. Човекът, който има Любов, той не се бои нито от смъртта, нито от тъмнината, нито от болестите, нито от сиромашията, от нищо. И онзи, с когото ходи Любовта, той не може да бъде болен.

Някой декламира из Шекспира или декламира от някой друг автор, но това, което той декламира, не е негово, той го е взел оттук-оттам. Някой проповедник цяла седмица оттук-оттам вземе и

сглобява една проповед. Стойността на една проповед се вижда, ако се приложи в живота, да се види какво може да донесе. Така Славейков е казал: “Парице, парице, всесилна царице, с тебе - в рая, а без теб съм на края.” Хубаво, сега “парице, парице, всесилна царице” - ако това беше вярно, тогава всички богати хора трябва да бъдат все в рая, а пък Писанието казва, че богат човек не може да влезе в Царството Божие. Какво е разбирал Славейков под думата “пари”? Ако парите се разбират по отношение на Божията Мъдрост - да. Ако се вземат парите в преносен смисъл, като Божията Мъдрост, тогава - да, но ако се вземат в буквален смисъл, думите “парице, парице, всесилна царице, с тебе в - рая, без тебе - на края” нямат смисъл.

Ти можеш да кажеш: “любов”, “мъдрост”, но Любовта и Мъдростта не идат. Ти отиваш при някого, усмихнеш му се сладко, той седи и не се мърда. Ти гледаш, че младата мома е весела и засмяна, но като се приближиш при нея, тя си мени погледа. Ако ти си любезен, усмихваш се. Ти казваш: “Много студено се отнесе.” Защо се отнесла студено? Понеже вие винаги изхождате от себе си, от известни ваши състояния, които не са ваши, вие всякога сте заинтересовани. Например имате пари, вложени в банката. Интересувате се от банката, но от обич към банката ли? Утре извадите парите от банката и казвате: “Пет пари не давам за банката.”

Този начин не е начин за намиране на Истината. Ти учиш някоя наука, но си заинтересован. Учиш френология, но си заинтересован. Учиш хиромантия, но си заинтересован. Така не се учи. Най-първо Бог, като създал света, Той вложил Любовта в сърцето на човека, вложил Мъдростта в неговия ум и вложил и Истината в неговата воля. Те са три сили, които Той е турил в него. Докато ти в сърцето си вървиш по пътя на Истината, тогава можеш да постигнеш всичко. Това е пътят, по който трябва да върви човек. Това е новият път.

Някой казва: “За да тръгне човек по новия път, трябва да се отрече от себе си. Трябва да напусне жена си, децата си.” Ти можеш да напуснеш жена си, и пак ще бъдеш старият, нищо повече. Например ти ще напуснеш една жена, но ще вземеш друга жена. Ти ще напуснеш българските пари, но като отидеш в Англия, други пари имаш. Това не е самоотричане. Това е криво разбиране.

За да имате знание, трябва да имате Любов. За да се прояви Любовта, трябва да имате знание. А за да се прояви знанието, трябва да имате Любов. И за да имате Любов, трябва да имате знание. Те са две неща свързани. Те са като онези, положителните и отрицателните величини. Ти си мислиш в душата си какво ли не. Влезе в душата ти едно чувство изопачено. Как според вас трябва да се обича човек? Тогава напишете темата “Истински метод за обичане”. Напишете темата тези от вас, които могат. Имате известна опитност, напишете въз основа на това. Ще накараме някого от вас да направи опит с Любовта, да не е само теоретически.

Сега, като ви говоря, някой от вас може да каже: “Каква е крайната цел на Учителя? Какво иска да ни каже той?” Две неща искам да ви кажа. Да не туряте никакъв горчив примес във вашата Любов и да не туряте никакъв горчив примес във вашето знание. Не изопачено знание, не да мислиш това, което не е.

Ти казваш: “Той не ме обича.” Че и ти досега не си го обичал. Човек, който веднъж е обичал, той е променен, той е вече човек и половина. Човек и половина е този, който обича. Някои учат Любовта на миналото. Вие учите още Любовта на миналото. Човек, който е обичал веднъж, той е готов, той не мисли вече за себе си. Той има всичкото богатство в света, той е щедър. Той е като онзи извор, който тече. Той не мисли как ще мине животът му, не мисли какво ще стане. Занимават го съвсем други въпроси. А пък дото-

гава, докато мислиш какво ще стане с тебе, че трябва да пестите за стари години, че има старини, това-онова, нямам нищо против това, но това не е разбиране от Бога.

Ние сега мислим как да уредим живота си. Всички, които са уредили живота си, са все на почтено място някъде. Но да оставим това сега. Ще ви приведа един пример. Един отишъл да вземе пари от един банкер. Банкерът му чете нотации, почва да му чете морал: "Ти трябва да бъдеш честен. Трябва да се носиш добре." На този морал се изгражда човешкият живот. После ще му даде три полици. "Трябва да бъдеш честен." Чете му морал дълго време и онзи подписва полицата, дава гаранция и излиза. И казва си: "Много голям морал ми чете."

Аз не искам да ви чета морал, но ви казвам така: парите, които Бог ви дава, не ги харчете нахалост. Харчете ги намясто. Най-първо, вземете си хубави дрехи първокласни, едни хубави обуща, една хубава шапка и всичко хубаво, веднага, с тези пари. Направи си една хубава порядъчна къща, вземи си едно хубаво легло, употреби парите така. Ако богатството ти не може да стане проводник на Божията Любов, тогава това богатство няма смисъл в себе си. Ако с богатството, което Бог ви е дал, не можеш да си направиш приятели, тогава вървиш по крив път. Ако с тази сиромашия не можеш да си направиш приятели, вървиш пак по крив път. Това е един метод.

При един банкер в Америка отишла комисия от благородни дами за помощ за благотворителни цели. Той е дал една малка сума. После отишла при него една мома, която така го погледнала и банкерът казал: "Какво обичате? На ваше разположение съм." Какво употребила тя? Тя употребява Любовта. Тя носи Любовта. Тя искала да му каже: "Аз вярвам, че в твоята душа се крие нещо велико, хубаво и аз те познавам, в тебе има нещо хубаво. Но хората не те познават." Това е говорил погледът на момата и банкерът веднага отваря касата.

Ако хората питат за вас кои сте, вие още не сте на пътя. Ти казваш: "Човек трябва да бъде много скромен." Нямам нищо против това, но ви казвам, аз съм за милосърдието, за смирението и за молитвата. За мен животът има смисъл само за милосърдието, за смирението и за молитвата. Единствените неща, на които съм се спрял, са милосърдие, смирение, молитва. Милосърдието е закон на Любовта, смирението е закон на знанието, а молитвата - на Истината. Ти чрез молитвата ще се научиш да влезеш в общение с Бога, да се разговаряш с Бога. Ако ти на своя Баща не можеш да говориш, не можеш да се развиваш правилно. Всяка вечер ще говориш на телефона с Бога. С Любов ще Му говориш. Ще Му благодариш, че те е изпратил на Земята. Ще кажеш: "Господи, много добре си направил всичко." Ти казваш: "Какво да се молим?" Че какъв учен човек си ти? На хората държиш лекции, а не можеш да се молиш на Баща си.

Под думите молитва разбирам следното: това е истинското положение, при което човек може да се научи да говори. То е един вътрешен подтик, една вътрешна необходимост. Когато никакъв метод вече не помага, когато човек е употребил всичките средства и не може да помогне, тогава ще дойде до онова уединение на душата, при което нещо от дълбочините ти се повдига нагоре към Бога.

Всеки, който отива при Бога, не е бил разочарован. Когато сме отивали при Бога и не сме били разочаровани. Не е било време, когато Той да не ни слушал. Той ще те послуша. Но когато Той говори в мен, трябва да съм послушен, да изпълня Неговата заповед. С други думи, ако върша волята Му, молитвата ми всякога ще има благоприятен резултат. А ако не вършиш волята Му, молитвата ти няма да бъде послушана.

Христос нямаше болести, нямаше нужда от болници. Той казваше, че като носеше Своите теготи, взе и нашите теготи. Хрис-

тос показа един път - път на цялото човечество. Не само да нося страданието като един товар и да се обезсмисли всичко, но да виждаме във всичките страдания една красива страна. Според мене герои са само онези, които носят страдания. Като носиш страданието, ти си герой и в това геройство ти трябва да знаеш какво голямо благо ще ти донесе това страдание на тебе, на цялото човечество. Страданието на Христа донесе големи блага за цялото човечество. Ако всички светии не бяха пострадали, ти не щеше да бъдеш сега в осветлен път. Това са те, които светят по пътя, по който ходиш.

Ще ви кажа една сладка дума. Като вземете пари на заем, да бъдете точни, на падеж да си платите парите. По банкерски това е много право. Трябва да бъдете точни, навреме да дадете път на Любовта, да работите върху нея. Да дадете път и на знанието, да дадете път на Истината, да работите върху тях. Човек да отвори път на тях, да стане проводник, да стане съработник на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Сега това е предназначението ни. Всичко друго, което може да имате в света, без това вътрешно познание ще се разтопи, ще се разсипе. Един ден, като остареете, ще изгубите вашата младост.

Наскоро ми разправяше една учителка. Като я пенсионирали, тя не може да се побере в кожата си. Била е някъде учителка, сега не може да учи никого. Тогава тя заприличала на героя от онзи пример, с който ще завърша лекцията. Един турски кадия, съдия, работил трийсет години и най-после го уволняват от съдийството. Той не могъл да се побере в себе си. Мъчно му било, че не може да съди никого. Но трябва да заповядва. Взема той четирийсет стомни и ги напълнил при една чешма. Турил ги при една джамия. Дойде някой и той му казва: "Вземи тази стомна." И всеки си взема ибрика*, и той му показва кой да вземе. Така

* ибрик (тур.) - меден или глинен съд с чучурка за поливане при миене.

той имал възможност пак да заповядва. Така прекарал последните дни на живота си. И ако завършите като окултни ученици като този кадия, който показвал коя стомна да се вземе, това е изгубена работа. Ако аз бях на мястото на този кадия, щях да направя следното. Щях да напълня една стомна с вода и тогава щях да търся онези хора, които са ожаднели, и ще им дам по една чаша вода, и ще кажа: "Така като дойдат някои хора при вас, да им давате."

Едно нещо искам сега от вас. То е следното. Да бъдете един отличен образ на Божията Любов. Не отвън да я хванете, но вие да сте вътре един образ на Божията Любов и в себе си да сте доволни, че можете да бъдете неин носител, проводник на Божията Любов. И няма нищо по-хубаво от това. Единственото нещо, което трябва да остане във вас, е това. Като забравите другото, да остане това, а именно да бъдете един отличен образ на Любовта.

Сега може да стане въпрос, какъв образ. След като правите усилие в това направление цяла една година, то елате при мене пак. След една година пак ще ви събера и пак ще ви говоря какъв образ може да бъдете. И ако не научите след една година, ще ви кажа: "След една година пак ще ви събера." После още една година. И най-после вие ще заминете на другия свят и като се върнете, пак ще покажа да учите, да бъдете образ на Любовта. И на другия свят, и на този свят, дето и да е, да бъдете образ на Божията Любов. Да бъдете образ на Божията Любов, не както другите.

Всеки един от вас трябва да бъде един специфичен образ, не да си приличате. Ни най-малко [не] трябва да си приличате. Трябва да има едно голямо разнообразие, да не си приличате един с друг, но всички да бъдете специфични. Като не си приличате, да се допълвате, да се приложи законът на допълнението. Ще се съедините в едно цяло и като съберете всичките части в едно място и като

дойде Бог, през вас Той ще даде това, което липсва. Това е работа само на Бога.

И Той като дойде, ще разберете дълбокия вътрешен смисъл на живота, защо светът е създаден по този начин.

“Добрата молитва”

6.35 часа

Втора лекция на Общия окултен клас
3 октомври 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

“Добрата молитва”

Учителят чете заглавието на разработената тема: “Истинските методи на обичането”.

Мислете върху обичта. *(Една буболечка кацна върху листовете с темите - и тази буболечка разрешава въпроса на обичта. Един брат прочете няколко листа с темата “Истински методи за обичане”.)*

Трябва разсъждаване. Вие вървите все по стария начин за разсъждаване. По този начин ще получите стари изводи. Например вие казвате, че няма Бог. Това е стар метод. Съществува едно правило, че не можеш да докажеш това, което не съществува, а пък щом съществува, няма какво да го доказваш. За да изследваш един предмет, който е близо, ще употребиш един метод, ще го смалиш, а пък ако е много далеч, ще трябва да го увеличиш.

Най-първо, съществува ли обич в света? Щом приемете това, как ще го докажем? Можем ли да докажем съществуването на светлината? Тя сама се доказва. Има методи за използване на светлината. В какво количество може да я възприемеш? Ако приемеш с очите си повече светлина, отколкото трябва, това може да ти причини известна пертурбация в нервната система, защото очите не са приспособени на силната светлина.

Пишете сега върху темата “Новият начин на мислене”. Новият начин на мислене е, че ние трябва да любим. Но тук самият израз трябва да се поправи. Самата дума “трябва” е вече стар начин. При новия начин думата “трябва” трябва да се замени с друга дума. Може да се замени с думата “да” или направо да се каже: “Любѝ.” От тези три израза - “трябва да любиш”, “да любиш” и “любѝ” - кой от тези три израза ще произведе резултат? Човекът

със старото мислене мисли, че трябва да обича, но същевременно съзнанието му е разделено и казва: "Не може да се обича." Разделено е съзнанието му вътре. Не може да накарате един човек да обича това, което е противно на неговото естество.

Сегашните учени казват "положително и отрицателно електричество". Това нищо не значи. Аз разглеждам така този въпрос: има електричество механическо, органическо и психическо. По какво се отличават те? Механическото електричество върви по прави линии, органическото върви по криви линии, а психическото върви спирално. Всякога щом впрегнете една психическа енергия на работа, понеже тя съдържа в себе си и механическия процес, то винаги електричеството иска да се освободи от този кръг на движение и търси правата линия. Щом електричеството не иска да върви по кривата линия, то иска да върви по механическия път, то е най-лесният път. По някой път започвате с най-възвишеното, с психичното. Една мисъл, за да може да се организира, трябва да бъде силна. Неорганизираната мисъл е слаба. Тя е силна отвън, но отвътре е слаба и не може да издържа.

Старото мислене се отличава със следното: когато човек мисли по старому, той се безпокои. Там, дето има безпокойство, там е старото мислене, а пък там, дето няма безпокойство, а има светлина, там е новото мислене. Да кажем, че мислиш за богатство и се безпокоиш. Например безпокои те, че не си богат. Тогава ти вървиш по стария начин на мислене. Когато не се безпокоиш, ти вървиш по новия начин на мислене. Християнин си и ако се безпокоиш, ти вървиш по стария начин. Всякога, когато имаш безпокойство, това е един стар начин. Или нямаш търпение и казваш: "Трябва да бъда търпелив." По какво се отличава търпението? Някой ти казва някоя дума и ти не си премълчиш и отговориш. Ти му отговориш, но със своя отговор ти усещаш едно безпокойство в себе си. Това показва, че ти вървиш по стария закон. А пък щом

отговориш и усещаш спокойствие, това показва, че си постъпил по новия начин на мислене. Не отговаряй на глупавия според глупостта му. Отговаряй на глупавия разумно, за да познае той, че е глупав. Аз не искам да цитирам. Не отговаряй на безумния според безумието му. Изразът: "Отговаряй на безумния според безумието му и на умния според ума му" - това твърдение според мене е старо. Не вземай ролята на глупавия, значи не му отговаряй със същата негова мярка. Той се занимава с известни глупави въпроси. Не влизай да разискваш глупави въпроси, каквито той разисква.

Например някой пита не може ли светът да се създаде и без грях. Как ще го обясните? Вие говорите за развитие. Взимам един топ от сто метра плат навит и го развивам. След като сме го развили, станало ли е това платно по-учено? Развито е платното, но не е станало по-учено ни най-малко. И като го навия това платно, станало ли е по-просто? Не. Вие казвате: "Човек трябва да се развие." Трябва да разбирате смисъла на думата "развитие". Думата "развитие" сама по себе си няма сила. Ти казваш: "Трябва да се развия, да стана по-умен." Но като станеш по-умен, ставаш полош в някои случаи. Или казваш: "Аз трябва да уредя живота си, да стана учен човек." Но като станеш адвокат, ще бъдеш грешен отвътре, а отвън праведен. Като станеш християнин и изучаваш Библията на пръсти, ти ще правиш повече грехове, отколкото порано. Ще направиш едно прегрешение и ще намериш един стих да се оправдаеш. Дали ще можеш да се оправдаеш, то е друг въпрос. И когато се оправдаваш, и когато не се оправдаваш, то и двете неща спадат към една и съща категория. Нито когато човек се осъжда, е лошо, нито когато човек се оправдава, е добро. Щом някой казва: "Не искам да ям", аз подразбирам, че е ял. Някой казва: "Искам да ям", аз подразбирам, че [не] е ял.

Най-първото е - трябва да мислите. Ако не мислите, въпросът е свършен. Но и в мисълта може да направите една погрешка. Сега

в какво седи погрешката? Не се доближавай до огъня и не си туряй пръста в огъня, нищо повече. Това е едно от правилата. Стой далеч от огъня. Двама хора не могат да живеят по единствената причина, че са много близо. Ако вие бяхте разхвърляни по цяла България, ако бяхте разхвърляни по четиритях краища на България и ако ви се говореше по радиото, не щеше да има помежду вас никакъв спор. Но понеже сте събрани тук, както сте, то има всички условия за противоречия. Макар да има недоволство, но не го изказват. А пък онези, които са доволни, тяхното доволство седи на косъм и утре може да се развали. Да кажем, че влезеш в един салон и усещаш една неприятна миризма. После, когато се говори, трябва да се изхвърли личният език с изразите: "Ние... ние... ние... аз... аз... аз..." Турете малко настрани тези думи "аз", "ние". Турете настрани и следните прилагателни: "отличен човек", "много добър", "като него няма". Това е мода, украшение. Това са панделки. Но защо ти са панделки?

Да кажем, че вие имате в себе си въпроса, дали сте добри или лоши, и не знаете. Какво подразбирате под израза, че сте добър или лош? Ти казваш: "Аз съм много добър човек." Претегля те, тежиш петдесет килограма. Казваш: "Станал съм лош." Пак те претегля, тежиш пак петдесет килограма. Ти искаш да изтъкнеш, че нещо е дошло в тебе. Ти сънуваш, че насън си убил и казваш: "Аз съм убиец, убих един човек насън." Как го уби насън. Сега има някои неща, които не са реални. Вие говорите някой път за добродетели, които са насън. Казваш: "Това съм направил, онова съм направил." И после казваш: "Насън го направих."

Сега всички, които сте в училището, искате да се измените. Казвате, че трябва да се измените. Хубаво, в какво седи понятието Бог - в това, което се изменя ли или в това, което не се изменя? Вие имате една философия, че трябва да се измените. Тогава вие по кой път ще вървите? Ти ще кажеш: "Аз съм невежа." Но неве-

жеството е едно изменение. Казваш: “Станал съм много учен.” Пак си се изменил. Станал си невежа, понеже си занемарил свещените книги, занемарил си четенето им. И после си възстановил първоначалното, значи премахнал си невежеството. Ти казваш: “Станал съм учен човек.” Ти не говориш Истината. Ти си възстановил твоето нормално състояние. Няма да кажеш, че си станал учен човек, но да кажеш: “Освободих се от невежеството, освободих се от мързела, който имах.” За някого се казва: много учен станал, четири факултета свършил. Никакви четири факултета не е свършил. Казват за някого: “Той е създал нова теория за създаването на света.” Един учен напоследък твърди, че един атом първоначално се пръснал и образувал вселената.

Вие казвате: “Понаучих се нещо.” Какво си научил? Ти казваш: “Да обичаме.” Бог обича. Имаш ли понятие как Бог обича? Ти, като говориш, да обичаш, както Бог обича. Имаш ли понятие, как Бог обича? Аз казвам, да греем като Слънцето. Имаме един пример, ако кажа на хората: “Така да греете, като Слънцето.” Виждаме Слънцето, имаме вече за Слънцето едно понятие.

Вие казвате: “Ние не сме толкова добри, ние сме останали много назад.” Това е стар начин на мислене. Или казва: “Еди-кой си народ е станал по-културен.” Това е стар начин на мислене. Нима римляните, германците, англичаните, шведите, египтяните, асирийците, евреите не бяха културни? И казват: “В бъдеще ще бъдем по-културни.” Ние, съвременните народи, с какво седим повисоко от другите? Сега въпросът е, кои християни бяха по-добри, първите християни или сегашните. Като мислим по старому, ще кажем, че първите християни бяха по-добри. Логически го доказват така: първите плодове, които узряват, са най-хубавите, а пък последните не са толкова добри. Казват: “Сегашните християни са последните плодове. Те не могат да узреят както трябва.” Това е старото мислене. Те правят една погрешка. Във физическия свят

са прави, за физическия свят заключението е много право. Но тази аналогия не издържа. В духовния свят законите са съвсем други. Някои говорят за известни положения, за известен морал. Аз ще цитирам сега какво е разбирал един от апостолите на християнството.

Сега искам да мислите. Един държи една реч и един от слушателите казва: "Речта беше толкова хубава, че аз плаках." Друг слушател казва: "Речта беше толкова лоша, че аз никак не се интересувах." Нито едното, нито другото е вярно. Ако си плакал, ти си плакал за себе си. Не те е накарала речта да плачеш, но ти имаш някоя причина в себе си.

Там, дето има закон, там има старо мислене. Там, гдето има скърби и страдания, там има закон. Там, дето има смущения, там има закон. Там, дето има недоразбирания на някои работи, там има закон. Да се освободиш от условията на закона, то не е така лесна работа. Жената може да се освободи от клещите на закона само при смъртта на мъжа. И мъжът може да се освободи от клещите на закона само при смъртта на жената. Вие, като питате човек трябва ли да се жени или не, вие имате една съвсем стара идея. Вие казвате: "Трябва ли човек да се жени?" Аз сега не съдя женитбата. Някой казва: "Трябва ли да стана слуга или не?" Щом станеш слуга, ти имаш вече известен договор с господаря си за една година. Ти си слуга, господарят казва: "Ти това ще свършиш." Слугата казва: "Аз искам толкова да ми платиш." За една година ти си жена на този господар. Господарят е мъжът, слугата е жена. Дойде краят на годината и ако ти отърва, ще бъдеш жена, а пък ако не ти отърва, ще излезеш от този господар. Някои жени казват: "Не мога да търпя мъжа си, нямам сила да го търпя." Някои мъже казват: "Нямам сила да търпя жена си, тя се натрапва." Питам: "Слугата трябва ли да [се] върти постоянно около господаря си? Не. На нивата ще работи, а пък сегиз-тогиз ще идва при

господаря си. Слугата няма да се занимава с господаря си, къде ходи той. Слугата гледа да изпълни честно длъжността си. Този порядък на нещата, сегашният, дали хората трябва да се женят или не, този въпрос абсолютно не ме интересува, понеже той спада към един свят на безпорядък и безправие.

Сега вие казвате: "А ние, които се оженихме?" Много хубаво сте направили, че се оженихте, но за една година. Като умреш ти и жена ти, ще бъдете свободни. Жена ви и вие ще умрете и ще се освободите. Господ, за да отучи хората от един лош навик, тури смъртта. Толкова дебелоглави бяха хората да разберат Истината, че се внесе смъртта. Толкова дебелоглави са хората, та не слушат и тогава Бог внесе смъртта. Тя разрешава въпроса. Бог казва на мъжа: "Тази жена не ти трябва." Той казва: "Без нея не мога." Хубаво, и като я вземе, след това смъртта дойде и тя плаче за него. Всеки мъж, като умре, става ангел за нея. А по някой път жената казва: "Много добре стана, че той си замина." Че ако той е ходел с други жени, по-добре стана, че Господ го взе. Я вижте сините петна по тялото ѝ. Няма жена, която да не е правила престъпления. Насън я прегръща някой мъж. Насън прегръщаш някоя чужда жена. Това, което насън става, и в действителния живот става. Това, което в действителния живот става, и насън става. Моите разсъждения са такива. Един беше деветнайсет години вегетарианец и насън ял кокошка и после събужда се и плюе. Той казва: "Чудя се на ума си, как ядох насън кокошка." Тогава и в действителния живот може да ядеш кокошка. Това показва слабостта на известни навици, които сме придобили. Те имат някой път надмощие над нашата воля. Аз гледам някой път как се натрапват някои мисли. Една мисъл ти се натрапва като муха. Отпъдиш я, тя пак се натрапи. Защо те преследва тази мисъл? Седиш и мислиш: "Дали моето дете е живо? Дали син ми ще свърши училището или не?" Натрапва ти се тази мисъл. Защо ти се натрапва мисълта, дали ще

свърши детето ти училище или не? Че ти си заинтересован материално и не можеш да решиш правилно въпроса. Син ти може да свърши, но дали син ти ще ти донесе това, което ти очакваш, то е друг въпрос.

Някой казва: "Аз съм верующ." Никога не мога да ви докажа как трябва да живеете. Аз трябва [да ви покажа как това] да стане метод. Някой може да каже: "Дайте ми един метод за Любовта." Аз ще му кажа: "Тръгни след мене. Цял ден ще вървиш след мене, и ще научиш метода. И каквото правя аз, и ти го прави. Ако ти отърва, прави го, ако не ти отърва, не го прави." Някой казва: "Ние трябва да обичаме, както Бог обича." Тогава аз ще тръгна подир Бога и каквото прави Той, и аз ще го правя, ще внимавам какво прави Господ. Вие не смеете да отидете при един свят човек, казвате: "Той е свят човек, при него човек не може да се допре, като него друг няма." Аз разбирам следното: вие не искате да живеете като него. Вие казвате: "Той е много свят човек." Туряте си една преграда, понеже не искате да живеете в неговата святост. Вие го виждате облечен в много проста дреха, не като някой цар, на главата си няма корона.

Доброто в света седи в това. Като възприемеш доброто, то трябва да внесе нов елемент в тебе. Доброто поддържа мира. Това, което поддържа мира в човека, то е Добро. Това, което отнима [мира] в човека, то е зло. Така седи Истината. Това, което поддържа топлината на човека, това, което поддържа мекотата на характера му, това, което поддържа неговата топла мисъл, това е Любовта. За да обичаш, трябва да имаш тази топлина. Тя е най-приятната топлина. После трябва да имаш тази приятната мекота. После трябва да имаш красота. Това е Любовта. Това са три неща, които вървят заедно. Топлина, мекота и красота, това е Любовта. Тя върви с тези три неща. Ще си пипаш кожата и ще видиш, че имаш приятна топлина. Да не е много суха кожата и да не е много

влажна. Има една мекота, която е приятна.

Сега практическото приложение. Любовта трябва да бъде един метод за лекуване. Вие трябва да разберете Любовта като един метод за лекуване във вашия живот. Имате едно кораво чувство, неразположен сте, гледате мрачно, песимист сте. Приложете Любовта като един метод за промяна на вашето състояние. Във вашата нервна система липсва нещо. На онзи гладния човек какво ще му кажеш? Ще му кажеш: "Липсва ти нещо." Дай му да яде и, като яде, той ще се задоволи. Дай му подходяща храна за душата. Ще ядеш. Питаш: "Как ще ям?" Вие не мислете как ще ядете. Турците казват: "Който много знае, много тегли." Някой път аз наблюдавам. След като ви говоря, вие седите и казвате: "Това не се отнася до мен." Вие казвате: "Нещо ново да дойде." Какво е това ново? Казвате: "Да дойде Христовата Любов." И чакате тая Любов. По кой начин ще дойде Христовата Любов? Христос чакаше ли Баща Му да дойде отнякъде? Той казва: "Аз живея в Отца и Отец живее в Мене, и изпълнявам Неговата воля." Че ако вие чакате Христа отвън, вие нямате понятие за Христа. Вие ще кажете: "Аз съм в Христа и Христос е в мене, нищо повече."

Една сестра ми разправя следното: "Срещнах се с един съботянин, който започна по старому, попита ме: "Имаш ли Духа?" Аз казах: "Не зная дали имам." Попита ме: "Разбирате ли вие Писанието?" Казах му: "Чела съм малко." "Но съботата пазите ли?"

Ето какво представлява съботата. Шест дена като се занимавал Бог със света и с хората, и видял колко лоши ще бъдат хората, в седмия ден си починал от всички човешки неразбории. Ти, за да имаш един съботен ден, трябва да се освободиш от всички неразбории в света, от жена си, от децата си, от професията си, от потеклото си и да се помислиш, [не] какъвто си в потеклото си, и да се помислиш такъв, какъвто си в себе си.

Любовта трябва да я изучавате в душата си. Тя не е нещо, което може да разберете с ума си. Вие се приближавате до някой човек. Лъхне ви нещо, приятен ви е някой човек. Тази приятност се дължи на нещо. Или някой човек, като се приближите до него, ви е неприятно. Аз ще ви дам едно сравнение. Представете си, че имате една чешма със желязна чучурка. Имате друга чешма със златна чучурка. Имате трета чешма със сребърна. Представете си, че при златния чучур тече мътна вода, а през железния - чиста вода. Питам, откъде ще пиете вода? От железния чучур. Допуснете сега друго сравнение, че през златния чучур тече чиста вода, както и от сребърния, и от железния. Откъде ще пиете? От златния чучур. Не е външният чучур, който определя качеството на водата. Важно е водата, но ако тази вода минава през златен чучур, още по-добре.

Та всяка една ваша мисъл може да бъде един чучур за една добродетел. В много случаи мисълта е проводник за една добродетел. Добродетелта седи по-високо, отколкото чучурът. Вие имате известна идея, но при тази добродетел. Добродетелта е важното. А пък самата добродетел е носителка на нещо по-дълбоко. Нещо по-дълбоко има в нея. Тя носи живот - онзи истинския живот, който търсите. Ти казваш: "Аз трябва да бъда добър." Щом тази доброта влезе във вас и вие сте в съгласие с нея, тя ще внесе живот.

Но има нещо още по-дълбоко от живота, но не искам да говоря за него сега. Не казвай "добър" или "лош" живот. Те са нашите мисли, наши чувства. Има едно външно оцапване. Има някои хора, които могат да ти направят пакост, без да искат. Някой ти каже нещо и после съжалява и казва: "Не трябваше да ти кажа тази дума." Например подигравателно може да ти каже: "Много си праведен." То е една малка подигравка. Или ти казва: "Ти си много умен." В дадения случай как трябва да похвалите някой

човек? Срещали ли сте досега праведни хора? Да бъде образец, мярка. Праведен човек е онзи, когото като срещнеш, урежда се онова, което те е безпокоило. Който и да е човек, като го срещнеш и се уреждат много твои работи, аз такъв човек го считам праведен. Или имаш лошо разположение, вървиш с този, с онзи. Четеш философски книги, но все си неразположен. Обаче срещнеш някой човек и лошото ти разположение се сменя, и в тебе се заражда едно хубаво, красиво чувство. Казвам, този човек е носител на Любовта. Този човек разбира по-добре от тебе Любовта. Може да не му знаете името на този човек, но този човек, при когото се сменя вашето вътрешно отрицателно състояние, този човек е една Божествена мярка. Така трябва да разсъждавате.

Вие сега търсите историята на някои светии. Тези светии, за които е много писано, те не са за вас. Вие можете ли да бъдете приятел с един цар? Те са големите светии, те не са за вас. Големите светии, те са за хора много напреднали, а пък за вас трябват малки светии. Аз ви препоръчвам на всинца ви да се занимавате с малките светии, от първото посвещение.

Казаха ми: "Учителят го каза това иронически." В мене няма ирония. На женитбата трябва да се даде един друг превод. На английски казват ["married"]. На български казват: "Оженил се." Щом си се оженил, свършена е твоята работа - трябва да го вършееш сега. Писанието казва: "Първоначално направи Бог човека мъжки и женски пол по Свой образ и подобие." И не казва, че ги е оженил. Там се казва: "Това, което Бог е съчетал." Значи тези, които Бог е турил да вършат Неговата воля. Значи съчетание има между душите.

Та искам да отличавате Божествения ред на нещата. Не го смесвайте с временния ред на нещата. Женитбата е едно временно учреждение. Оженил си се, ти си слуга. Или праведен ставаш на

Земята - то е същото положение. Или светия ставаш на Земята, то е същото положение. Или силен ставаш, то е същото положение. За някого казват: “Много учен човек е той.” Той не е още такъв, какъвто е бил. Далеч е още той от онова, както аз го зная по-рано. За някого казват: “Той е много учен човек, четири факултета е свършил.” Аз казвам: “Но той не е свършил дванайсет факултета. Трябват му още осем факултета.”

Сега някои идват при мене и ми казват: “Много съм неразположен.” Казвам: “В какво седи неразположението ти?” Аз го виждам, в какво седи неразположението му. Неразположението му седи в това, че той не е ял както трябва. Той казва: “Дотегна ми да ям сух хляб.” Или казва: “Дотегна ми да имам работа с прости хора.” Или ми казва: “Дотегна ми да имам работа с невежи хора, с груби хора, с несправедливи хора.” Трябва да правиш превод на нещата. Как ще преведете думите “оженил се”? Дайте ми един превод, понеже не съм запознат с българския. Житото след като ожънете, вие го вършеете. А пък мъжа като ожените, вършее го жена му. Като го потупва малко, вършее го. Какво лошо има в това, че мъжът потупва малко жената? Казват: “Много хубаво бие тъпанът, намясто удря.” Где седи сега лошото, че натупал някой жена си? Писанието казва: “Когото Бог обича, бие го.” Правете в себе си преводи.

Вие седите всички и се занимавате с външния живот. Целият Изгрев е заприличал на едно вестникарско бюро. Някой казва: “Представете си, еди-кой си брат се оженил. Той е от специалния клас - оженил се.” Хубаво. Че всички хора, които Бог ги е създал, са все от специалния клас. Няма някой, който да не е от специалния клас.

Сега знаете ли защо аз се смея? Когато аз се смея, това е повръщане на това, което аз съм ял. Аз се смея, за да се освободя от нещо много неестествено. Когато разисквам тези въпроси, за

мене е цяло мъчение. Аз искам да ви освободя. Вие не можете да влезете в Царството Божие, докато не се освободите от стария порядък на нещата. Да мислите по новия начин, а не по стария. Вие казвате: "Ще се оженим, ще имаме деца и прочее." Хубаво, но това е старо нещо. Ти си го правил много пъти. Ти си го правил веднъж, дваж, много пъти, хиляди пъти си го правил. Минѝ сега на нещо ново. Кое е сега новото? Да не се жениш. Какво трябва да правиш?

Аз зная, в Русе имаше една мома млада между баптистите и методистите. Баща ѝ я изгонил. Един млад момък отиде да ѝ помага. Най-после беше заставен да се ожени за нея. Тя ни най-малко не уреди въпроса, както и той. Той отишъл за Христа и ни най-малко нямаше да се ожени за нея. Тя, ако искаше да се ожени, да беше останала при баща си. Тази мома, която е напуснала баща си и дома си и станала християнка, не трябваше да се жени. Или вие ще излезете [от] едно робство и влезете в друго. Окултисти, методисти, баптисти, това е все каша. Тези каши са хубави, но оставете ги. Без каша!

Вие ще кажете: "Ти не си бил в нашето положение." Сега в какво седи вашето положение? Ако аз съм във вашето положение, лесно ще разреша въпроса. Ако баща ми е беден и един банкер го е оплел, и има да му дава сто хиляди лева, и банкерът го дава под съд за лихвите, аз, която съм мома много красива, като отида при него, ще му запаля юргана от четири страни и той ще почне да ми говори за Любов. Аз ще му кажа: "Дълг има баща ми към тебе." Той ще каже: "Лесна работа е." Той ще освободи бащата и след като освободи бащата, ще освободи и себе си. После ще заведа банкера при баща си и ще му кажа: "Ще слугуваш на баща ми." Аз ще чета първата лекция на този банкер. Има и други методи за разрешение. Това е само един метод. Като дойде падежът за плащане, ще го приспим и ще отложим полицата.

Не знаете в кой ден ще ви повика Син човечески да дадете отчет за делата си. Син човечески ще ви повика един ден да дадете отчет за онова, което сте направили. Не знаете кой ден. И трябва да дадете отчет.

Но да оставим това сега. Щях да ви дам едно упражнение и трябва да ви говоря още, но ще остане за втори и трети път.

“Отче наш”

6.35 часа

Трета лекция на Общия окултен клас
10 октомври 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

БОГАТ И СИРОМАХ

“Добрата молитва”

Ще прочета десета глава от Посланието към римляните, от шестнайсети стих до края.

“В начало бе Словото”

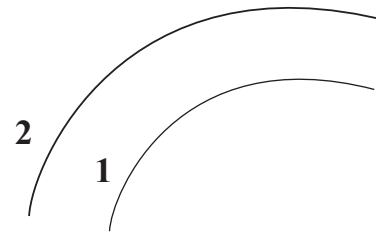
Прочетоха се темите “Новият начин на мислене”.

Каква е разликата между една нова дреха и една стара дреха? Старата е изтъркана, износена. Има нещо, което липсва. А новата има нещо, което допринася нещо за човека. Новата и старата храна могат да се сравнят с прясната храна и храна, която не е прясна, не е чиста, или с чиста и нечиста вода. Има много, много нови неща, без да имат ценни качества. Може една мисъл да е нова, може една теория да е нова, без да обяснява всичките явления. Или може един закон да е нов, но без да може да разрешава онези спорните въпроси. Можем да кажем, че старото е законът, а новото е Любовта, защото Любовта е от скоро време в сравнение със закона. Вие имате една мисъл: “Божията Любов носи пълния живот.” Вие може би сте я изказали петстотин, шестстотин, хиляда пъти, но нито един от вас не е добил този пълния живот. Откак я произнасяте, пълният живот още не идва. Защото можеш да напълниш едно шише, но то е малко. Малко може да събере шишето. Може шишето да е пълно и да е малко, а може да е шишето пълно и голямо.

Всинца вие имате все атавистични възгледи, липсва ви нещо. Вие мислите, че онова, което знаете, е право. Онова, което вълкът знае, и то е право. Той мисли, че е право. И онова, което птицата знае, и тя мисли, че е право. Хората каквото знаят, все е право. А пък при това “право” все съществува едно криво.

Каква е разликата между кръговете, между **1** и **2**? Някой може

да каже, че това е орбитата на някоя планета. По какво се отличават орбитите на вътрешните и на външните планети? Външните орбити са по-големи. Следователно планетите, които пътуват по тях, взима им по-дълго време, за да обиколят около Слънцето, а пък на вътрешните орбити им взима по-малко време да обиколят около Слънцето. Но не само това. Кои планети имат по-добри условия, външните или вътрешните? Вътрешните имат по-добри условия, външните имат по-лоши условия.

Говорим за външен и вътрешен живот. Човек си има един вътрешен живот. Някой път ние смесваме вътрешния живот с Божествения живот. Вътрешното разбиране е всякога ограничено. Човек мисли, че много знае. Например мнозина от вас, които не са свършили университет, като ме слушате, мислите, че много зная. Вие казвате: "Какво съм чул." Но какво сте чули, това не е знание. Нима, като чуете един концерт, вие сте музикант? Вие, като сте чули пеене, ни най-малко не може да пеете. Казвам ви: "Я изпейте това, което чухте." После казваш: "Отлична беше беседата, но не я помня." Или казваш: "Дойде ми вдъхновителна мисъл, но не мога да си я припомня." Или казваш: "Духът ми каза нещо, но не мога да го изразя."

Сега всичките тези неща са верни. В какво отношение са верни? За кого? За онзи, който ни разправя сега. Той си има една идея, че много е чул. Той си има един мащаб, с който мери нещата. Казвам, как се приближаваме към онази практическа страна? Ако ние живеем в една голяма къща, на която кръгът е голям, друга къща, на която кръгът е малък, коя къща е за предпочитане? Новото знание или малкото знание? Сега трябва да разбирате. Има много знание външно и вътрешно. Вие може да изучавате една

сфера отвътре, и може да изучавате и отвън. Това са две страни. Един човек има тяло, това е физическа страна. Може би нашата физическа страна е много по-интересна за някои същества, много по-напреднали, и за тях тя е предметно учение, обект за изучаване. Но за самите нас нашето тяло едва сега представлява предмет за изучаване. Даже и вие, които ме слушате, малцина от вас има, които сте запознати с вашето тяло.

Някой път си погледнете ръцете, погледнете си линиите, едвам сега започвате да четете по тях и казвате на някого: "Дайте си ръката", за да предскажеш съдбата му. Който [има] предразположение, може да предсказва. А който не ги знае, и той ще ти каже.

В какво седи качеството на човешкото лице? Някой казва: "Той има отлично чело." Какво трябва да бъде челото по качество? За някого казват: "Той има голямо чело." Нещата са големи, когато имат отношение към някаква разумност. С какво сравнявате голямото чело? Колко е голямо човешкото чело? Вие казвате "голямо чело", но нито един от вас не е измерил голямото чело, колко голямо е челото и колко е широко. Човек, като измери челото, може да се обезсърчи. Челото в един смисъл е една плоскост, която възприема известни енергии. Челото е малка събирателна площ, която събира енергии от един външен свят. Но някой път челото е малко, понеже, каквото съберат, не могат да го изработят. Друг път челото е малко, понеже малкото, което събере, не могат да го изработят по единствената причина, че искат много да възприемат и натрупат знание и не им остане време да го проучат.

Например вземете сегашното състояние на хората. Казват "народна религия". Народната религия служела да повдига народа. Един народ, това е един уд на човечеството. Тогава имаме религия на удовете. Но трябва друга религия и религия на човечеството. Има един обществен морал, той е ограничен морал, но трябва да е общочовешки морал. Обществеият морал, това е морал на един

уд, това не е един закон. Пример: българските закони не са меродавни за другите народи и законите на другите народи, много от техните закони, правила и обичаи, не са меродавни за българите. Например, ако отидете в Америка, там има някои обичаи да се срещат хората и да се целуват, и това там не се счита за лошо. Целувката и подобни работи там не се считат за неморални. Ако в Турция целунат някого, там ще те обидят. В малките държави се случва, че за една целувка ще платиш доста скъпо. Но и в Америка по някой път се плаща за целувката. В Америка един негър целунал една американка. Това било на улицата при слабо осветление, но като дошла до една лампа на светло, тя видяла, че той е негър. Тя го дала под съд и съдът решил негърът да ѝ плати десет хиляди долара. А колко струват десет хиляди долара? Те струват близо един милион лева. Сега това са посторонни въпроси.

Някой път ние искаме да дадем един пример, какво трябва да прави човек. Човекът е започнал с целувката. Откак е почнал да яде, той е почнал да целува работите. Най-първо вълкът, като хване овцата, не я ли целува? Навсякъде я целува. Като я целува, къса от месото ѝ. Нима орелът не целува? И той целува. Като хване жертвата си, оттук откъсне, оттам откъсне. Казват кой е произходът на целувката? Тя има своето далечно минало. Вълците, като се укротявали, укротявали, най-после дошли до едно положение едно същество да целуне, без да откъсне месото. Ти казваш, доста са прогресирали. Преди пет-шест хиляди години с една целувка щеше да ти отиде ръката, а сега какво има да се сърдиш, че ти остава ръката? Някой казва: "Целувката предава магнетизъм." Възможно е. Ако един човек е заразен със сифилис, чрез целувката може да ти предаде нещо лошо. Сега се забраняват целувките по единствената причина, че може да ти предаде болестта.

Но в целувката има една психологическа, вътрешна страна. Когато се говори за устата, това са електрически органи. Горна-

та устна, това е положителният полюс на електричеството, а пък долната устна, това е отрицателният полюс. Ти като речеш да говориш, долната устна трябва постоянно да се целува. Без целувка не можеш да говориш. Горната устна целува долната и долната целува горната. От тези целувки излизат думите. Без целувки нищо не става. Говоренето, това е то идеята на целувките. Целунеш себе си.

Хубаво, всеки един човек целува себе си, а пък казваме, че Бог живее във всички хора. Нали всички твърдите, че Бог живее във всички хора. И защо тогава, като те целуне някой, ти си недоволен? А пък Бог, като живее във всички хора, живее и в него. Това е от ваше гледище. Бог живее във всеки. Целуват някого, в когото Бог живее. И защо тогава, като те целуне някой, ти си недоволен от целувката? Значи вие не вярвате, че Бог живее във всички хора. Вие твърдите едно нещо, което не вярвате. Аз не правя упрек, но казвам, че сме непоследователни. Говорим за неща, спрямо които не сме последователни. Например казваме, че сме чада на Бога. Не говорете така, това са твърдения. Но ако дойде някой, вие му казвате: "Кога ще си ходиш?" Даже вие, които ме слушате, вие сте чада Божии. Колцина от вас постъпвате като чада Божии? Имате си някои, които обичате. И във всяко семейство има някои, които се обичат и които не се обичат. Това е основният закон, който функционира. Пък този закон, че сме чада Божии, тепърва трябва да дойде. Две противоположности има. Бедният ще каже: "Нали сме чада Божии. Защо тогава спрямо мене не постъпват както трябва?" Богатият казва: "Аз имам работа за тебе, я направи тая работа." Бедният му казва: "Нали ще платиш." Има ли братство, когато има плащане? При братството има един закон, при плащането има друг закон. Трябва да заплатиш с нещо. Например аз искам да ми направиш известна услуга, ти ще кажеш: "Ще платиш." Казвам: "Нямам пари."

Сега да оставим този въпрос. Има нов начин за мислене. Старият начин, това е егоизмът, човек мисли за себе си. Той става християнин, вярва в това-онова, говори за Бога, за спасението, за онзи свят. Настрадин Ходжа казва: "Нямам понятие за онзи свят. Ще можем ли аз и жена ми да влезем там?" Казали му: "Само за тебе." Той казал тогаз: "Не ми се иска да ида без жена си. Онзи свят ме интересува, но ако жена ми остане в този свят, може да намери друг някой тук." Аз искам да ви изясня този егоизъм. Човек мисли и за онзи свят, мисли и вярва в това-онова, но той има себе си предвид. Всички хора мислят така. Оттам е започнала работата. Това е старата мисъл. Новата мисъл [е] човеколюбието, да се жертваш за другите, както Христос направи. И ако ти не се жертваш, ако в тебе няма желание да се жертваш, никой не те заставя отвън.

Ти казваш за нещо: "Това трябва да си има причини." Тук има мъдрост. Мъдростта не е всякога съвсем меродавна, че това, в което вярваш, е Божествено. Вярно, има някой, който те обича и ти се радваш. Не те обича някой и ти си скърбен. Кажи, това няма нищо общо с твоите възгледи. Някой път със своите възгледи ти ще влезеш в стълкновение с хората и те ще имат много лошо мнение за тебе. За да не си нарушиш интересите, какво трябва да направиш? Тогава ние седим между две противоречия. От една страна ни заплашват, че трябва да вървим в Божия път, да имаме Божието благоволение, а пък от друга страна, хората ни заплашват, че ако ние не вървим по техния път, те могат да ни направят някоя пакост. Като не служиш на Бога, лошо е и като не служиш на хората, пак е лошо. Тогава какво трябва да правиш?

Сега човек е разделен. Господ казва: "Няма да убиваш." Другият закон казва: "Ще те хванат войниците и ще ти теглят куршума." Какво трябва да правиш? Вие ще кажете: "Аз не тегля никога куршум." Теглите. Няма никой от вас, който да не тегли куршум.

Всеки тегли куршум. Има хора, които биват хипнотизирани и те в хипнотично състояние извършват престъпление. Вие още не разбирате какво нещо е престъплението. После, когато се карате, вие сте хипнотизирани тогава. Когато се сърдите, вие сте хипнотизирани тогава. Князът на този свят разбра тези закони. Той е турил на срещнатия човек някои мисли и вие почвате да се карате и ти казваш: "Наговорих му." Ти си едно дете и твоят баща ще дойде и ще ти каже: "Ти не вярваш така, както трябва." Най-после може да ти каже: "Ти не си един грешник. От тебе има много по-големи грешници. Ти си доста учен. Много добре си направил." А пък на друг човек ще му каже: "От тебе нищо няма да стане. Ти си един голям простак и втори като тебе няма." Първият ще бъде насърчен, а вторият обезсърчен. И насърчението е от дявола, и обезсърчението е от дявола. Когато идеш при един банкер и ти даде пари, ти се насърчаваш, но ако не ти даде пари, ти се обезсърчаваш. В едно отношение дяволът е банкер. Той ти даде нещо, и ти се насърчиш и казваш: "Оправих работите си." Дали си ги оправил, то е въпрос. Аз вярвам, че банкерът е оправил работите си, но ти ни най-малко не си ги оправил, но си загазил.

Божествените работи по какво се отличават? Те имат едно качество. Всичките Божествени неща са вложени отначало в нас, те се намират в нас. Те не се дават. Радостите и скърбите идат отпосле. Но всичко Божествено е вложено в нас. Може и да е в едно спящо състояние. И когато Божественото израсне в нас, то е Божествената радост. Може да имаме други някои придобивки отпосле в света, но те може да не са Божествени. Например не мислете, че като станете министър в България, че това е от Бога. Може дяволът да те е турил там. Не мислете, че като свършите университет, че това е от Бога. Божественото знание вие го носите в себе си вложено и в него няма промяна и измяна.

Сега може да паднете в едно противоречие. Вие може да каже-

те: “Нас ни трябва знанието на дявола, понеже дяволът, и той е създаден от Бога.” Но дяволът има друго мнение. И той е творец на нещастията. Онова, което той твори, не е Божествено. И което аз творя, и то не е Божествено. Аз което мисля, аз съм прав. И дяволът което мисли, и той е прав, и той ще има своите интереси. Щом ти мислиш криво, ти си един дявол. Какво мислите вие за дявола? Няма нищо лошо в дявола. Аз бих желал всички да бъдете сарафи, че като ви дадат една монета, да знаете златна ли е или не.

Сега всички тези неща, които ви говорих, те ви отвличат от съществено. Може да говорите много работи. То се е говорило, говорило, но съществено седи във Волята Божия. Какво нещо е изпълнението Волята Божия? В света има три воли, които едновременно действат: действа твоята воля, действа Волята Божия и действа волята на света. Тогава как ще различаваш Божията Воля от твоята воля и твоята воля от волята на света? Где ще знаеш, че това е твоята воля или че това е Волята Божия?

Питам ви, ако ви турнат един дървен крак и той се движи, това Волята Божия ли е? Движи ли се този крак по Волята Божия? Той се движи по човешката воля, той се движи по твоята глупост. Може да си счупи крака и хората са го направили за десет хиляди лева. Кракът знае и всички клетки на крака знаят, че в тях ще се проектира волята на цялото тяло. И ние сме като удове на Бога и като вършим нещо, ние знаем, че това, което [вършим], е волята Божия и ние нямаме абсолютно никакво съмнение в това. Аз никога не питам дали това, което направих, е право. Какво питам своя крак? Щом тялото си е преместило крака, кракът е извършил Божественото движение. Следователно онзи морал е важен, който е общ за всички хора едновременно, понеже всички хора съставляват една обща цел на Бога. Следователно всяко добро, което е засегнало всички отделни единици вътре в този Божествен организъм, то е добро.

Сега аз ви говоря върху един предмет, който вие знаете, теоретически го знаете. Нямате едно практическо правило, да приложите нещата и вследствие на това има едно голямо противоречие.

Тук преди няколко години гледам една стара сестра, която вика на гости една млада сестра. Вика я на гости един неделен ден, но младата не иска да иде. Тя се отнесе до мен. Питам я аз: "Защо не искаш да отидеш?" Тя казва: "Онази не ме обича. Тя го прави това заради тебе." Тя казва: "Защо аз ще отида?" Тогава ѝ казах: "Още по-добре, заради мен не можеш ли да го направиш?" Значи тя има едно понятие, че не я обичат. Аз ѝ казах: "Хубаво. Нали каквото аз кажа, ти ме слушаш. Тогава ти казвам да отидеш при тази стара сестра." И тя почна да си вдига раменета. Казах ѝ: "Нали казваш, че каквото казва Учителят, ще бъде." Тя казва: "Ще отида тогава." Хубаво, но аз седя и си казвам: "Аз пак си наложих волята." Казвам, за добро е, направих го това, за да ви изнеса един пример. Сега тя разсъждава право, казва: "Ти не трябва да отидеш в един дом, дето не те обичат." Но нали всяко правило си има изключение. Ти не знаеш, може би сега ще започне Любовта, ти още не знаеш това.

Когато аз говоря и някой, като излезна, казва: "Каквото говори Учителят, се отнася до тебе." Аз да ви кажа, досега съм проповядвал на себе си, на вас не съм проповядвал. Аз на себе си проповядвам. Аз много си говоря, а всички вие се ползвате, то остава ваша работа. Аз какъвто хляб меся, оставям го за себе си и каквото остане от него, може да се ползват и другите. Аз за себе си го правя. И понеже хляб има още много и за да не се развали, намирам такива хора, които имат нужда и им казвам: "Ако искате, може да вземете, а ако не го харесате, не го вземайте." Както един хлебар. Вие казвате: "Ние слушаме Учителя." Да. Всякога слушате Учителя, дето е във ваш интерес, а гдето не е във ваш интерес, не слушате. Вие казвате: "Ние много обичаме Учителя."

Не говорете така: "Вие обичате хляба, а не хлебаря. Вие обичате водата, а не чешмата. За Любовта не говорете. Аз на себе си говоря това. Около хляба, и хлебарят печели, защото, като направи той хубав хляб, обикнат го. Но той не е цел. Някой банкер иска да ти бъде приятел. Ти се заинтересуваш от парите му, а самият той за тебе е второстепенно нещо. Сегашното положение е такова. И от това положение трябва да излезем. И Христос слага въпроса малко по-другояче. Той прави хляб - хлябът и хлебарят са едно и също нещо. Той казва: "Аз съм Живият хляб. Който иска, може да Ме яде."

Вие сега сте от добрите. Съдействате да се жертва само хлябът, а не да жертвате себе си. А в бъдеще, като отиде хлябът, и хлебарят отива. Ето какво ще бъде бъдещото добро. Ако идеята за бъдещо добро трябва да бъде следната. От един банкерин само един ще отиде да вземе пари на заем, двама души няма да отидат. И като даде банкеринът, ще отидеш да му станеш слуга. Такива ще бъдат бъдещите банкери. Всичко ще дадеш, но щом всичко вземеш и нищо не дадеш, ти си вече в един крив път. Това е дяволът. Какво е дявол? Който е взел назаем и като е взел, друго говори и никому не слугува. Човек, който взема и който иска хората да му слугуват, той върви по левия път. Човек, който дава и слугува на другите хора, той върви по Божествения път. И Христос казва: "Син человечески не дойде да Му послужат, но дойде да даде живота Си и да послужи."

Сега ние казваме, че сме християни. Някой казва, че Духът му говори. Кажете на някого: "Защо не ми помогнеш?" Той казва: "Не ми казва Духът да му помогна." Казвам му: "Много духове има в тебе." А Божественият Дух, Той не действа така. Гдето Духът е слязъл, там има разцъфтяване и възприемане на светлината и пробуждане на съзнанието. Не, че сега слиза. Как ще разберете, че преди създаването на света Духът Божи се е носел на повърхност-

та на Земята? Духът всякога е бил, всякога е хлопал на сърцето ти. Ти едва си чул и още не разбираш езика Му. Говорят ти това или онова и ти казваш: "Това е Духът." Казвам, това са нашите неразбрани работи. Числото 10 за кого е? 100 за кого е, 1000 за кого е, 10 000 за кого е и тъй нататък. Дойде ли до онези големите числа, за кого са те? За напредналите същества. Дадат ви десет лева и вие сте недоволни от десетте лева. Числото 10 създаде всичките тайни на Битието. И ако аз съм на вашето място, ще мисля какво мога да направя с десетте лева. Ще си купя едно Евангелие и като го прочета, ще извадя всичкото богатство от Евангелието и след пет-шест години от тези десетте лева ще изкарам голям капитал. Една нива нова ще купя за десет лева, много неща не мога да купя за десет лева.

Сега вие казвате: "Какво казва Учителят? Какъв смисъл влага в следната формула: да прославим името Божие, да търсим Царството Божие и Неговата правда и да вършим волята Божия?" Че това е една задача, вложена от памтивека вътре във вас. Сега се казва: "Как да прославим името Божие?" Вие разрешавате криво въпроса. Когато един човек казва: "Трябва да го целуна", не се подразбира физическото му тяло да се целува на човека, не се отнася за физическото му тяло. Физическото тяло е една фабрика, в която има такива нечистотии, такива мръсотии, че какво ще го целуваш? В тези клетки на физическото тяло има нечистотии. Какво ще го целуваш? Това не се отнася за тебе, това се отнася за други два свята. Когато Христос говори за целувката, това се отнася за друг един свят. Той не говори за целувки и прегръдки. Че могат да се прегръщат хората, това е друг въпрос. Всички животни все се прегръщат. Котката, като хване мишката, прегърне я, с устата си я целува. И орелът, като хване птичката, държи я с краката си.

Та казвам, ние сме турили всичко на физическото поле. И когато искаме да направим добро някому, ние си мислим да му дадем

пари. Оставете парите настрана, парите развращават. За света те са едно удобство, условие за обикновените хора, но онзи, който върви по пътя на Бога, той ще се развърти от тях. Непременно ще се развърти, няма изключение. Има опити, които съм правил. Ако дадете пари на тези, които вървят по Бога, непременно парите ще ги развратят. Парите имат едно развращаващо влияние. Щом на един човек му дадеш пари, той е вече ограничен. Парите ограничават хората. Тури му нещо в джоба, без да знае той. Той да не знае. Като считаш, че даването на пари е престъпление, ти като направиш това престъпление, поне онзи да не знае, и да се чуди кой е този престъпник, който е турил тези пари в джоба му. И тебе ще те съдят на какво основание си дал на онзи човек тези десет хиляди лева и с това си му дал условие да лъже. Той, като получи тези десет хиляди лева, ти каже - след три месеца ще плати и не идва да ги плати. И след четири месеца пак не плаща. Ти си го научил да лъже. Ти казваш: "Аз му направих едно голямо добро." Ти си му направил добро - научил си го да лъже.

Аз ви говоря за един морал не за себе си. Ще ви настръхнат космите. То за бъдеще, за след хиляди години, като дойдете след хиляди години, какво трябва да правите? След хиляди години няма да ви говоря. След хиляди години може да ви питат: "Преди хиляди години говориха ли ви?" Ще кажете: "Не са ни говорили." Ако кажете, че са ви говорили, ще ви приемат при вратата на Царството Божие. Така ще направят. Вие може да кажете, че ние сме от новото братство, от Бялото братство. Не всяка мома, която се кичи с булска дреха, може да стане булка. Аз се чудя. Влизам в една къща и виждам една кукла. Виждам, че куклата родила едно малко, куклата има и дете. Казват ми: "Тази кукла роди." Казвам: "Помъчила ли се е малко?" Казват ми: "Не се мъчи, без мъки." После питам: "Майката кърми ли това дете?" Аз навеждам тези примери, понеже сегашният морал на човечеството прилича на тези

разбирания. Куклата нищо не е направила. Сега изводът какъв е? Вие искате да се освободите. Аз ви казвам един път, по който вие може да се освободите. Вие имате един набъбнат цирей. Може да го намажете с масло и не минава. Компрес му тургат, боли, черви се и не минава. Набрал е, трябва да го мушнете, да го изцедите, да изтече всичката гной, всичко, каквото има в цирея, да изтече навън. И ти се благодари, че е излязла тази гной. Изцеди го добре и се освободи от нея.

Вас ви мъчи известна мисъл, имате известно състояние. Мъчи ви нещо, неспокоен сте. Отгде изхожда това безпокойство? Всякога безпокойството е един признак на нарушение на някакъв Божествен закон. И не всякога ние сме нарушили. Може аз да страдам от нарушението от друг някой, без разлика е това. Допуснете, че аз от любов ставам гарант някому, от любов прикривам някой провинен приятел вкъщи и хванат ме и като един конспиратор ме турнат в дранголника. Питам, кой е виноват? Аз, като укрих този човек, направих ли едно престъпление, та престъпник да стана? Направил ли съм престъпление спрямо Божествения свят? Ако сте направили нещо, което е престъпно, трябва да го изправите. Ако си станал гарантин, ти благодари на Бога, че си станал гарантин за няколко хиляди лева, а не за петдесет-шейсет хиляди лева. Благодарете Бога, че сте станали гарантин за малко.

Сега ние идваме до едно място, което засяга всички ни. Казвате: "Трябва да учим." Кой трябва да се учи сега? Щом се казва, че трябва да се учи, това се отнася до младите. После казват: "Трябва да се женят." Кой трябва да се жени? Казват: "Младите, а не старите." Кой е мярката за нещата? Едно време хората на петдесет-шейсет години се женеха, а сега на петдесет-шейсет години се готвят за оня свят. Какво са петдесет-шейсет години? Нищо. Вие имате едно наслояване във вашите съзнания от миналите съществувания, от миналите възгледи. Вие сега имате стари възгледи от

едно време, от които възгледи трябва да се освободите. Трябва ви много голямо знание, за да се освободите от тези стари възгледи. Често усещате известно напрежение, понеже у вас са се явили известни лични чувства, достойнството на човека. Ти казваш: "Аз трябва да пазя своето достойнство." Или казваш: "Това не е в мой интерес." Но има три интереса: интерес на тялото, душата и духа. Има материални и духовни интереси. И двете са временни. За тялото кое е важно? Това, което е важно за тялото, то е временно, но има нещо, което е важно за душата.

Някой казва: "Мен не ме интересува тялото." Тялото е жилище на душата. Ти не може да живееш между хората, да имаш известна опитност, ако нямаш тяло. Това тяло ти ще го пазиш, докато бъдеш жител на тази Земя. И като заминеш на онзи свят, от това тяло нищо няма да остане. Пак ще вземеш нещо, което ще ти бъде потребно. В тази обвивка, в която сме поставени, в това тяло, има нещо друго, което вие не сте изучавали още. Вие нямате опитност за това. Вие не сте правили опит да отделите вашето духовно тяло от физическото тяло и да излезнете свободно. По някой път като заспите, излизате. Но това други го правят, вие не го правите, вие нямате способност за това. Вие нямате способността да може да си възстановите вашата памет за преди десет-петнайсет прераждания, къде сте били. И това не знаете. Нямате паметта си и за преди две прераждания. Преди две прераждания някои от вас сте били богати и сте заровили своето богатство, четиристотин-петстотин хиляди лева и сте ги забравили. Възстанови паметта си и ще извадиш гърнето с парите. Сега вие сте го забравили и ще отидеш на друго място да търсиш пари.

Това не е важно сега. Кое е най-важното? Ти казваш: "Най-важното е да се спасим." Спасението е един момент. Да допуснем, че ти се давиш. Изваждат те от морето, какво има да се безпокоиш? Ти казваш: "Ако бях се удавил, какво щеше да стане тогава,

ако нямаше кой да ме извади?" Но ти си изваден. Какво трябва да правите сега? Онзи, който е спасен, какво трябва да прави? Спасен си. Остава сега въпросът за учение. Вие казвате, че следвате пътя Христов. Нали казвате: "Ние сме на правия път." Кажете ми: "Кой е правият път, какво е правият път?" Ако ви кажа така: "Опишете ми пътя, по който Христос е вървял", какво бихте писали? Ще ви дам една интересна тема: "Пътят, по който Христос е вървял, по какво се отличава". Ще ми опишете външната страна - пътя, местността каква е била, през какви села и градове минава този път, през какви пустини.

Засега вашите понятия за духовния свят са много материалистични. Вие си мислите за рая, че там има ангели с китари, светии. То е много хубаво, с китари дрънчат. Като отидете на онзи свят, вие ще се учудите на едно нещо. Като станете член на онзи свят, ще ви пратят на Земята да ръководите някоя паднала душа и ще си намерите белата, и като я обърнете към Бога, ще ви държат речи, ще ви правят овации, а ако пропаднете в тази експедиция, ще пратят някой друг да ви търси. *(Лампите изгаснаха.)* Това е едно съвпадение. На какво го отдавате това? Врачувайте върху това. Аз като казах, че като слезете на Земята, можете да пропаднете, фактически от Невидимия свят потвърдиха това и изгасиха лампите. И после "този пропадналия свят пак ще го спасят". *(Пак се запалиха лампите.)* Вие ще кажете: "Дали е така или не?" То е друг въпрос. Това не е едно съвпадение на нещата.

Та казвам, като влезем в Невидимия свят, там ще се зароди такава една Любов, да възстанови първичната хармония, за да бъдем всички носители на онази Божествена Любов. Някои ни считат, че ние сме много скромни. Казват: "Тези хора са много скромни. Виж какви къщички имат. От немай-къде са къщичките такива. Парите им са били толкоз." Той сега живее в малка къща и казва: "Като спечеля малко пари, ще я разширя." Не е лошо да я разшириш.

Пазете едно нещо. Трябва да се образуват вътрешни отношения. Някой си свива веждите от този или онзи. Той е от новото учение, а пък не може да мълчите. Казваш: "Той ме обиди." Ако беше глух, можеше ли да те обиди? Казваш: "Изгори ме." Това показва, че ти си умен човек, защото ако не беше умен, не щеше да видиш, че те е изгорил. Ти казваш: "Удари ме той." Това показва, че си добър, защото само добрите хора ги удрят, а лошите не ги удрят. С добрия човек всеки може да злоупотреби.

Единствените хора, които печелят в света, това са добрите хора. А пък единствените хора, които всякога губят, това са лошите хора. Това ще проверите. Лошият човек в началото печели, но го очакват големи загуби. Някой се оплаква, че има големи загуби, много страда. Че духовен си станал. Щом не страдаш, изгубена работа е. Щом овцата блее в гората, [овчарят] ще я намери. Ти като скърбиш, ще те намери Господ. Ти като плачеш, скърбиш, молиш се, ще те намери Господ. Всеки се моли от зор. Кой, като е радостен, ще се моли? Той казва: "Благодаря Ти, Господи," И казва: "Дайте да ядем." И като се наяде, заспива. А пък като дойде някоя голяма беда, коленичи на краката си и се моли и казва: "Три часа се молих от зор."

Аз сега гледам добрата страна. Какво лошо има, че страдате, че сте обеднели? Вие ще ми възразите така: "Ти опитал ли си сиромашията? Лошо нещо е сиромашията." Но който е опитал сиромашията и счита, че може да я носи, счита, че съзнание има в него. И най-после, как може да бъде един човек сиромах? Ако Любовта действа в сърцето му, може ли, може ли с Любовта да бъде сиромах? Аз считам сиромаси хора в света тези, които не са опитали Любовта. Единствените хора, които са сиромаси, са тези, които не са опитали Любовта, които не са опитали Доброто. А богати са тези, които имат Любов. Казвам, блажени богатите, в които Любовта работи, блажени богатите, в които доброто работи, блажени

и богатите, в които знанието работи, силата работи. И горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от Любовта. Горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от Доброто. Горко на сиромасите, на които душата никога не е била посетена от Божествената сила. И тъй нататък.

Досега вие облажавахте сиромасите, сега може да облажавате богатите и да знаете защо ще ги облажавате. Сега вие може да облажавате богатите. Онзи богат човек, който не е щедър, той е сиромах, той е натоварено животно. Един светски човек и един християнин аз ги различавам по това. Натоварете един християнин със сто килограма, а друг, светски човек - с един килограм. Християнинът няма да има умора, а светският ще се умори от носенето и ще тури хляба някъде. Ако знаете как да се освобождавате от вашия товар, вие сте християнин, а пък ако пъшкате и имате пяна около устата, вие сте от света. Така разглеждам аз света и намирам, че моят възглед е много прав - прав за християните и крив за тези, които вървят по другия път. Тогава трябва да имаме един възглед, който за някои е прав, а за някои - крив. Не мислете, че онова, което имате, може да е право. Спрямо известни хора ще бъдеш прав.

Закон за Любовта е: ти, за да обичаш някого, трябва да намериш най-първо една добра черта в него, една добродетел, трябва да има защо да го обичаш. И всеки един от вас, когато обичате някого, вие трябва да намерите една добра черта в него. Един музикант се обича за музиката. Един художник се обича за неговото художество. Един учен за неговата ученост се обича. Един християнин се обича за неговото християнство. Човек вън от добродетелите си не може да се обича. Ти не можеш да обичаш едно същество, което няма нито една добродетел.

И когато казвам: “Трябва да обичаме”, подразбирам следното. Обичай това същество, в което Бог е вложил Своите добродетели.

Обичай едно същество, в което Бог е турил нещо. Дали човек е, дали дърво, камък, цвете, ако Бог е минал през там и е вложил нещо, обичай го. Като обичаш, ти в Любовта си ще забогатееш. Ако не любиш и не [обичаш], ти не си в правата посока. Ако ти обичаш и си недоволен от своята Любов, Любовта ти не е в права посока. Защото Любовта прилича на един извор и които минат, всички се радват. Защото изворът винаги дава. Защото, ако нашата Любов не може да полее дърветата в Божествената градина и те да дадат плод, тогава Любовта ни не е в правата посока.

Всички да се радвате, че Любовта някой път може да бъде една река. Любовта ти някой път може да бъде чист въздух, може да бъде светлина, може да бъде хляб. Любовта, тя някой път може да бъде Живота. Любовта всичко може да бъде. Тя всичко съдържа в себе си. Любовта е нещо, което трябва да тече, да осмисли живота. Всички така трябва да разглеждате нещата. И само така може да прогресирате. А пък сегашните ви състояния и възгледите ви ще бъдат наполовина прави и наполовина криви.

"Отче наш"

6.30 часа

Четвърта лекция на Общия окултен клас
17 октомври 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

“Добрата молитва”

Ще прочета трета глава от Първо послание [от] Иоана.

Има едно знание, което няма резултат. Човек с години може да е какъвто и да е учен, може да има каквото и да е верую, без да е придобил нещо. Много пъти един търговец търгува десет, петнайсет, двайсет, трийсет години и нищо не може да спечели. Губи. Един лекар може да е свършил и освен че не е направил никому полза със своето лекуване, но е направил хиляди злини - изморил е мнозина.

Говоря за Любовта. Всеки от вас си има известна теория за това, все разбирате нещо, но ако речете да я приложите, нямате успех. Сега в света съществуват известни тайни сили. Някои от тях функционират вътре в човешкия живот, а някои функционират на повърхността. Например животът функционира като една сила в организма. И това дърво, от което е направена тази черна дъска, и то още не е мъртво. *(Лампите изгаснаха.)*

Това електричество с голямо напрежение, което върви по повърхността, няма нужния волтаж. *(Учителят прави опити с един апарат.)* Като си турим двата или трите пръста върху апарата, увеличава се светлината. Сега някой може да счита, че това е фокус. Който и да е от вас може да направи този опит. *(Една сестра излиза и прави същото.)* Добре. Свържете се няколко души. Това са малки опити. *(Един излиза и турга на главата си лампата и тя светва.)* Това е една опитна лампичка. Сега няколко души се хванете за ръцете. Законът е: сухото дърво е проводник на една сила, която по своите резултати е неразумна, но иде от един неразумен източник и се проявява пак при същества неразумни, които разбират законите. *(Лампите изгасват.)* Сега това са най-грубите

сили вътре в Природата - това електричество със силен волтаж, със силно напрежение, което върви по повърхността отгоре. Ние казваме, че човек трябва да бъде добър проводник, защото само хора, които са добри проводници, могат да живеят, да знаят. Щом стане човек лош проводник, тогава се зараждат всички страдания и нещастия. В лошите проводници функционират сили от съвсем друго естество. Когато ние говорим за добър човек, ние подразбираме един човек, който е добър проводник на живота, на добрите сили в Природата.

Електричеството върви по повърхността отгоре. В старите времена, в храмовете на жреците са се употребявали тези външни средства, за да ги е страх невежите хора. Когато ние говорим за човешките мисли, чувства и постъпки, това са среди, през които тези сили могат да минат. И колкото тези сили стават по-фини, те могат да минат през човека и да образуват едно приятно състояние. Например ти имаш едно приятно чувство, това е една сила, която е минала през целия ти организъм.

Та най-първо ще се научите да бъдете добри проводници, да мислите добре. Някой казва: "Аз не мога да мисля добре." Та в какво седи мъчнотията да мислиш добре? Дойдат ти някои изкушения, които те изкушават. Ти имаш слабост към парите, но парите са проводници. Може да се прокара една друга сила тук, която може да бъде опасна. Парите са проводник на какво? В ръцете на един добър човек, те са проводник на известен род сили, а пък в ръцете на лошите хора парите са проводник на други сили, и вследствие на това стават разни престъпления. Ако един добър човек се влюби в една добра жена, то тази жена ще подбуди в него най-хубавите чувства, а пък ако един лош човек се влюби, той ще извърши престъпление. И в Любовта се вършат престъпления. Хората не са добри проводници. Като се обичат двама, какво печели единият и какво печели другият? Единият трябва да

бъде един род, една категория проводник, другият също. Защото има два вида проводници едновременно. Някой път трябва да станеш положителен проводник, а някой път - отрицателен. Когато си отрицателен проводник, ти възприемаш. Всеки, който приема, всеки, който яде, всеки, който проси, е отрицателен проводник, а всеки човек, който дава, е положителен проводник. Ти, като вземеш известно време като отрицателен проводник, после ще станеш положителен проводник и трябва да дадеш. Това, което си взел, е толкова много, че трябва да дадеш.

Вие не разбирате закона. Ти казваш, мъжът е глава и той трябва да заповядва. Не. Един час, една минута трябва да заповядва мъжът, и после - жената. После пак мъжът и тъй нататък. Десният крак - [...] стъпвам аз и тургам всичката си тежест на жената. Мъжът на левия крак се подчинява отзад. Следващия миг жената е отпред, а мъжът е отзад, е слуга. Единият е положителен, а другият е отрицателен. Единият носи товар, а другият почива. Казваш: "Аз трябва да се подчиня." Защо? Някой път ще заповядваш, а някой път ще се подчиниш. Няма да ходиш все с десния или левия крак напред. Това значи - няма да бъде само господар, а другият само слуга. Тогава човек само куца, няма онова свободно движение. Ако ти не си свободен да се изказваш както трябва, ти не си свободен, ти си инвалид. И ако ти не можеш да мислиш както трябва, ти си инвалид. И ако ти не можеш да чувстваш както трябва, ти си инвалид. И ако не можеш да пристъпваш както трябва, ти си инвалид.

Сега от опита виждаме, че тук в лампата функционира известна сила. Откъде иде тя? Иде отгоре, от Слънцето, ние сме в съобщение с него. Това е, за който разбира. Много е слаб волтажът тук, но има много високо напрежение. Някой път аз ви казвам, че трябва да правите опити. Някой път имате особено състояние. Тогава сте набъбнали. Може да имате гняв и омраза, и тъмнота, и неверие,

и какво ли не. Пазете едно правило: ако вие вземете един камък и го свържете с един конец, и държите единия край на конеца, и хвърлите камъка, той ще достигне до известно разстояние, и ако не се скъса конецът, то камъкът ще се върне към вас. Всяка мисъл, която излиза от вас, ще направи един кръг и ще се върне към вас.

Сега между вас се образува един критически дух. Например занимавате се с отрицателните страни на човешкия живот. Отрицателните страни на човешкия живот са отрицателните страни на цялото битие. Положителните страни на човешкия живот са положителните страни на цялото битие. Ако в тебе една твоя постъпка е лоша, то в дадения случай ти ставаш лош, понеже не разбираш законите, и в тебе няма резултат от тази сила, която тече. Например дадат ти пари да ги дадеш някому. Ти задържаш половината в джоба си. Престъплението е в задържането на онова, което си приел. Най-първо ти си станал отрицателен, приел си, а пък искат да те направят положителен, да даваш. Ти чувстваш, че някой човек е лош, защо? Чувстваш, че той е задържал в джоба си. Какво трябва да направиш? Ти ще дадеш вместо него. Ще го заставиш така и той да дава. Ти ще образуваш едно течение вътре в природата. Когато някой направи престъпление, ти не се спирай върху престъплението, но спри се върху доброто, което ти в даден случай можеш да направиш, защото гдето функционира злото, може да функционира и доброто. Гдето функционира доброто, може да функционира и злото. Гдето функционира Любовта, може да функционира и омразата, и обратно. Омразата на човека някой път се дължи на една малка причина.

Сега вие в живота разглеждате нещата много механически и искате Господ да направи всичко за вас. Че е направил - създал ви е тялото, сърцето, мозъка и прочие. Всички тези органи, които имате, си имат свое предназначение. Вие не знаете още какво е предназначението на вашия първи пръст, на втория пръст, на тре-

тия, на малкия пръст, на цялата ръка. Вие казвате, че ръката е за да работи. Не само да работи. Онзи, който свири, казва, че предназначението на ръката е само да свири. Не само да свири, не само да копае.

Предназначението на ръката е не само да се вдигат ръцете през време на молитва, но всички тези движения ти трябва да ги изучиш. Има един закон: във всяко време ти трябва да знаеш как да подвижваш ръката си. Вие седите някой път и не знаете какво да направите. Онзи, който се стеснява, турга ръцете си отпред, после отзад. Отзад да си тургаш ръцете не е толкова хубаво. Някой път е хубаво, но някой път не е толкова хубаво. Можеш да си хванеш главата с ръцете или можеш да им дадеш друго положение, но кое е естественото положение? Как трябва да си държиш ръцете? Вие някой път се намирате в едно скучно притеснително положение, и се молите, молите. И някой път може да дойде някаква помощ, а някой път може да не дойде. Някой път стани и направи движение с ръцете си наляво и надясно. *(Учителят прави движение като при "Евера".)* Направи едно движение и ще ти мине. В това движение ти ще влезеш в съприкосновение с тези сили, които действат. Например ти имаш известен религиозен възглед. Може да кажеш, че това движение не е набожно. Кои движения са набожни? Защо едно движение да е набожно, а пък това движение да не е набожно? Сега не сте дошли до това положение да свържете нещата, както една жена, която плете и знае всяка примка как да я свърже с другите примки, и така прави един шал, някоя дрешка и прочие. Или вземете един шивач, или някой обущар и прочие. Вие казвате: "Да имам сила." Силата е вътре във вас. Не че силата е вътре във вас, но вие може да станете един добър проводник, но трябва да знаете при какви условия може да станете добри проводници.

Един съвет: никога не мислете зле за добрите хора, защото лошата мисъл, когато дойде при един човек, тя е много опасна за вас

вече. Ако мислите лошо за един добър човек, по-голяма опасност има за вас - защо и за какво няма какво да обяснявам. И всички нещастия в живота и в религиозните общества седят в това, в лошите мисли. България за лошите си мисли към богомилите петстотин години беше в робство. И евреите за лошите си мисли за Христа, две хиляди години, и още не могат да се освободят. Това е за техните лоши мисли. Та виждате последствията в историята. Никога не мислете лошо за добрите хора, ако искате да имате Божието благословение. Вие ще кажете: "Аз не знаех." Щом мислиш лошо за един добър човек и почнеш да страдаш, измени мисълта си.

Сега у всинца ви има един стар атавизъм, едно преповторение. Вие имате едно понятие за Бога като за обикновен човек, който искате да го заставите той да върви във вашите пътища и каквото искате, Той да ви даде. Ти казваш: "Или ще ме слушаш, или няма да се моля." Но така ще дойдат всичките беди на главата ти. Ти като пратиш такава мисъл към Бога, че няма да слушаш, оттам насетне ще дойдат нещастията за тебе и за дома ти, и за децата ти. Ти мислиш много лошо за Бога. Ти казваш, че не Го познаваш, а водата, хляба, въздуха, които е създал, ти ги приемаш. Възприемаш всички блага и против Него изпращаш лоши мисли. И ще ти дойдат големи бели. Изпращай винаги към Бога една светла мисъл. Мисли за Бога най-добро, за Христа - най-доброто, за светиите - най-доброто. Другояче, ако не мислиш така, ако мислиш дали е добър светът или не, ще страдаш. Ти изпратѝ една хубава мисъл към този светия, не се питай дали той е свят или не и след няколко дена ще знаеш дали е той добър светия или не. Ако му изпратиш една добра мисъл, да кажем, че тъкмо си закъсал, беден си - и на втория ден отнякъде ще пристигне нещо. Закъсал си, нямаш нищо и като изпратиш една добра мисъл и ще тръгне работата напред. А пък като изпратиш към този светия една лоша мисъл, нищо няма да получиш.

Ние с нашите лоши мисли в сегашната култура разваляме своя живот. Понеже сте влезли в една област, в която се развива ум и като не се разбирате, всеки си има по едно правило и гледа все на отрицателната страна на нещата, и не може да видиш добро в човека. Аз като минавам някъде между хората, има голяма мъчнотия да трансформирам техните лоши мисли. Например, като влезеш в някой дом, в някое училище или в учреждение, хората са станали отрицателни, много силни в отрицателното. Те искат благата в света да задържат за себе си. Това е невъзможно.

Та сега към практичната, научната страна. Вие казвате, че имате Дух Божи и прочее. Питай Духа какво ще ви каже. Ти казваш: "Аз разговарям с ангелите." Хубаво. Какво? Какво ще ти кажат ангелите? Ангелите с тези работи не се занимават. Даже и аз не бих се занимавал, но само да ви покажа, че някои сили имат големи последствия. Вие може да бъдете много чувствителни, толкова чувствителни, че ако аз туря само да ви докосна, от самото докосване може да ви заболи ръката. Добрият човек при всяко съприкосновение, той, като добър проводник дава веднага нещо от себе си, а пък лошият се отличава с това, че той, като ви пипне, ще изтегли нещо от вас. Отрицателният проводник взема, положителният дава.

Та казвам, големите неприятности, които имате, някой път се дължат на това, че вие не мислите и не чувствате правилно. Например някой път вие седите под палатката - нямате къща - и казвате: "А еди-кой си има къща." Питам сега, ако ти имаш една къща, ще бъдеш ли по-добър? Ако ще бъдеш по-добър, тази къща е на мястото си за тебе, но ако няма да бъдеш по-добър, то без къща ще бъде по-добре за тебе. Ще се научиш да се радваш на къщите на другите хора, защото, ако брат ти има къща и ако ти го обичаш и той те обича, той ще ти помогне да имаш къща. Най-после, ако вие обичате Бога, той няма да ви остави без къща.

Вие казвате, че нямате къща. Всички имате къща. Вашите тела не са ли къщи? Вие сега искате друг род къщи. Сега във вас има известни стари възгледи, с които трябва да се справите.

Кажете ми, кое е онова, което ви спъва, кое е онова, което спъва сегашните хора? Техният критически ум. И някой път говорът ни, пеенето ни зависи от нашето разположение. Ти за да пееш добре, зависи от твоето разположение. Ако добре си разположен, добре ще пееш. Ако не си добре разположен, няма да пееш добре. Ти можеш да кажеш, че си много учен. Не си много учен. Можеш да кажеш, че си много прост. Не си много прост. Можеш да кажеш, че си невежа. Коя дума е по-силна, "невежа", "прост" или "много учен"? Защото думите имат своята възможност. Българският език има една възможност, българският език има една дума, която аз и досега не мога да намеря. Няма да ви кажа.

Някои искат да пеят хубаво. Има цяла една теория за музиката и какви ли не школи няма. Който иска да се упражнява, може да се упражнява с буквата "а". Тя е творческа гласна, тя сама не създава, но е един творчески принцип. И ако ти не знаеш как да пееш "а", не можеш лесно да напреднеш в музиката. *(Учителят изпя гласната "а" най-първо ниско, а после високо.)* Така не се пее. Как трябва да го изпееш? При пеенето ще дадеш нещо от себе си. *(Учителят изпя "а" свободно и продължително.)* Следващата гласна буква е "о". Ако знаеш как да пееш "о", "о"-то ще ти даде условия за растене. Трябва да се изучи цялата физиология на дишането. [Ще използваш] въздуха, когато пееш. След това ще дойде онова, което расте - трябва да се размножава. Ще пееш [разумно]. Трябва да знаеш как да проектираш гласа си в гърлото. Тогава ще дойде до "и". "И" излиза отстрани на гърдите, отстрани на дробовете. Гласът отгоре трябва да излезе. При "и" ще има едно малко пречупване в гласа. Ще има направление надолу - влизаме в една гъста материя. В египетската азбука, отгдето е взет този знак, той

показва наклонността, по която отива творческият принцип. “И” с точка показва отгде идат енергиите. Тук има известна потънкост, в която, ако се впуснем, ще се отдалечим от въпроса.

Вие седите и се занимавате с несретите в живота. Вие казвате: “Млад бях, но остарях.” Почвате да мислите за външната страна на живота си, гледате се в огледалото и си мислите. Сега можеш да туриш име [...] в действие, за да можеш да промениш лицето си. Отвън сте застарели. Сега трябва да знаеш как да хванеш тази музика. Как ще я хвалиш? Трябва да разбираш закона на мислите, съчетанието на мислите. Щом дойде един човек, то трябва да разбираш онези сили, които можеш да възприемеш и по кой начин. Ти трябва да туриш един филтър. И затова мъжете трябва да търсят всякога умни жени. Един мъж, който намери глупава жена, той е изложен на големи страдания и несрета в живота. Мъжът трябва да тури умна жена на мястото, а пък глупавите жени да отидат да орат и да копаят. И после, една жена трябва да търси най-добрия мъж, и ако жената намери някой мъж с глупаво сърце, тя ще бъде най-нещастна. Мъжът представлява доброто сърце, хубавото.

Жената трябва да търси най-добрите мъже, и всеки мъж трябва да държи в мисълта си, че трябва да бъде добър. А пък жената трябва да държи в мисълта си: “Аз трябва да бъда умна.” Мъжът ще пее, за да постигне доброто в себе си, ако иска да стане певец. А пък жената ще пее, за да стане умна. Защото, ако не знаете да пеете, не можете да се развивате правилно. Пеенето ще бъде един проводник за развитието на ума и на сърцето. Жената ще пее, за да се развие умът ѝ, а [има] много жени, като свирят на пиано, стават неврастеници. Жената иска да има добро сърце. Няма какво жената да иска да има добро сърце. Нейното сърце е кално. Бедният не може да стане богат. Тя трябва да разчита на своя добър ум. И умният е, който може да помогне на сърцето. Такъв е законът. А пък при мъжа сърцето е, което ще помогне на ума.

Аз ви казвам един нов начин за самовъзпитание. Вие имате старите пътища. И те са добри. Не ви казвам, че това, което знаете, да го изхвърлите. При старите методи, при старите начини определете един час или половин час за самовъзпитание по новите методи. Защото жената не може да стане добра, докато не стане умна. Нейното сърце не може да се поправи, докато тя не стане умна. И мъжът докато не тури доброто в сърцето си, той не може да постигне нищо. Жената няма да постигне своите желания, а пък мъжът няма да постигне това, което мисли. Всички мъже искат да бъдат почитани, а пък мъжът няма да постигне това, което мисли. Жената, като се влюби в някого, тя се увлича. Тя ще се реши, ще се заглади и право е, и така трябва да бъде. Ако тя ходи неглиже, тя е изгубила Любовта, нейният ум не работи. Онзи, който люби, всичко в него трябва да бъде изправно. Мъжът не се е научил да обича и затова жената го учи да обича. И Писанието казва: "Вие, мъже, обичайте жените си." Мъжът е длъжен да обича жената. Жената е длъжна да почита мъжа си.

"Ние, които не сме женени?" Че има ли някой от вас, който да не е женен? Прави са, които сте се женили във всичките побуждения, и казвате, че не сте женени. Кой от вас няма понятие за женитбата? Че отгде ви е пръкнала мисълта да се жените? Женили сте се много пъти. Ти казваш: "Искам да се женя пак." Гледай, като се ожениш, да се ожениш на свят, та иначе да се не разжениш. Женитбата в научен смисъл на думата съществува при това: две същества с две разнородни естества от високо напрежение, от които едното дава на другото, и от високо напрежение, което взема, ще се съберат и тогава ще протече Божественият живот. Бог не може да се прояви, ако ние не искаме да проявим Неговата Любов, да станем Негови проводници.

Сега във всяко едно общество има известни препятствия. Тия препятствия сами не могат да се премахнат. Ти казваш: "Трябва

да бъда добър.” Престанете да говорите тия думи “трябва да бъда добър”. Думата “трябва” да е научно разбрана дума.

В буквата “Р” имаме юмрука. Това е змията, която си е свила главата и гледа да те ухапе. Хубаво е да свиваш ръката си в юмрук, когато се намериш в едно отрицателно състояние, но когато искаш да се тонираш, ти трябва да отвориш дланта си навън - към хубавото, към небето, и в сърцето си да възприемаш, но да не показваш това пред хората. Вие сега, за да направите упражненията, излизате пред хората да ви гледат. Когато правиш известен опит, не трябва да привличаш вниманието на другите хора, понеже, като привличаш вниманието на другите хора, те ще те спънат. И като направиш опита, тогава да знаят те.

Т Р

Една сестра дойде при мене и ми казва: “Учителю, тук учим Евангелието, да се запознаем с Христа и Бога. Към тебе се държа”, ми казва тя. Тя ми казва: “Аз чувствам, че при Христа не мога да отида, но се държа за тебе.” Не е така лесна работата. Аз казвам: “При Христа трябва да отидеш.” Трябва да се отиде при Христа. За да отидеш, трябва да стане някой проводник за вас. И при Бога за да отидеш, между Бога и нас трябва да има среда. Не трябва да се обезсърчаваме. Трябва да изучавате живите среди. Вие казвате някой път: “Той ли ще ме учи?” Не е въпрос за учението. Ако остане аз да ви уча, то вие ще си останете невежи през целия живот. Аз съм за вас само едно условие за онова, което Бог е вложил във вас от начало на битието. Има нещо вложено във вас. Аз съм само едно условие, за да израсне хубаво, което Бог е вложил във вас. И като израсне то, аз ще зная, че съм работил, понеже съм извикал Божественото във вас. Ако пък не извикам Божественото във вас да се прояви, значи аз зная, че не съм постъпил както трябва. Не е въпрос да вярвате в мен. То е друго. То ще дойде от само себе си. Най-първо доброто, което е вложе-

но във вас, то да израсне. И всеки ден вие ще ми благодарите за условията, които съм ви направил. А другото, то е второстепенна работа. И всинца гледайте във всеки един от вас да събудите нещо добро. На някого вие казвате: "Вие сте голям грешник." Не, ще му кажеш: "Има нещо хубаво във вас." Събудете го. На някой стар ще кажете: "Ти мислиш, че си остарял, но има нещо хубаво във вас." И гледайте да го събудите. И на старини ще се подмладите. Някой казва: "Остарял съм." Ще се подмладиш. Друг казва: "Умря жена ми." Ще му кажеш: "Не е умряла, тя е жива. Заминала е на гости. Също и син ти не е умрял. Тя ще се върне." "Кога?" "Наскоро ще се върне, но кога? Наскоро ще се върне." Ще попитате какво правят на онзи свят. Ще им кажеш: "Учат се сега."

Сега не искам да ви говоря за неща, за които нямате опитност. Някой ще каже: "Защо ние не ги виждаме заминалите, къде са те?" Ако турим тази лампа на дъската, тази лампа е специфична да схваща високите напрежения и ако туриш обикновена крушка, няма да имате тези резултати. Значи, за да схващате тези сили, трябва да имате специален мозък. С обикновен мозък не може. Вие ще кажете: "Ние не сме учени хора."

Има една наука, която трябва да опитате. Аз ви давам една задача. Заемете се с целия клас за една задача, която трае един месец - в десет души тук в класа да намерите нещо много добро. В десет души да намерите нещо хубаво, че сами да сте благодарни. За една седмица намерете доброто, което е във вас. "Ама да видим дали ще има някакъв резултат." Оставете това настрани. Да видим след един месец какъв резултат ще има. Оставете настрана за един месец критиката. Ти казваш: "Нямам сега време." Не гледайте злото, а търсете само доброто. За един месец станете слепи какво лошо става около вас, не го гледайте. Някой ще каже: "Много е един месец." Ако е много, да го смаля. Усещам, че един месец е много,

чувствам, че е много. Давам ви задачата за десет дена, защото за един месец ще се пукнете.

Бог е Същество, Което изисква ние да се учим, и Нему Му е приятно, когато ние разбираме Неговите пътища. Ние сме заобиколени с такива богатства, които трябва да разработваме, а ние очакваме този учен да ни каже нещо ново, онзи учен. Толкова работи са открити сега, че вие очаквате все нещо ново. На това, което е открито, трябва да се проучи дълбоката му страна. Първото правило е: никога не изпращай лоша мисъл към един добър човек, защото тези мисли ще се върнат при вас, ако ги изпратите. И ако някой е болен от вас, почнете да му изпращате най-добрите мисли и той ще оздравее. Мислете добро за другите, защото болестите в света са едно възпитателно средство.

Сега аз не искам да изхвърлям много важни мисли, но каквито възгледи да имате, какъвто сте, вие ще си останете пак такива. Вашето естество не може да се измени и аз не искам да се измени естеството ви, и всеки един от вас именно трябва да си остане такъв. Но да [работи] и да се развива. Всеки един от вас е един лист, който е необходим. И вие не съжалявайте, че не сте като Драган, като Петко, Стоян и прочие. Вие се радвайте на този живот, на това, което сега имате. Не да бъдете постоянно такива. Тази форма, която имате сега, няма да бъде постоянна форма. Вие имате една форма, която е временна за петдесет, шейсет, сто години. В следващия цикъл на вашия живот вие ще вземете друга форма. Вие, като погледнете някой, ще видите, че някой е по-напреднал от вас. Вие се радвайте на това и ако [не] е по-напреднал, пак се радвайте на това. Всеки да се радва на това, което е. Някой е малък, да се радва, че е малък. Някой е израснал, да се радва, че е израснал. Ако сте остарели, значи поумнели сте. Старите хора са капиталисти. Те са най-богати. Старият човек е скържав*. Старите

* скържав (диал.) - стиснат, свидлив, скръндза

хора са много скържави. Те трябва да се освободят от скържавостта. А пък младите нямат нищо още, но младите имат много големи изпитания. И то седи в следното. Да кажем, че двама млади, тъкмо са тръгнали по пътя Христов и между тях влезе една сестра с един невъзпитан ум и ги прави дар-перушина*. Или обратното, тръгнали са сестрите като гургулички и влезне между тях един брат с един калпав ум и ги прави дар-перушина. Между двама млади като влезе една сестра, всеки ще иска да я има и приятелството ще изчезне. Това не е по Бога вече. Те са претърпели едно фиаско в своята любов.

Но тази хубава мома трябва да ѝ станеш слуга или трябва да бягаш от нея, а на този хубавия момък трябва да му станеш слуга или да бягаш от него. Едно от двете. Аз тургам тука нещата само отчасти, това не е вярно абсолютно. Има някои хора, които са надраснали над тях, но има голяма част от човечеството, за която ще дойде този изпит. Има и ред други работи, с които човек трябва да се справи. Та първото нещо сега е: старайте се да бъдете добри проводници.

Изпейте сега песента "Аз ще ходя в пътя, който води към Любовта". Ще бъде много пресилено да искам да пеете, понеже не знаете правилата. Как ще изпеете "ще", по-високо или по-ниско от "аз"? *(Учителят изпя тази песен с една нова мелодия.)*

Ще бъдете като малките деца. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие, значи не може да станете добри проводници, не може да приемете Божието благословение и Неговите блага. Не мислете за старостта, защото в Небето има само двайсет и четири старци, а пък на Земята има само двайсет и четири млади. Така че ако кажете, че сте млади на Земята - има само двайсет и четири души млади, а другите все са стари. Земята е пълна само със стари хора, а Небето е пълно само

* дар-перушина *(разг.)* - на пух и прах

с млади хора. Затова старите хора сега умират и отиват горе да се подмладят, а пък младите идат долу, за да остареят. Понеже сте стари всинца, трябва да се подмладите. Животът седи в това, не мислете, че трябва да остареете, но идеал трябва да бъде във вас да се подмладите. Като деца трябва да станете, да влезете в новите условия. Вие казвате, че нищо не сте направили. Че отсега нататък ще правите. Отсега нататък идват добрите дни. Най-добрите работи Господ ги е запазил за после. Хубавото вино го имат за после. Като се понапият хората, тогава ще им се даде. *(Учителят изпя с всички ни няколко пъти горната песен.)*

Вие казвате, че Бог не сте Го видели. Прави сте, че не сте Го видели, но Неговите дела не виждате ли? Колкото и да е малка Любовта ви, колкото и да е мъжделива, развивайте я, защото от Любовта ви ще зависи и придобиването на знанието, на Мъдростта. Защото Любовта е добър проводник на Мъдростта, на знанието. Те само чрез Любовта могат да дойдат. Ако ние растем само в Любовта, без да придобием Мъдростта, знанието, то Любовта е безплодна. Но ако придобием Мъдростта и знанието, то плод е завързала. Пък Истината е узрелият плод, който можем да вкусим. Любовта е семка, Мъдростта и Истината са поникналото растение, което е завързало плод и плодът е узрял. Истината е узрелият плод. Истината, това са всички хубави узрели добродетели, с които душата ни трябва да се храни. Така трябва да бъде вашата мисъл и тази мисъл ще ви освежи. Ние трябва да бъдем дълбока вода и като гледат хората, да мислят, че сме много прости хора, много простаци, но като ни бутнат, да видят, че ние сме прости, а да не сме прости. А не да мислите, че знаем, а да сме прости.

Това, което знаете, е само преддверието, за да влезете в Божественото училище, в забавачницата на Божественото училище. Вие трябва да свършите всичките училища на земята, за да влезете в забавачницата на Божественото училище и който се намира там, в

забавачницата, с него не могат да се мерят и най-учените хора на земята. Ти да обичаш душата на детето и да знаеш какви заложби седят в него, в неговия ум и сърце, това е знание. Някой казва: "С деца ли ще се занимаваме?" Според мен човек, който не знае, той спи и затова не знае, и щом се събуди, той вече знае. И ако някой от вас е невежа, станете и си направете леглото, и ще знаете всичко. А докато сте под юргана, нищо няма да знаете. А пък който мисли, че не знае, той спи. Някой казва, че не може да обича. Защо не може да обича? Защото спи под юргана. Някой казва: "Като стана." Който не е станал, под юргана е. Не е лошо. Оставете го да спи, не го събуждайте, не го разтърсвайте, освен като видите, че зданието гори. Теглете го за краката. Но като не гори зданието, оставете го да спи, да си почива.

Аз съм ви говорил за Любовта, за най-хубавата Любов. Досега аз съм ви говорил за безопасната Любов. Вие сте много учени, вие сте от мен по-учени. Вие трябва да се запознаете с безопасната Любов, а пък вие сте запознати с опасната любов, с която много мъчно може да се справите вие. Много голям кон е тя, като тръгне, тя влачи любовта, за която вие сте се хванали за някого. Не мислѝ от сутрин до вечер само за себе си. Тя има право - че тя е вече една възрастна мома на двайсет и една година и се готви да се жени, а пък ти искаш да я занимаваш с глупави работи. Тя казва: "С твоите глупости аз не искам да се занимавам." Вие само плачете подир нея и тя ви изхвърля от вратата навън. Вие влезете вътре и се представяте, но тя пак ви изхвърля. Вие влизате, излизате и най-после казвате: "Не си струва човек да обича." Като влезете, ще кажете на тази Любов: "Мога ли да ви услужа с нещо си?" Няма да ѝ представяте вашите интереси, вие какво искате, а ще работите за нейните интереси. Вие сега в тази форма, каквото и да ви кажа, вие може да имате една изопачена мисъл.

Представете си, че вие сте една водна капка, живеете в една

водна капка. Водната капка как ще се обича? Ще се слеете в една капка. Искате да се отделите вече. Има ли нещо лошо в това? Че ако едната капка има известна утайка от кал, а другата капка е бистра, то те, като се слеят, какво стават? Разделят се - половина чиста и нечиста вода. Калта, и тя наполовина кална и чиста става. И чистата половина [кална и] чиста става. Споделят се. И ако двете са били чисти, споделят своята чистота. Ако и двете са били нечисти, пак си споделят. Любовта е сила, която споделя с всички окръжаващи.

Вие мислите върху Любовта, която сте учили, а пък тази Любов, която сега учите, тя е за да създадете здравето у вас. Непременно в тази Любов трябва да носите в ума си всякога чиста мисъл и каквото и да ви се случи, кажете: "За добро е това." И Господ не може да извърши нищо лошо. Случи ви се нещо, което ви е неприятно, кажете: "За добро е." Като кажем, че е за добро, то тази мисъл ще се върне и ако казваш постоянно така, ти пращаш тази мисъл и лошото ще се превърне. Писанието казва, че всички, които любят Бога, каквото им се случва в живота, ще се превърне на добро.

Разправя ми един приятел - той иска да търгува с грозде - че едва му се покриват разноските, и казва: "Щях да загазя. Печалба няма, но търговията ми с гроздето стана причина да добия друго едно благо, и ако не беше търговията ми с гроздето, не щях да придобия последното благо."

Може би ще изгубите с гроздето, но ще добиете едно благо. Вие може [да изгубите нещо] в живота, но ще добиете една опитност. Писанието казва: "Да любим братята си." Ако вие кажете на някого "брат" и не го обичате, то не вършите волята Божия. А ако го обичате, то вършите волята Божия и може да разчитате навсякъде. И тогава дарбите, които имате, ще ги развиете - и ще пеете, и ще пишете, и ще рисувате и прочее. Каквито добри имате, ще ги развиете.

Отделяйте всеки ден по петнайсет минути най-малко за пеене. Скърбен си, изпей: “Това е за добро, за добро, за добро, за добро.” Пак продължавайте: “Тъжен съм още, но няма какво да се прави, за добро е, за добро, за добро.” И така става. Попей си малко в себе си.

“Отче наш”

Пета лекция на Общия окултен клас
24 октомври 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

НАЙ-ВИСОКИЯТ ВРЪХ

“Добрата молитва”

“Духът Божи”

Ще прочета част от пета глава от Второ послание към коринтяните *(от първи до петнайсети стих)*.

“Животът е красив, когато човекът е смел”

Животът е нещо неуловимо. Човек се движи и движението е израз на живота. Животът нито се хваща, нито се пипа, нито се помирисва. При това за него говорят като за нещо, което се хваща. Казват: “Жив човек”. Като пипнеш живия човек, той е топъл, топлокръвен, като топлокръвните млекопитаещи. И щом умре, загубва своята топлина. Сега вие слушате и всички сте обременени, не сте свободни. И слушането ви не е намясто. Съзнанието ви не е свободно, за да виждате ясно. Слушате, но все има нещо, което ви занимава. Говориш му за Господа, а той мисли за съвсем друг Господ. Всички говорят, но на неразбран език. Казвате, че страдате, но вие не можете да хванете страданието и да го държите. Виждали ли сте някой път страданието? Виждали ли сте някой път - от очите текат сълзи, капят сълзи. Изкривявате мускулите на лицето, по лицето се изписва някаква гримаса. И вие ще кажете, че този човек много страда. Един актьор може да направи същите гримаси. Аз мога да ви пролея цял кош сълзи, изкуствени сълзи. Изкуствени сълзи мога да направя колкото искаш.

Хората приличат, като че са на едно угощение. Канят се всички да седнат да ядат. И след като се наядат, нищо не се разрешава, само че стават малко по-весели. И веселостта, и тя е нещо, което не може да се улови, тя не е нещо физическо. На веселия човек е малко по-широко. Всичките отрицателни черти се отличават с едно свиване. Например от младини човек расте, и на стари-

ни почва да се смалява. Сега да оставим. Има неща, които не ни ползват.

Ти пееш една песен и казваш: "Какво ще ни даде пеенето?" Казваш: "Пеенето работа не дава. Пари ми дайте." Парите дават работа. После ти казваш: "Да се наспя." Но сънят работа дава ли? После казваш: "С вярата си работа не става." Но без вяра става ли? После казваш: "С Любовта." Добре. Ако с Любовта става, какво е направила Любовта досега? Казват, че Любовта е създала целия свят, Небето, всичко това. Но това, което Любовта е създала, това са само опити. Вие още не сте в творчеството на Любовта, в красотата. Вие сте още в опитите. Любовта си прави често малки скици. Аз искам да ви предам една мисъл, която мъчно може да се предаде. Например мога да ви кажа: "Бъдете весели." Но как? За да бъде човек весел, трябва да бъдем свободни от каквито и да е безобразни лоши образи. Да няма нищо да го мъчи.

Вчера идва един българин от Новозагорско, не е някой верующ, обикновен човек е. Дал дъщеря си в лудницата и ме пита има ли изглед тя да оздравее. Аз му казвам: "Аз не виждам никакъв изглед. Трябва да се минат три-четири години, за да има едно малко подобрение." Той ми казва: "Не думай това, не може ли тази работа скоро да стане?" Казвам му: "Не може. Дъщеря ти е заболяла по един особен начин. По особен начин е заболяла тя." Той се чеше по главата: "По особен начин? По какъв?" Той ме пита: "Такива работи в света като магия има ли?" Казах му: "Дъщеря ти от магия пострада." И той започна да ми разправя. Иска да знае защо заболя дъщеря му и защо не се случи другояче. Казах му: "Дъщеря ти е направила някоя погрешка. Оженили сте дъщеря си за един човек, за когото не трябваше да я жените." Той казва: "Прав си. Така си е." Този мъж я е бил четири пъти и толкова лошо я бил. Кои са причините? Има хора, които кармически вървят през лоши семейства, имат тежка карма. Той е от селото на нашия Павел. Претре-

пали един роднина на Павел, претрепа го мъжът на тая жена и се окървавил. Върнал се в дома си и казва на жена си: "Свършихме него." И за да не го издаде тя, четири пъти е била бита и полудява. Довеждат го и го осъждат на петнайсет години затвор. Бащата на жената пита: "Защо се случват така работите?" Защо ще му разправям? Защо ще му кажа защо се случват така работите? Рекох му: "Оборкани са работите от миналото. В миналото се оборкаха и сега не се оправиха, и пак са оборкани." И той ме гледа така.

Сега да оставим това. Той ми разправяше повече от два часа цялата история, как се е случило. Аз го слушам и той ме пита: "Има ли магия? Такива неща има ли? Има ли такива неща като късмет?" Казах му: "Остави сега тези неща, остави магията. Магията зависи от ума на човека, каквото мисли човек. Магията е в ума." Той ми каза: "Аз ходих при един ваш гледач, който ми каза, че на едно място на прага закопал пари." Започнахме с дъщеря му и дойдохме до парите. Дойде един българин и казва, че магия има заровена в двора и искаше сто лева да му платим, за да извади всичката магия. Казах му: "Ти защо даваш тези пари, за да извадиш всичката магия? Много евтино искат."

Сега това са особен род разсъждения. Като му гледам лицето, той е съвсем обикновен човек. При сегашните условия идеята ви за живота не е така ясна. Права или крива, вие имате ясна представа, но като дойдете да постъпите право, вие не можете да постъпите право, както в музиката, като пеят, не могат да вземат вярно "си" бемол, "ре" диез, "ла" диез, "сол", "ла" и прочее. Как ще взема "ла", долно "ла" или горно "ла", или "ла" в трета октава? Как ще го вземеш? Трябва да имаш една ясна представа. "Ла" в първата октава, във втората октава, в третата, четвъртата октава как ще ги вземеш? В четвъртата октава колко души могат да вземат "ла"? Колко души могат да пеят четири октави? В света няма певец, който да може да вземе "ла" в четвъртата октава горе.

Когато дойде някой страдущ при тебе, ти никога не можеш да влезеш в положението на друго едно същество, което не е в една и съща гама с тебе, понеже от твоя тон, от твоята постъпка ти ще станеш причина и той да постъпи право. Ако ти мислиш право, и той ще мисли право. И ако и ти мислиш криво, и той ще мисли криво. Каквото мисли майката, ще мисли и синът. Каквото мисли бащата, ще мисли и дъщерята. Това е важен начин за разбиране.

Трябва да разбирате обикновения живот, който ви занимава. Но казвате: "Как да използваме?" Сега тази сутрин, ако сте долу в София, до обед може да имате там мъгла, а пък тук, като излезнете на нашия Изгрев, слънце грее, а долу е мъгла. Защо? Тук условията са по-благоприятни. Та когато човек иска да напусне известен възглед, трябва да напусне някои места. Има известни места по-благоприятни. Ще се качиш на канарата, за да е чист въздухът и да имаш ясна представа. Кои са високите върхове? Най-високият връх, това е Любовта към Бога. По-висок връх няма. По-високо няма. До този връх нито един човек екскурзиант не е достигнал, нито една човешка експедиция не е достигнала. Правили са милиони опити светиите, но все умират. Този умрял, онзи умрял. И този е още по-опасен връх, отколкото експедицията на Хималаите.

Но все таки, макар и да не можем да се качим на този връх, ние се ползваме от благата му. От този връх слизат всичките блага. Какво има горе, не знаем. И който се е върнал оттам, казва: "Качи се и виж." Някой е ходил и не се е качвал. Достигнал е донякъде и се връща назад. Сега вие ми казвате: "Да обичаме Бога." Аз бих желал всички да знаят вашата идея, как се обича Господ. Когато имате един приятел, как го обичате? Най-първо, като имате един приятел, как го посрещате? Можете ли да ми разправите как се посреща приятел? Аз ще ви наведа: как посрещате водата, когато сте ожаднели? Вие някой път мислите, че е най-лесната работа, да посрещнете един приятел. Ще посрещнеш един приятел, и той да

остане недоволен от твоето посрещане, по-добре тогава да не го посрещаш.

Аз снощи бях на един концерт и бях близо, и там вдигаха много шум. Седя и гледам трима музиканти наредени. Млади. Един от младите, който свири, е първа цигулка. Второ място - той е виден цигулар. След него една млада мома свири на цигулка, и след нея - друг. Аз ги гледам, поне да си изкарам колкото струва билетът. Чух-недочух музиката, гледам, първият цигулар си турга цигулката и ръчката на цигулката на бузата си. А пък младата мома турга цигулката на коляното си. А пък третият, като тури цигулката на коляното, тури ръчката на брадата под устата. А вторият тури ръчката на цигулката под носа си. Сега защо единият тури под носа си, другият на бузата си, а третият под устата, на върха на брадата? Защо е това? Това е моята работа, тайната. И си казвам: "Извади парите на билета." Видях едно правило. Питат ме: "Хареса ли ти концертът?" Казвам: "Много ми харесаха тримата души - двама мъже и една мома." Единият цигулар искаше да каже: "Ако не мислиш, не можеш да свириш." Другият цигулар искаше да каже: "Ако не гледаш музиката, не можеш да свириш." А пък третият искаше да каже: "Ако не се упражняваш, не можеш да свириш." Аз го тълкувам това сега, давам ви един превод.

Аз трябваше да взема малко памук, като тръгнах оттук, понеже бях на първите редове. Защо? Много бях близо до музиката. И като почнаха да свирят музиката и всеки един тон изискваше известен интервал. Аз бях много близо. Не са криви те. Бях много близо до интервалите на тоновете, а трябваше да бъда най-малко на двайсет метра далече, за да бъдат тоновете по-хармонични. Сега седя и си разсъждавам. Да се направи един салон и целият оркестър трябва да бъде далеч, както и театърът да има сцена. Десет, петнайсет, двайсет метра да бъде далеч от публиката. А пък тук от немай-къде се свири близо.

Та и ние в живота не сме ли в един салон? Някой път влезете в един салон и не сте в положение да разберете работите добре. Всички говорите за Божията Любов, за съвестта, за съзнанието, за справедливостта, за милосърдието. Не че не сте давали, давали сте. Аз наричам милосърдието, когато един цар се е качил на коня си и гледа едно малко детенце. И слиза от коня си, потупва детето, взима го на коня си и го кара малко. Какво ще кажат другите от свитата на царя? Едни ще кажат, че е много хубава работа, а други ще кажат, че е проста работа, да си оставя царят своята работа и да се занимава с едно дете.

Да представим работата другояче. Да си представим, че вие сте един цар, инкогнито ходите и като пътувате инкогнито, сте останали без пари. Имате нужда от средства. Качвате се на коня си и отивате някъде в града да намерите пари, и виждате на пътя цяла една торба със злато, и устата на торбата са отворени. Този цар, като види тази торба, няма ли да слезне, да погали това красиво дете - торбата. Ще слезнете, ще вземете детето и ще го качите на коня, и ще го развеждате.

Сега работите отиват по-далече. На всинца ви трябва едно нещо. Знаете ли кое е? Ако го знаете, няма какво да ви го казвам. Ако ми кажете, че не го знаете, защо да го кажа, да ви смущавам? На вас ви трябва едно нещо: мнозина от вас имат стари черупки, от които не сте се освободили. Някои от вас сте малки, не сте си изправили краката. Казвате: "Такива са били условията, вода няма." А краката ви са се вмирисали вече. Някои от вас не сте си измили сърцето. Може би с години не сте си го измили както трябва, та то мирише. А ние седим по някой път и мислим, че сме достигнали едно положение. Докъде сме достигнали?

Ние казваме, че обичаме Бога, нали така. Когато се намерим в трудно положение, молим се на Бога, и никакъв отговор не идва. Коя е причината? Причината е вътре в нас. Ако ти седиш зад де-

белите завеси в стаята си, които са спуснати, и се молиш на светлината, на слънцето, да проникне през тези дебели завеси и да те постопли малко, ще имаш ли резултат? Трябва ли да се молиш или трябва да излезнеш навън от къщата си? Какво трябва да правиш? Да излезнеш. Вие всинца имате доста и при това пак се молите да ви даде Господ още повече. Това, което имате сега, трябва да го раздадете, за да дойде новото.

Как ще разберете това сега? Ясна ли е мисълта? Това, което имате, трябва да го раздадете. Не онова, физическото, което имате, но има нещо в човека, което той трябва да раздаде. Носиш един товар на гърба си и като дойдеш на едно място, трябва да снемеш товара си и да вземеш втори товар.

Аз казах на този баща: "След като дъщеря ти е бита от своя мъж, защо допусна на дъщеря ти да стои при него?" Той каза: "Тя не ме слуша, омагьосана е тя." Тя казала: "И да ме бие, аз ще стоя там." Той ме попита: "Има ли такава магия." Аз му казах: "Ти трябваше да вземеш едно въже. И ти имаш магия. Ще я вържеш с въже и ще я вземеш."

Ако слизате от високо място, трябва да се свържете с едно въже, та ако се подхлъзнете, да има на какво да се хванете. А пък вие имате такава самоувереност и като слезете, ще се подхлъзнете, и ще дойде магията. Ти можеш да бъдеш умен човек. Свържи се с едно въже. Вярата е това въже. Защо трябва да вярваш? Ти всякога имай това въже, няма да ти коства много. Ако речеш да паднеш, ще се хванеш за това въже, за да излезнеш на това място, гдето си слезнал. Какво разбрахте от досега чутото? Да оставим това, което сте разбрали. Какво спечелихте? От това, което спечелихте, какво решихте, което да приложите?

Четохме в Писанието, че апостол Павел казва, че ако се развали земната ни къща, един ден земната ни къща ще се развали и има друга направена, и ще излезем от земната къща, и ще влезем

в Небесната къща. По някой път мъчно се излиза. Господарят на къщата те хване и казва, че не си платил наема. Той рече да излезе, хващат го и казват: "За това не си платил, за онова не си платил." Не може да умре. Три-четири деня той трябва да си плаща на господаря на това здание, от което той трябва да излезе.

Ако това тяло е ваше, както мислите, питам: как влезна този грях във вашето тяло? Где е скрит грехът? Где ви са долапите? Доста долапи има. Два долапа има отстрани на слепите очи, два долапа има отзад под врата долу, два долапа има над ушите отзад. Човек има доста пукнатини тук-там, че като е затворен, прониква прах. Нали като е затворена една стая, и после като влезнеш, и намериш в стаята на масата си прах, после - прах по книгите, и все трябва да има някаква четка да се очистиш.

Има такива мисли в света, които блуждаят в света, грешни мисли. Целият свят е свързан с тях. Когато човек върви, той трябва да си носи цяла мушама и гумени обуща. Отровна кал е това. Сега опасно е да се мисли даже и за греха. Опасно е да се мисли за дявола. Сега защо е опасно да се мисли за дявола? Едни деца нанизали царевица на един конец и гледам, децата хванали един паток и той си отворил устата, и нагълтал царевицата на конеца. Децата държат конеца, и патокът върви подир тях. Казвам им: "Какво правите?" Те ми казаха: "Опитваме този паток, караме го да играе." А на патока очите му се отворили от мъка. Нищо не казвам на децата. Казвам си: ето един пример на дяволската работа. Той даде царевица на един човек, той нагълта царевицата, а дяволът държи конеца и после го разиграват. Казах на децата: "Колко пари да ви дам, да пуснете този паток? Казвам ви, разигравате патока, и за това разиграване трябва да се плаща." Те се смеят. Казах им: "Пуснете патока и аз ще ви дам пари." Гледайте някой път и вие да не се хванете като патока. Нали някой път ходите да крадете орехчета. Гледайте да не се хванете така.

Сега да дойдем до същественото. Често в човека влезне една неестествена мисъл и неестествено желание и този човек, като този паток, се е хванал вече. Също така и този селянин се е хванал с този паток, с този зет, който бие дъщеря му, и тя полудява. И казвам му: "Сътресение има вътре в мозъка." Тя може по естествен начин да се излекува. Трябва да се остави съвсем спокойна и да се възстанови чрез природата първоначалното състояние на мозъчната ѝ тъкан, за да може мозъкът да предава човешката мисъл.

Дръжте правилото сега: никога не жени една своя мисъл за едно неестествено желание и никога не жени едно свое желание за една неестествена мисъл. Не жени и нищо повече. Казах му: "Ти трябваше да вземеш дъщеря си или трябваше да оставиш подобре дъщеря си неженена при себе си." Той казва: "Откраднаха дъщеря ми. Четири деня я държаха в гората и после я изнесоха съвсем." Те са външни неща станали, това не ни интересува. Хиляди работи стават така.

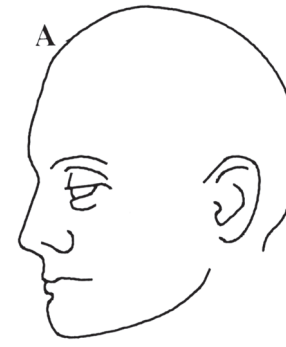
Онези, които вървят по естествения път, никога не съчетават едно неестествено желание с една благородна мисъл и никога не съчетават едно благородно чувство с една неестествена мисъл. Каквито проспекти да има външно да можете да спечелите нещо, не правете такова съчетание.

Вас бих ви съветвал да си вземете по едно огледало най-първо. Вие трябва да възстановите онова естествено състояние на вашите уста. Един ученик на Божествената школа какви уста трябва да има? Тази линия не е естествена. Някои уста са такива. Тази малка трапчинка не трябва да е много голяма.

А щом се [появи] една права линия, това показва, че човек е изгубил това правилно отношение между мисли и чувства. Някои

други уста са съвсем стегнати. Някои държат устата съвсем отворени. Не, трябва да държиш устата си едва-едва допрени. Това е естественото положение. Устните са два проводници. И постоянно трябва да затваряш устата си. Щом натискам устата си, върху тях има силно течение и скоро ще изгубиш живота си и скоро ще станеш песимист. А ако съвсем ги оставиш отворени, ти ще заприличаш на един мочурляк и жабите ще почнат да крякат.

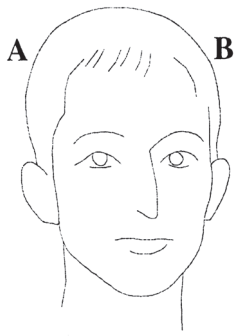

Ти казваш: "Да бъдем добри." За да бъдеш добър, животът има известни места. Трябва да знаеш как да бутнеш себе си, за да станеш добър. Ти искаш да станеш милосърден. Побутай се. Разтривай си главата отгоре ***(A)***.

Човек, за да познае външните форми, той е трябвало да яде от дървото на познанието злото и доброто. Злото си има външни форми и доброто си има външни форми. Вие трябва да изучавате външните форми, затова е създаден човекът. Ако вие не изучавате външните форми, тогава и себе си трябва да изучавате. Човек трябва да има едно огледало и да се пооглежда, и да гледа външните си форми.

Ти казваш за някого: "Аз ще му дам да се разбере." Пак се погледай и се нарисувай. Вземете си едно огледало и се наблюдавайте. Кажи си: "Искам да го срещна моя приятел, когото десет години не съм срещал. Аз съм бил с него в училището заедно." Представете си тази сцена и вижте каква форма ще вземе вашето лице в огледалото. Вижте как ще се измени вашето лице. Представете си тази сцена, когато сте били млади с този приятел. Представете си, че сте били млади, сега може да ви е израснала брада, и ще видите на огледалото как ще се измени вашето лица. Сега вие се самозаблуждавате на земята, понеже всички приличате на за-

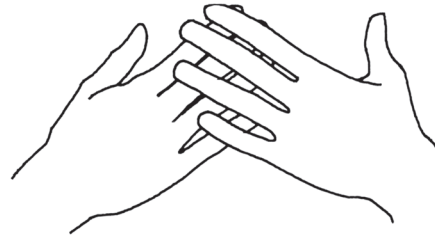
творници. Всеки ден дяволът ви сменя халатите и дрехите. Той ви туря все халати. Нали знаете как се обличат пажовете, келнерите. Той ще тури фрак малко отрязан, ще има и бяла жилетка. Ще се поклони няколко пъти. *(Учителят се покланя.)* И ще каже: Много ви благодаря, че платихте. Някой казва: "Много благодарим." И все държи ръцете на пъпа си. Аз не оспорвам това. Там се намира слънчевият възел, стомашният мозък, човешкото сърце, чувствата. Това е най-важното място, за да функционира животът. Симпатичната нервна система е там. Но не тук долу при пъпа, а под лъжичката, под белите дробове. Хубаво е да си туриш там ръката. А вие седите и си тургате ръцете по-долу, при пъпа. Не долу, а по-горе. Ако туриш ръцете си горе под лъжичката, ще имаш един резултат, а ако ги туриш по-долу, ще имаш друг резултат. Ако туриш ръката горе на главата си, ще имаш възвишени резултати. Ти се почесваш зад ухото на тила и ще имаш особен резултат. Всякога гледайте да избягвате тези неестествени бутания. Някой път искаш да се бараш на някое място или се почешеш някъде, и то във време на молитва. Така ще се развали молитвата. Във време на молитва не си мърдай ръцете. Какво положение вземате вие, когато се молите? Някой път вземате следното положение. *(Учителят поставя двете ръце върху гърдите, до височината на сърцето, двете ръце са с дланите навътре и пръстите на едната ръка - върху пръстите на другата.)*

При такова едно положение трябва да настроиш ума си и чувствата си. Че ако не знаеш как да настроиш ума си, как ще се молиш? Един цигулар трябва да знае как да настрои цигулката си. Всеки един от вас трябва да знае как да настройва. Ти се разсърдиш някой път, тогава цигулката е разстроена. Изгубил си присъствие на духа си

- разгласена е цигулката ти. Нагласи я. Отпаднал си духом - разгласена е цигулката ти. Обезвериш се - разгласена е цигулката ти. Ако си се обезверил, ще се турят двете ръце на главата отстрани отгоре, в областта на косата.

Аз не смея да ви дам упражнения, понеже няма да ги разберете. Ти отиваш някъде най-малко за три деня, трябва да държиш ръцете си така, за да имаш успех.

И мисълта трябва да е съсредоточена, да се свържеш с Невидимия свят и всички тези същества, които те обичат. И за да направиш връзка, ти не търси външните форми. Тогава ще почувстваш една възвишена мисъл, приятност. Ще почувстваш желание, което ще се прелее в тебе и ще почувстваш, че имаш един малък приток на живот в тебе. По този начин човек се съблича от старите дрехи. И лицето не е така [разстроено, а одухотворено].

Някой път говорите за Бога и си държите ръцете на пъпа. Когато човек търси Божията Любов, то не трябва да я търси така, а така. *(Учителят турга дясната ръка, с цялата длан надолу, горе върху главата.)* И при такова положение на ръката си подигни ума си нагоре. Като седнеш на някой камък, и не си натискай много ръката, тури си пръстите на дланта леко отгоре върху главата.

Някои неща не трябва да се обясняват, защото ако вие мислите за това обяснение, как ще стане, дали ще стане или не, с това ще попречите на нещата. Те стават в подсъзнанието и в свръхсъзнанието. Нашето самосъзнание и съзнание развалят по някой път

нещата. Самосъзнанието и съзнанието развалят, като се бъркат в нещата, които не разбират. Ние искаме да проучваме с нашето съзнание и самосъзнание как ще станат работите. Това не е наша работа. Та първото нещо: Любовта към Бога се отличава с едно качество. Ти като помислиш за тази Божия Любов, да направиш връзка и веднага, каквото и смущение да има в душата ти, веднага то ще престане. Най-първо мисли за Божията Любов, която премахва смущението на душата и възстановява един вътрешен мир. В молитвата трябва да се произведе едно състояние на успокоение. За да можем да видим пътя, по който трябва да вървим, ние трябва да приемем Божията Любов. Ти ще се срещнеш с много хора и трябва да знаеш как да постъпиш. Пътят ти няма да бъде посипан с рози, ще срещнеш противоречие и трябва да знаеш как да постъпиш.

Аз говоря за сегашния живот. Ще дойде време, когато условията ще бъдат много по-благоприятни. А сега имате големи спънки. Казват, че причината е вътре - някои хора, които са около тебе. Те не са причината, те са само условие. Причината е вън от тях. Някой те спъва или сърди, но причината е далечна и трябва да знаете как да се освободите.

Писанието казва: "Потърсете Ме в ден скърбен и Аз ще ви помогна, и вие тогаз ще Ме прославите." Че ти имаш една болест, имаш едно болезнено състояние, тъкмо опитай тогава Господа. Ти ще отидеш да търсиш някой лекар, втори лекар и така работата не се урежда. Ще похарчиш десет хиляди лева и няма да имаш никакъв резултат. Ти най-първо потърси помощ от Невидимия свят. И ако имаш нужда от лекар, те отгоре ще ти покажат, както когато Корнелий се молеше на Бога, за да му се изявят духовните разбирания. Нему му се яви един ангел и му каза да прати за Петра. Също така от Невидимия свят, ако има нужда от лекар, то отгоре ще ти покажат лекаря или ще ти покажат от Невидимия свят чове-

ка, който може да ти бъде полезен в дадения случай. Или може да ви покажат някои работи, които вие сте забравили. Много работи има, които вие трябва да си спомните. Всички трябва да имате една ясна мисъл.

Някой казва: "Много хубава беше проповедта, но я забравих сега." Че там е всичкото. Нещата не трябва да се забравят. Има неща, които никога не ги забравяйте. Ако ти забравиш кой ти е баща и кой ти е брат, и коя ти е сестра, и коя майка, какво ще бъде твоето положение? Хората са забравили Бога, не Го познават. Забравили са и кои са и ангелите. Казвате: "Ангели може да има, но не ги знаем." И това остава постоянно в човешкия живот. И всички са дошли дотам, да вярват в това, тоест само във видимото. И вие вярвате, че реалното е само в хората. Вие вярвате в колективното, но онази вяра, която произтича от колективността, тя е само наследствена.

Аз бях на един концерт. Като отидете на един концерт, там всеки те гледа и като се свърши концертът, пак те разглеждат. Този те гледа, онзи те гледа и като се свърши концертът, онези хора се натискат да излязат и казват: "Грандиозен беше той." Музиката трябва да произведе образи от миналото или това, което сега става.

Казвам на една мома: "Красива трябва да бъдеш." Там е сега, как да стане момата красива. Сега аз зная, но другояче ще ви обясня. Защо да се опече хлябът в огъня? За да се омеси брашното, трябва вода. И трябва един да го замеси и хубаво да го замеси. И да направи един хубав сомун. И трябва един да опали пещта и да се тури хлябът вътре, и като почне хлябът да се зачервява, ще извадиш опечения хляб. А така става хлябът красив и лесно се яде. Ако хляба го ядат, той е красив, ако не го ядат, не е красив.

Кой е огънят в света? Това са страданията. Те са пещта, в която постоянно ви пекат. Ако нямате страдания, никакъв хляб нямаше

да се опече. Какво ще ядем тогава? Страданията са Божествената пещ, гдето постоянно се пече вашият хляб. Другояче гладни ще умрете. И ако няма страдания, и житото няма да узрее.

Вие искате без страдания. Някой път може и без страдания. Че страданието, това е Божественият огън. Ти казваш: "Да беше ме родила майка ми красива, по-хубаво беше това." Отлично беше това, ако знаеше майка ти да те замеси. Но майка ти не е знаела да те замеси и да те опече добре. Сега ти трябва да се месиш. На някой носът му изкривен, и на някой от вас веждите му са изкривени. На някой от вас устата му е изкривена. [...] А на някой от вас едната ръка е развита, а другата не е. На някой от вас единият крак е по-къс с един сантиметър, а другият не е. Защо единият крак е по-дълъг от другия? На някой от вас едното око е по-отворено, а другото е по-скрито. На някой от вас едното ухо слуша, а другото не слуша. Вие казвате сега: "За следващия път като дойдем." Или казвате: "Карма е това."

Българинът казва: "Божия работа е това." Оставете това. Двама хора се убиват. Каква Божия работа е това? Някой мъж бие жена си. Какво е това? Вие казвате: "Божия работа е това." Никаква Божия работа не е. Някой ученик са го изключили от училището, никаква Божия работа не е. Някой умрял, казват: "Божия работа е това." Не. Това са все човешки работи.

Божия работа е следното. Давам ви една голяма жълта круша и като я вкусиш, произвежда ти приятност. Това е Божия работа. Давам ти една хубава книга, от един голям поет писана и като я четеш, става цял преврат в тебе. Това е Божия работа. Някой музикант свири и произвежда едно хубаво впечатление в слушателите. Това е Божия работа. Божиите работи са велики работи. Както в малките работи, така и в големите работи те са велики. А пък другото са човешки работи, прах, който постоянно пада върху вас. Сега всички искате да ви се даде нещо. Досега беше да ви се

даде, а отсега нататък вие трябва да давате. Досега беше така, ние трябва да бъдем добри, а отсега: "Аз трябва да бъда добър." И то не статически, а функционално. Да функционирам като добър човек. Силата е там. Не седи в големия ръст, който имаш. Не седи и в голямото пространство, което заемаш. От един декар земя ти можеш да изкараш толкова хляб, колкото от десет декара, ако знаеш как, така че един декар добре изработен, се равнява на десет декара, които не са изработени добре. Та при бедните условия, при които живеете, ако знаете как да работите, вие ще изкарате толкова много, колкото при добрите условия. Ти казваш: "Трябва ми повече земя." Сега трябва обработване.

Ти казваш: "Много беше добър апостол Павел." По какво се отличаваше апостол Павел? Колко пъти го биха? Три пъти по трийсет и девет. И апостол Павел се оплаква. Вие вземете предвид неговите дарби. Един човек с неговите познания колко пъти беше бит. И Христос, с всичките Си сили, с които разполагаше, колко пъти Го биха. Вие седите, и искате никой да ви не бутне. Колко пъти войниците удариха Христа, не се знае. И каква нужда имаше от това? Без удари не можеше ли? Той нямаше ли сили да попречи? Ето въпроси, които остават необяснени. "Защо трябва да страдаме?", казваш. Това ще го знаете, като отидете в другия свят. Само тогава ще разберете това. Сега на земята не може. И да ви се разправя, ще кажете: "Тук не си струва човек да страда." Съгласен съм. Защо някой човек, като живее, да го мушат и да пострада? Ще кажете, като го мушнали, посветил се. Не, с мушкане светия не се става. Ако дойде и те мушне някой с някой нож на Любовта или мисълта, светия ще станеш. Ако дойде някой с нож на Истината и те мушне, да, светия ще станеш. С такава мисъл да ме мушнат, с такъв нож, какво лошо има да те мушнат? Тогава - един нож на Любовта. Има ли някой от вас, който е мушкан? Мушкани сте с ножове на Любовта, но фиктивни. Като те мушнат

с ножа на Любовта, най-първо ще почувстваш една голяма болка и ако те боли, ще оздравееш. А пък онзи нож, който не е на Любовта, като те мушнат с него и като си здрав, съвсем ще загазиш. Ножът на Любовта винаги има една обратна реакция. Най-първо умът ти не е просветен и като те мушнат, веднага ще просветнеш и ще се обнадеждиш. А пък ако те мушнат с един нож, който не е на Любовта, ще се ожесточиш. Ти казваш: "Аз ще му дам да разбере. Не се живее с добро." Това е обратен път.

Сега това, което ще ви кажа, е важно. Мен ми казаха, че вие, които сте в класа, ходите да хойкате отвън класа и не посещавате редовно училището. И после, работите си не ги вършите както трябва, а отгоре-отгоре. Не знаете ли, като отидете при райските врата, ще намерите там всичко, което сте свършили, и всичко, което не сте свършили. Че като отидете при райската врата, колко чешити ще намерите от вашата работа там? Какво ще намерите при това състояние при райските врата?

Аз искам тук на Земята да бъдат открити. Тук на Земята са скрити, но там ще бъдат открити. Трябва да знаете, че там ще дойде един ден и работите ще бъдат открити. Та сега скритите работи гледайте да ги откриете. И горе, като ви ги прегледат, ще кажат: "Върнете го на Земята." Единият път вие сте били философ, а сега ще се върнете на Земята като просяк, като инвалид, куц с единия крак. И ще седите по улиците зимно време при трийсет и пет градуса студ и ще просите десет, двайсет, трийсет години така на Земята, и ще се молите. И след това пак, като се върнете при райските врата, пак ще ви погледнат и ще ви кажат: "Върнете го на Земята." И тогава ще ви турят в един кираджийски кон*, десет години да ви впрягат. И тогава пак ще идете при райските врата и ще кажат: "Върнете го назад." Като кон ще ви върнат. Аз не казвам, че така ще бъде с вас.

* кираджийски кон *(от тур.)* - превозващ чужди стоки кон

Всеки, който се качва на един аероплан, може да стане нещастие с него, нали така. Падне някъде аеропланът, обърне се. Или всеки, който се качва на един автомобил, може да се катурне автомобилът някъде. Всичко това може да го вземете предвид, да предвидите нещата, които могат да се случат. Това прави умният човек.

Ние казваме: "Бог ще промисли." Ние трябва да бъдем умни, за всичките възможности при хиляди добрини, които Бог ни праща, да предвидим какво би могло да стане. Да бъдем внимателни и така можем да избегнем неприятностите, които би могло да дойдат.

Сега за следващия път ми наумете, вие имате едно упражнение, което не е довършено. Мъчнотията не е само във вас. Има една колективна мъчнотия. Има външни условия, които трябва да се превъзмогнат. Аз не искам да туря всичката отговорност върху вас. Има известни външни условия, които могат да се превъзмогнат само при един разумен живот. Някой път може да сте постъпили много добре, но външните условия са толкова неблагоприятни, че приличат на следното. Това е все едно да пишеш на морския бряг върху пясъка: "Бог е Любов. Бог е Истина." Но вълните заличават написаното. Не пиши на морския бряг, дето се заличава написаното, но на канарите, дето не се заличава.

Та най-хубавите работи, които знаем, написваме ги, но дойде вълната и ги заличи. Много сме близо до брега на морето, та вълните постоянно заличават. Та казвам, отдалечете се, идете малко по-нависоко, та пишете там, дето морските вълни не могат да заличават.

Та за следващия път наумете* ми, когато сте в настроение, че сте пели и също когато сте били неразположени, как пеете? Когато сте неразположени, и как пеете [зависи] от два фактора. За да

* наумявам *(диал.)* - напомням

пееш добре, трябва да има една висока основна мисъл, върху която да е погълнат животът ти и трябва да имаш едно основно чувство, което да подкрепва твоята мисъл, и тогава можеш да пееш и да свириш добре. И тази мисъл, това чувство ще ви съедини с онзи свят, отдето иде музиката.

Музикални са ангелите. Те пеят и свирят отлично. Музикални са светиите. Те свирят и пеят отлично. Музикални са гениите на човечеството. И те пеят и свирят отлично. Музикални са талантливите хора и обикновените хора.

Сега коя песен ще изпеем? Коя беше песента от миналия път? Да видим сега какво сте запомнили.

“Аз ще ходя в пътя”.

Турете си ръцете върху гърдите с дланите навътре и тогава пейте: “А-а-а.” Ще поемете въздух и при издишването ще изпеете тази гласна. Вземете сега два тона по-високо от тази гласна и изпейте тази гласна още по-високо.

“Отче наш”

Шеста лекция на Общия окултен клас
31 октомври 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

САМООТРИЧАНЕ

“Добрата молитва”

Пишете върху темата “Пътят на Христа”.

По какво се отличава един път? По какво се отличава добрият път от лошия? Вие по кои пътища обичате да ходите, като тръгнете за някое село или град? *(“Да няма много препятствия по него, да няма прах, да е добре павиран.”)*

Л М И
Ж З С

Всички съвременни противоречия, и в обществения, и в частния живот, и всички противоречия във вашия ум и във вашето сърце, се дължат на две причини - на доброто и злото. Някой ще каже: “Ние знаем това.” Казват: “Христос е пътят.” Хубаво, ако Христос е ходил по един път и вие казвате, че Той е пътят, как може Христос да ходи по един път и Той да е пътят? Христос е ходил по Христовия път. Значи Той е ходил по известен път, а пък при това казва: “Аз съм Пътят.” Значи Той е пътят, по който вие може да ходите. Вие вземате преносните работи и ги правите буквални. Христос казва: “Аз съм Пътят, Истината и Животът.” Какво подразбирате под думите “път”, “истина” и “живот”? Сега аз не казвам, че това, което вие разбирате, не е право, но човек трябва да си даде ясна представа, как разбира. Някой казва: “Аз пея добре.” Но как пееш? Може да пееш за себе си и да ти е приятно, но излизаш пред хората и не ти харесват песента. Кое е меродавно сега? Ако ти се харесваш и хората не те харесват и почват да правят известни критики, че гласът ти няма яснота, мекота и израз, кой е правата страна?

Има ли нужда да ви говоря сега за певци? Каква прилика има между певеца и един, който върви по пътя? Единият пее, а дру-

гият вдига прах. Този, който обича да пее, не му идва наум, че има някой болен човек. Той пее, повишава гласа си и му се казва: "Млъкнете малко, не ми се слуша, болен съм, не съм здрав." Певецът казва: "Да не се е разболявал." Право ли е това? Тогаз и болният казва: "Да не пее." Сега кое е по-хубаво? По-хубаво е онзи да не се разболява, да бъде здрав. А пък някой път е добре певецът да си пее, а някой път е хубаво да не пее. Когато не знае как да пее, да не пее.

Вие казвате сега: "Отчаях се от живота." Отчаял се, иска да се самоубие. Христос преди две хиляди години дойде и говори. Считаха Го за Син Божи, за божество. Неговите съвременници, учените фарисеи, знатните философи ходиха подире Му и постоянно се препиряха с Него. Христос казва: "Син человечески няма где глава да подслони." Христос е ходил и е проповядвал, и проповедите Му са били алегорични. То е една разказвателна проповед.

Един романист пише роман за някоя героиня и някой герой. Къде са тези герои? В света ги няма. Ти плачеш, като четеш, но героите ги няма. Ти казваш: "Горката героиня, горкият герой." И плачеш, плачеш. Отиваш при някого и му разправяш: "Какво страдание, да ти настръхне косата." Питам сега, тези страдания сега ли стават? Някой казва: "Тя се влюбила в еди-кого си." Няма никакво влюбване.

Човешките сърца не са били готови във време на Христа за това, което е проповядвал Христос. И сега, след две хиляди години, още не са готови. Как ще се приеме едно учение, което казва: "Онзи, който не се отрече от баща си и майка си и не вдигне кръста си да Ме последва, не може да бъде Мой ученик." Трябва да напуснеш децата си, жена си, баща си, и прочее. И тогава някой ще каже: "Отгде накъде? Бащата, майката, децата Господ ги е създал. И тези, които Господ е създал, да ги напуснеш?" Христос дойде при евреите преди две хиляди години и не Го послушаха, та

и вие сега слушате ли Го? Не Го слушате. Кой от вас се е отрекъл, кой е направил това? Имате си къщичка, деца, вие сте при майка си и при баща си и при това сте християни. Вие имате буквално разбиране на горния стих.

Има неща златни и има неща позлатени. И ти носиш един златен пръстен от четиринайсет, осемнайсет или двайсет и четири карата. Това сега са разсъждения. Всеки може да разсъждава.

Представете си, че вашите къщи са построени на една улица. Някои са построени да гледат на изток, други на юг, трети на запад, а четвърти на север. Някои се оплакват, че нямат достатъчно светлина вкъщи, а други казват, че имат достатъчно светлина в своята къща. Кой е виновен, че в една къща има достатъчно светлина, а в другата няма? Онзи, който има малка светлина, ще каже, че спрямо него слънцето не е толкова любезно, много малко светлина му праща. Питам сега, това твърдение право ли е? Слънцето за твоята къща мислило ли е? В бюджета на Слънцето има ли писано нещо за твоята къща? Как мислите вие, когато във вашата къща има малко светлина, Слънцето отговорно ли е за това? Или пък когато има много светлина, Слънцето има ли някакво съзнание, че ви е изпратило повече? Ако вие бръкнете в една каса и извадите стотина наполеона, тази каса недоволна ли е от вашето бръкване? Или пък ако вие внесете сто наполеона в касата, ще бъде ли тя доволна от вас? Колко ще внесете и колко ще изнесете, касата по това не казва нищо. Тя казва: "То е ваша работа." Касата не се занимава с това, кой е доволен или недоволен, кой седи зад касата.

Съвременните физиолози казват, че в мозъка ви е всичко. Те казват, че когато имате известни идеи, това се дължи на мозъка. Мозъкът не съзнава, когато имате известни идеи. То е като една каса. Но зад тая каса, зад тези клетки, от които е направен мозъкът, седят разумни същества извън мозъка.

Аз правя тогава следното сравнение. Банкеринът в касата ли живее? Не живее в касата, живее извън касата. Банкеринът и касата са две понятия различни. Но вие казвате: "Щом дойде до човешкия мозък, мисълта може да е в мозъка, както може да са турени в касата пари." Касата може да е направена от желязо, а вътре да е златото. Кой метал е по-скъп сега, това, което пази или това, което се пази? По-скъпо е златото, а твоят мозък е една желязна каса, а пък тези пари са потребни някому - на онова съзнателно същество, което не е в мозъка. По някой път това същество идва със своите ключове, влиза в мозъка, взема каквото му трябва и след това си излиза навън. Когато това същество дойде, ти съзнаваш, че е дошъл някой, но този, който е дошъл, и този, който съзнава, едно и също същество ли са? Не, различни са. Касата си има пазач. Когато дойде господарят, пазачът на касата съзнава, че е дошъл господарят и наблюдава, защото го държат отговорен. Казват му: "Дай ключа." Той дава ключа и съзнава, че е дошъл неговият господар, който е дошъл или да вложи пари в касата или да вземе пари. И той си отбелязва - има си справочна книга и записва, че в еди-кой си час и минута, еди-каква сума е взета от касата или е внесена в нея.

Ти казваш: "Съзнавам, че трябва да ходя по правия път." Че какво те препятства? Казваш: "Имам препятствия. Какво трябва да правя с тях?" Сега ние казваме, че дяволът е едно препятствие за хората. По какво се отличава сега духът на доброто и духът на злото? Как ще ги представиш? Дяволът си има известна форма. И ангелите, светлите ангели, си имат известна форма. Те стават видими и невидими. Ти ако се отдалечиш от една планина на далечно пространство, тя става невидима, и ако се приближиш, става видима. Ако предметите са далеч, са невидими, а пък ако са близо, са видими. По какво се отличава един светъл дух от един лош дух? Или по какво се отличава един добър човек и един лош човек?

Когато аз ви говоря и вие ме слушате, вие приличате на следното. Един румънец и казак се разговаряли. Румънецът казал нещо на румънски, и казакът разбира съвсем друго.

Кое е съществено в злото и кое е съществено в доброто? Да вземем тона "до". Трябва да имате една основа, от която трябва да започнете. Има си камертон, който определя отгде трябва да вземете; има си ключ, който показва отгде трябва да започне песента. След като изпеете една песен, какво се разрешава? Вие пеете повече от година песента "Всичко в живота е постижимо", има ли резултат? Вие пеете, че всичко е постижимо, а пък има много работи в живота, които не са постигнати. Като дойде в живота, мъчно върви. По теория лесно става, но да се направи, е мъчно.

Да дойдем до съществените. По какво се отличава един добър човек? Някой казва: "Аз съм добър и лош." Как може да бъде едновременно добър и лош? При това имате един добър човек и един лош човек, а пък имате и друг, който съзнава, че единият е добър, а другият е лош. Сега какво е различието между доброто и лошото? Ако вие сте болен, добрият ще ви вземе на гърба си или ще хване една кола и ще ви занесе на болницата, ще ви услужи. А пък лошият човек, ти си паднал на пътя, той ще дойде, ще бръкне в джоба ви, ще ви вземе парите, ще ви съблече дрехите и ще ги вземе. Добрият пък ще ви даде нова дреха, ще ви облече и прочее. Тази е съществената разлика. Един добър човек, като дойде при вас, ще намери нещо хубаво във вас, ще каже нещо добро за вас, а пък един лош човек, като дойде при вас, веднага ще намери някоя погрешка във вас. Някой път казваме: "Не трябва да одумваме, не трябва да мислим нищо лошо за някого." Добре, един певец ми пее, но ми пее фалшиво, нищо ли не трябва да му кажа? Трябва ли да му кажа: "Много хубаво пееш?" Тогава не говориш Истината. Можеш да му кажеш: "Аз не съм компетентен, ще ме извините. Там има някой друг, който разбира." По тоя начин се освобожда-

вате, но зад гърба му казвате: “Той е лепка.” Кому казвате това? Никой няма около тебе. Кому говорите? Ти, който говориш и онзи, на когото говориш, че певецът е лепка, тези двама кои са?

Сега да дойдем до противоречията. Говори се [за] свобода и за Любов, но Любовта и свободата са две неща съвсем различни. Вие ги смесвате. Свободата не произтича от Любовта. Любовта не е родила свободата. Свободата не е един принцип. Не е свободата, която ражда всичко в света. Свободата е един резултат на нещо. Ти казваш: “Аз искам да бъда свободен, искам да бъда богат, искам да бъда учен.” Свободен, богат, учен, това са резултати на нещо. А пък щом кажеш “Любов”, какво подразбираш? Това е един велик принцип в света, най-мощната сила в света, която съществува, нещо, което, като го обясняваш, остава необяснено. Писанието говори, че Любовта е плод на Духа. А пък казваме, че Бог е Любов. Какво подразбираме под думите “Бог е Любов”? Че любиш някого. Бащата люби сина си, дъщеря си. По какво се отличава Любовта? Ще оставите обикновените работи, обикновените разбирания.

Свободата произтича от Истината и е резултат на Истината. Любовта е една от най-мощните сили, а пък свободата, това е един резултат. Този резултат, свободата, няма отношение към самата Любов. Свободата има отношение към живота. Тогава как бихте изразили отношението на свободата към живота математически? Как ще турите? Свободата се отнася към живота как? Свободата се отнася към живота така, както животът се отнася към Любовта.

Какво разбирате вие под тези думи? Право ли е това, което казах? Право ли е това отношение? Онези, които са математици или тия, които са свършили два факултета, да кажат. Свободата се отнася към живота така, както животът към Любовта. Това отношение значи: свободата е потребна за света, не за умрелите хора, а за живите в техните действия. Свободата значи да ти дадат простор,

път да минаваш, къща да живееш, за да можеш да се проявяваш както искаш.

Когато казвам, че свободата значи простор да се проявяваш както искаш, тук подразбирам необходимите неща. Значи когато си гладен, да можеш да се наядеш. Като седнеш да ядеш, да не те пребият и изтласкат, но да те оставят свободен да си вземеш обеда, както ти обичаш. Това е в простия смисъл на думата понятието свобода.

Много хора в света жертват Любовта зарад своята свобода. Щом пожертваш Любовта заради свободата, какъв ще бъде резултатът? Ти имаш свобода, ама си изгубил Любовта. Какви резултати ще произлязат сега от изгубването на Любовта? Това, което стана причина да излезе човек от рая, беше обстоятелството, че той беше поставен да намери едно отношение между свободата и закона на Любовта. Човек си казва: "Аз, като човек, искам да бъда свободен." Бог му туря една заповед: "От всички дървета ще ядеш, но щом дойдеш до дървото на познание доброто и злото, няма да буташ плодовете му. То е предназначено за други, то не е за прости хора. То е предназначено за боговете, за най-възвишените същества." Че е така, аз ще ви приведа един аргумент. Само един е той. Но не е много силен, той е един от най-слабите аргументи, но като няма друг аргумент, ще го спомена. Боговете казаха: "Понеже Адам стана като един от нас и понеже яде преждевременно от дървото на доброто и злото и доби нашата сила, а пък не е толкова умен като нас, той ще направи някоя голяма пакост. Затова ние, боговете, решаваме Адам да излезе от рая навън." Щом е ял от това дърво, станал е като един от боговете и затова го изпъдиха от рая навън. Този аргумент е слаб. Мога да ви кажа много работи още, но слаб е ангелът ви. Мога да ви отворя скъпоценностите и да ви покажа това, което имам, но се опасявам от вас - тогава ще се яви някое изкушение у вас.

Да допуснем, че вие сте баща и имате две дъщери, красиви като ангели, и един човек ви казва: "Аз имам двама сина." Запознайте ги вашите дъщери с тези синове. Какво ще стане? Няма нищо да стане. Ще се съберат две капки на едно място. Събрали се двама хора и са си турили ръцете един върху друг и казват: "Мъж и жена са се събрали, рамо до рамо седят." Утре гледам, и двамата умрели, турят ги пак рамо до рамо в гроба, понеже се обичат и след десет години изкопаваме гроба и виждаме, че няма никаква следа от раменатa им. А по-рано бяха рамо до рамо.

Близък е онзи човек, който мисли като тебе, чувства като тебе и постъпва като тебе. Онзи човек, който не мисли като тебе, който не чувства като тебе и не постъпва като тебе, и рамо до рамо да е с тебе, той е далеч от тебе, колкото Слънцето е далеч от Земята. Така мисля аз. А вие как мислите, то е друг въпрос.

Когато човек пожертва Любовта заради своята свобода, той е създал всичките сегашни нещастия. Когато вие страдате и се мъчите в себе си, това показва, че сте пожертвали Любовта си. Ти тогава си свободен. Всеки, който страда, е свободен. Но свободата е нещо външно в случая, не е нещо вътрешно. Ти имаш всички удобства - и къща, и деца, и приятели. Гледаш Слънцето, водата, усещаш вятъра и прочее, но казваш, че ти липсва нещо. Липсва ти това, което си пожертвал, а пък и двете в дадения случай не можеш да имаш при сегашните условия. Аз говоря за сега. Като страдаш, липсва ти нещо. Какво? Любовта. Други хора има, които жертват свободата заради Любовта. Свободата значи следното. Например ти очакваш от баща си да ти остави наследство, ти очакваш брат ти, жена ти да ти работят. Това са външни условия. Христос казва: "Докато ти уповаваш на външни условия, не можеш да имаш Любов, не можеш да имаш мир в душата си, не можеш да имаш истинско знание в живота си." Следователно непременно трябва да се отречеш, да се откажеш. Но може ли да направиш това? Чо-

век е направил първото, отказал се е от Любовта и има страдание сега. За да се премахне страданието, ние трябва да се откажем от свободата и да възприемем Любовта, тогава ще имаме мир в душата си. Ще станеш поет, музикант и прочее, но отвън няма да има къде да се завъртиш. Може да си гладен, закъсал, нямаш обуща, имаш скъсани дрехи и прочее. Всичко това лошото е отвън. За тебе лошо ще говорят, ти ще кажеш: "Нека да говорят хората каквото искат за мене." Значи и в първия, и във втория случай ти имаш противоречия.

Сега това са две алтернативи, има две противоречиви положения. Има и едно трето положение, но то ще дойде след време. Сега то не може да дойде, това е невъзможно, но то е идеал. Значи можем да съединим свободата и Любовта. Имаме основните числа.

Любов	*Мъдрост*	*Истина*
Л	М	И
Ж	З	С

Това е резултат: живот, знание и свобода. Свободата не може да бъде устойчива в човека. След като си добил свободата, тя трябва да има устой. Ти казваш: "Дали ще устоя и на свободата?" Там е знанието. Ако вие нямате знание, вашата свобода не може да има устои, и свободата ви не може да има приложение, и вие ще изгубите свободата си. Има един начин, по който може да изгубите свободата си. Представете си, че вие сте тръгнали в пътя като възрастен и блъснете жената на някой благороден човек. Тя ще падне и стражарят ви казва: "Престъпление си направил." Ще ви закарат в участъка. Вие отдалеч трябваше да видите тая жена и да я заобиколите.

Казвам, не се ли блъскате вие всеки ден в живота, всеки от вас не се ли е блъскал в някого? Всеки ден се блъскате. Невъзможно е човек да не се сблъска с една реалност. Сега аз бих ви доказал това, но това нищо няма да ви ползва.

Сега вие вярвате в Христа, вярвате и в Бога, и казвате: "Ние сме много щастливи", а пък при това всеки ден вашият мир се нарушава. Най-първо трябва да имате една ясна представа, от какво произтича вашият мир и от какво произтича вашата свобода. Свободата не е нещо външно само, тя е нещо външно и вътрешно. Казано е в Писанието: "Гдето е Духът, там е свободата." Това значи, гдето е разумният живот, там е свободата. Духът, това е Великото, Разумното начало в света, а пък гдето е Духът, там е и Любовта, там е и животът. А пък гдето е животът, там се проявява и свободата като необходимост, за да може да се прояви животът.

Сега питам, кой е онзи, който може да ви даде свобода? Сега вие сте свободни. Щом сте свободни, я изпейте сега тона "до". Нека една сестра да изпее тона "до". Можеш да изпееш тона "до", но дали правилно ще го изпееш, то е въпрос. *(Една сестра изпява тона "до", после един брат изпява тона "до".)* Тя го взе малко по-високо. Когато аз говоря за един правилен тон, когато взема правилен тон, умрелият трябва да стане, нищо повече. "До" е тонът на живота, и щом взема "до" правилно, умрелият трябва да стане. Всеки тон произвежда известен резултат. Музиката е проводница, носителка на живота. Тя тонира живота. Ако вие сте болен, може да направите опит. Да кажем, че сте хремав. Пейте на хремата, и за един-два дена ще оздравеете. Онзи, който пее, ще оздравее много по-скоро, отколкото онзи, който не пее. Онзи, който очаква да оздравее, че тогава да пее, той ще оздравее, да кажем, след петнайсет деня, а пък другият, който пее, ще оздравее много скоро. *(Учителят пее следните думи:)* "Ой, миличка хремичко,

като тебе друго божество няма. Ти си толкова красива, че като дойдеш, постоянно кихам.”

Всичките страдания от какъвто и да са характер, произтичат от едно несъзнателно пожертване на Любовта. Когато страдаш, трябва да знаеш дали това страдание е твое, или чуждо. Но всичките страдания са от това, че Любовта е пожертвана - пожертвано е това, от което животът произтича, има вече недоимък на живот у нас. А пък щом чувствате, че свободата ви е ограничена, какво показва това? Вие сте придобили Любовта и отвътре имате мир. Пожертвал си свободата заради Любовта. В първия случай сте пожертвали Любовта заради свободата, а пък във втория случай сте пожертвали свободата заради Любовта.

Тогава идва третото положение. Няма да жертвате нито Любовта, нито Истината, но трябва да ги съедините, но за това вие трябва да разбирате Живота в неговите крайни цели. Любовта е начало на живота, а Истината е крайният предел на живота - догдето може да достигнете. Свободата е крайният предел. Зад свободата нищо не съществува. А пък животът, това е начало на Любовта. Що е живот? Началото на Любовта. Що е свобода? Крайният предел на Истината.

Вие казвате: “Като дойде Христос, ще ни освободи.” Христос дойде преди две хиляди години и освободи ли света? Ако дойде Христос днес, ще освободи ли света? Когато не може да разрешите известен въпрос, вие казвате: “Искам да умра.” Отчаяният човек иска да умре. Болният, който не може да се излекува, иска да умре и тъй нататък. Какво подразбирате вие под думата “умиране”? Когато търговецът иска да умре, аз подразбирам, че иска да стане богат, нищо повече. Когато невежият иска да умре, аз подразбирам, че иска да стане учен. Когато младата мома иска да умре, аз подразбирам, че тя иска да се ожени. Когато младият момък иска да умре, той иска да стане свободен от родителите си.

Когато ученикът иска да [умре], той иска да излезе от училището навън. Казват ми: "Еди-кой си е умрял." Казвам: "Свободен е той." Казват: "Заровиха го." Кого заровиха? Човешката душа може ли да се зарови? Не може. Животът може ли да се зарови? Не може, това е невъзможно. Къде ще ги заровиш? Как ще заровиш това, което е неделимо? Можеш да заровиш нещо, което се дели. Живота не можеш да го заровиш.

Сега да се повърнем. Какъв е бил пътят на Христа? Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Защо Христос туря тези думи, защо Христос постави това, което е резултатът на Любовта? Най-после Христос казва: "Животът е последният резултат." Какво има зад живота? Нищо. Животът е крайният предел на Любовта. Път, градина, нива - те са близки, синоними в известен смисъл. По пътя аз мога да ходя, в градината дърветата могат да се садят, на нивата житото се сее. Христос казва: "Аз съм това, в което нещата могат да се сеят." Под думата "Истина" Той подразбира, че само при нея един плод може да узрее. Когато Христос говори за Истината, Той подразбира, че благата, които ние търсим в живота, ще ги намерим в плодовете. Живото Слово, онова благородно чувство не можеш да го имаш без Истината. Без Истината човек не може да има никаква трезва мисъл и никакъв добър живот. Без слънчевата светлина не можеш да имаш узрели плодове.

Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Ако вие кажете: "Аз съм Пътят, Истината и Животът", тогаз това, което е, това едно и също нещо ли е? Когато Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът", Той съзнава това, но същевременно е отделен от пътя, истината и живота, не са двете неща едно и също. Когато кажем, че Бог е Любов, Любовта е едно, а пък Бог по Своето естество е друго. Любовта е външното проявление на Бога. Животът е външно проявление на това, което ние знаем и Истината е външно проявление на това, което ние не знаем. Казано е: "Това е

Живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.” А пък в какво седи познанието? Когато и ние познаем Бога, това значи да ядем от Дървото на Живота. А това Дърво, това е Христос. Христос казва: “Аз съм Живият хляб, и който Ме яде, ще бъде жив, както Аз съм жив.” Следователно това живото дърво се отличава с особени качества. Христос иска да Го ядат хората, а пък обикновените хора не искат другите хора да ги пипат. Ако и ти пипнеш и откъснеш нещо от един жив човек, ще намериш затвора. А Христос казва: “Който не Ме яде, не може да има живот.” Ако вземете това в буквален смисъл, тогава къде ще отидем? И казва Христос: “Думите, които Аз ви говоря, те са плът и кръв. Онзи, който се храни с Моето Слово, ще има живот.”

Вие искате да ви ядат хората, тоест да слушат словото ви. Всеки един от вас искате да ви ядат хората, но като кажете нещо и не го приемат, става ви мъчно. Щом те яде дъщеря ти, тя веднага ще почне да мисли като тебе. Това са сега отвлечени понятия, които нямат приложение. За тези понятия трябва да минат най-малко още хиляда години, за да бъдат достъпни за практическо приложение.

И аз съм правил опити, аз съм казал нещо. Дойде някой при мене и ми казва: “Преди години ти какво ми каза.” Казвам му: “Какво ти казах?” “Ти ми каза тогава, че от мен нещо ще излезе, но от мене още нищо не е излязло. Ти ми каза, че аз ще свърша благополучно, а пък не съм свършил. Ти ми каза, че ще взема известно обществено положение, а пък никакво положение още не съм завзел. При това ми каза, че ще бъда щастлив в семейството си, а пък ела да го видиш сега. Защо ми каза ти това, което не е?” Аз го питам: “Какво искаш сега?” Той каза: “Трябва да стане нещо от мене.” Казах му: “Мислиш ли, че от тебе нищо не е станало? Изпратете твоята възлюбена при мене, с която не можеш да живееш, ще я убедя да те напусне.” Той каза: “Защо ще си губиш

времето? Тя е съвсем невежа, невежо същество, нищо не става от нея. Ще си намеря друга някоя беля на главата.” Казвам му: “Ще ѝ покажеш тая кесия и ще ѝ кажеш, че един неин роднина ѝ праща подарък, връща се от Америка. Ще ѝ дадеш подаръка.” Той ми каза: “Какво ще стане?” Казах му: “Нищо няма да стане. Някоя кесия ще се изпразни и ти ще се освободиш от своите нещастия, и жена ти няма да те безпокои.” Той каза: “Ами какво мислите за моето бъдеще, какво ще стане с мене?” “С тая кесия работите ще се оправят ли?” - ми каза той. Казах му: “Поне отчасти.”

В този случай имате вече двама хора, които гледат на живота от две становища. Аз мога да разреша този въпрос много добре. Той [е] недоволен. Те са две становища - единият изисква вътрешен живот, а другият изисква външен живот и вследствие на това има стълкновение. Този човек търси Любовта, а пък тя е жената, която търси свободата, и вследствие на това тези двамата се събрали. Той пожертва свободата, а тя пожертва Любовта, но всеки жертва за себе си. Тези двамата хора не могат да живеят щастлив живот заедно.

Сега разбирате ли как седи въпросът? Ако жената търси свободата, а пък жертва Любовта, то всичкият им живот ще бъде нещастен, понеже ценното за мъжа е Любовта. Външната свобода той я има, но щом изгуби Любовта, той вече се е ограничил. А пък същевременно той жертва свободата на жена си, а пък щом ѝ се пожертва външната свобода, това е вече едно стълкновение.

Сега от двамата кой е по-прав, мъжът или жената? Дотогаз, докато не изгубиш един предмет, ти не можеш да го научиш. Докато хлябът не се изгуби отпред очите ти, ти не можеш да разбереш неговата същина. Ако хлябът седи пред тебе и ти го разглеждаш във външна форма и го милваш, той никога не може да ти допринесе това, което ти искаш от него. Този хляб трябва да го изядеш. След като изядеш, ще почувстваш известна сила в твоя организъм; тво-

ята мисъл и чувство ще почнат да работят. Значи хлябът трябва да бъде изяден.

Сега другото положение. Ако хлябът се изяде, и не се добие това, което именно трябва да се добие в човешкия ум и човешкото сърце, тогава едно от двете: или че това не е хляб или че този хляб не е изяден както трябва. Ти вярваш в Христа и нямаш тези резултати, които трябва да имаш и които очакваш. Вярваш в Него, че е Син Божи, вярваш, че е пострадал, всичко това вярваш, но онова, което ти искаш, го нямаш. Нямаш Любовта, която е потребна за тебе, нямаш свободата, която очакваш. Христос казва - за да бъдеш свободен, трябва да се откажеш от себе си, да намразиш своя живот и да отидеш да Го последваш. От баща си, както и да е, всички оженени все са се отказали от баща си - синът ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи при жена си, но Христос казва: "И това, при което си се прилепил, и него ще напуснеш." И тъкмо направиш това, Христос казва: "И от себе си ще се откажеш, ще намразиш себе си и ще Ме последваш."

Аз сега искам да зная в дадения случай каква е идеята на Христа. Той е казал една истина в света, а пък там, гдето е Истината, там е свободата.

Всички нещастия, падения в света произтичат от раздвояване на съзнанието, а пък раздвояване на съзнанието зависи от това, дали Любовта да пожертваш или свободата. Ти искаш да разрешиш този въпрос. Има една алтернатива и не знаеш какво да правиш, и казваш: "Какво трябва да правя?"

Какъв е бил пътят на Христа? Две неща им казал Той. За да разрешавате въпросите, вие трябва да разбирате отношението на Великото в света, на Великото, Безграничното, Безначалното отношение между Великото голямо и Великото малко. Вие трябва да разбирате отношението между тези две величини. Щом искаш да бъдеш щастлив, ти трябва да вървиш по пътя на Великото.

Щом търсиш Любовта, ти трябва да вървиш по пътя на Великото голямо. Никаква друга философия няма. Там е разрешението. Ако ти искаш да вървиш по пътя на свободата, ти трябва да вървиш по пътя на Великото малко. В единия случай ще се увеличаваш, а пък в другия случай ще се смаляваш. Ако ти не можеш да намериш примирение между увеличаването и смаляването, ти не можеш да разрешиш въпроса.

Свободата се допуща по закона на смаляването. Трябва да се отречеш от много работи, за да станеш свободен. Например тежко ти е нещо, носиш голям кош с хляб, ограничена ти е свободата. Дадеш един хляб на този, на онзи, и като раздадеш всичкия хляб, хвърлиш коша и казваш: "Слава Богу, освободих се." Законът на Любовта е обратен. Ти ще ядеш. Нямаш нищо, празен си. Вземеш един плод, претегля те. Като те туря на везните и след като си изял плода, ще намеря, че си станал по-тежък, отколкото по-рано. Ти си се увеличил. Ти искаш да бъдеш щастлив - трябва да придобиеш нещо. А пък щом искаш да станеш свободен, ще дадеш нещо. Единият процес е обратен на другия, те са два процеса диаметрално противоположни. Под закон на свободата вие разбирате да натрупате много неща: да имаш къщи, ниви и прочее. Това не е свобода.

Единственото нещо, което нищо не жертва, то е Любовта. Но казват, Любовта се е пожертвала. Любовта никога не се жертва, и няма защо да се жертва. Това, което се жертва, то е съвсем по друг закон, то е по закона на свободата. Ако Христос дойде да се пожертва, Той вървеше по закона на освобождението, търсеше свободата. Той е път към Великото малко. Той каза: "Отец Ми е по-голям от Мене. Любовта е от Него." Христос се смалява и казва: "Син человечески не дойде да Му служат, но да послужи." Той върви по пътя на смаляването. Вие, ако не станете малки, свободата не можете да намерите, и ако не станете големи, Любовта не може да намериш.

Сега питам, какво разбрахте? Някой пита: “Онази младата сестра защо идва толкоз често при вас?” Казвам, за две неща идва тя - търси Великото малко и Великото голямо. За две неща идва при мене - или за Любовта, или за свободата. При когото и да отиде една млада мома, тя търси две неща, все едно дали при мене или при вас. Дали ще ги намери, то е друг въпрос. В себе си тя има едно противоречие.

После ме питат, еди-кой си брат не върви по пътя. Хубаво, какво трябва да прави, за да върви по пътя? Или някой казва: “Едикоя си сестра не си изпълнява задълженията.” Вие се месите в нейната свобода. Или казвате: “Тя не се отнася добре.” Че вие се месите в нейната свобода. Или казвате: “Тя не се отнася добре.” Че вие се месите в нейната Любов, вие се месите във вътрешния ѝ живот. Оставете я. Вие поддържате робството. Имате ли право вие да се месите в Любовта на хората и в тяхната свобода? Щом се намесите вие, тогава и другите ще се намесят във вашата Любов и във вашата свобода. И тогава?

Казвам, свободата, която аз си позволявам спрямо другите, другите ще си позволят спрямо мен. Щом искаш да бъдеш свободен, не се меси в свободата на другите хора. Бог е казал: “Няма да ядеш от това дърво.” Той казал на Адам: “Може да ядеш, но Аз ти казвам, че в който ден ядеш, ти сам ще си ограничиш свободата.” Ти казваш: “Защо Бог не му отне възможността да яде от това дърво?” Ако Бог му беше отнел тая възможност, щеше да му отнеме свободата. Ти казваш: “Тази сестра не се отнася добре.” Как трябва да се отнася?

Един брат, доктор Миркович, ми казваше: “Препоръчаха ми един младеж християнин. Кредитирах го при един книжар евангелист. Младежът взе книги от книжаря, разпродаде ги, изяде парите и не се върна. Аз казах на евангелиста: “Ще ме извиниш, той ми даде пари, за да ти ги дам. Онзи младеж е честен.” И аз платих

на евангелиста сумата. Аз се зарадвах за това, което ми се случи. Казах си: "Имам един пример, една опитност. Струва си толкова пари." Колко пари бяха, не зная, петстотин или хиляда лева. *(Една сестра излезе от салона.)* По пътя на свободата тази сестра излиза.

Ние сме хора, които не съзнаваме колко разумни същества работят за нас. Ние целия ден дишаме въздуха, приемаме светлината - хиляди същества ни държат като царски синове, помагат ни, а ние не искаме да знаем за това и сме недоволни. Какво показва това? Че ние жертваме Любовта заради свободата. Казваш: "Не трябва да се постъпва така." Тогава трябва да се пожертва свободата заради Любовта. Едно от двете - трябва да се пожертва или свободата, или Любовта. Ако съм аз, аз предпочитам да пожертвам свободата заради Любовта. Но един ден ще дойде, когато няма да жертваме Истината за нищо на света. Обаче всяка една жертва, която се прави, не е изгубена. Щом жертваш свободата, ти един ден ще намериш Истината. Онова жито - хвърляме го на нивата, то израства и всяко зърно дава трийсет, шейсет или сто зърна. Та страданията ни един ден ще принесат стократно своя плод. Нищо не е изгубено, но в дадения случай мъчно [е], докато разбере човек. Като страдаш вътре, като жертваш нещо вътре, като че се търга нещо в теб. Не е лесна работа.

Числото 6 е число на илюзиите, на забавленията. Слизане и качване, това е числото 6. Въртенето на земята е числото 6. Радостта и скръбта, печалба и загуба, знание и невежество, раждане и умиране, навсякъде има 6. И сега разрешават въпроса, кое е числото 666, за което се говори в Откровението. Това подразбира един човек, който не разбира. Ти, като си направил три капитални грешки и не можеш да вземеш един урок от това, ти си в 666. В шест дена Господ създаде света и в седмия си почина, и човекът беше направен шестия ден. Човек е числото 6. Докато вие сте в

числото 6, вие ще имате всички промени, а пък щом влезете в числото 7, то е ден на Бога. Докато сте човек, вие ще имате всичко, каквото съдържа числото 6 в себе си. Питаш: "Защо страдам?" Защото си човек. "Защо умирам?" Защото си човек. "Защо се раждам?" Защото си човек. "Защо греша?" Защото си човек. "Защо спя?" Защото си човек. Всинца носите числото 6.

Какво подразбирате под думите, че този брат не е такъв, какъвто трябва да бъде? Какъв трябва да бъде един брат и какво трябва да бъде едно братче? Какво подразбирате вие под думите "брат" и "братче"? Брат е по-големият, а братче е по-малкият. "Брат" и "сестра", това са санскритски думи. Френците казват на сестра "sњur". По-големият брат и по-малкият какво трябва да правят? Ако братът е голям, трябва да помага, а ако е малък, трябва да слуша. По-малкият да слугува - каквото му кажат, да го направи. Ако е голям братът, той трябва да предвижда, да услужва на своите малки братчета и сестричета като някой баща. Също трябва да прави и голямата сестра. Ако си сестра, трябва да си умна, да предвиждате, на всички да услужвате, а пък ако сте сестриче, трябва да бъдете на разположение на всички, да слушате.

Любовта нищо не изисква. Любовта търси празни чували. Любовта търси празни неща. Любовта търси глупави хора. Любовта търси лоши хора. Като ги срещне, Любовта не ги пита добър ли си, или лош. Щом ги намери, след един час не може да ги познаеш, няма нито светии вече, нито грешници, нито графове, няма нищо. Ще намериш само разумни хора. Ти казваш: "Къде отидоха другите?" Любовта ги прати на голяма разходка, а пък разумният човек остана на тяхното място да слугува. "Аз останах да им пазя багажа." Сега вие сте тези слуги, останали на Земята да пазите дрехите на всички, които са заминали по разходка някъде, докато се върнат. Кой е крив на това? Любовта го е направила.

Сега аз съм като един разказвач на стари приказки. Вие казвате:

“Това, което казва този човек, право ли е или не е?” Наполовина е право, наполовина е криво. Гдето е светло, право е, дето е тъмно, криво е. Всеки един от вас има ясни понятия за това, което е било денем. А пък за някои неща имате тъмни понятия. Тогава е било нощем. Тогава втори път минете през деня по онова място, когато по-рано е било тъмно. Това е разрешението.

Вие ще жертвате или Любовта, или свободата, докато дойде да имате ясна представа. И тогава няма да жертвате нито Любовта, нито свободата. Това е великото разрешение, което ще дойде. Това е вече закон на Бога. Това е за друга някоя епоха.

Каквото остава по този въпрос, за друг път ще го оставим. Това, което ви говорих, това е една лична беседа за всекиго едного от вас. Тя не е обща беседа.

“Отче наш”

Седма лекция на Общия окултен клас
7 ноември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

МЕХАНИЧЕСКО И ОРГАНИЧЕСКО ПЕЕНЕ

“Отче наш”

“Махар Бену Аба”

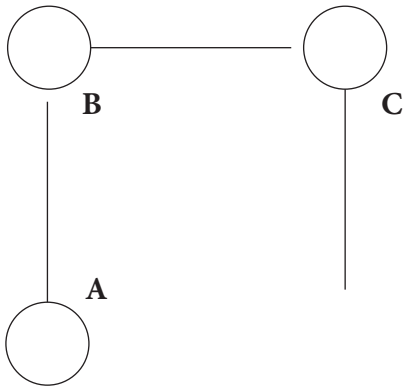
Ще ви прочета 59 псалом.

Нямате представа при какви условия са се намирали преди две хиляди години добрите хора.

Ще ви прочета и една част от първата глава на Посланието към римляните. *(От осми до двайсет и шести стих.)*

“Бог е Любов”

Има три положения, върху които човек трябва да мисли добре: да мисли, да чувства и да постъпва добре. Нека вземем първото положение, да мислим добре. Как да мислим добре, кой е начинът? Ще ви дадат един такъв ребус за разрешаване. Този ребус може да [е] външен, видим, а може да е вътре в ума ти, може да е вътре в сърцето ти, но все таки може да се разреши. Да кажем сега, че човек трябва да бъде добър. В какво седи добрината на човека? Нали в доброто качество на ума и на сърцето. Към кой свят спада доброто и към кой свят спада злото?

Сега Свещеното писание казва, в рая имало едно дърво, на което живеели и доброто, и злото. В рая имало дърво като жилище, където са се съвмещавали, по братски са живеели доброто и злото. Но един ден човек отишъл да се запознае с доброто и със злото

и от този ден нататък се влошил животът на човека.

Защо, като се запознава човек с доброто и злото, се разваля човешкият живот? Какво лошо има, ако човек се запознае с водата? Но има една червена вода. Вие знаете какво е червената вода - българското вино, но не сладкото вино. Преди да пие виното, да кажем, че човек е паднал духом, но след като пие три-четири чаши, той ще удари с ръката си на масата. Всички народи си имат начини, за да покажат, че са смели, начин да се проявят. Турчинът, като пие, си навежда главата малко и си пее, и казва: "Ефендим, иде ми да викам." Това са обикновени състояния, които хората имат. Като влезе виното в човека, веднага се изменя неговото състояние, стане весел. После те хване дрямка и заспиваш, и като се събудиш на втория ден, казваш: "Препил съм." И усещаш главоболие. Всички, които са пили, после усещат, че ги боли главата. Тази болка показва едно противоречие. Щом човека го боли главата, значи има болка в стомаха. Или между мозъчната и симпатичната нервна система е настанало противоречие. Щом те боли глава, причината е в симпатичната нервна система, във вашето сърце, защото човек от желание да пие поражда болка в главата си. Ако се роди болка в стомаха на човека или в неговите чувства, той казва: "Боли ме сърцето." Когато болките са в сърдечната област, тогава причините са в главата. Ако имаш някое противоречие в твоите чувства, ако усещаш противоречие в чувствата си, причината е в ума. Ако усещаш противоречие в ума си, в твоята мисъл, причината е в сърцето ти. Може да констатираш факта, но умният човек трябва правилно да разреши въпроса.

Някой може да каже: "Аз вярвам в Бога." Хубаво, но това не е наука. Ти вярваш. Хубаво, аз мога да направя едно възражение. Ти си син, казваш: "Аз вярвам в баща си." Ти го виждаш всеки ден, как няма да вярваш? Първото положение е, че вярваш. Второто положение е, след като вярваш, ще изпълняваш волята на баща си

и тогава ще се образува едно отношение, не само да изпълняваме с някакъв смисъл. Например може да имаш известни съображения за това. Слугата може да служи на господаря си по известни съображения, за да му плати добре. Това е вече на физическото поле. Този стимул от кой свят произтича? От света, в който той живее. Онзи, който се е занимавал с психология или с душевните явления, той ще даде един правилен отчет. А онзи, който не се е занимавал, той ще изтълкува нещата повърхностно.

Сега всички казват, че са нервни. В какво седи нервността на човека? Някой казва: "Аз съм много нервен, неспокоен съм." От какво е неспокойствието? Где е причината на нервността? Нервен е младият, малкото дете е нервно, постоянно плаче, кряска, сърди се на майка си. Възрастният на двайсет и една години, и той е нервен, и той е недоволен. Старият, който е вече на осемдесет-деветдесет години, и той е нервен. Питам сега, причините на нервността на младия, на възрастния и на стария едни и същи ли са? Резултатът е един и същ. И детето е недоволно, сърди се, обезпокоява майка си, и възрастният се сърди някому. Кому се сърди? Все ще има някой наоколо, комуто да се сърди. Някой казва: "Сърдя се на себе си." Аз не зная имали ли сте случай някой път да се сърдите на себе си. Много рядко се случва това, но в повечето случаи човек се сърди на окръжаващите. Всякога човек търси причината у някого.

За да се освободи човек от противоречията на живота, трябва да употреби правилни методи. Всички хора си имат все по един метод. Например, ако един от вас има дългове, ще види какво трябва да направи. Ако има крава, вол, кон или жито, ще ги продаде. Някой път няма крава или вол за продан, житото не е станало, малко е, няма какво да продадеш и намислиш да вземеш пари на заем от някой свой ближен, от някой приятел. Ще му се помолиш, ще му представиш работата така, както си е, а и някой път ще предста-

виш работата както не е и ще вземеш две хиляди лева, и ще закърпиш работата. Ще платиш, но след като платиш, веднага имаш да даваш на друг. Питам, докато имаш да плащаш, уредил ли си работите си? Не. И всичките работи на човека остават неуредени. Той се ражда с неуредени работи. И човек е много неизправен, като едно дете. Той се ражда в света, прави своите задължения и си заминава, без да ги плати. Той, гдето е ял и пил, никъде не е платил, много малко плаща. Например, гдето е ял от въздуха, дето е дишал въздуха, кой човек досега е платил? Кой от вас е платил за осветлението, което постоянно приема и за вътрешното осветление, което всеки ден има? И този бюджет е останал неплатен. Тези дългове са от хиляди години и човек ги счита, че са в реда на нещата. Повидимому, като че ли Природата не мисли за тях. Ние мислим, че ще мине така.

Сега, ако ви се зададе една задача да разрешите, колко процента са платили за въздуха, колко процента са платили за светлината, колко от най-добрите хора са платили? Всички най-добри хора в света, те са уредили този въпрос, те са платили за светлината. И за да бъде човек в изправно положение, той трябва да плати за светлината и за въздуха. Как ще плати? И ако ви питат, всеки един от вас ще каже: “Аз съм платил.” Хубаво, отлично нещо е да платиш. Аз ви изтъквам една област за плащането. Ти казваш: “Аз плащам дълговете си.” Как плащаш? Изваждаш кесията си и казваш: “Колко ви дължа?” “Хиляда лева.” И дадеш хиляда лева. Представете си, че аз съм един пътник, дошъл от друга планета. Плащането от онзи свят става по съвсем друг начин. Един дава едно парченце книга и счита това за плащане. И онзи счита, като вземе тази малка книга, че му е платено. И щом не му дадат това малко парченце книга, става цял въпрос и дава го под съд, ако не му даде това малко парченце книга. От една [страна] са съдията и адвокатът, а от друга страна - свидетели, други адвокати и прочие.

За едно малко парченце книга са дошли десет-петнайсет души свидетели. И това - за едно малко парче книга. Казвам, това нещо яде ли се? Не се яде. Пие ли се? Не се пие. Какво става? Само се носи в джоба на човека. И като го вземе човек и го погледне, той се изправя. И като изчезне тази книжка от неговата кесия, човек се наведе. Каква сила има това парченце книга? Магическа сила има печатът върху книгата, това, което е написано на нея. Сега, ако от тази книга се изтъркат печатите и написаното, изгубва се силата ѝ.

Някой има къща, замаже я добре и повдигне се цената на къщата. Повдига се цената ѝ със стотина такива банкноти по хиляда лева. Как така тези сто парчета книга, нямат и сто грама, а пък са равни на много нещо, много нещо предават на къщата?

Някой ме убеждава, че е господар на тези парчета книги, но изгубиш ли ги веднъж, промяна става в тебе.

Сега това са външни състояния, но те стават и вътре в човека. Аз сега превеждам нещата, които стават в действителния живот. Някой казва: "Без пари може." Заведете ме при хора, които живеят без пари. И аз ги търся тези хора. Светията, и той ще бръкне, и той ще извади. Ще каже някой: "Аз не искам да пипам пари, то е грешно." Значи пари да пипаш е грешно, но хляба, който се купува с пари, ти го ядеш. Тогава и то е грешно. Но да оставим това сега, ние се отклоняваме от пътя си.

В тебе се появи една мисъл. Ти се въодушевиш, но тази мисъл след пет-десет минути, след половин час я няма. Имаш едно чувство или желание, и после то изчезне. Къде отиде тази мисъл? Излязла е от твоя джуздан* и е отишла в друг джуздан. От твоята глава е влязла в друга глава, ако е мисъл. А ако е чувство, от твоето сърце е влязло в друго сърце. То не се е изгубило. Питам сега, щом е изчезнало, как ще го намерите, ако е ваше?

Някой път, когато четете Господнята молитва, забравите някоя

* джуздан *(тур.)* - чанта за книжа, портфейл

дума. Някой път майката води своите млади дъщери някъде. Едната от тях обича да говори повече и майката почва да я бута да не говори много. А пък някой път майката бута дъщеря си и иска да ѝ каже с това: "Кажи и ти нещо." Един път я бута, за да мълчи и друг път я бута, за да говори. Питам сега, как човек предава своята мисъл на онзи да говори или да мълчи? Бута го на едно и също място. Има известни несъзнателни неща. Има една област, дето човек не може да говори. Има известни неща, които са така опасни, например да дойде някой човек и да ни покаже силата на огъня. Вие имате едно дюшеме, той иска да ви покаже какво влияние има огънят върху пода, след като сложи огъня на вашия под. След няколко минути, след половин час цялото дюшеме ще отиде. Той казва: "Но аз искам да видя как гори това нещо. Искам да направя в твоята къща това нещо." Но ще изгори дюшемето. И ако направи един път опит, втори път, ще искате ли да направите опит?

Има неща, които горят, има неща, които не горят. Но тези неща, които не горят, те се окисляват, губят своята същина.

Да ви приведа един пример. Когато човек не е пил от червената вода, от виното, той може да се моли добре, но след като му дадат и пие едно кило вино, той не може да се моли. И мнозина казват: "Не мога да се моля сега."

Ще ви приведа пример за един американски проповедник. Той живял в Чикаго, поправил своите работи, искал да се повдигне и викал да викат другите знаменити проповедници да говорят, и той събирал слушател до слушател и казвал: "Един виден проповедник ще говори." И той напълвал църквата, с оглед че като посещават църквата, един ден и него да слушат. Той викал няколко години все наред, постоянствал този проповедник. Един ден той викал един знаменит проповедник, който проповядвал за дявола. Публиката останала крайно доволна. Втория път викали същия проповедник, но той бил ял салам. [...] Той седнал на един

стол. Догде дойде време да проповядва, той бил заспал. Питат го: "Защо заспа?" Той казал: "Дяволът и саламите направиха всичкото." Причината е саламът, който влязъл в стомаха. От този човек, след като ял салам, всичката кръв се оттеглила от мозъка и вследствие на това се явило едно сънливо състояние. Когато човек е обременен, когато е мислил, мислил, заболява го главата и си казва: "Тази работа няма да се разреши." Малко хора има, които могат да слушат внимателно една беседа. След като слушаш известно време, мисълта ти ще се отвлече някъде. Твоята мисъл ще я свържеш с някои предмети, които са извън това, което се говори.

Сега ще се повърнем към тези три положения. Какво означават те? Първото е течението в растенията, второто е течението, което има у животните, а третото течение е в човека. *(Виж фигурата.)*

Това са три течения в Природата, които са свързани с растителното, животинското и човешкото царства. Изисква се една специална наука за това. Изисква се едно специално изучаване, не само формално, теоретическо изучаване. Ще си послужа с едно изяснение. Вземете, пеенето е от трите категории. Има едно пеене механическо, статическо, така както една грамофонна плоча пее, когато я завъртиш. Ти изучаваш външното пеене: "до", "ре", "ми", "фа" и прочие. То е статическо положение. Не знаеш какво нещо са "до", "ре", "ми" и прочие. Какво е "до"? *(Учителят удря дясната ръка върху лявата и пее "до".)* Правилно ли е това? Да. В статическата музика връзката между тоновете е външна, като в един механически свят. И досега музиката е вървяла по един механически начин и е достигнала до големите си постижения. Сега влизаме в областта на органическата музика, дето нещата се свързват и растат. И след това имаме психическа музика. За психическа музика и въпрос не може да става сега.

Да ви дам една дума: "Еинза". Как ще я изпееш по органически начин? Ако изпееш тази дума "Еинза" по органически начин, се-

мената почват да растат. Ще пееш, ще направиш един опит, втори, трети, защото музиката, това са методи. Не може да имате едно правилно разбиране на живота без живота. Музиката е външен израз на нещата. Ти не можеш да мислиш правилно, ако твоята мисъл няма правилна музикална форма. Под музикална форма се разбира форма, в която нещо се изразява хармонично. Ти пееш "Бог е Любов". *(Учителят пее тази песен.)* Така не се пее. Как ще изпеете органически песента "Бог е Любов"? Вие ще искате някакви си правила. Най-първо тази дума "Бог" започва с буквата "б", която е силен звук. Българинът казва "Бог", турчинът казва "Аллах", французинът казва "Dieu", англичанинът казва "God". Тая дума на английски почва с "г", на български с "б", на турски с "а", на френски с "д". Сега българинът е употребил "б" и го е съединил с едно отворено "о". "Б" е един зародиш, който трябва да расте. "О" означава условията - ще туриш условията, при които ще расте семето. С каква музика ще започнеш? Звукът "а" е творчески, силен звук. Имате думите "Аин фаси". "А" е творчество, "и" е посока на творчеството, "н" е противоречието. "Аин" означава едно творчество, противоречието е на края. Да вземем думата "фаси". "Ф" е противоречие. Значи тук противоречието е в началото, а пък творческата посока "и" е на края. Следователно, ако започваш ти живота си творчески, мъчнотиите идат в края на живота ти. Ти трябва да знаеш, че в следващата фаза ще дойдат мъчнотии. Трябва да направиш мъчнотиите да дойдат в началото, за да завършиш правилно посоката. Най-първо, трябва да разбираш вътрешния смисъл на думите "Аин фаси", за да ги изпееш правилно. "Аин фаси" е метод, за да можеш да разрешиш една мъчнотия в края и една мъчнотия в началото. И като пееш, тези мъчнотии ще се разрешат.

Навсякъде, дето има "г", това означава противоречие. На песента "Бог е Любов" според правилата на органическата музика

липсва нещо много съществено. При едно статическо положение тази песен може да мине, но за да има онова действие, което трябва на тази песен, трябва да ѝ се предаде нещо. И това, което трябва да ѝ се предаде, то трябва да излезе от вас. Защото органическите правила ти не можеш да ги туриш на книга. То е само един момент. Всяко органическо правило ти трябва да го носиш в себе си и то да ти служи като мярка. Ти тази мярка не можеш да я даваш на други. Ти никога не можеш да научиш другите да пеят, както ти пееш. Ако те имат ухо, тогава могат да се научат.

В пеенето трябва да се заинтересуваш: очите си, носа си, устата си, ушите си. Ако можеш да заинтересуваш едновременно четиритях от тях, ти си гениален певец. Ако заинтересуваш само очите си, тогава няма да пееш съвършено. Например ти искаш да пееш, за да те видят хората. Тогава си заинтересувал очите си. Може да искаш да заинтересуваш и носа си. Дайте ми един пример, как ще заинтересуваш носа си. Имате едно цвете. Най-първо ви интересува краската на цветето, значи очите ви са се заинтересували. Но след това ти усещаш неговото ухание. Или имаш един плод, той е красив - вашите очи са се заинтересували. Тази ябълка издава едно ухание, носът ти се е заинтересувал. И после, като вкусиш ябълката, заинтересувала се е и устата ти. Сега как ще заинтересуваш ушите си?

Да ви дам едно правило за пеенето, което е само встъпително за органическото пеене. Правете си опити. Не само в този живот, но и като отидете в Небето, доста лекции ще видиш по пеенето. С една лекция не може да се отървете. Когато пеете, ще пеете тихо, като че ли друг пее, и ти да го слушаш. Тихо пей и се учи да слушаш. Ти седни и някой път си направи едно упражнение - това, което казваш. Ти седни и изпей една малка песенчица. И ако можеш да изпееш песента, то ще ти върви предметът, и обратно. Искаш да отидеш на гости някъде, седни и изпей тази песен и ако я изпе-

еш добре, ще те приемат добре, и обратно. Ще пееш тихо, не да те слуша махлата. И ако ти си доволен от пеенето, добре. Малък пасаж ще пееш. Можеш да си имаш една песен, в която думите да са разбрани, например: "Радва се душата ми." Тези думи все таки можеш да ги разбереш. Или можеш да изпееш думите: "Скръбно е сърцето ми." Или думите: "Гладен съм." Или: "Сит съм." Думата "гладен" по-лесно можеш да я изпееш, отколкото думата "сит". Думата "сит" не иде лесно за пеене. Понеже сегашните хора не могат да пеят добре, икономическият въпрос на глада лесно се разрешава. В думата "гладен" двете букви "г" и "л" показват музикално две мъчнотии за разрешение. "Г" е придихателна буква, "л" на български е закон на Любовта. "Г" и "л" мъчно се изговарят.

Като пееш "л", после работата тръгва напред. "А" е творчески принцип, върви добре. В думата "гладен" мъчнотията е в първите две букви. Как да изпеем думите: "Гладен съм"? Как да изпеем думите: "Обаян съм от глад"? Кой ще повярва на това? След като дълго време си гладувал, като седнеш при хубавия хляб и хубавата гозба, ти си обаян от тях. След всеки един глад, когато ти се обайваш, ти вървиш по правилен път. И когато сте гладен, правете психологически музикални наблюдения, ако ядеш сладко, работите ти ще вървят, а ако не ядеш сладко, ще има нещо да куца в работите ти, каквато и да е работата.

Та най-първо трябва да бъдете обаяни при глада. Или другояче казано, трябва да знаете, че гладът е Божествена сила, която подтиква човека към нещо хубаво. Трябва да гладуваш за славата Божия, за Любовта, за доброто, за знание. Навсякъде гладът е мощна сила. Гладът е хубав подтик и ако този подтик знаеш как да го туриш, ще се ползваш. Не да те бутне, че да паднеш, но да те подтиква нежно, тихо. Някой човек може да те блъсне, а някой ти помага тихо да се качиш някъде, че да бъдеш доволен.

Може да направите опит. Най-първо вие, сестрите. Две-три се-

стри ще отидете на някое планинско място да се поразходите и да направите един опит на глада. Като дойде една сестра и не може да се качи на едно планинско място, ще дойде сестра и ще я бута полека, но не ще я мушка, но полека-лека, и трета сестра отгоре да я хване за ръката, полека-лека да я тегли, но не рязко. И едната да е благодарна, и другата да е благодарна, че ѝ е помогнато в движение. Някой ще каже: "Тези неща не са важни." Много важни са те в живота. Направете един малък опит. Или отивате в някоя бакалница и всеки иска да влезе пръв. Един блъска другите. Едната сестра да отстъпи и да каже на другата да влезе. Това е един музикален прийом.

Вие не може да пеете, ако нямате едно музикално движение. Без правилно движение не може да пеете правилно. При музиката има едно известно движение. Когато се вземе правилно тонът "до", трябва да се правят движения. Ти трябва да освободиш най-първо въздуха правилно. Творчеството при пеенето започва долу в дробовете, в средата има сила, а осмислянето е горе, в крилата на дробовете. Три течения има. Творческото течение е долу; това, което дава сила, е в средата; а пък това, което осмисля, е горе в крилата. И когато тези течения вървят хармонично, човек има здрави дробове и отлично разположение. А пък когато човек усеща болка в крилата на дробовете или в средата, или долу, ти трябва да почнеш да мислиш и да чувстваш правилно. И когато дойде да пееш, ти трябва да усещаш долната част, средата и крилата горе на дробовете. Някой път в долната част на дробовете те стиска - има нещо, което не е правилно. Или ви притиска някой път в средата на дробовете или в крилата на дробовете, горе при рамената, а пък това е свързано с мисълта. Всичките тези области са свързани с три разумни свята, със същества, които живеят. Трябва да се свържем с тях, и те ще ни помогнат. Същества в Невидимия свят, аз го наричам Божествения,

те всякога имат всичкото разположение да ти помогнат. И като те наблюдават, те ще разберат дали можеш да възприемаш или не, свободен ли е умът ти или не. Ако е свободен, добре, но ако е занят с посторонни работи, тогава трябва да го освободиш от тях. Да кажем, че отиваш на гости при някое богато угощение. По-рано попей десет минути и ако пееш добре по-рано, ще имаш добро угощение и обратно.

Или казано другояче, всяка права мисъл е музикална мисъл, значи има музикална форма. Всяко добро чувство е музикално. И всяка добра постъпка е музикална - има правилна форма. Следователно чрез добрите постъпки, желания и мисли ние способстваме да се домогнем до Божествената музика, в която е потопен нашият живот. Ние искаме да растем и да отидем на Небето. Че като отидем там, трябва да се пее. Ще те прати Господ при един грешник. Кой е грешник? Грешник е един човек, който не знае да пее, тъпак е. Той даже и статическото пеене няма, и понятие няма от пеене. Как ще го учиш да пее тогаз? Трябва да го учиш. Докато ти не се научиш, не можеш да научиш друг.

Сега кой би изпял думите: "Обаян съм"? Или думите: "Аин фаси"? При думите "Аин фаси" творчеството на Земята отива на Небето. "Аин", значи - имаш една мъчнотия, която ще дойде в работата ти накрая. Как ще я разрешиш? После иде "фаси" - ще туриш тази мъчнотия в началото и сполуката в края. *(Учителят изпя "фа".)* Не е правилно изпято. Като пееш "фа", значи имаш нещо натоварено, нещо материално натоварено. "Фа" е вече мъчнотия, търсиш начин да разрешиш. Дотогаз ще пееш, докато се хармонизираш. Да кажем, че ти си се разсърдил. Мислиш да направиш нещо, искаш да смениш това състояние. Ще пееш и щом вземеш правилно тоновете, това показва, че си сменил вече състоянието си. Всякога недоволството се дължи на една външна или вътрешна загуба.

Ти казваш: ”Учителят може да говори каквото иска.” Вие не разбирате работите. Аз не мога да говоря каквото искам. Ако аз говоря каквото искам, то е разбъркана работа. Аз ще ви говоря това, което е в общия ред. И ако аз говоря каквото искам и вие слушате, както искате, така не става нищо. Аз ще бъда проводник на Божественото при слушане. И след като предадете нещата вярно, вие ще приемете от Невидимия свят възнаграждение. Ако предадете нещата много правилно, после в Невидимия свят ще разберете нещата. Защото на един певец не му се плаща отнапред. След като е пял, ще му се плати. В какво седи плащането? В един хубав поглед, в една хубава сладка дума казана. Че то е заплата. Един човек не иска хиляди. Той иска само да му кажат: “Много съм благодарен. Като те слушах да пееш, в мен се разреши нещо. Като че нещо слезе в душата ми.” Че това пеене е било тогава благословение. Ти си имал тежест и като е пял онзи, паднала е тежестта, уредили се твоите работи. Значи имало е Божие благословение при пението.

Пишете върху темата “Как аз пея”. Всеки да развие тази тема. Или по-добре пишете така заглавието на темата: “Моето собствено пеене”. Всеки един да посочи как пее. Вие сте все видни музиканти, пели сте мелодични песни. Сегашната музика е една област на хармония, много широка област. Източното пеене има дълбочина, но е много ограничено. Сегашното пеене, хармоничното пеене, има голяма широчина. С хармонията не сте се запознали още, но постепенно ще се запознаете. Тук има доста видни певци от вас. Коя песен да изпеем сега? Да изпеем песента “Аз в живота ще благувам”. *(Изпяхме два пъти тази песен.)*

Направихме това, понеже отивате в безкрайността. Постепенно замира гласът, отслабва. Не че отслабва, но отива в безкрайността. Сега другите две думи, “ще благувам”, как ще дадете израз на тези думи? *(Учителят изпя няколко пъти думите “ще благувам”*

и после всички изпяхме тези думи.)

Досега пеенето се разрешаваше с пари, а пък отсега нататък органически се разрешава с Любов. Ако можеш да повдигнеш другите хора, ти органически пееш. Ако само им пееш, за да дават пари, то е обикновено пеене. Онези от вас, които пеете добре, да излязат, които пеят хубаво. А пък щом излязат, които пеят добре, ще има хора, които добре ще мислят и добре ще постъпят. Всякога хубавото, добрата мисъл е свързана с правилното, органическото пеене. Трябва да се създаде органическото пеене и тогава всеки от вас ще е доволен. Органическото пеене трансформира състоянието, прави човека доволен. Щом си недоволен от сутрин до вечер, това е състояние на робство.

"Добрата молитва"

Осма лекция на Общия окултен клас
14 ноември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ДЕЙСТВИЕТО НА МУЗИКАТА

“Добрата молитва”

Пишете върху темата “Отличителните черти на здравето и на болестта”.

За да бъдат нещата ясни, поставяйте ги в една и съща форма. Тази форма може да бъде не толкова съществена. Да кажем, че един предмет е тежък, а друг - лек. По какво се отличават? Има разлика не по величина, а по тежест. Празното и пълното шише по какво се отличават? Празното тежи по-малко, а пълното тежи повече. Във формата имат ли някакво различие? Празното и пълното имат съща форма. Значи разликата тук седи в тежестта.

Като пишете някои теми, не правите никакво различие, не съпоставяте нещата както трябва. Съпоставяте ги безразборно.

Вземете буквите “о”, “е”, “а”, “и”, “у”. Онзи, който ги разбира, ще ги напише по друг начин. Някой казва: “Мога да туря буквата “у” гдето и да е.” Не е така, не можеш да туриш буквите “о”, “у”, “а”, “и” гдето искаш, не може по всякакъв начин. Ти можеш да ги пишеш малки или големи, може да ги пишеш както искаш, но не можеш да ги туриш гдето искаш, никой няма да те разбере. Ако туриш “у” не намясто, могат да те турят за десет години в затвор в някои случаи, десет години можеш да опъваш каиша. Например ако кажеш: “Убих!”, тогава няма ли да отидеш в затвора, че не си турил “у” намясто. А пък можеш да туриш буквата “и” там, че да отидеш в Царството Божие. Някой идва при мен и ми казва: “Как да вляза в Царството Божие?” Ако знаеш да туриш “и” намясто, ще влезеш в Царството Божие, а ако не знаеш, ще стои вън. Защо е така? Аз ви навеждам само да мислите. Не можеш да туриш “у” или “и” гдето искаш. Ти казваш:“Аз мога да правя каквото искам.” Не е така, ни може да правиш каквото искаш. Казвам: “Мога да

мисля каквото искам.” В някои случаи можеш да мислиш каквото искаш, а в някои случаи не можеш да мислиш каквото искаш. Питам, ако те хване някоя болест, можеш ли да мислиш за каквото искаш? Боли те корем, ти можеш да мислиш за корема. Някой иска да мислиш за друго, ти казваш: “Чакай да ме отболи коремът, че тогаз.” Като болен ще пееш песента на болния, но кой обича песента на болния? Вие искате да бъдете облечени хубаво, с хубава шапка, обуща и прочее. Съгласен съм, защото и Природата има мода. По-голяма модистка от нея няма. И като види човека, тя веднага му туря мода.

Аз турям тези линии като пътища, по които звуковете се проявяват. Ти казваш: “Аз искам да мисля право.” Как ще мислиш право? Трябва да разбираш законите на мисълта. Без да разбираш законите на мисълта, ти мислиш, но твоята мисъл ще бъде неодялана. Всеки от вас може да [пее], но друго е онзи, който е учил музика. И единият, и другият пеят, но каква голяма разлика има. Ти казваш: “То се разбира и без много учене.” Не се разбира. Ако ходиш в училище, без да учиш, то е друг въпрос, но ако ходиш и учиш, тогава разбираш. Онзи, който учи, разбира много работи. Онзи, който е учил десет години изкуството да рисува и онзи, който никак не е ходил на училище по рисуване - каква разлика има между двамата!

Вземете един поет, който е свършил университет и пише хубаво. И друг някой е поет, и той пише, но не така хубаво. Онзи, който не е свършил училището, не може да пише хубаво. Вие казвате - и без училище може. Не може без училище. Вие сте на скамейката тук. Нашари те учителят на общо основание. Бил го учителят, защото не си учил урока. Неразположен си духом - бой си

ял. Разположен си - похвалил те е учителят. “Криво ми е днес” - казваш. Ние изясняваме нещата някой път, така както не са. Казваш: “Страдам.” Защо страдаш? “Баща ми не е оставил пари.” Друг човек, и той страда. Баща му е оставил пари, но пак страда? Защо страда? Защото не е ходил на училище. И трети страда. Защо? Свещеник е, но няма енория, няма кому да служи. Четвъртият, и той страда. Защо? Той е млада мома, която няма на кого да кади тамян или няма кому да пише писмо. Няма един, който да я слуша. Тя нямала учител. Защото в дадения случай Любовта я разглеждам така Една мома се влюбила в някой момък. Всички казват: “Тя се влюбила в момъка.” Много криво разглеждате въпроса. Аз разглеждам така: тази мома отива на училище и онзи, в когото тя се е влюбила, е професор. И като пише тя първото писмо, той ще се произнесе дали тя е писала хубаво, дали ще отиде в затвора за десет години, дали ще влезе в Царството Божие или в ада някъде. И като разглежда той писмото, пише ѝ отговор. И ако не ѝ отговори, тя веднага ще си намери друг професор. Разлюбват се хората. Защо? Или ученикът е напуснал учителя си, или професорът изпъдил ученика си. Разглеждайте нещата обективно както трябва.

Вие нямате понятие, какво нещо е влюбване. Как може да се влюбиш, в какво ще се влюбиш? Ами когато турят един юлар на главата на един вол и го поведе господарят му, тогава казват, че се влюбил волът. Какво се влюбил? Един юлар има шипове от желязо направени и шиповете стягат вола, няма ли да вървиш? Оттатък ще минеш. Ако вървиш добре, шиповете няма да те стягат, но иначе те бодат. Да допуснем, че ти си една сестра на четирийсет години, била си мома на двайсет и една години. Ти питаш за влюбването, какво е. Тази работа я знаеш, защо питаш? Защото преди деветнайсет години и ти беше мома. Тогава на тебе туриха юлар, и сега на тази мома турят юлар. Твоят юлар може да е бил по-къс,

този - по-дълъг. Може едното шише да бъде по-малко от другото, но съдържанието е важно.

Питам, защо е изпратен човек на Земята? Да се влюбва ли? Ни най-малко, то е изключително условие. Паднал някой и си счупил крака. За това ли е изпратен, да си счупи крака?

Вие сте българи. Когато българинът пее една стара песен, от тъжните песни, те какво изразяват? Тъжните песни са песни на старите хора, а пък младият ще пее, ще скача и ще кляка. А пък старият не кляка. Защо българинът кляка, като играе, е, не може ли без клякане? Ще клекне и ще подскочи пак нагоре. Казачокът е една българска песен, българско скачане. Българите живели, дето са казаците, и казаците са научили това от българите. Само българите скачат. Няма друго същество, което скача. Хубаво, ако вие седите на един стол, и ако ви пуснат един електрически ток, и вие скачате. Питам, защо ще скачате? Българинът казва така: "Щом се намерите натясно, скачай." Ти дойдеш до една река, няма мост, няма това, няма онова, дълбока е реката, да я прекрачиш не можеш. Тогава се завтичаш и я прескочиш. Питам, с едно подскачане какво става? Нищо не става. С едно подскачане можеш да се избавиш от една голяма беля, а можеш да си намериш друга беля. Ако не знаеш как да скачаш, тогава цяла беля можеш да си намериш на главата. Скачането може да бъде в човешките чувства или в човешките мисли. Това е фигуративно казано.

Та главното нещо сега е: ще се учите да мислите правилно, защото всяка една мисъл, която е влязла във вашия ум, ще остави известни последствия. Също така - всяко желание и всяка постъпка. Дали знаете това или не, това е без разлика. Някой пише тема "Моето пеене". Пеенето е цяла философия, не е проста работа. Ако на някого от вас дадат да развие една тема по пеенето, какво ще кажете по пеенето? Ако ви дадат темата, да развиете една реч по пеенето, какво ще кажете? В сегашната музика има седем ноти.

И колко полутонове има. Може да повишите “до”, но не може да го понижите. “Ми” може да го понижите, но не може да го повишите. “Фа” може да го повишите, но не може да го понижите. А някои тонове може да се повишат и да се понижат. Някой път в живота ви музиката ви може да ви спаси. Музиката се прилага като условие, да знаеш да живееш. Музиката, това са възможности, да знаеш как да живееш. И ако аз се намеря в трудно положение, веднага ще изменя музикалните отношения на живота си, ще изменя гамата и ще дойда в друга една гама. Но ако не знаете как да измените гамата си, то е друг въпрос. Вие искате всички да забогатеете. Това е “фа”. Основният тон на Земята сега е “фа”. Днешният живот е основан на “фа”. При “фа” не можеш да имаш понижение, а повишение. Ти искаш да забогатееш, светия искаш да станеш, учен искаш да станеш - това е “фа”. Когато не забогатееш, значи не си взел истинското “фа”.

Сега аз ви говоря на един език, който не разбирате и радвам се, че не го разбирате. Някому говориш и не се изправят работите му. Когато пея, ще намеря някой човек, който е красив. Аз виждам нотите по неговата глава и тогава започвам да пея. Като видя един човек, веднага започвам да солфежирам, започвам да пея, но това е моя тайна, не мога да ви разправям това. И зная кой е авторът.

Сега къде са турени нотите? На много хубави места са турени те. Той има парче за свирене. Двама души щом се познаят, музикално са прочели и изсвирили тези парчета. Ако ти не можеш да разгадаеш как са наставени тоновете на човешкото лице, не можеш да разбереш човека, и ако той не може да разгадае нотите, които са написани върху тебе, и той не може да разбере. И ще трябва да вярвате в това, което ви казвам.

Аз ви давам сега едно правило. След като проверите и намерите, че не е право, тогава нямате право да не вярвате. Преди да проверите, нямате право да се съмнявате. Сега ще вярвате, както

аз ви казвам. Дали е право или не, ще проверите после след години. Може да е право, а може да не е право. Ти казваш: "Той не пее хубаво." Отгде разсъждаваш така? *(Учителят пее тона "до".)* Право ли е? *(Учителят пее тоновете "ре", "ми", "фа".)* Вярно ли е? Всички вземете "ре" изведнъж. Сега вземете "фа". Право ли е? Где ви е камертонът? Всички трябваше да имате по един камертон. Всички изпейте "до". Всички изпейте "до", "ми", "сол", "до". В това "до" му липсва нещо сега, липсват му две трептения. Има неправилност, понеже времето е малко по-сухо и гласът не може да излиза правилно. Има едно колебание вътре в тона. Някои от вас някой път се колебаят, когато направят нещо. Тонът ви в дадения случай не е верен.

Буквата "у" трябва да поставяте там, дето трябва. Също така и буквата "о". Как ги наричате тези букви? Те са гласни, отворени звукове. Това са пътища, които отварят пътя на съгласните букви. Съгласните са мълчаливите букви. Гласните, откъдето минат, разправят. Те са крайно тщеславни. Например "а", "о", "у" и прочие, аз ги наричам букви на славата, букви на човешката слава. Имаш пет условия да придобиеш славата. По пътя на "у", "о", "а", "е", "и" - това са пътища да придобиеш своята слава. Но как? Ако знаеш как да ги пееш. Можеш да се прославиш в един ден. Ако изпееш звука "у" както трябва, то ти веднага ще имаш слава, но ако не знаеш да изпееш хубаво, тогава ще изпееш "о". Ако и "о" не знаеш, тогава ще изпееш "а" и тъй нататък. Това са разумни светове, нищо повече.

В тези светове живеят същества толкова богати и толкова умни, че ако влезете там, вие ако сте един бедняк, тези-онези там ще те съжаляват и веднага ще дойдат. Това не им коства много. Този ви даде десет хиляди, онзи ви даде десет хиляди и след малко време вие сте облечени добре, имате средства, и книги си имате, и на училище ще ходите. Съществата, които знаят пеенето, те всеки

човек го турят намясто. В дадения случай вие не знаете в музикалната гама на кое място се намирате. И при това не само да определиш в дадения случай какъв тон представляваш, но и колко време завземаш. Например една нота може да бъде цяла, половина, една четвърт, една осма, една шестнайсета, една трийсет и втора, една шейсет и четвърта, една сто двайсет и осма - много бързо, като някой барабан вървите. Трябва да знаеш какво време трябва да завземаш, какъв интервал трябва да има между един тон и друг. Този интервал може да бъде по-тесен или по-широк.

Питам, при едно увеличение на интервала какво придобиваш? Добиваш нещо. При един намален интервал губиш нещо. При умалените интервали се добива нещо, но какво се добива? Не че трябва да знаете, но се добива нещо, което вие не знаете. Не е лошо, че не го знаете, но имате една възможност да го научите. Не само да го научите, но имате възможност и да го приложите.

Да ви дам един начин за сравнение. Теб ти дават една семка. Семката може да се разгледа. Това е една нота. Не знаеш името ѝ, дали е "до" и прочее. Като се каже "до", това още не означава същността на тона. Вие трябва да намерите почва, в която да турите семката. Не знаеш каква е семката. Ще намериш почва да я посееш. Тя трябва да изникне, да израсне, да цъфне, да завърже плод и като вкусите плода, само тогава ще знаете каква семка е тя. Значи, докато тя не израсне, докато не цъфне, не може да я разберете. Цъфтенето е един метод на музиката. Но вие още не знаете същността на семката, кой тон има тя. След като я вкусите, веднага казвате: "Това е круша." Крушата вече определя каква е нотата. И тогава ще знаете в коя гама е поставена крушата.

Да оставим тази работа сега за по-после. Онзи ефект, който крушата може да произведе във вас, това е вече едно музикално отношение. Щом изядете един плод, онова, което плодът произведе във вас, това е вече музикално състояние. Не бързайте да ядете

плода както и да е. Ще бъдете внимателни. Цигуларят ще погледне нотите, които са наредени, и той трябва да спазва интервалите, като свири. Той може да свири по-бързо и по-полека. Някой път, като свири по-полека, не разбира. Някой път той започва полека. Като научи песента, свири я много бързо. Но той трябва да свири нито много полека, нито много бързо. Има един интервал, един начин за свирене, та всеки, като го слуша, да му е приятно на ухото.

Всички хора имат желание, щото близките им да имат добро мнение за тях, да ги обичат. За да обичаш някого - трябва да има един повод. Какъв е поводът на обичането? Когато обичаш баща си, какъв е поводът? Или какъв е поводът, с който обичате майка си, брат си, сестра си? Има един повод. Баща си обичате защо? Защото ви е баща. Ако баща ви е дал нещо хубаво, вие не може да не го обичате. Баща ви е бил красив човек, хубаво построен, с отлични уши, нос, очи, брада, телосложение - всичко това той ти е предал. Като погледнете баща си, вдъхва ви едно доверие. И понеже той е във вас, имате доверие в него. И заради хубавото, което баща ви е дал, вие го обичате. И от своя характер ви е дал. Погледнете майка си и я обичате. Защо? И тя ви е предала нещо. Най-после погледнете на сестра си и на брат си - и те са ви предали нещо. Срещнете някой брат, когото обичате. Не може да обичате някого, който нищо не ви е предал. Вие обичате един учител - предал ви е нещо. Отивате в музикално училище. Един професор ви е дал нещо, дал ви е една система и целият ви живот се е повдигнал с това.

Ние обичаме Бога. Защо? Защото ни е дал всичко. Всичко това, което имаме, ние го дължим на Него. Има много неща, които Бог ни е предал и върху това съзнанието ни не е будно още. И тепърва ще се пробуди съзнанието в нас за това, което Бог ни е дал. Той Сам иска да ни пробуди съзнанието върху това.

Има нещо, което може да ви спъва. Някой от вас ще каже: "Колко невежи сме ние, колко не знаем." Не е въпрос за това, но въпросът е, какво може да знаете. Не какво знаете, но какво може да знаете. В даден случай какво може да придобиете в бъдеще. Малкото, което може да придобиете сега, е важно. А многото ще придобиете в бъдеще. Малкото, което може да придобиете сега, ти причинява радост.

Да кажем, че някои от вас са много музикални и искате изведнъж да навлезете дълбоко в музиката. Който иска да учи музиката, нека следва академия четири години. Там има професори, които разбират и ще ви разправят чудесни работи. Но аз ви говоря за една система, която съществува в природата и тя изисква време. Някой казва: "Аз мога и без ученията на света и пак да се повдигна." Трябва едно разбиране. В света няма никакво учение. Ученията на света е учение на Природата. Те са го взели от Природата и казват, че е учение на света, но те са го взели на заем. В Природата има едно учение и то не може да бъде нито светско, нито духовно. Едни хора се наричат духовни, а други - светски. По какво се отличават духовните и светските хора? Светският човек си позволява всичко, а духовният не си позволява. Светският човек ще седне на една маса, ще заръча една чаша бира, ще си извади една табакера, ще запуши една цигара, ще си накриви килимявката или шапката. Ако е религиозен човек, ще седне, смирено ще пие една чаша вода или ще заръча чай или много тънко кафе. Единият седи като някой смирен, а другият - по-надменно и казва, че той е светски човек. Духовният човек, като върви, гледа да не настъпи някоя мравка, държи се все за правилата, да не сгреши, а пък светският гледа през куп за грош. Духовният човек, като срещне някоя мома, ще си мине, а пък светският човек ще я прегърне. И като го хванат да го съдят, той ще завърти оттук-оттам, по този член, по онзи член от закона и ще се освободи, а пък религиозния и да е невинен, пак ще го осъдят.

И като излезе, светският е весел и казва: “Освободих се.” Съдията осъди духовния и му казва: “Трябва да бъдеш малко светски.”

В Природата има един начин, който е чудесен. Светските хора в тоя свят стават религиозни в другия свят. Духовните хора тука ги затварят, а пък светските хора в онзи свят ги затварят. Светските хора в този свят ги освобождават, а пък религиозните хора в онзи свят ги освобождават.

Всеки е влязъл в затвора, понеже не е знаел какво да направи в дадения случай. Вие казвате: “Онзи човек се е повдигнал.” Какво разбирате вие под думите “повдигнал се е”? Вие разбирате следното: уредил си работите временно, но не постоянно.

Питам сега. Имате един голям циклон. Вие сте уредили вашите работи, качили сте се горе на планината и сте запели песен, българска песен сте запели. Аз съм долу в долината. Иде един голям циклон, който ще повдигне всичко. Какво ще стане с тези, които са на планината? Ще стане това, което стана с двамата видни английски туристи, които искаха да стигнат до Монт Еверест и отидоха, и не се върнаха. И ако вие отидете и не се върнете, ще построят един паметник на вас. И много хора ще изгубят живота си на Монт Еверест. Отиват и не се връщат, и казват за тях: “Голям пътешественик беше.” Голям пътешественик, който е изгубил живота си.

Сега питам, ако вие хвалите една певица, че била много даровита, че имала отличен глас, и ако тази певица е бедна и не може да изкара прехраната, питам, добра певица ли тя? Добрата певица трябва да си изкара прехраната. Щом не си изкарва прехраната, тя не е певица. Добрата певица всеки трябва да я слуша. Ако всички я слушат, тя е добра певица. Щом не я слушат, тя се самозаблуждава, тя не може да пее. Че ако аз дойда с пението си във вашата къща, дето лежат двете ви дъщери и лекарят казва никакъв шум да не се вдига, този лекар прав ли е? Този човек се нуждае от музика.

Аз започвам да пея. Болният е в безсъзнание. Аз започна тихо и след една песен болният се събужда. И като му попея, после усилвам своята песен и той стане. И седне на леглото. Като му попея още, той стане от леглото. Публиката отвън за какъв ще ме счита, като попея на тези двама болни и те оздравеят? Някой ще възрази, че това станало случайно. И на друго място ще пея, ще им кажа: "Елате на друго място да пея." И същият резултат. Оттам ще отида на трето място, на четвърто място и тъй нататък. Гдето има болни, ще ме викат и ще ми плащат. Сега няма да бъда аз религиозен, да кажа: "Даром ще пея." Аз ще им кажа: "Аз с пари не пея. Аз даряваам, но искам и мене да даряват. Искам и мене да дарите." Аз съм за даряването. Казано е: "Даром сте взели и даром давайте." Това е правилото. И всеки, който е пял, без да го дарят, той не трябва да прави така. Никога не пейте без дар. И ако не ви дарят някъде, не си отваряйте устата. Вие кажете: "Като си отворя устата, трябва да ме дарят, да има баница. Щом няма баница, не си отварям устата."

Искам да ви наведа на една права мисъл. Ако не пеете "фа" правилно, никакъв дар няма. Не се занимавайте с посторонни работи, не се занимавайте с вехториите на живота. Дойде някой, иска да ми даде някоя стара баница отпреди четири-пет дена. Не я бутайте. Баницата, като е престояла един ден, не я бутайте. Като отидете вкъщи, тогава да наточат баницата и да я изядете. Баницата да бъде топла, и хляб - топъл. Не са ли топли, ако са от няколко деня, кажете: "Това не е за певец."

В музиката има едно правило. Веднъж можеш да стоплиш ядението. Втори път да го стоплиш, това е вече прегрешение. Ние разбираме под тези думи следното. Само веднъж можеш да обичаш човека, два пъти не може да го обичаш. Това е закон в Природата. Който каже, че два пъти може да обича човека, той не знае. Това е правило. Това е по Бога - веднъж. В Бога няма това нещо - два пъти. Веднъж. Това разбирам под думите: "Яж баница сега направена." И

след като ядеш, аз ще видя дали си музикален. Щом изядеш всичката баница, музикален си. Щом не можеш да я изядеш, не си музикален. Ще изядеш баницата, няма да оставиш трошица в тавата. Щом се троши тази баница, онзи не я направил както трябва.

У всинца има известни понятия за живот - такива, каквито не съществуват. И в училище разни професори имат различни теории спорни. Съществува това и в музиката. Онези от вас, които не са учили музиката, четете музикални съчинения. С хиляди томове има написани. Вие все трябва да се спрете върху музикалните съчинения. Все таки някой път ще дойдете да учите музиката, но отсега почнете да се приготовлявате. Вие казвате: "Остаряхме." Много добре. Младите казват, че още не са достатъчно възрастни. На младите още гласът им не е добре оформен, не могат да пеят.

Тогава какви са основните черти на човека, за да пее? Ето тук е музиката. *(Учителят показва на главата на една сестра къде е центърът на музиката.)* У тази сестра не е развит музикалният център, понеже не е работила върху него и не може да разпредели интервалите, а ако беше станала композиторка, щеше да разбърка интервалите. Но за в бъдеще има да учи. Тя се е занимавала с тези работи до известна степен. Тя е търсила идеите, смисъла на музиката, но до външната форма на музиката още не е дошла.

Вие искате да бъдете красив. Човек не може да бъде красив, ако не е музикален. Красота без музика не може да се постигне. Музиката е един предмет за моделиране на външните форми на тялото. И здраве без музика не може да имате. Вие не може да имате здрави мускули, ако не работите с музиката. Това е един метод, по който трябва да се работи. И ако нямате този музикален начин, мускулите ви ще бъдат хилави, и мозъкът ви ще бъде хилав. Трудно е човек да бъде всякога музикален, защото лесно се менят състоянията. Това са гами вътре. Всяко състояние е една гама. Преминаваш от една гама в друга.

Искате да направите някому добро. Вие трябва да изберете един тон за доброто. Дадат ви една задача. Да допуснем, че сте една стара сестра. Избрали сте да направите добро на един млад момък на деветнайсет години. Деветнайсет вземам като едно красиво число, което можеш да направиш нещо навреме. Този момък е на деветнайсет години. Ти си една сестра на четирийсет и пет години. Какво добро ще направиш на този млад момък, кажете ми? Или да кажем, че е един брат на четирийсет и пет години - какво добро ще направи на една сестра, на младата мома на деветнайсет години? Вие ще кажете: "Ето изкушението." Това, което ще направиш на младата мома, трябва да го направиш с Любов. Как ще го направиш с Любов? Ще разложиш тази дума "Любов" в даден случай. Вие сте богата сестра, разполагате с няколко милиона. Той е един способен брат, младеж, беден, така че на тази възраст не може да направи нищо. Има скъсани обуща и заставен е. Няма баща, нито майка, нито сестри, но е способен. Могат да се явят у вас много изкушения.

Сега не искам да ви кажа где може да направите музикални погрешки. Може да направите много музикални погрешки, да турите знаци там, дето не трябва, да турите диези или бемоли, да повишите или да понижите гдето не трябва. И зависи от тази сестра, която ще направи добро, цялото бъдеще на този момък, зависи животът му. Вие ще дадете направление на живота му, но с това ще се повдигнете и вие. Ще бъде цяла симфония. Ще се повдигнете от това, че сте направили симфонията както трябва. Това ще бъде твоята теза. Също така и братът, който направи добро на деветнайсетгодишната мома, и той ще се повдигне. Кое е важното, когато ви дадат една задача, да направите едно добро? Едно добро определя цял ход. Доброто не е нещо статическо, само веднъж да се направи. Доброто, веднъж направено, то си остава вече добро. То се отваря вече един път, почва един строеж, ти си вече осигу-

рен. Сигурността е в доброто. Ти си сигурен в своя бъдещ живот и имаш правилен път, по който можеш да се развиваш. Музикално ще се развиваш. По този музикален път ще минат всички велики добродетели на живота, които ще те повдигнат. Това са начини, по които човешката душа се развива. Човек от този свят трябва да премине в другия свят, за да приеме всичко това, което Бог е вложил в него.

Сега вие искате да учите, искате засега да се спасите. От какво да се спасите? Искате да се спасите от някоя буря, да влезете в някоя хижа, в една къща, но след като премине бурята, какво ще правите вкъщи? Във време на бурята къщата е намясто, но след бурята ще излезеш от нея.

Сега да се повърнем към нашия въпрос. Каква нота да изпеем с буквата "у"? "Фа" има пет качества. "Фа" има качеството на "у", "о", "а", "е", "и". Някой казва: "Да съм богат." Богатият човек е свободен. Не глупавият богат, а умният богат е свободен човек, понеже умният може да живее. А глупавият човек не е свободен, понеже няма избор в богатството, не знае как да употреби своето богатство. Какво представлява буквата "у" в дадения случай? С този знак "у" старите египтяни са изобразявали човека в движение. В йероглифите те са представяли човека.

λ у

Този знак е обърнат надолу. В латинската азбука са го обърнали нагоре. Българите го пишат така. Това е действието на човешкия ум. *(Десният крак.)* А пък левият крак, това е човешкото сърце. А пък двете заедно, това е пътят, по който човек трябва да върви, това е човешката воля. Извършената работа - това е човешката воля. Човешкият ум се проектира в десния крак, човешкото сърце - в левия крак, а пътят е волята. И като ходи човек, вие ще видите как той мисли. Някои имат къси интервали, а някои - дълги. Ако от двама хора трябва да изберете приятел, кого ще изберете, с големи

или малки интервали? Терцата колко тона има? *(Два.)* Да кажем, че една пиеса почва в терца, с един интервал от два тона. Трябва да прескочите два тона. А турите интервал още половин тон - ще стане увеличена терца. Ако намалите този интервал с половин тон, ще имате умалена терца. Ако увеличите терцата, какво ще придобиете? Какво се придобива от увеличена терца? Кварта. На много сестри тук говоря на френски език.

Всяка една мъчнотия, в която се намирате, това е един подтик в Природата и ако ти разбираш в кое направление да туриш този подтик, ще се ползваш. Може би тази мъчнотия да е необходима, за да понижиш или да повишиш интервала или с други думи казано - да вземеш страната на своя ум или на своето сърце. Защото при понижението взема участие сърцето, а пък при повишението взема участие умът. Можеш да разрешиш въпроса или с ума си, или със сърцето. Ако разрешиш с ума си, ще имаш едни резултати. Те са добри. Ако ги разрешиш със сърцето си, ще има други резултати. Пак са добри. Но може да направиш с ума си или със сърцето си една погрешка и тогаз ще се яви един дисонанс. Ако ти в една терца не можеш да постигнеш работите и направиш една погрешка, тогава следващия път с кварта може да поправиш работите. Що е кварта? Квартата поправя погрешките на терцата. После иде квинтата. Квинтата поправя погрешката на квартата. Нерде Шам, нерде Багдад.*

В моя ум е така, но умът на музикантите другояче разбира това. И те са прави, не казвам, че са криви. Както е построена музиката, те са прави, и аз съм прав. Те изхождат от едно положение, а аз изхождам от друго положение. От положението, от което аз изхождам, аз съм прав. И от положението, от което те изхождат, те са прави. Аз мога да се примиря. Глупавият и умният човек по това се отличават. Умният човек се отличава по това, че в една мъчно-

* Нерде Шам, нерде Багдад. *(от тур.)* - Къде е Шам, къде е Багдад. Много далече.

тия може да се примири със своя неприятел, а глупавият не може, понеже умният знае как, а глупавият не знае как. Следователно всеки, който не може да се примири със своя неприятел, е глупав човек, а който знае, е умен човек.

Много пъти в музикалната академия дават някоя тема за разрешение. Някои гледат, гледат и не могат да я разрешат, и им турят слаб. Някой път в живота не можеш да разрешиш някоя тема и тогава ти турят единица или двойка.

Вие започвате една песен с вашето сърце. Какви са задачите на сърцето? Трябва да придобиете известна дълбочина и устои на чувствата ви. Вашите чувства трябва да се огъват, но нивга да не се прекъсват. Могат да се огънат, да се разтегнат, но трябва да пазите никога да не стане прелом в чувствата ви. Може да придобиете каквато дълбочина искате, да се огъваш. Колкото по-голяма дълбочина добиваш, в твоя полза е. Защото като се огъваш, онзи неприятел, който те атакува, той не може да те атакува вече. Разтягат се твоите мисли. Дълбочина ти трябва в чувствата. В някои случаи ви трябва висота в ума ви. Колкото по-високо можеш да се качиш, толкова по-добре е. Неприятелят на голяма височина не може да отива. На две места ще бъдеш неуязвим - на големите дълбочини и на големите височини. Как да кръстим тези два противоположни полюси? Тях ги наричат полюсите на човешкия живот. Това са човешкият ум и човешкото сърце. Някой път полюсите са много близо. На Земята ние имаме северен и южен полюс, но това не е точно казано. И всяка частица има полюси. Може да са един до друг. Разстоянието между тези два полюса може да се увеличи. Тогава те се отдалечават, има разтягане. Като се увеличава формата, разстоянието между полюсите се увеличава и обратно.

Ако някой път вие чувствате, че някой човек, когото обичате, се отдалечава от вас, вие сте в областта на поляризиране. Това е един музикален метод, който туря големи интервали. Някой път разре-

шението е близо, а някой път разрешението е далеч, има големи интервали - изгубиш вътрешната връзка.

Обичаш някого, но той се отдалечава. Къде ще отиде? Ти казваш: "Той не ме обича." Тогава вие нямате понятие за Любовта. Любовта е една пиеса, в която интервалите никога не се късат. Единственото нещо, при което интервалите не се късат, е Любовта. Този интервал може да се разтяга до безкрайност, а и може да се [смалява] до безкрайност. Когато се разширява, да не се плашите. И когато се смалява, пак да не се плашите. Сега всички вие се изплашвате някой път от лошите условия на живота. Лошите условия седят в неразбирането на пътищата, в които Бог ви постави. Бог може да ви постави в лоши условия, но мисълта, която е у Бога, е отлична, не е лоша. Но вие, като не разбирате пътищата на Бога, разбирате мисълта на Бога погрешно и се намирате в едно смущение.

Например здрави сте, но дойде едно болезнено състояние, един умален интервал. Защото при болестта не може да се мърдаш. И ти, като не разбираш Божиите пътища, казваш: "Ще си умра." Какво значи умиране? Вие мислите, че ще отидете на онзи свят и ще ви съдят, ще дадете отчет, какво сте правили на този свят. И казвате: "Дано Господ ми подари още живот, за да довърша музикалната пиеса." Не си я написал още. Като отидеш на онзи свят, трябва да идеш с нещо и ако не си довършил, то според закона на прераждането после пак наново ще те пращат на училище, с нови разноски и т.н.

Често вие се занимавате с шлагери. Какво значи шлагер? *("Някоя популярна песен.")* Малки пасажчета. Това са някои песни, които лесно се разпространяват. Те са като инфлуенцата. Шлагерите аз ги наричам музикална инфлуенца - инфлуенца, която с бързина се предава и всички я пеят, и всички кихат от нея.

Всички изпейте "фа". *(Всички изпяхме "фа".)* Сега вземете

терца на тона “фа”. *(Всички изпяхме “фа” - “ла”.)* Да ви дам една картина, какво означават “фа” и “ла”. Представете си първокласна баница, която искате да хапнете. Това е “фа”. А пък “ла” е една зелена полянка с извор, хубава полянка. Като изядете баницата на това място, това е терца. При “ла” нещата са завършени - баницата може да се изяде. При “фа” баницата я носиш, топла е, но не я ядеш, но при “ла” я ядеш. “Фа” е направената баница, а пък “ла” означава хубавото място, гдето тя може да се яде. Има и други примери. Терца е отиване в училището, всичко отива добре. Това е повишена терца. А пък не върви добре в училище - това е понижена терца. И някой път тази терца има фатален край - напуснеш училището, без да свършиш нищо. Та във всеки момент терцата работи

Ти имаш да разрешиш една малка задача в ума си - една малка мисъл, едно малко желание. Ти трябва да знаеш как да го разрешиш. Разрешението върви по един закон - или ще намалиш, или ще увеличиш. Ние вървим от едно разрешение в друго, във второ, в трето, четвърто и прочее. Това е цял процес. Това е цяла една наука, да се занимава човек със своя вътрешен живот, да знае как да се постави, че да не съжалява. Някой път ние съжаляваме за това, за онова. Някой път ние се връщаме към живота си и виждаме погрешките, и казваме тогаз: “Следващия път като се върнем на земята, ще направим правилно.” Но това е въпрос в бъдещето.

Важното е в сегашния живот да имаме едно малко постижение. Някои напреднали души разбират това. Без учител и без предмет за учение не може. Ще отидеш при един музикант, който разбира и ще ти покаже. Духовните хора казват: “Господ ще ни научи.” Че как? Господ може да те научи чрез този, чрез онзи, чрез хиляди хора. Господ отвън няма специфично да дойде при тебе да те научи. В дадения случай - чрез когото и да е ще те научи, то е все едно. Но как ще възприемеш мисълта и как ще я приложиш,

това е важното. Някой път ти дадат една задача - или да се примириш с някого, или ти да примириш двама души, които са се скарали. Някой път ти не искаш да примириш тези двама. Ти не искаш да вземеш страната нито на единия, нито на другия. Ако вземеш страната на единия или на другия, ти се опасяваш да изгубиш приятелството им. Ти отиваш при едного и вземаш неговата страна, после отиваш при другия и вземаш неговата страна. Тези двамата не са добри един за друг. При такова положение какъв интервал ще се вземе? В дадения случай потребно ли е или не е потребно да примириш твоите двама приятели? Някой път е потребно, а някой път не е потребно. Те сами трябва да се примирят. Някой път е твой дълг да ги примириш, а някой път е техен дълг - те трябва да разрешат задачата. Някой път мога да им кажа: "Вие трябва да се примирите." "Как?" "То е ваша работа. Аз имам всичкото желание, но тази работа е ваша, не е моя работа. Ако е до мен, аз зная как. Но колкото до вас - моя метод не мога да го приложа, понеже, ако го приложа на вас, вие ще изгубите своята свобода." Не че не мога да ги примиря - мога. Ще ги примиря по кой начин? Да допуснем, че двама души не искат да се примирят. Ще им кажа: "Вие ще се примирите ли?" Няма да се примирим. "Я наведете ги надолу!" И почвам да ги налагам и двамата. Бия единия и другия. И като дойдат до едно място, те казват: "Ще се примирим." И се примиряват, насила се примиряват. Като дойде до дървото, примиряват се.

И в Природата е така. Бог може да примири, като дойде злото. Но работата е, че като дойдат добрите условия, пак идва разединението. Вземете един умрял. Щом дойде студът, той не се разлага, но като дойде топлината, се разлага. Защо ще примиряваш двама души, които после, като дойдат добрите условия, пак ще са в обтегнати отношения?

Та е важно да влезе живот в нас. Това, което организира живо-

та в дадения случай, е музикалният тон. Това, което организира нещата, това е основният тон, от който всякога изхождате. Това, което съединява нещата, това, което повдига нещата, това са интервалите, а това, от което трябва да излезеш, това е основният тон. Щом имаш основния тон, имаш подтик. Любовта е основният тон. Тя винаги дава подтик. Даде ти подтик и ще те остави. Но Любовта не е нещо, което постоянно тласка човека. Тя ще ти даде един тласък и ще види каква посока ще вземеш, и не туря никакво препятствие на пътя ти. Тя ти дава най-малкия подтик. Най-малкия подтик, който може да ти даде, това Любовта може да го направи. В нея няма силни подтици. Но този подтик е от такъв характер, той има такава вътрешна сила, че ако ти обърнеш внимание, той ще те тикне много напред. Ти имаш малко желание, малък подтик да се учиш, да добиеш знание и ако ти вървиш по този подтик, знанието ще дойде в тебе.

Писанието казва: "Пейте и възпявайте Господа в себе си." Ако това не направиш, не можеш да прогресираш. Ако си меланхоличен и не пееш, как ще прогресираш? Започнеш ли да пееш, животът ти ще почне да се урежда. Животът ти е уреден, не че не е уреден, но ти мислиш, че не е уреден. Вземете "фа" и "ла". Сега да изпеем думата "добро" само чрез "фа". *(Изпяваме.)* Сега да изпеем думата "добро" в обратна терца - "ла" и "фа". *(Изпяваме.)* Сега да изпеем думата "добро" с повишена терца - "до" и "ла" диез. Сега, с умалена терца - "до" и "ла" бемол. Тях ги наричаме терца във възходящо и низходящо положение. В едната терца ти взимаш направление нагоре, а в другата - направление надолу. В едната терца ти се показва път нагоре, а в другата - надолу. Музиката при увеличение и намаление е съвсем друга. В единия случай се взима половин тон по-високо, а пък в другия случай се взема половин тон по-ниско. Интервалът се изменя. Да изпеем песента "Аз в живота ще благувам". Изпейте още веднъж тази песен, но

по-тихо. Всеки един от вас да е концентриран, и като я пеете, вие сами да я слушате. По-тихо, по-вглъбено.

Ще ви дам едно правило, което пазете и го приложете. В даден случай вие искате да постигнете нещо. Това е естествено. Това е право положение. Това, което желаете да постигнете, е Божествено. Имате едно желание да постигнете нещо. Аз взимам едно желание, каквото и да е желание. Погрешката седи в начина, по който искате да го постигнете. Трябва да мислите върху начина, върху метода, който ще изберете. Ако дадете един правилен ход на това желание, вие ще имате едно благо, но същевременно ще знаете, че в окръжаващата среда всички души, с които сте свързани, и те имат едно желание. Следователно в дадения случай вие трябва да имате предвид, че и те имат право да се постигне тяхното желание. Но и те трябва да изберат метод. Постижението на вашето желание да не влиза в сблъкновение с желанието на окръжаващите, на вашите близки, тоест то да не препятства за постижението на техните желания. Така ще желаете във вашата душа. Както вие искате да постигнете, да имате предвид, че и те имат това право. А пък някой път вие искате да постигнете и не знаете, че и те имат право да постигнат.

Например отивате двама при един планински извор. И двамата искате да пиете от извора. Въпросът е кой пръв ще пие. Допуснете, че единият е дошъл по-рано, но си почива, а вие сте дошли покъсно, но не спазвате правилото, вие искате веднага да пиете. Вие престъпвате едно Божествено правило. Онзи, който е дошъл преди вас, вие трябва да го чакате да пие. Вие имате право да пиете, но вие ще нарушите едно правило на свободата. Вие седнете да си починете. Както сте заморен, ако пиете, ще си създадете една неприятност. И при това, попитайте вашия приятел: "Вие пихте ли? Как ви се вижда водата?" А пък вие, без да го питате, отивате да пиете вода. И той, ако е пил, може да ви каже: "Отлична е." И ще

пиете, и ще кажете: “Много сте прави.” Значи и двамата имат тънък усет. Дайте право на другите със своя ум и със своето сърце.

Почитайте свободата на другите. Онзи подтик, който дава Бог на всеки човек, зачитайте го. Дайте и на другите свобода да следват подтика, който Бог им е дал. Каквото направление Бог им е дал, дайте им свобода да вървят. Някой път Бог ги кара да вървят в едно направление, а пък вие им казвате: “Не, в друго направление ще вървите.” И ще се яви едно стълкновение, едно противоречие. Радвайте се на вашия път. Всичките си вървят по път, по който Бог им е предначертал да вървят. Никой никого да не отбива от пътя, стига направлението да е право, стига посоката, в която се движи, да е права.

Един предмет може да го разберете по който и да е начин, но гледайте да извадите правилно заключение. Например аз мога да дойда до “фа” по разни пътища. Мога да започна с други ноти и после да дойда до “фа”, да не започна с “фа”. Например някой автор е написал някоя песен, но той не е дал на “фа” много място - само на едно място е турил “фа”. Аз трябва да го пея там, дето е турил. Ако аз го туря на три места в песента, аз ще изменя цялата ѝ композиция. Няма какво да се безпокоим, “фа” ще го намерим на неговото място. В случая той ще е само на едно място. А пък ако са на три-четири места, пак ще ги намеря. На колкото и места да е, ще ги изпълня.

Какво означава “фа” в живота? Много работи означава. То означава “у”, “а”, “о”, “и”, “е”. Означава, че можеш да бъдеш един ученик, който ходи на двата си крака. Означава един човек, който може да влезе в затвора. “О” означава, че можеш да бъдеш семка, която може да израсне, но можеш да бъдеш семка, от която нищо не може да излезе. “А” означава, че си бременен с някоя идея, от която може да излезе нещо, но означава и една бомба, която може да се пръсне и да разруши всичко. “Е” означава човек, който може

да се роди и да направи всичко на земята. "Е" може да е и някой умрял вол.

На всинца ви трябва едно - за да се изучава Природата, човек трябва да има един ум крайно прозорлив, понеже Природата е крайно интелигентна и не обича да бъбри много. Многото бъбрене, многото приказване не е хубаво. Природата говори много малко, тя не обича много да говори. И тези букви, и те не обичат да говорят много. Тя малко говори, повечето мълчи. Тя говори само при един случай. Само при един случай може да я заставиш да говори - или ще направиш една много голяма погрешка и тя веднага ще ти проговори, или ще направиш едно голямо добро. Щом направиш една погрешка, тя веднага ще ти каже нещо. И щом направиш едно голямо добро, тя пак веднага ще ти каже нещо. А щом не вършиш нищо, тя не ти говори.

Като се самоопределиш в една или друга посока, тя ще ти говори сладко или горчиво. Като направиш погрешката, тя веднага ще ти [...] даде един горчив бонбон. Тя е много сръчна. Щом си отвориш устата за зло, тя знае какво ще кажеш, и веднага ще ти тури горчив хап. И щом си отвориш устата за добро, тя ще ти тури едно сладко бонбонче в устата.

Та като се отварят устата ти, внимавайте.

"Отче наш"

7.10 часа
Девета лекция на Общия окултен клас
21 ноември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ПРИНЦИПИ И УСЛОВИЯ

Връх и долина

“Добрата молитва”

Прочетоха се темите “Отличителните черти на болестта и здравето”.

Между здрав и болен човек и богат и сиромах човек има един паралел. По какво се отличават сиромашията и болестта? Сиромашията и болестта си приличат. Също и здравето и богатството си приличат. Подобни са, но се отличават. После вземете паралел между други наши понятия: понятията добро и зло. Да кажем някои отличителни черти на тия понятия - те си имат отличителни черти. Болният е слаб, сиромахът е работлив, злият човек е силен. Обаче са подобни в резултатите си, в крайните си резултати. Болният човек, като го претеглиш, е лек - има качества на праведния. Здравият човек е тежък, има качества на грешния човек. Грешният човек е тежък. Здравето може да произтича някой път от принципи, а някой път - от условията. Има различие в това отношение. Може да произтича от известни принципи, а може да произтича и от известни външни условия. Например някой човек е роден здрав, роден е от здрави баща и майка, и ред предидещи поколения са били здрави, били са добре отвън. При всичките лоши условия той има желание, има един стремеж отвътре да подобри условията. Има болести, които са резултат на условията, а пък има болести, чиито причини са вътре. Причини са ония принципи, с които даден човек оперира. Те образуват по-тънките болезнени състояния. Здравият човек се ражда здрав, а пък богатият отпосле става. Умствено богатият, и той се ражда, носи условията със себе си. Здравето - човек трябва да се роди с него. Има едно здраве, с което той се ражда, и трябва да подобри външните усло-

вия. Болестите са складирани богатства в човека. Всички болни хора са богати.

Сега в Природата съществуват закони. Трябва да имате ясна мисъл за тези закони, които функционират вътре в ежедневния живот. Тия закони са дадени в Природата, например между другото дадени са и в нашето дишане. Те определят как трябва да живеем. Казано е: "Даром сте взели, даром давайте." Тая идея е от хиляди години разисквана и много писатели са я обяснявали. И хубави обяснения дават, но има още нещо недообяснено. В Природата съществува тоя закон и трябва да се обясни. Ние имаме отличен пример в нашата дихателна система, която Бог ни е дал и която показва какво трябва да бъде отношението на оня човек, който иска да бъде здрав. В Природата съществува един закон - ако не възприемеш това, което Бог ти дава, теб те очаква смърт. И ако задържаш това, което Бог ти е дал, пак смърт те очаква. Например, ако се откажеш да дишаш, ще умреш. Но ако задържиш въздуха вътре, пак ще умреш. Даром сте взели въздуха, но след като държиш въздуха двайсет минути най-много, пак ще го изпуснеш.

При процеса на приемането на въздуха какво трябва да бъде разположението? Умът ти трябва да бъде разположен, за да можеш да възприемеш от въздуха това, което Бог е вложил в него. Ти нямаш право да задържиш въздуха, но имаш право да задържиш това, което е вложено в него. Един пример. Имате една свещена книга, Библията. Тя е жива, ценна книга, но туй е един резултат. Ти ще прочетеш известни глави, ще извадиш известна поука. Питам, след като си прочел Библията, взел ли си нещо от нея? Нищо не си взел. И един чете от нея, втори чете, трети - всички можете да се ползвате, но тя нищо не е изгубила, но освен че не е изгубила, но ще забележите, че тук-там се е понацапала, някъде са я надраскали, но това, което е напечатано, то си е останало. Какво

са взели хората?

Някой път ние казваме, че трябва да мислим добре. Един казва някому: "Трябва да бъдете щедър." Оня му казва: "Какво ще бъда щедър, не съм богат!" Дай онова, което си взел. И след като го дадеш, ти пак наново ще вземеш. Даване и вземане трябва да има. Каквото си взел, ще го дадеш назад, и ще изкажеш една благодарност.

Ние имаме основния закон, на дишането. После имаме другия закон, на храненето. Те малко се различават. В друга една форма трябва да се приложи тук вземането и даването. Какъв трябва да бъде начинът? Като вземеш храната, дълго време да я дъвчеш, дъвчеш. Тя ще влезе в стомаха ти. Част от храната ще се отдели. Ония инспектори работници ще кажат: "Това трябва, онова трябва." И известни работници ще изхвърлят онова, което не е потребно. Има си особена врата, чрез която изхождат непотребните работи. При дишането отдето е влязъл въздухът, оттам и ще излезе навън. При яденето - отдето е влязла храната, оттам не може да излезе. Някой път излиза при изключителни условия, когато му е лошо на човека и трябва да повърне - значи оная храна, която е несъответна на организма, дисхармонична. Разумните работници отделят кое е полезно за господаря и, след като го обработят, изпращат го на цялото тяло и нищо не оставят за себе си, за да могат всички жители по тялото да се ползват.

Когато някой път човек иска да се ухитри, иска да задържи нещо от това богатство, той почва да го складира около ставите си, иска да го скрие някъде. Туря го по ставите си, по гърба, после - по глезените, по ръцете и прочее. Нали някои хора крият пари по дрехите, по ръкавите и прочее. А пък ония, които претърсват, бутат в ръкавите, по гърба и намират парите. И ония инспектори в Природата правят ревизии, дали си постъпил право, или си скрил нещо. И като го намерят, почват да разшиват мястото, за да вземат

парите, и тогаз ти почваш да чувстваш болка. Нищо не е скрито, нищо - нито в гръбнака, нито в колената, нито в ръкавите, понеже те, като дойдат, ще почнат да разшиват. Всяка болест показа, че нещо си скрил. Това са чуждите вещества. Имало е отлагания по тялото. Има микроби, които са се заселили там. Те нямат нищо общо с тебе.

Каква вяра трябва да има човек! Сегашните хора са съвършено изгубили всякаква вяра. Тоест не ние, нашата вяра е съвършена, а има някои, които са я изгубили. Вземете една котка. Тя, като хване някоя мишка с козината, и я скрива в себе си. Вземете някой тюлен. Щом му дадеш риба, той изведнъж ще я изтърбуши, ще извади ненужното и ще я изяде, но на котката не ѝ идва на ума да изтърбуши мишката, да махне козината. Някои хора постъпват като котката. Например някоя круша е оцапана, по нея са кацали мухи, прах е паднал по нея, и ти вземеш и я изядаш. Крушата, и каквото и да е друго, вземи и умий я най-първо, защото може би стотина мухи са оставили своите визитни картички по нея. Тоя здравословен въпрос изобщо е повдигнат, известни хигиенисти го засягат. Те го засягат от съвсем друго гледище.

Човек трябва да си образува един възглед, да повярва и да направи един малък опит. Без малък опит приложение не може да има. Например вземеш пет лева в джоба си. Казват ти: "Дай ги тия пет лева." Ти казваш: "Че откъде ще взема тогаз други пет лева?" Най-първо ти живееш в един свят. Щом дадеш въздуха, другият, новият, въздух ще дойде, но в икономическия свят, щом дадеш пет лева, другите пет лева не идват. Но ако не идат другите пет лева, то е защото съществува известна анормалност в цялото човечество. Не че не съществуват петте лева. Ако разбирате закона, тия пет лева ще дойдат. И те ще дойдат, и колкото искате ще дойдат. Може би искате да знаете как ще дойдат. То не се казва.

Например вие пеете. Искате някой път, имате желание да се на-

учите да пеете, но пеенето е от два рода. Има пеене на завършени резултати, туй, което е вече придобито от хиляди години. Хората са добили едно статическо пеене. Пеенето почива на известни закони. Трябва да ги разбирате. Някои хора изживяват целия си живот, за да бъдат певци. Някои пеят, а пък на друг, като му кажеш да пее, казва: "Аз няма да бъда певица." Те схващат тъй, като в един анекдот. На един българин му казали: "Ти трябва да учиш." Той казал: "Аз поп няма да ставам." Той мислел, че като бъде човек учен, поп трябва да бъде. И българинът казва: "Няма нужда. Като няма да ставам поп, не ми трябва да уча." У него идеята е много практична. Какво разбира българинът с думите "поп няма да ставам"? Често съм срещал религиозни хора, които казват: "И така се живее добре. Аз светия няма да ставам." На Изгрева съм срещал да казват: "Тя ще стане светица." То е такова разбиране, както българинът, който казвал, че поп няма да стане. Ти трябва да живееш добре и ако станеш светия, ще си уредиш работите. За светийството вие имате едно съвсем изопачено понятие. Светията жена не трябва да погледне, ръката ѝ не трябва да пипа, до женска дреха да не се допре, да не държи вкъщи женска котка, кокошка *(смях)*, женско животно, женско дърво и прочее. Туй е едно нещастие. Светията е един извор, който извира и отива на грешните хора да помага, нищо повече. Силен човек, богат човек е той. Думата "светия" се разбира другояче. Той е един човек, който е готов във всички случаи да изпълни волята Божия с радост и веселие. Богат като си, ти на всекиго можеш да помогнеш. Това е светия. И на млади жени, и на грешни, на всички можеш да помогнеш.

Сега ние се плашим от греха. Действително грехът е лошо нещо. Плашим се от греха или от дявола. Той е един ортак. Като стане с тебе ортак, пази се. Пази се да станеш ортак с дявола. Българинът е практичен и казва: "Стани ортак с дявола, додето минеш моста." Там е именно нещастието на българина, че той

искал да надхитри дявола, но последният го блъснал от моста и досега оттам българите не могат да излязат. Като станеш ортак с дявола, той все ще те бутне отнякъде и като те бутне, твоето падане, това е вече погрешката ти. Ще те извади от общите релси на живота. Имаш едно недоволство - от живота си недоволен. Че какво има да си недоволен от живота? Не само някои, но всички са недоволни. Вземете цялата съвременна философия на живота. Хората искат да се освободят от живота, но това ни най-малко не е учението на ония просветени хора в Индия - техните адепти разбират другояче. Хората почти навсякъде, било в Индия, било в България, си мязат - искат да се освободят от живота. И след като се освободят от него, какво ги очаква? Смърт.

Някой вярва, че след като умре човек, ще се освободи. Но кой освобождава човека от смъртта? Четем в тая свещена книга, че човек трябва да умре, и после наново друг един живот трябва да го освободи от смъртта. Тъй излиза въпросът - че трябва да се освободим от оня неразбран живот, който сега водим. Недоволен си. От какво зависи твоето недоволство? Недоволен си, че пари нямаш. Но парите не продължават живота. После недоволен си, понеже нямаш такава храна, каквато ти искаш. Българинът пада в друга една крайност и казва "от птичка мляко". Отде ще намериш ти от птичка мляко, нещо невъзможно? От някоя крава можеш да издоиш мляко, но от птица - не. Птицата има малко мляко, но много малко е. Това мляко служи само заради* нея, само за да си намаже своите крилца. Тя си има една много малка жлеза, и някой път си туря човката там, за да си намаже крилата и да ги държи в изправено положение. Ако това се разбира под думите "от птиче мляко", то не зная колко птици трябват, за да събереш малко млечице. Пчелите събират мед от цветята - оттук малко, оттам малко - и като посетят хиляди цветя, от вътрешните сокове, които за хората са невидими, те ще съберат много

малко мед. Но това са отвлечени правила, които само гениите и светиите могат да приложат. Но обикновените хора какво могат да приложат?

Недоволен си сега. Как можеш да се справиш със своето недоволство? Аз съм срещал хора, които и учени са, и пари имат, и пак са недоволни - има нещо, което ги мъчи. Аз знам какво ги мъчи. При мен идва един брат и ми казва, че друг един брат е паднал духом. Тоя брат ми казва: "Той съвсем е отпаднал." Но защо е отпаднал? Светнало му е лицето, като че ли е бил четири-пет деня гладен. И ушите му са светнали.

Той е бил в затвора. Всяка вечер са го били по три пъти и нищо не му дават. Всяка вечер го измъчват по три пъти. Някои от вас - по три пъти го бият всяка вечер. Това се нарича - дето духовете измъчват хората. Защото има един физически затвор, а пък има друг, астрален затвор. Някои от вас, доста души от вас сте затворени в затвора и слушам, викате: "Олеле!" Налагат ви. Някой път трябва да кажа: "По-малко бийте." Бият го, дано дойде умът в главата му. Три пъти го бият и като го пуснат от затвора, пак обича да бърка меда. Как трябва да разбирате думите "обича да бърка меда"? В бъркането на меда има една друга идея. Какво лошо има, че си бъркал меда? Какво се подразбира? Това е една съвсем изопачена мисъл. Какво трябва да прави човек, за да не бърка меда? Той трябва да носи едно свое бурканче в джоба си и щом иска да бръкне в някое чуждо гърне, да извади своето гърне и да бръкне. Не е важно вземането на меда, но понеже тия гърнета са чужди, бръкнал си в чуждо гърне. Той ти казва: "Нямаш право да бъркаш в моето гърне." Това са частични разбирания в света. Как ще се освободиш от ония криви възгледи, които са напластени? Казваме: "Човек трябва да бъде набожен." Какво разбирате под думата "набожен"? После казваме: "Човек трябва да бъде добър, справедлив." Ние разбираме частично думите "човек трябва да

бъде набожен". Ако отидете в света, ще ви кажат: "Оставете тия набожни хора." Светският ще каже: "Не набожен, но умен трябва да бъдеш." Набожността е родила много лоши работи, но и умът, умеенето, е родило много лоши работи. Оня ученият адвокат прави кривия човек прав, а правия - крив. Оня ученият лекар някой път ще ти даде някое лекарство, с което ще те повали на земята.

Сега остава идеята, кое е потребно в дадения случай сега. Кое е необходимото сега? Идеята за Бога имате, известни опитности имате, здраве имате, но все има нещо, на което вие не сте господари. Кое е именно това, на което човек не е господар сега?

Ако ви се даде сега една седмица да не допущаш в ума си никаква лоша мисъл, да не допускаш никакво лошо желание, да не допускаш никаква лоша постъпка, какво ще бъде?

Един опит да направим сега - да държим една статистика, какви ще бъдат отношенията ви. Най-първо ще започнете с малко. В една минута отгоре [...], в шейсет секунди, да видиш дали умът ти ще бъде спокоен. *("Давали сте това.")* Да, но не е изпълнено. За една седмица. Но най-първо се изисква седем деня по една минута, всеки ден по една минута. Всеки ден сутринта, като станете, ще изберете една минута. Ако в една минута опитът ви излезе сполучлив, то в бъдеще може цял ден, цяла седмица да прекарате така. Но от минутата ще зависи - една минута сутринта, една минута на обед, една минута вечерта. Но вечерно време няма да бъде опитът ви сполучлив, както сутринта.

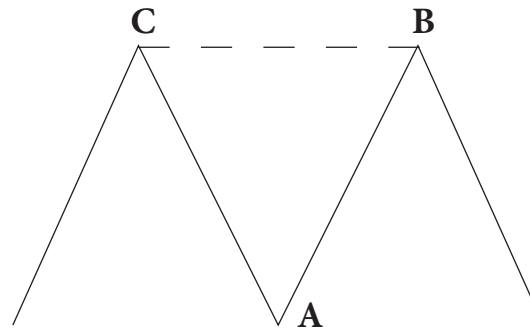
Когато се даде тема или когато се направи опит, то вие считате важно количеството - целия ден да не допуснеш такава мисъл. То целия ден не е възможно, понеже, отдето минете, ще чуете нещо. Трябва да си турите памук в ушите и гюзлюци* на очите, за да не чуете и видите. Отдето минете, има съблазън. Ще чуете нещо - то е съблазън.

---

* гюзлюци *(тур.)* - капаци

Та казвам сега, това е начин за концентриране. Ако тоя метод можете да усвоите в един живот, вие тогаз ще бъдете в състояние да се справите с някои болезнени състояния в крака си. Всички болести, които ви се дават, са за да се развие контролирането на ума. Например дошла е някоя болка, ставен ревматизъм или някой път някоя пъпка е излязла. Някой път ставате нервен, не можете да търпите никого - искате да си върви, но той си остава. Тъкмо се успокоите някой ден - имате най-големите неприятности. И ако не разбирате закона, на вас ще ви се струва, че са странни работи. Защото щом кажете: "Този ден аз това ще го направя", у някои хора вие влагате една положителна мисъл и те се отправят към вас.

Вие често пъти не можете да дадете сполучливо сравнение, когато искате да сравните едно ваше състояние с нещо.

Да допуснем, че имате едно особено състояние. Да допуснем, че имате една точка **А**, в която искате да пазите равновесие. Но когато искате да придобиете тая точка **А**, у вас има всички противоречия. Две движения има. Имате едно положение **С** - върхът. Тук вие сте в долината, **А**. Всички дъждове, снегове, кал и прочие, се стичат надолу в тая долина, **А**. В дадения случай, когато вие искате едно състояние, вие трябва да разбирате тоя процес, трябва да излезете от долината. Ако искате едно добро състояние, трябва да се качите на върха, а пък щом слезете в долината, там ще имате противоречия. С тях трябва да се справите. Казвате: "Човек трябва да подигне духа си." Но в долината не можеш да се подигнеш, ти си слязъл вече. При слизането ние печелим в условия.

Принципите са на върха, а условията са в долината. Ако искате да спечелите най-добрите условия, трябва да слезете в долината. Той е неорганизираният свят.

Вие трябва да го организирате. Вие искате там да намерите слуги. Единственият слуга ще бъдеш ти, няма друг слуга. Казваш: "Не ме разбират хората." Ако чакаш хората, няма да успееш. Не, ти, като слезеш в тая долина, ти ще бъдеш единственият, който мислиш. Ти ще бъдеш слуга на общо основание. На себе си ще разчиташ, ти си в условията. Тогаз ще разчиташ и на двата върха горе, на тия принципи. Бог е горе, а ние - долу. Ще мислиш за Бога, Който е горе. Той само може да ти помогне. Той е принцип, ти си в условията. Следователно Бог може да ти помогне. Като отиде Той на тия върхове, Той урегулира условията. Той няма да пусне голяма топлина, че да стане потоп *(чрез топене на снеговете)*, който да те помете. Някой път казваме: "Защо са влошени условията?" Вие постепенно ще ги поправяте.

Вие искате да имате удоволствия. Кои са удоволствията на долината? Долините си имат известни мъчнотии, но си имат и известни блага. И върховете си имат известни неща, които в долините няма, и във върховете някои неща липсват. Да кажем, че вие се качвате на върха, и искате ония удоволствия на долината, или пък вие слизате в долината, и искате онова, което върховете дават. Те са неща несъвместими, не можете да ги имате. Естествено са несъвместими. В материалния живот ти не може да имаш онова разположение, което има един духовен човек. Под думите "духовен човек" разбирам един човек, който живее на върховете, **В**. А пък оня, който е в долината, е материалистичен. Това е само за обяснение. *(Учителят показва А.)* Това са пластове на пречупване. Трябва да разбирате законите на материята. Да кажем, че сте недоволен. Ще видите от какво естество е вашето недоволство. Ако сте долината, ще се опретнете да подобрите условията. Ако

сте на планината, ще се опретнете да разбирате принципите на върховете. На планинските върхове ще се откажеш от известни удоволствия, които ти искаш. Например ти искаш да пиеш един коняк. Казваш: "На тоя връх да има един абсент или коняк. И да има двайсетгодишно винце. И да има едно агънце." Че именно на високите върхове ти месо не можеш да ядеш.

Англичаните, които ходиха да завоюват Монт Еверест, намериха се в големи противоречия. Цяло стадо от тибетски крави те караха със себе си, но като дойдоха до известна височина, не им се ядеше месо. Месото не струва там, трябва да бъдеш вегетарианец. И ония, които се качиха на осем хиляди метра, като се върнаха, не им се ядеше вече месо.

Като се качваш на по-високо място, там месната храна е несъвместима, тя е тежка. Ония магнетични влияния не са съвместими с месото. Или другояче казано, трептенията на животните са низши, и като се качиш на високо място, там трептенията са по-бързи. На върховете месото е несъвместимо, понеже трептенията на месото са слаби. Там се изисква храна, която вибрира бързо.

Аз ви говоря, но какво сте разбрали? Какво ще приложите? То е неразбрана работа, казваш.

Вие разсъждавате много материалистично. Например можете да се качите на Мусала. Какво ще разберете на Мусала? И в умствено отношение можеш да се качиш, в известни разбирания. Известни разбирания са такъв връх. Вие трябва да бъдете господар на положението. Трябва да се качвате и слизате постоянно. Не да имате слуги, но да слизате сами долу и да се качвате. Ако сте в долината, да се качите сами горе, да си вземете каквото ви трябва и да си слезете долу. Това е правата **АВ**. Що е една права линия? Тя е винаги една връзка между два свята, нищо повече - два свята с противоположни резултати. Едната точка е свързана с материалния свят, а пък другата - с духовния свят. Ние функционираме

между два свята - качва се човек и слиза. Ти казваш: “Аз вече не искам да се връщам на Земята.” Колко пъти ще се връщаш? Не зависи от тебе. Някой се наял и казва: “Не искам да ям вече.” Четирийсет деня може да не иска да яде, но след четирийсет деня у него може да се роди желание да яде. Сега те са излишни обяснения.

Казвам някому: “Попей ми сега, но чисто ще пееш. Ритъм ще туриш.” Какво е ритъм, какво е такт? Някой път казваме: “Тонът не е взет вярно.” Относително не е взет вярно. Вземете една цигулка, която е нагласена много хубаво и друга, която не свири добре. И ако добрият цигулар и другият свирят заедно, то добрият цигулар ще почне да мисли, че свиренето на самия него не е намясто. Също така, като се намериш между двама-трима души, които не мислят като тебе и после, като се върнеш вкъщи, си казваш: “Загазих.”

Някой ме пита: “Това, в което вярваш, право ли е?” Аз го питам: “Ами това, в което ти вярваш, право ли е?” “Тоя живот, в който живееш, прав ли е?” И аз го питам същото. Той ми казва: “Ти си невежа.” Аз му казвам: “Ти - втори.” Казва ми той: “Ти си простак.” Аз му казвам: “Ти си трети.” “Нищо не струваш. Пет пари не струваш.” “Аз пет пари не струвам, а ти и две пари не струваш.” Казва ми той: “Аз ще ти докажа логически.” Аз му казвам: “И аз ще ти докажа логически.” Той ми казва: “2х2=4.” Аз му казвам: “2х3=6.” Каква е разликата между тия две съждения, 2х2=4 и 2х3=6? Две жени могат да излъжат един момък. Право е: 2х3=6. Две деца могат да гледат една майка. Числото 3 е детето. Една майка може да роди две деца. И две жени могат да излъжат един мъж. Числото 2 е женско. Какво разбирате под женско число? Долина е то. Мъжът е връх, а жената е долина. Детето къде ще го турите? Ако е женско - при майката, ако е мъжко - при бащата. Но бащата не може да отгледа сина си, понеже това, от което се

нуждае синът, е в майката. Условията, при които синът и дъщерята ще се родят, се намират долу в долината, а пък принципът, който може да ги повдигне, е при бащата.

Затова казваме, има принципи и условия в живота. Има принципи, има закони, има явления, има и факти. Във факта е завършеният резултат вече. Сестра Янакиева, какво разбрахте сега? Ти в твоя университет как си учила работите? Ако я попитате за цветята, сестрата ще ви разправи много работи. Някои хора знаят да разправят, а не могат да правят, а пък някои хора знаят да правят, а не могат да разправят. Сестра Янакиева е от тия, които правят, а не знаят да разправят, а има други, които разправят, а не могат да правят. Тогаз трябва да се съберат едните, които знаят добре да разправят и ония, които знаят добре да правят. Когато Мойсей беше пратен от Бога да освободи еврейския народ, тогаз той правеше, а не можеше да разправя, понеже беше гъгнив. А брат му можеше да разправя и се събраха заедно. Един може да разправя и не може да направи, а друг не може да разправя, а може да прави. Да се съберат двамата.

Сега хубаво. Нека да излязат и да дойдат тук певците. *(При пианото отиват брат Кирил Икономов, сестри Катя Грива, Теофана и Мара Савови.)* Изпейте една ритмична песен и едновременно и на пианото ще я свирите. Тъй трябва да се възпитават хората с пеенето. Това е сега песента "А бре, синко". Какво ще разберете? *(Изпя се тази песен няколко пъти от горните лица.)* Това е съчетание на такт и ритъм в пеенето. Като спазваш законите, не може да не пееш добре. Ето това е моралът - ще изпееш на един човек, няма какво да му говориш. Бащата иска по най-добрия метод да постъпи, той казва на сина си: "А бре, синко." Пее му. Всички гласни букви са тук, с изключение на "у". Участват "а", "е", "и", "о". По известни правила вървят. "А" е творческият принцип, той е принципът, който твори. "Е" дава разширение. "Синко, ти искаш

да бъдеш свободен, да се разшириш, но тая работа трябва да я разбереш добре, синко. Какво са казали заради тебе хората? Че си оставил стадото си горе на планината и вечерно време си слизал по седенки, по моми.” Че онзи, който оставя стадото си, като изгуби стадото си, ще изгуби и момата. Защото момата не дава цена на овчар без стадо. Докато има стадо, той има цена.

Един религиозен човек ще каже: “Такива работи не пей. Пей нещо за Бога.” Как ще пееш нещо за Бога? Искаш да кажеш нещо някому за възпитание, ще му кажеш: “А бре, синко.” Не казва бащата: “Бре, сине!” Той започва с възпитателния метод: “А бре, синко”. Бащата, това е индивидуалният ритъм на българина. Тук е сега семейният тон на ритъма. Бащата си има познание за живота, как трябва да се живее. А пък какво говорят хората, това го засяга. Трябва сега да повлияе на сина си и казва му: “А бре, синко.”

Когато казваме, че музиката може да възпитава, то между другото разбираме следното. Ти можеш да направиш една песен на своите погрешки и да им попееш. Музиката има свойство да разтопява. Наскоро трима души, германски учени хора, са правили опит с музиката, с две цигулки и едно пиано и съборили стълбата на една постройка. Като се събаряла стълбата, даже един от тях пострадал. Монотонните работи събарят. Но музиката не само събаря, но и гради. И ако не знаете как да пеете, не можете да имате резултат. Вие пеете монотонно и имате противоположни резултати. Ако знаете как да пеете, тя гради. Това е тайна. И във всички школи на посвещение има тайни. Например пеете песента “Аин фаси”. *(Учителят пее фалшиво “Аин”.)* “А” е вече творческият принцип. Как ще изпеете “Аин”? Я дайте ми на пианото тон. *(Учителят изпя правилно “Аин фаси”.)* В думата “Аин” звукът “и” е силен звук, но като влезе “н”, ще има противоречие, което трябва да разрешиш, защото съгласните букви, това са бентове, които отклоняват течението от правата посока. Например пееш

“Махар Бену”. “М” в дадения случай слиза. При “а” трябва да знаеш как да подигнеш. *(Учителят пее.)* Махар... Махар... Махар... Последната сричка “хар” трябва да се пее по-нежно. Отчаял си се, ще пееш двайсет пъти: “Махар... Махар...” както трябва и постепенно да смекчаваш, додето дойдат ония трептения, които ще изменят твоето състояние. И ако се измени твоето състояние, значи ти си взел вярно тона.

“А бре, синко.” Аз намирам много хубав този израз “а бре, синко”. *(Брат Кирил Икономов продиктува и всички си написаха текста на тая песен:)*

А бре, синко,
знаеш ли
що съседи за теб говорят?
Че си стадото в планината оставял
и вечер си се връщал
моми по седенки да срещаш -
моми, що седенки палят,
палят, палят,
но и развалят.
Мома се, синко, вечер не избира.

Нали можеш да запалиш някого, но и да го развалиш. Всички можете да я изпеете. *(Изпя се няколко пъти от всички.)*

Има една външна страна, професионална, това, което наричат изкуство. А пък има една друга, вътрешна страна на пеенето. Професионалната страна е буквата на нещата, моралната страна. Тактът е външното. А пък щом дойдем до ритъма, той е вътрешното. Тактът се е образувал от ритъма на песента. Животът е една песен сам по себе си. Вие искате в такт да живеете отмерено, на малки междини. В живота такива междини не съществуват. Съществуват в тая музика големи и малки междини и те се така преплитат - малките и големите. В тях има хармония, има отзвук, помагат си. Сил-

ният помага на слабия и слабият - на силния. Взаимно си помагат.

В пеенето сега, като искате да пеете като професионални певци, вие казвате: "Какво ще кажат външните хора?" Вие ще се спънете така. Авторитетът за пеенето не е отвънка, а отвътре. Ако по условия пеете, външни са причините, но щом пеете по принцип, тогаз ти си авторитет. Тая дума "а бре" е толкова съдържателна, там има "бр". "Б" показва стремеж да се расте нагоре, а пък "р" значи да завържеш нещо. Това са придихателни букви. А пък "а" и "е" са накрая. В междината се намират мъчнотиите, тия придихателни букви. Значи доброто в тебе, "а" и "е" са отвън, а пък мъчнотиите, "б" и "р", са вътре. Бащата казва на сина си: "Ти не разбираш работите." Бащата има всичкото желание вътре в себе си, а пък синът не разбира и оставя стадото. Бащата разбира, че ходи вечерно време по моми, той не може да успява. Вечерно време оставя си стадото само горе в планината и среща моми, които палят, но и развалят.

Сега ние смекчихме това. Мома, що огън пали на седенки и дом разваля. Това, което се изнася в тая песен, е реално. Аз изнасям нещо, което е реално - така както стават работите. Бащата казва: "А бре, синко. Какво чувам съседите да говорят, че си оставял стадото по планината и си ходил по седенки. Тия моми, които вечерно време огън палят, развалят." Защото българските седенки, това е кабаре. И ако отидете на тия кабарета, ще чуете там най-нецензурни работи, които само на кабаре могат да се кажат. На седенки вечерно време, дето само моми и момци присъстват, всичко се позволява.

Лошото седи в това, че специфично седянката е само за млади, а не и за стари. Само за младите. Ако почнат да ходят на тия седенки и стари, тогаз няма да има нищо лошо. Сега седенките минаха вече, отвън не ги правят, сега ги правят на затворено. Все същото нещо е. Основното нещо в една седянка е удоволст-

вието, което човек може да почувства. Какво може да постигне човек от едно удоволствие? Една чаша вино изпита, това е една седянка вече. Ако той си тури една хубава дреха, облече я, за да се хареса на хората, това е една седянка. Най-първо дрехата, шапката, която ти носиш, трябва да приляга на тялото, да топли тялото. Първото нещо, тя трябва да бъде здравословна. Ако ти имаш шапка, тя трябва да бъде благословение за главата. Обущата трябва да са благословение за краката ти. Ако не са благословение, те са вече едно изкушение. Ако ти имаш една мисъл, едно знание, които не са благо за твоята душа, ти си вече по един път от лукаваго.

Та казвам сега, имаме за цел да дойдем до ония естествени правилни разбирания на живота. При тия условия, при които сега се намирате, мнозина от вас чакате, като отидете в другия свят, там да се подобрят условията. Вие и сега сте в онзи свят. И като влезете в другия свят, след като се освободите от тялото, пак ще имате изпитания. Около вас ще дойдат други съзнания. В другия свят пак ще се намерите в мъчнотии, само че мъчнотиите ще бъдат от друг характер. Тук, каквото желание имаш, можеш да го постигнеш донякъде, но там, каквото желание имаш, не можеш да го постигнеш. Например освободиш се от физическото тяло, отиваш там и имаш желание да ядеш. На английски излезе една книга, в която се излага едно писмо от онзи свят. Там се разправя какви са мъченията. Например пред тебе има маса, сложена за ядене. Ти се приближаваш до нея, но тя се движи пред тебе и ти не можеш да ядеш. Той не може да си представи, че и да дойде до яденето, той няма къде да тури яденето - няма стомах. Там съществува само мисълта, но няма условия да извършиш едно престъпление. Но не си свободен от престъпление. [Тук] можеш да се спасиш, има начин да поправиш престъплението. А пък там носиш престъплението, и не можеш да го поправиш. Много мъчно там може да се

поправи престъплението. Да кажем, че богатият отива в другия свят. Той ще вижда парите, но не ще може да ги употребява. Или както в този свят, човек може да е богат, но Провидението му е взело очите или стомахът му е развален и той се мъчи. Това е донякъде положението в другия свят.

Когато се говори за добрия живот, ние подразбираме ония Божествени принципи, с които се гради бъдещото тяло, за да бъдем съучастници на великите блага, които животът е дал. Вие считате например целувката за едно престъпление, прегръдките считате за друго престъпление. Тогаз във вашия ум в какво седи добрият живот? Някого нито го гледат, нито го целуват, нито го прегръщат. Тогаз в какво седи понятието за добър живот на такъв? Трябва да го нахраниш. Не му даваш хляб да яде. Да кажем, че и да искаш да му дадеш, не може да яде. Тогаз в какво седи доброто? Все той трябва да приеме нещо от вас в умствено или в духовно отношение - от вашите мисли, от вашите чувства. От себе си трябва да дадеш нещо. Като прегърнеш някого, в какво седи престъплението? Престъплението седи в лъжата, че си го прегърнал, без да му дадеш нещо. В какво седи лъжата? Той, след като приеме нещо от тебе, не иска да даде. А трябва да има обмяна. След като приемеш въздуха, тоя въздух да го повърнеш назад и ще благодариш на Бога, че тоя въздух ти е даден от Него. Бог трябва да влиза постоянно в тебе и после ти трябва да влизаш в Него. Защото, като издишаш, ти в Бога влизаш. И тогаз ще се пречистиш. И ако ти не влизаш в Бога и Бог не влиза в тебе, ти ще загазиш.

Какво нещо е Бог? При дишането, като вдишаш, Бог е в тебе. И като издишаш, ти си в Бога. Бог се разкрива на мен и аз се разкривам на Него. И аз трябва да изпълнявам Неговата воля. И след като направиш една погрешка, Бог като тоя баща ти казва: "А бре, синко." Бащата не че не иска синът да търси моми, но вечерно време да не ги търси. Момата се сутрин избира, иска да каже бащата. И

кога трябва да я видиш? Когато на извор отива и се връща с пълни котли и спретнато ходи. Тогаз се избира мома, а не вечерно време. Сутринта се познава каква е момата.

Сега това е старият живот на българина, а пък новият живот на българина е друг. Вие имате старите възгледи на тоя момък. По седенки ходи той. Оставя стадото горе на планината и вечерно време ходи по седенки и избира моми. За тях ходи. Вечерно време тая работа върши. Бащата е недоволен. Стадото само е оставено там. Някой вълк може да отвлече овцете и да останат те без прехрана.

Сега да остане мисълта - както при дишането на въздуха - всяка мисъл, която влиза в нас, тя трябва да излезе от нас. Такъв е законът. Така е и с чувствата - трябва да влезе и да излезе това чувство. Оплоденото е човешкото, а пък това, което опложда, е Божественото.

Някой ме пита: "Как трябва да живея сега?" Не се съблазнявайте от живота. Изучавайте живота. Колкото повече се съблазняваш, толкоз повече ще загазиш.

[...]*

Трябва да имате един светъл ум. Извинявайте човека. Турете всички възможности. Намерете причината да го извините, понеже един ден и вие ще се намерите в същото положение. Ние трябва да се учим да извиняваме. Не съвсем да извиниш, задръж една погрешка, но деветдесет и девет оправдания ще направиш. Тогаз си е на мястото. А деветдесет и девет осъждания да дадеш и едно оправдание, това няма смисъл. Сега сами намерете във вас процесите на осъждане.

Аз, като дойда във вас, желая да намеря във вашето съдилище повече оправдания и по-малко осъждания, по-малко присъди. То

* Липсва една страница от машинописния текст на дешифрираната стенограма.

е прогрес. Осемдесет оправдания и двайсет осъждания, то е прогрес вече. Нека тая песен да се изпее от няколко души само при пианото. *(Няколко души я изпяха при пианото.)*

Искаме с тая песен да изразим едно състояние у българина, което е вярно, което е сега у българина - както в миналото, така и сега. Полека-лека ще видите какво влияние може да окаже тая песен. Ритъмът е душата на пеенето. Когато думите и музиката съответстват, тогаз може да се измени състоянието ви. Тая песен е една жива работа, една песен на такт.

"А бре, синко", това е най-мекият тон, бащинският тон. А пък той, бащата, знае тия работи, за които говори на сина, понеже и той е ходил.

"Отче наш"

Може да попеете малко, додето се разсъмне и после ще направим упражненията.

6.57 часа

Десета лекция на Общия окултен клас
28 ноември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ВЕСЕЛИЕ И РАДОСТ

“Добрата молитва”
“Ще се развеселя”

Ще прочета шеста глава от Първо послание към коринтяните.

В човека има едно низше естество. Има нещо в човека, което не мисли право, което не мисли за интересите на своя господар. Почти всички хора сега имат в себе си от този кривия живот. Това ще го отнесете към себе си, а не отвънка. Имаш нещо в себе си - криво ти е. Ако е правото на страната ти, ти губиш гнева си, а когато правото не е на страната ти, ти губиш мира си. Щом губиш мира си, не си прав. А когато постоянно човек губи от живота си, той не съди добре, той не е уредил добре живота си. Той казва, че хората са го подвели. Възможно е, но той не си подвел добре работите си, както трябва. Ти искаш да управляваш целия свят. А ако себе си не можеш да управляваш, тогава? Ти казваш: “Не съм ли аз прав?” Ти не знаеш дали си прав.

Човек, който не мисли право, той със своите мисли и чувствания прави всички престъпления. По някой път вие всички мислите много повърхностно. Всички имате желание да служите на Бога. Това служене не е физическо служене.

Сега да допуснем, че всички вие мислите, че сте прави. Като виждам лицата ви, всеки един от вас мисли, че е прав, а пък при това нямате това, което искате. Не че нямате. В човека има едно естество, с което човек е свързан. И той има една задача да повдигне естеството си. У човека има нещо, което не се подчинява на Божия закон. Това е другото естество. Във всеки един човек седи въплътен един лош дух. Такъв лош, какъвто светът не го е виждал. И ако мислите, че сте много добри, много се лъжете. Половината от вас са такива, че то не притежава никаква сладчина.

Някой казва: “Аз не съм лош. Това е тялото.” Някой казва: “Аз съм лош.” Това е това, което трябва да повдигнеш в себе си. И ти трябва да знаеш, че не си свободен.

Когато Христос постеше четирийсет деня, това естество, с което беше свързан, излезе вън. Той изкара дявола вън. И казва Му дяволът: “Ти си Син Божи, всичко Ти е дадено. Ти може да направиш тези камъни на хляб. И може да завладаш света.” Христос казва: “Не само с хляб човек може да бъде жив. Животът не седи в хляба.” Дяволът после искаше да Го тури в друго изкушение и Го заведе горе в хана, и Му каза: “Ти се хвърлѝ от покрива на хана и Господ ще Те запази - ангели ще Те носят.” Христос му каза: “Казано е да не изкушаваш Господа Бога твоего. Няма защо да се хвърлям.” И след това лошото това естество Го завежда горе в планината и Му казва: “Ако ме прославиш и ако ми се поклониш, и слушаш, каквото аз ти заповядвам, всички тези царства са Твои.” Христос му каза: “Да се махнеш!” Един от великите имаше това изпитание.

Вие по някой път мислите, че сте по-горе от Христа. Вие казвате: “Аз съм чист.” Чист, но има едно честолюбие, една гордост, една надутост вътре в тебе, каквато светът не е виждал. Вие имате един възглед, който не сте проверили и вие искате да го наложите на другите хора. В света има само един възглед, той е Божествен. От този възглед протича животът. Мярката е тази - дотолкова, доколкото вие изпълнявате Волята Божия, дотолкова в живота ще се усилва благодатта, ще имаш повече знания, повече мир и ще имате уважението и почитанието на всички хора и на цялото Небе. И колкото по-малко изпълнявате Волята Божия, ще остареете, ще оглупеете и ще умрете, и ще ви турят паметник: “Тук е живял един човек, който е [вървял] по пътя на Христа, Бог да го прости.” Няма какво да ми прощават хората, няма какво да ми прости Господ. Аз не съм дошъл да ме прости Бог, а да служа на Бога и

да е доволен Бог от моето служене. Това е смисълът на служението сега. Това е един непрекъснат процес. Но ще кажеш: "Аз днес служих." Това е за един ден, това е дневно служене. Важно е във всеки един момент, в дадения момент, извън времето да служиш. Силата ви е там.

Дойде една мисъл в тебе и те мъчи - дали те обичат хората или не. Що те интересува сега дали те обичат хората или не? Ако те обичат хората, какво ще придобиеш? Обичта седи в това - истинската обич всякога предава нещо. Това, което не предава нещо, то не е обич, то е залъгване. Ти казваш: "Обичаш ли ме?" Но за да те обичат, ти трябва да имаш едно качество в себе си. Бащата обича сина си, понеже неговият син извършва волята му, учи се добре, добър е, добродушен е, не обича да лъже, послушен е, всякога може да се разчита на него.

Някои от вас имате дебелите лъжи. Аз не говоря за лъжата отвънка. По някой път ние се опитваме да излъжем себе си. Направиш една погрешка и не я изправиш. Седиш и се оправдаваш. Ти казваш: "Условията бяха такива." Не е въпросът в това. Ти си като един художник. Животът е изкуство. Ти си направил една погрешка, ще я поправиш. Картината като изнесем пред хората, всички ще се присмиват. Най-после животът е една изложба. И вашият живот един ден ще се изложи като една картина в другия свят. Това, което сега живеете, то ще се изложи, целият ви живот ще се изнесе пред другия свят. И вашето бъдеще зависи от сегашния ви живот. Сега няма да отидете като просяци в другия свят и да останете там на подаяние, защото в Небето няма просяци. Кракът на просяка не може да стъпи там. Ако мислите, че именно там ще просите, това не е вярно. Който иска просия, трябва да дойдете тук, на Земята. Там никой няма право да бъде просяк.

Сега другото естество, което е във вас, говори така: "Е, човек да си похапне, сладости има. Та кой не си полъгва? Кой не си

похапва?" Сега това, което шепне във вас така, то не е Божествено. Сега много пъти на вас ви е казано: "Не греши." Нека имаме ясна представа за това. Да допуснем, че ти свириш, и грешиш в свиренето. Ти мислиш и грешиш в мисленето, понеже не изпълняваш законите на мисълта. В какво седи правата мисъл? Всяка една права мисъл, която ти прекарваш и мине през твоя ум, тая мисъл, след като мине през умовете на всички хора, тя може да преброди и цялото Небе и тя ще се върне при тебе. И ако е била права, тя ще ти донесе всичкото богатство със себе си. Ако е била права, тя ще се върне с всичките богатства със себе си. Ако е била крива, тя ще се върне с всичките недъзи, които има и ти след известно време ще почувстваш голяма тяжест.

Аз образно ви представям така нещата. Сега може да се зароди една мисъл във вас, дали една мисъл е нещо материално, което може да се върне. Животът механически не може да се поправи. Например ти седиш и се молиш. В една молитва човек не може да се поправи. Вие ще разсъждавате - ти може да живееш в най-чистия въздух и да умреш. На тебе могат да ти дадат и най-чистата храна, и пак ще умреш. Кое е онова в тебе, което може да внесе живот в тебе? Възприемане на въздуха и използване на въздуха, възприемане на една мисъл и използване на мисълта, възприемане на едно чувство и използване на едно чувство, възприемане на една постъпка и използване на постъпката. Това е сега въпросът. Ако нямате една постъпка и не я използвате, няма да ви ползва.

Например всички вие може да правите опити. Вземете си по едно огледало някой път и всеки ден се наблюдавайте. Влезнат груби мисли по някой път в човека, може подсъзнателно и лицето му - започват да се напукват капилярните съдове и почват да изпъкват червените жилки по лицето му. Очите му станат черни, погледът му стане мътен, носът му щръква нагоре. Човекът стане неглиже, почва да става безразличен и нищо не го интересува

повече. Защо не го интересува? Когато душата живее Божествения живот, ти имаш един свещен трепет. Тебе те интересува всяко нещо, всяка буболечица, която идва, ти причинява радост. Щом се изгуби това, ти ставаш индиферентен, не те интересува нищо. Това е низшето естество - изгубваш светлината и в тебе настава тъмнина. И понеже нищо не виждаш, ти затова нямаш ясна представа за света.

Сега другият въпрос, който остава, е следният. Вие казвате: "Толкова години ние служим." Не само това, но според окултната теория вие досега може да имате до четирийсет-петдесет прераждания. В миналото вие какви величини не сте били - и царе сте били, какво не сте били. Животът ви е толкова обширен. Във всички ваши съществувания вие сте придобили нещо, но онова съществено, към което се стремите, още го нямате. Онова семе може да е израснало, може би да се е разклонило, но крайната цел на това дърво [е] да цъфне, да завърже и да даде от този плод, че онзи, който го е посадил, да бъде доволен. Защото от нашия живот дотогава, докато Бог не вкуси от плода, който ние трябва да дадем, не е постигната целта на нашия живот. Всеки един човек е като лоза, защото е казано: "Аз съм лозата, а вие - пръчките, а Отец Ми е земеделецът." Щом сме лози, трябва да принесем плод и от този плод ще вкуси онзи, който го е работил. И ако един ден дойде Той и вкуси от плода, и не го намери такъв, какъвто трябва, тогава? Казано е: "Всяка пръчка, която плод не дава, отрязва се." Значи обезсмисля се животът. Значи всеки трябва да принесе плод.

Искам да ви изнеса един въпрос. Не само да се каже: "Той не знае да пее." Въпросът не е, че той не знае да пее. Всеки един човек може да се научи да пее. И за да се научи да пее, той трябва да се научи да концентрира вниманието си най-първо. Ако твоето ухо не е достатъчно развито - да внимаваш. Защото ти трябва да се научиш от някого да пееш, от само себе си не можеш.

Музиката не е нещо, което излиза от нас - ти ще трябва да я възприемеш. Музикалният свят не е в човек, в самия човек. Той е отвън. Човек има само една възможност да я възприеме.

Та казвам, дотолкова, доколкото вие можете да възприемете и да се ползвате от онова, което възприемате, дотолкова вашият живот ще бъде щастлив и вие ще бъдете щастливи. Да кажем, че вие вече двайсет години искате да бъдете любими на Бога. Как ще бъдете любим на Бога? Само като се направи едно малко добро, мислите ли да бъдете добри? Целият ти живот, и умът ти, и сърцето ти, и душата ти, и силата ти - всичко да бъде занято от Божествената Любов. Когато човек е така занят с Божествената Любов, то тогава това човешко естество, което бушува в човека, ще бъде обуздано. Апостол Павел в седма глава [от Посланието] към римляните казва, че не прави това, което иска, а прави това, което не иска. Един човек, който е толкова напреднал, се намира в трудно положение. В осма глава той намира едно разрешение и някои от вас сега можете да имате едно разрешение.

Кое е разрешението на глада? Гладът от увещания, от думи не взема. И да му свириш - и със свирене не се залъгва. Този глад се нуждае от храна. Щом му дадеш храна на него, ти ще задоволиш глада. Единственото нещо, с което ще бъдете силни, то е, че трябва да се храните със Словото Божие. Да допуснем, че имате сега една мисъл във вас, която ви мъчи. Неразположен сте, меланхоличен сте. Да допуснем, че вие сте един ученик. Учителят ви е изслушал и ви е турил тройка. Вие сте недоволен, във вашия ум има идеята да ви тури шесторка. Питам, каква е разликата, ако ви тури тройка или ако ви тури шест? Представете си, че вие знаете въпроса повърхностно, а учителят ви тури шест, и представете си, че вие разбирате въпроса основно и той ви тури три? Трите какво ще ви допринесе? Тя е една идея само във вашия ум. Не е бележката отвън, а е знанието, което може да ви ползва.

Всеки един от вас трябва да има един вътрешен живот, потаен живот. Всичко не трябва да изнасяте отвън, защото онзи извор, който отдълбоко извира, ако се отвори и всички го виждат - той е плитък, той не е от дълбоките извори. Трябва да има в човека нещо дълбоко, потайно. И не искайте всичко да ви стане ясно. И това, което е ясно, това не е дълбока Истина и това, което знаете, то няма да ви ползва. Това, което не знаете, то ще ви ползва. Какво ще ви ползва, че сте били малко дете, че сте станали възрастен, че сте се оженили и имате четири-пет деца? Питам, на кой баща синовете са останали при него? И най-първо, всички имат една лъжлива идея. Тя седи в това - онзи, който е родил едно дете, казва: "Аз съм му баща." Това е първата лъжа. Той не е никакъв баща. Или тя казва: "Аз съм му майка." Никаква майка не е. Тогава как трябва да разбирате думите на Христа, Който казва: "Един е вашият Отец."? Някой казва: "Аз го обърнах към Бога." Друг казва: "Ако аз не бях, този човек не щеше да стане." Това е друга лъжа. Ти си само условие да го подтикнеш, ти не си му нито баща, нито майка. Ти си бил само условие, за да приеме той една Божествена идея. И бащата трябва да стане и да каже на сина си: "Синко, аз не съм ти баща. Аз те намерих. Ти си подхвърлено дете. Без да те искам, ти дойде. Майка ти искаше едно дете. Намерих едно подхвърлено дете." Ти ще кажеш сега, че баща ти те роди. След като умре баща ти, ти ще вдигнеш цяла врява за баща си, че умря. Ако баща ти умира и ти ще умреш, ти не си намерил пътя на Истината.

Ако онези, които проповядват Евангелието, умират, те не са онези, които могат да ви просветят. Само Онзи, Който не умира, само Той може да ви каже Истината.

Та казвам сега: Истината е в Бога, понеже Той е безсмъртен. Бог не е оставил Себе Си незнаен, Той се е изявил. От няколко хиляди години казват: "Дали Христос е изпратен от Бога или не?" Някои вярват, а други не вярват. Този въпрос е на опит, Христос

го е поставил на опит. Той казва: “Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя.” Това не е някаква философия.

“Ако словото Ми пребъдва във вас, и вие пребъдвате в Мене.” Какво разбирате под думите “Словото Ми пребъдва във вас” и какво подразбирате под думите “и вие ще пребъдвате в Христа”? Когато Словото пребъдва в тебе, тогава то ти казва: “Какво искаш да направя заради тебе?” А пък когато пребъдва Христос, ти ще кажеш: “Какво да направя за Тебе?” Като един слуга ще бъдеш готов, каквото ти се каже, да го изпълниш, без никаква философия. Ти казваш: “Аз искам да го разбера.” Няма какво да го разбираш. Онова дете, комуто дадат хляб, то няма какво да го разбира, а да го яде. Една минута се изисква, за да познае детето хляба. Майката казва: “Няма какво да се философства тук, вземи и го опитай.” Щом хлябът е сладък, детето го яде.

Сега в школата вие толкова години сте, опитайте яденето. Вие казвате: “Дали да го ядем или не? Дали му е времето или не му е времето и как трябва да го разбираме?” Нали изучавате френски език. Какво ще каже: “Мадам?” Имате “мад” и “Адам” - значи това, което е направило жената да ражда. Имате на български език думата “разбирам”. Какво значи “разбирам”? “Ра” значи изгряването на Слънцето, “збирам”, това е, което се събира. Значи, когато изгрява Слънцето, да възприемаш светлината и тази светлина да я събереш в себе си. А “рам” значи залязването на Слънцето. И като залезе Слънцето, да остане светлината вътре в тебе. Това е значението на думите “разбирам”. Или вземете думата “мадмоазел”. Какво значи тази дума? Или какво значи “госпожица” на български език?

Всяка една дума трябва да разбирате. “М” винаги показва слизане надолу, “м” е съгласна буква, която, дето и да се намери, по-

казва тя едно положение, че ти трябва да възприемеш. Думата "мисля", това е един начин на възприемане. После думата "милостив", това значи сърцето ви да е готово да възприема. Не само в български език, но и във всички европейски езици буквата "м" значи навсякъде възприемане, защото тази буква върви по един геометрически начин на възприемане. И нейното произношение показва същото.

Буквата "м" има пречупване. В буквата "м" се пречупват пластовете, а гдето се пречупват пластовете, там ще намерите вода. Ако няма тези пречупвания на пластовете, не могат да намерят вода. Ако пластовете се пречупват, тогава може да се намери вода.

Та казвам сега: ако във вашия живот пластовете не са пресечени чрез страдания, по никакъв начин животът не може да се прояви. На Земята без страдание живот не може да се прояви. Не само на Земята, но и между ангелите ще има страдание. Прочетете Сведенборг. Сведенборг, който е ходил на Небето, е казал, че и при най-възвишените ангели настава някой момент на една малка скръб - като залезе Слънцето и ще трае няколко деня, и след това пак ще се разведри. Знаете ли дълбоката причина на скръбта? Свързани са хората. Ангелите са на клонките, а човеците са в корените. И следователно страданията, лошите мисли на хората - тези сокове, които по някой път от корените отиват към клоните. И за това Христос казва: "За едно обръщане на един човек към Бога горе става голяма радост и за едно падане на един човек горе настава голяма скръб."

Вие имате едно схващане за живота, че всички искате да избегнете страданията. Съгласен съм с вас. Има известни излишни страдания. Но има известни излишни страдания, които са една необходимост, и ако вие не ги имате, никакво знание не може да придобиете. Една радост и едно страдание, това са две състояния, които са необходими, за да се прояви някой лъч във вас. Това

съществува и в изучаването на метеорологията. Едно страдание, една скръб и една радост са необходими, за да се образува дъжд в пространството. Непременно трябва да има едно студено и едно топло течение. Ако едно топло течение не придаде студеното, дъждът не може да се образува. След като е духало студеното течение няколко часа, и дойде топлото, то се образува дъжд.

Когато Провидението иска да ви даде голямо благо, то ви праща предварителни страдания. Дъждът е благото, което Провидението ще ви даде - страданието. И след това ще дойде радостта. Всякога, когато ще ви дойде голямо нещастие, голяма скръб, то това голямо изпитание ще се предшества от голяма радост. Затова всякога наблюдавайте: дойде ли ви голяма радост, то непременно ще ви дойде голяма скръб. Наблюдавайте. Ако ви дойде голяма скръб, то след нея непременно трябва да очаквате, че ще дойде голямо Божие благословение.

Ако имате голяма радост, ще знаете или че ще се разболеете, или крава ще изгубите или вол, или дете ще умре, или с баща ви ще се случи нещо и прочее. Ако тези неща вие ги знаехте, сега щяхте да имате разумно отношение към живота.

Например някой човек е закъсал и казва: "Свършено е вече." А пък той няма какво да се страхува. Вие не разбирате Божиите пътища. Ако сте осиромашели откъм богатство, ти печелиш нещо. Има една сиромашия, която трябва да се избягва, има една сиромашия, която не е от Бога.

Но сега да се повърнем към въпроса. Християнството или новото учение е учение да се разбират Божиите пътища. Това разбиране е да влезеш в положението на всеки човек. Всяко едно същество иска да живее добре. Това трябва да го разбереш. Ти можеш да имаш желанието да живееш добре. Тогава дружи само с Невидимия свят и мисли за всички същества, които живеят добре. Ти не си единственият, който искаш да живееш добър живот.

Има хиляди и милиони същества, които живеят по-добре от вас. Дружи с тях, за да може Божието благословение да мине чрез тях и да дойде до тебе.

Четете някой път в Библията за апостол Павел, за Адама, Исаия, Христа. Щом помислите за тях, като четете това, вашият живот се свързва с тях и благословението на апостол Павел и всички други вие възприемате, понеже те са проводници на Божията Любов и мир навлиза в душата ви, и онова, което нас ни смущава, то си отива. Ако вземете една златна монета и я турите близо до очите си, вие нищо няма да виждате. Всеки един предмет трябва да го държите далеч от вас. Всички тези хора в света, които сега живеят, са само условие за развитието на целокупния живот. Никой човек не трябва да го държите много близко до себе си. И всички страдания произтичат от това. Една майка, ако държи детето си много близко, тя ще страда. И детето не може да осиява тогава. Майката, като държи детето си много близо до себе си, тя ще го осакати. И тази голяма Любов, която искате, тя осакатява хората. Ако голямата Любов можеше да спаси хората, то Бог би ви я дал. Защо не я дава? Защото ще се осакатите. Ако на едно дете дадат каквото иска, то и на другото дете не дадете това, което то иска, то първото дете ще се погуби. Ако всичко правите по неговата воля и ще му се напакости.

Вие се радвайте, че нещата не стават както вие искате, по вашата воля. Ти се молиш и не стават работите, както се молиш, а по друг начин стават. Някой казва: "Аз вчера се помолих за дъжд и дъжд дойде." И друг казва: "Аз вчера се помолих за дъжд и дъжд дойде." Гледам - трийсет-петдесет души са се молили за дъжд и дъждът дошъл, и всеки мисли, че за неговата молитва е дошъл дъждът и всички са доволни. Всички тези четирийсет души са един човек и всички са станали като едно условие да дойде дъждът, но никой няма право да мисли, че той е главният фактор. Това е твое

побуждение, да се молиш. То иде от съвсем друг източник. Ако на един човек конят тегли каруцата и той казва: "Аз тегля каруцата." Но той сам не се е впрегнал в каруцата. Този кошум, той носи кошут.* Друг го е турил, турено му е отгоре да го впрегнат и да го кара. И вие по някой път мислите, че има нещо, което ви заставя да мислите. Благодарете, че има някой да ви заставя. Ако стоите все в един обор и не теглите каруцата, какво щяхте да добиете?

Има един разказ. Две български моми, едната от високо аристократическо произхождение, а другата - от по-ниско произхождение, втората ходила боса, та се окаляла, като минала реката, а пък другата - нея я било страх да не се оцапа и не минала реката. Коя е по-умна, която минала през реката или която не е минала през реката? Коя е по-умна, тази, която ще си измие краката в реката или която ще каже на майка си: "Дай ми легена да си измия краката." Онази дъщеря, която сама ще си измие краката, е за предпочитане от оная, на която майка ѝ ѝ мие краката. Онези майки, които оставят дъщерите си да си мият краката, са по-умни.

Като един възпитателен метод Бог оставил хората да грешат, за да могат сами да се измият после. Грешенето е един външен процес. Ти си оцапал краката и после ти отиваш при Господа и Той ще ти каже: "Влез в реката и си измий краката." Помислил си нещо лошо - можеш веднага да изчистиш своята мисъл. Всеки може да изчисти своята мисъл. Турете си в душата следното правило - да постъпвате така, както Господ постъпва. Или си турете в ума така: "Ако Христос беше на моето място, как щеше да постъпи Той?"

Вие казвате сега за някого: "Той е от нашите. А пък онзи не е от нашите." Но коя е мярката? Христовата мярка е тази: "Всеки, който изпълнява волята на Отца Ми, той Ми е брат, баща, май-

---

* Бит небит носи.
кошум *(диал.)* - ремък за впрягане
кошут *(обл.)* - вид жилава трева

ка, той Ми е всичко. А пък всеки, който не изпълнява волята на Бога, нищо не ми е той.” В тази мярка е изпълнението на Волята на Бога. Всеки, който изпълнява Волята Божия - тях като писани яйца трябва да ги държиш в ума си и не трябва да ги буташ. А пък този, който не изпълнява Волята Божия, той никакъв не ти е.

Казано е: “Любете враговете си.” Този закон спада към друга категория. Врагът трябва да го любиш. Трябва да воюваш с врага. Ще воюваш с него и трябва да го победиш. И не само че този разбойник ще го хванеш за врата и ще го държиш хубаво, и ще го питаш: “Колко пари ти трябват? Две хиляди лева? И още веднъж, като дойдеш вкъщи, ти ще ме питаш ли или произволно ще вземеш? Ако произволно вземеш, няма да те пусна. Но ти ще ме питаш.” Това значи да обичаш врага си. А не да го разбереш така. В дадения случай, да любиш врага си, то значи да го учиш. Любовта не е една наука за забави. Любовта е една наука за младите. Тя е наука за влюбване, но разумно ще любиш. Ти, като любиш в света, ще внесеш един нов порядък на нещата. Това влюбване значи следното - ще внесеш хляб, вода, знание. И всякъде, където ти чрез своето влюбване не внесеш това, тогава ти вървиш по обратния път. Какво значи да обичаш врага си? Трябва да го победиш. И като го победиш, няма да го убиеш, но ще му кажеш: “Трябва да знаеш, че аз не съм от слабите. Аз не съм баба. И да знаеш, че аз не съм завеян. Аз зная повече, не само това.” Като дойде той и като го срещнеш и погледнеш, онзи да падне на земята. Някой казва: “Аз като духна, той ще падне.” Но я направи това. Това е човешката мисъл.

Вас ви е страх и се молите на Бога да не дойдат разбойници и ви оберат. Да концентрирате вашата мисъл, пратете противоположни движения. Сегашните физици правят такива опити. В голям съд тургат злато и пускат силен електрически ток. Вода има там вътре. Апашът, като дойде, казва: “Има келепир тука.” Той

барне и изведнъж мине токът в ръката му и той падне, парите не може да вземе. Да можеш да пуснеш такъв силен ток, че не само един полк, но и двайсет полка ако дойдат, ще паднат.

Ние очакваме някой път ангелите да дойдат от Небето. Ангелите идват при изключителни условия. Но в дадения случай чрез тебе Бог може да изпрати такава силна вълна, която да ти помогне в дадения случай. Аз да ви покажа силата на хората, аз съм я виждал. Това беше в турско време. Един турчин хванал един българин и искал да го заколи. Една мома дошла и като погледнала турчина, тя казала една дума на турчина и турчинът казал: "За тебе ще го направя." И развързал той бащата и го пуснал. Где седи силата? Дъщерята отива с вяра. Бащата е без вяра, той уповава на себе си.

В дадения случай и вие не разчитайте на себе си. С това разчитане на себе си вие ще си докарате големи нещастия. Трябва да имаш едно малко постижение, едно малко знание. Това знание само в някой случай може да ти помогне, а в някой случай ни най-малко не може да ти помогне.

Всеки един човек в света си има един музикален тон. За да възпиташ човека, ти трябва да намериш основния тон на неговия живот и да започнеш да произнасяш неговия тон. Като дойде този човек, ти трябва да го изследваш, трябва да изучаваш езика му и да му говориш. Ако не му говориш на неговия тон, не можеш да му повлияеш. И силата на влиянието зависи от основния тон, който можеш да вземеш, на неговото естество. Индусите, които са изучавали тези закони, те като вземат основния тон на змиите - и змията играе. И ти можеш да свириш на змията, но змията не играе. Тези индуси имат свои свирки и отиват при морето. Те са изучавали основните тонове на акулите. Те свирят и акулите не ядат тези хора, които търсят бисерите в морското дъно. Но като престане индусинът да свири, акулите нападат хората. То е цяла наука.

Вие имате едно дете, не сте взели вашата свирка да му свирите. Майката свири по един начин и детето казва: “Не.” Веднъж аз бях в един дом. Заинати се детето на майка си и майката казва: “От това дете ми побеля главата. Упорито е.” Аз казах: “Оставете го малко.” Виждам аз от кого се интересува. Аз нося една хубава ябълка в джоба си. Изваждам малко от джоба си ябълката и от джоба си му показвам ябълката и пак я туря в джоба си. После пак му я показвам и тъй нататък. И детето почва да се интересува. Казах му: “Тези ябълки само послушните деца могат да ги ядат.” То каза: “Тогава и аз мога да я изям.” Казах му: “Хубаво.” Дадох му ябълката и то я изяде и този целия ден то слушаше майка си. Казах на майката: “Това правило е за днешния ден, утре - друго правило.”

Този човек, който се инати, липсва му нещо. Дайте му това, което му липсва или най-малкото - предизвикай у него от чисто научно гледище един нов интерес. Ти можеш да предизвикаш такъв нов интерес. Човек, за да възпитава хората, трябва да бъде градинар - трябва да знаеш как да отбиеш теченията на човешката кръв и да поливаш човешкия мозък. Ти можеш да пуснеш кръв в центъра на човешкото тщеславие и да дойдат съвсем нежелателни явления. Ти не можеш да възпиташ един човек в това, което няма в тебе. Ти не можеш да накараш един човек да вярва, ако ти не вярваш. Само това, което е в тебе, само това можеш да предадеш. Само един човек, който разбира музиката, който знае повече музика, само той може да научи другите на музика. Да дойде един човек, който не знае музика и да ме научи на музика, това е невъзможно.

Сега вярата в какво седи? Да вярвам, че всичко онова, което става в света, става по волята Божия. Вярвате ли в това? Вие вярвате дотолкова, доколкото светът върви в съгласие с вашето разбиране. Щом стане нещо, което не е в съгласие с вашето разбиране и

с желанията ви, вие казвате: "Това не е право." Това, което направи вашата загуба, някой път е печалба за други.

Та верующият не е в пасивно състояние. Той трябва да вярва, че всичко онова, което става, е за негово добро. Това е една философия, в която няма изключение. Важното е, докато се научим, че всичко става за добро. И Писанието казва: "Всичко, което се случва на онези, които обичат Бога, всичко се превръща в добро." Апостол Павел казва така и Христос казва така. Казва Му апостол Петър: "Да бягаме, да не стане това." Христос му казва: "Чашата, която Отец Ми даде, да не я ли пия?" Христос му каза още: "Не мислиш ти - онова, което Бог иска да Ми даде, то може да е страдание, но е за добро." Смирение ще имаш. Бог може да те лиши от богатство и прочее. Любовта има много образи. Вие не трябва да учите само тази Любов, която дава.

Вие седите сега и мислите, че сте нещастни, че другите хора са по-добри от вас. Ако някой човек се е качил горе на планината, по-високо ли седи от мен? Това е физическото. Или ако някой човек е слезнал в долината, по-ниско ли седи от мен? Това е физическото. Ако един човек е станал пръв министър на България, по-високо ли седи от тебе? Ти можеш да кажеш така: "Защо да не съм аз?" Не е въпрос дали ти ще бъдеш министър или друг, но който и да е министър обаче, работите да вървят добре. Въпросът не е нашето лично нещастие в света, то е второстепенен въпрос. Христос казва: "Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, търсете интересите на Царството Божие, а пък другите неща за личния живот после ще дойдат." Значи Христос казва: "Ако търсите вашата воля, вашето благо - нищо няма да получите."

Вие имате една слабост, от която трябва да се пазите. Вие искате да имате плодородие, без да сте сяли. Ти искаш да забогатееш. Ти никога не можеш да забогатееш, ако не даваш. Ти никога не можеш да получиш от другите, ако не им правиш услуги. Ако на

десет-двайсет души направиш услуги, те ще ти услужат. Ти искаш да бъдеш богат. Като изпълняваш Волята Божия, тогава, като се молиш на Бога, Бог ще те послуша. Ти не си изпълнил Волята Божия и като дойдеш после в трудно положение, ще се молиш, но Бог не те слуша. Как ще те слуша Бог? Бог слуша тези, които Го слушат. Бог не слуша тези, които не Го слушат. Ти казваш: "Да разбера какво Бог иска от мене."

Сега искам една песен да ми изпеете. Да ми изпеете добре песента. *(Учителят изпя думата "добро" отначало с тънък глас, после с дебел и груб.)* Като кажеш думата "мадам" с дебел глас, ти осакатяваш тази дума. Значи ти само на лоша мадам може да изпееш така грубо "мадам". А като произнесеш с тънък глас "мадам", значи добра, красива мадама. Когато поздравиш един човек, трябва да трепери нещо в тебе, а не само да го залъгваш. Да оставиш Бог да се прояви чрез тебе. Този човек да види Бога в него, да се прояви Бог чрез тебе, в това е силата сега. Това е новото разбиране.

Сега в окултната наука има много методи. Аз ги наричам солфежиране. Да ви кажа един такъв солфеж. Например думата "зекеби - сенеби", как ще го солфежирате? Как ще изпеете тези две думи? В мисълта на човека има едни музикални тонове, в сърцето му има други музикални тонове, и във волята му - други. Трябва да изучавате тоновете му. Трябва да знаете каква е музикалността на сърцето, трябва да знаете и в какво седи един мислов тон. Например искате да вземете основния тон "до", но се страхуваш. Страхът е едно чувство. Ти не трябва да се страхуваш, като пееш. Ти, както и да вземеш "до", "до" е верен в дадения случай - и ниско, и високо да го вземеш, все е "до". Казват сега, че "до" имало трийсет и две трептения - в най-ниския тон има трийсет и две трептения. Хубаво, в сегашното пиано има четири октави на баса, четири октави на сопрано, две на алта и две на тенора. Четирите

октави влизат в областта на сопраното. Висшите тонове, сопраното, се отнасят до човешката мисъл. Басът - това е сърцето, у него вибрациите са по-ниски. А пък сопраното, това е човешката мисъл, която вибрира. Някой път сопраното може без бас. В някои отношения и бас може без сопрано. Но когато сопраното се основава на нещо, тогава бас вече се проявява.

Сега в какво седи различието? Вземете басово "до" и сопраново "до". В какво седи различието между тях? *(Учителят пее думата "мадам" изведнъж много ниско и изведнъж много високо.)* В какво седи различието? *(Учителят изпя тона "до" високо и ниско.)* Не само да се вземе един тон, но важно е каква идея се влага в него.

Във всеки тон се проектира известно чувство. Дали можем да го предадем, когато вземем тона, то е друг въпрос. Но да предадем това чувство в тона, това е важното. И ако сме могли да го предадем, тогава тонът е верен. Ако не сме могли да предадем чувството чрез тона, тогаз тонът не е прав. Защото важността на музиката е в следното. Ти, като пееш, ще гледаш следното - пей, догдето Божественото мине през тебе и да смени състоянието ти. В това отношение всички трябва да пеете, за да се сменят състоянията ви. Имаш едно състояние. Пей, по какъвто и да е начин, но пей.

При сегашните условия има много въведени неща, неестествени неща, от които трябва да се освободите. Например ние седим и казваме: "Аз като стана по-възрастен, тогава." Това е крива мисъл. Думите "по-възрастен" показват крива мисъл. Или казваш: "Аз като ида в другия свят - тогава." Това е другото заблуждение. В дадения случай важното е следното - да разбираш каква е волята Божия. Ти и тук можеш да я разбереш, и в другия свят можеш да я разбереш. В разбиранията на Волята Божия не се изискват големи усилия. И ако разбираш Волята Божия, всичко можеш да пееш - и на бас може да пееш, и на сопран може да пееш, както ни-

кога. А пък ако не разбираш волята Божия, нито бас, нито сопран може да пееш. Англичаните казват така: "Няма полза." Всякога, когато изпълнява Волята Божия, имаме предвид подобрението на характера на лошите състояния на тялото. Волята Божия подразбира подобрението на целия наш живот. Той не е нещо отвлечено. Изпълнението волята Божия значи още и подобрение на цялото общество. Всичко това зависи от изпълнението на волята Божия в дадения случай.

Вие сега ще се спрете върху един малък опит. Най-първо ще отделиш от себе си всички онези горчиви мисли. Да кажем, че имаш един човек, когото искаш да привлечеш. Ти не го обичаш, да допуснем, но искаш да го отделиш от себе си. Ти ще постъпиш така. Това, което не обичаш в него, това ще му туриш като една външна обвивка и ще кажеш: "Щом този човек живее, значи Бог го обича. Ако Бог не го обича, той не би живял." Аз съм правил много опити с мухи, с мравки, добри хора и прочие. Щом дойда и си концентрирам мисълта, че в тези мравка има Божествено, веднага мравката ще се спре и ще възприеме нещо. А щом кажем, че нищо не струва мравката, тогава тя ще си отиде. А щом кажа, че в тази мравя има нещо Божествено, тя ще се спре. Когато аз мисля за мухите, те много ме безпокоят - привличат се. Аз зная езика на мухите. Тя ще кацне и ще каже: "Много ти благодаря, че има едно същество, което мисли за мене така." Тя ще ти бутне тук, ще ти бутне там. Тази муха те целува. Целува те тук-там. Всички тези мухи те безпокоят.

Вместо да привлечеш мухите да те обичат, по-добре е да употребиш своята мисъл за подобрението на хората. Ти имаш един човек, когото не обичаш. Ще кажеш: "Кое е онова, което прави, щото Бог да го държи на Земята?" Значи има нещо, което Бог обича в него. И в този човек Бог ще се прояви и ще ти покаже Бог, че този човек, който за тебе е лош, за другите хора е добър. Ще ви

приведа онзи пример на онзи грък, който върши някои работи по атавизъм. Той е живеел в Бургас и е бил богат търговец. Ще отиде някой просяк при него и търговецът ще му каже: "Какво искаш, керата*!" И ще го изпъди. И като излезе онзи вън, търговецът ще вземе десет-двайсет лева, ще ги тури в джоба си, ще застигне просяка и ще му каже: "Вземи бе, керата!" И ще ги тури в джоба. Направил е една погрешка и отива да си поправи погрешката. И той си казва: "Трябва да ви дам и ако не ти дам, аз съвсем ще загазя."

Аз гледам, вие имате една физиономия на нещастник. Седите и си тургате една физиономия на вечен нещастник и играете тази роля. Когато ангелите се радват, когато всички добри хора се радват, благодари на Бога, че са дошли страданията и кажи: "Благодаря Ти, Господи, за всичко това, което ми даде. Благодаря Ти, че ми са скъсани галошите. Благодаря за всичко това, което ми се случи сега." Защото лошото, което ти се случи, не е толкова лошо колкото си мислите. Във всички тези работи Господ събира материал, за да направи грънци за бъдещето ви. Сега ще се убедите в тази философия. Не само да се убедите сега, колко ще платите?

Вие слушате. Сега ще накарам тази лекция да я платите. Един купон ще платите за лекцията. От вас ще дадете една подписка, кой колкото обича. Една подписка за всички. Да видим кой колко ще запише за лекцията - единствената лекция, която ще бъде с пари. И после, ще гласуваме за какво да употребим тези пари. Можем да направим един банкет или за нази си да ги употребиме или за каквото решим. И най-после, да видим колко пари ще съберем от тази лекция и от нея ще ви кажа как ще ви вървят работите. Който даде, е разбрал лекцията, а пък който не даде, не е разбрал. Сега си определете една комисия за тази лекция, за да се види кой колко ще даде. Но не да искате да се покажете. Ще се вглъбите в себе си и колкото ви се каже отвътре, колкото може да дадете,

* керата *(гр.)* - негодник, проклетник, недодялан, недорасъл

толкоз дайте. Някой ще каже два лева, три лева, пет лева, двайсет лева, четирийсет лева, петдесет лева - колкото желаете. На това вътрешно чувство ще се подчините. Туй чувство ви казва колко може да дадете.

Сега искам да ви кажа колко пари ще се съберат от тази лекция. Колко предполагате, че може да се съберат? *(“Хиляда лева.”)* Предполагам, че хиляда лева могат да се съберат. Но ако са сто и петдесет души тук, по десет лева, колко правят? По пет лева? Ако дадат всичките сто и петдесет или двеста души по пет лева, колко ще се съберат? Писанието казва: “Законът е - давайте и ще ви се даде.” Човек в сърцето си всеки път трябва да е отворен. Сърцето му да дава. Никога не го стягайте. Свободен трябва да бъде човек в желанията си, за да изпълни волята Божия. И той трябва да дава. И като нямаш пари, давай, и като имаш, давай. И като нямаш, давай - нямането не те спъва. Ти тури в ума си да дадеш толкова и толкова. Ти, като изпращаш онзи, който идва при тебе, кажи му: “Сега не мога да ти дам.” Но тук - една сума, която ще му дадеш, е да му пожелаеш доброто. И тогава това добро ще се реализира. Даването не е само до материалната страна. Писанието казва: “Давай и ще ти се даде.”

Ние сега искаме да дадем от изобилието. А пък аз ви казвам моралния закон - сега трябва да дадеш. Ако човек не възприеме неща умни и ако възприема и възприема, и ги държи в себе си, пак ще има. Ние имаме в дишането онзи хармоничен закон на даването и вземането и колкото вземеш отвън, толкова и даваш пак навън. Това е по отношение да изпълним Волята Божия. И всякога човек не трябва да има предвид хората, но това, което направи човек външно, да го направи като едно деяние, което е благоугодно на Бога. Някой път майката ще даде на детето си една ябълка и после ще му каже: “Дай ми я сега.” И майката иска да го опита разбира ли я. Любовта изисква изпълнението Волята Божия. Бо-

жията Мъдрост изисква придобиване на знанието и прилагането в живота. Божият Дух изисква Истината, която е в нас, да се изрази в свободата, която имаме, че да бъдем всички свободни и да се радваме на свободата на другите.

Ти казваш: "Разбирам." Ти ако под думата "разбирам" разбираш изгрева на Слънцето и залязването на Слънцето и след залязването му ти запазваш това, което си придобил, тогава ти си разбрал. Или казваш: "Да се весели и да се радва." Трябва да разбираш смисъла на думата "веселие". При веселието всякога трябва да разбираш онова, което ти направиш - за него можеш да се веселиш. А пък под думите "да се радваш" трябва да се разбира следното - да се радваш само на това, което ти се дава. Радостта произтича, а веселието зависи от това, което направиш. Например нарисуваш една картина и ти се веселиш. А като ти дадат нещо, ти се радваш. На децата като се даде нещо, те се радват. Защо? За онова, което Бог ти дава, ще се радваш, а за онова, което направиш, ще се веселиш. Сега ще се веселите и ще се радвате, и ще ви се дава. Като ти се даде нещо, тогава радостта е един процес, който ще дойде от благата, които Бог дава. А пък веселието е от онова, което ние сме направили. Ние ще се радваме от добрия живот, който ние предлагаме като една жертва, да изпълним Волята Божия. И плодът, който даваме, ще се върне на нас и ние ще се радваме. Това ще бъде радостта.

Сега определете си колко души да съберат подписката. Не можем да се освободим от това. Всичко се забравя, но това не се забравя. Аз вярвам - най-малко двеста лева ще се съберат, най-малко двеста лева ще има. Аз поставям най-малко двеста лева.

Сега слушайте. Следующия път като дойдете, тук ще има една кошничка и всеки ще си донесе и вложи в кошничката сумата, която е определил. За следующата сряда да си донесете пликче и ще си вложите сумата, като запишете и името. Пишете: 2 лева, 3 лева,

5 лева и турете името си. Тук не е въпрос за количеството, а това, което дадете, да бъде от сърце. Искам да направите една жертва, която да е съгласна с вашата мисъл, която да е съгласна с вашето сърце и с вашата воля. Един опит ще бъде това. Малките неща са по някой път велики работи. Като съберем парите, не мислете, че много пари можем да съберем, но тези пари да са благословени и всеки да остави една добра мисъл при влагането. Колкото вложите, да вложите най-хубавата мисъл с парите. Ще направим нещо с тях. Някой ще се оплаче, че няма пари, ще му създадем работа да извади пари. Онези от вас, които нямат пари, нека да ваксат едни обуща или да донесат едно буре с вода, или да отиде в града да направи нещо и така да си изкара пари. На заем няма да се взема за тази цел, не да каже: "Я ми дай пет лева."

Запейте сега "Махар Бену Аба".

Законът за растежа на растенията е - ако няма почва една семка, не може да израсне. Ще турим малко пръст отгоре. И после за растежа са необходими светлина и топлина. Също така една човешка мисъл, едно човешко желание и една човешка постъпка, ако нямат почва, ако нямат влага и нямат светлина и топлина, не могат да се реализират. Законът е все същият, само методите се различават.

Та казвам, ако ти си един човек, който се съмняваш, твоята почва е суха и нищо няма да израсне на нея. Семката ще си остане там, без да поникне. Трябва да махнеш сухотата. Значи това колебание, съмнение трябва да ги премахнеш. Щом премахнеш това колебание, ще дойде влагата. Съмнението е суха почва, колебанието е суха почва.

Казвам сега, най-първото нещо е - трябва да дойде вярата във вас. Тя да се установи. Съмнението е противоположно на вярата, то е отрицателната страна. Съмнението е сянка на вярата. Ти се съмняваш. Съмнението произтича от човешкия живот. В един беден човек ти можеш да имаш съмнение, но в другия, който е

богат, няма съмнение. От Божествено гледище в силния човек ти не можеш да се съмняваш, а пък в слабия човек ще се съмняваш. Следователно съмнението произтича от човешкия свят, а пък вярата произхожда от Божествения свят. Значи дръжте се за вярата, за Божествения свят, защото, като се държите за човешкия свят, ще се разколебаете.

Казвате: "Това не мога да го направя." Това е по човешки. Или казваш: "Мога да го направя." Това е по Бога. Казваш: "Не мога да обичам." Това е човешкото. Или казваш: "Мога да го обичам." Това е по Бога. Казваш: "Онзи заслужава." Нима когато Бог изпраща влагата и светлината, нима всички заслужават? Но на всички Бог изпраща влага и светлина и прочее - и на добрите, и на злите. Та съмнението произтича от човешкия свят, а вярата произтича от Божествения свят. Любовта произтича от Божествения свят, а пък безлюбието - от човешкия свят. Любовта е нещо Божествено. В човешкия свят всеки мисли само за себе си. Вие някой път попаднете в човешкия свят и искате условията и влагата на Божествения свят. Ще се съедините с Божествения свят. Любовта е неизменна в света.

Толкова години аз съм правил опити и виждам как хората сами си напакостяват. По някой път в тебе има желание да не забравиш обидите. Двайсет години ти съдиш за една обида и не може да я забравиш, и не можеш да се прегънеш и да премахнеш това, и все казваш: "Той ме обиди." Някой път на някой човек ти си му счупил чашата и си му купил десет-двайсет пъти по-хубава чаша, но той помни и казва: "Той ми счупи чашата." Но забравя да каже, че си му купил по-хубава. Не споменавай погрешките на хората, които са направили, а кажи: "Той ми остави една по-хубава чаша." И вие някой път, след като са ви дали по-хубава чаша, казвате: "Той ми счупи чашата." Тази философия е човешка. Трябва да забравим миналото. Бог казва: "Ще забравя погрешката ви и ще

я хвърля зад гърба Си.” Кога? Когато изпълним Волята Божия и Той ще изхвърли погрешките ни. Той не иска да знае погрешките ни, но понеже ние [не] искаме да изпълним волята Божия, затова страдаме. Аз бих желал всички вие да бъдете светии. Знаете ли какви са били светиите? Карат го на мъчение и той го счита това за голяма привилегия.

Сега от какво имате да се страхувате? От дявола защо да се страхувате? Че имал рога ли? Че какво от това? Коя крава няма рога? Че има копита ли? Кой вол няма копита?

Идеята е - ние живеем и се движим в Бога. Как вярвате вие в това? Минаваме с един брат, вървим. Той беше човек много смел, но имаше една слабост - страх го беше от кучетата. Две големи кучета бяха легнали на пътя и той каза: “Оттук не минавай. Не минавам.” Аз казах: “Ще минем наблизо.” Той ми казва: “Какво казваш? Ще ми създадеш беля, ще ми съдерат гащите!” Аз му казах: “Ще минем. Ако се съдерат моите гащи, и твоите ще се съдерат. Ако моите не се съдерат, и твоите няма да се съдерат.” Той се държи за ръката ми и ние минаваме, и кучетата ни погледнаха. Аз казах: “Няма да ги дразним, няма да подигнеш бастуна си. Щом го подигнеш, те съвсем криво ще разберат това.” Ние минаваме и казвам: “Защо ще развалим на онези животни спокойствието? Те имат едно удоволствие, ти ще ги дигнеш от пътя и те ще почнат да лаят отподире ти.” Ние минаваме и те си лежаха и ни гледаха. Онзи казва: “Как стана тази работа?” “Както виждаш, аз зная естеството на кучетата. Мини спокойно и не ги засягай. Турни една мисъл, че някой хубаво си е легнал. На два-три метра мини от него и му кажи: “Никак няма да те бутна.” Но щом усети кучето, че искаш да нарушиш неговото спокойствие, то ще те нападне.”

Сега законът е - у вас има едно естество, което не го събуждайте, защото, когато го събудите, другото естество, лошо става. А това не е необходимо. Има нещо в човека, което е злокобно и ко-

гато се събуди, то е ужасно. Най-лошите змии, зверове не са нищо в сравнение с това. Това е по-страшно от кобрата, от тигъра, от крокодила. А като спи, няма нищо. Българите казват: "Да спи зло под камък." И когато ти си вършиш работата, да спи дяволът. Като се събуди, той ще се [пръсне] да ти направи нещо. Аз не искам да обяснявам, защото, ако речем да обясняваме нещата, ние ще привлечем злото при себе си. Ти можеш да минеш покрай кучетата, не тропай. Може да минеш тихо и кучетата нищо няма да ти направят. Но при най-малкото тропане те веднага ще залаят. Ако ти вървиш мирно, музикално, кучетата нищо няма да ти направят, но измениш ли тона - тогава друго.

Когато дойдат големите противоречия в живота, то вървете мирно, да не се страхувате от нищо, равномерно ходете. Ще дойде един страх. Христос казва: "Повярвайте и като повярвате, всичко ще ви бъде." Ако имате вяра колкото синапово зърно, ако имате вяра - онази истинската вяра и органическата вяра, каквото попросите и ще ви бъде. Вярата ви трябва да бъде образ, органическа вяра. И тази органическа вяра всякога можеш да я опиташ. Тези неща ще ги изучавате на опит, ще ги намерите в опитността на хората, които са описани в Библията, във всички свещени книги. На тях ще базирате вашата вяра, на съвършените същества, които са минали по този път. Ще вярваш в това, което е невъзможно.

Ти гледаш един човек. Разправяше ми една сестра учителка: "Намерих се в чудо. В училището децата бяха нервни. Някой път казвах: "Господи, нищо не мога да направя, помогни ми!" И като казах така, този ден децата бяха мирни. А пък някой път постъпя другояче, и целия ден имам разправии с децата." На децата трябва да се даде нещо. Човек, който е богат, той е като извор. При извора всякога има трева, защото дава изворът нещо, а пък там, дето няма извор, трева не расте и всичко наоколо е сухо.

Та първото нещо е - всички се стремете да не задържате неща-

та. Да дадете и като давате, да почувствате в себе си една вътрешна радост. Аз съм слушал някои да казват: "Не си струва човек да дава." Давай навреме и вземай навреме. Не давай не навреме и не вземай не навреме. Нищо не давай не навреме. В даването си има закони. Всяка една мисъл си има своето определено време, когато тя трябва да излезне из твоя ум. Всяко едно твое желание си има своето време, когато трябва да излезе от твоето сърце. Тази мисъл и това желание не ги пращай да излязат преждевременно. Това са правилата, които трябва да ги знаете. Иначе се заражда едно чувство на недоволство. Ти казваш: "Ние не живеем както трябва." Ние не живеем, но ние не сме се научили да изпълняваме волята Божия. Защо хората боледуват? Въздух има достатъчно, но не знаят как да дишат. Витоша е близо, но много хора боледуват от нямане на въздух. Храна има преизобилно, но хората не знаят как да вземат храната навреме. Вие живеете в Божията Любов и страдате, не знаете как да възприемете Божията мисъл. Всичката погрешка е там. Възприемате Божията мисъл и няма да мислите за себе си. Казваш: "Колко съм пострадал." Ще кажеш: "Досега още не съм пострадал. Не съм бил в лагера на римските войници, на шест хиляди римски войници, през цялата нощ. Още кръст не сме носили, още не сме били на Голгота и гвоздеи още нямах на ръцете и на краката си." Но това са страдания, това са най-големите страдания.

И когато човек мине през най-големите страдания, той ще възкръсне. Христос мина през най-големите страдания и възкръсна. И кръв излизаше от кожата Му - така беше голямо напрежението вътре, да устои, каквото и да стане.

Та сега не преувеличавайте вашето страдание. Мнозина мислят, че много са страдали. Страдали сте, но в сравнение - това е едно на хиляда. Има 999 части, които не са дошли до вас. Един ден ще дойдат. Един ден, като ви турят в гроба, там ще ви търсят

и ще намерят само вашата гола глава. И къде са отишли вашите светли очи, червените страни и прочее? Всичко това ще се изгуби. Това нищо не значи. Това ще изгубиш, за да дойде нещо по-хубаво. Всичко това ще се смъкне, за да дойде нещо по-хубаво. От това ти не трябва да се плашиш. Една къща на земята може да се развали. Апостол Павел казва: "Ако нашето земно жилище се развали, имаме дом неръкотворен." Само да сте готови да влезете в новото тяло, което ще ви се даде. Ако вашата душа може да влезе в новото ви тяло, ще влезете в новия живот, но ако не можете да влезнете в новото тяло, тогава ще бъдете кираджии. Ще търсите стопанин и тогава Господ ще ви е на помощ.

Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, търсете Царството Божие и Неговата Любов и всичко друго ще ви се даде. Търсете Царството Божие и Неговата Истина. Това е то, с което трябва да се подвизавате. А пък обикновения живот, който сега имате - да ви е приятно, че Господ ви е изпратил тук на Изгрева и да благодарите на Бога, че не сте пръв министър на България.

7.10 часа

"Отче наш"

Сега да поседим още малко - ще попеем, догдето се съмне и после ще направим упражненията. Изпейте песента "А бре, синко".

"Фир фюр фен"

Небето - облачно. Времето - тихо и меко.

Единадесета лекция на Общия окултен клас
5 декември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

НАЙ-СЪВЪРШЕНИЯТ ИДЕАЛ
Песента на малката тревица

На катедрата пред Учителя има кошничка с пликчета - суми.

“Добрата молитва”

“Бог е Любов”

Ще ви прочета първите пет стиха от десета глава на Евангелието на Йоана.

В какво седи разликата между един обикновен човек и един поет? Има голямо различие в начина, по който те схващат живота. Поетът схваща това, което обикновеният човек не е сънувал. Когато говори, обикновеният човек ще говори върху неща, които не са съдържателни, нямат смисъл. Той е практичен. А пък поетът ще избере най-хубавите и най-поетичните думи и ще ги нареди, и има смисъл в това, което е написал.

Тогава ще извадите следующия закон. Вие сте на Земята, нали. Всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство - нещо написано е и то ще се представи в един свят. Това, което мислите, това, което е невидимо за вас тук - има и нещо написано. Няма скрито-покрито. И вие може да мислите, че сте много учени, много справедлив, светия, но вашата мисъл е определена. Мисълта е, която определя човека. Чувството е външната страна на човека. Неговата постъпка е външната форма, по която може да се познае човекът. И животът ви на Земята зависи от всяка една ваша мисъл, която е изпратена на Небето. Това е вашето богатство. Каквото и да говорят философите, че човек трябва да мисли добре и прочее, мен не ме интересува, че мисли човек добре. Всяка една мисъл, която излиза от човека, трябва да отиде някъде и да свърши работа. И ако свърши работа, тази мисъл е полезна, а ако не свърши, няма никакво значение. И всяко едно чувство, което

излиза от човека и свършва работа, е полезно.

Животът не е нещо, което ние можем да го създадем. Добрата мисъл не я създаваме ние. Мисълта трябва да отиде в един свят, дето ще се оплодотвори и ще се върне назад. Всяка една мисъл, която излиза от тебе, ще отиде при Бога и ще се върне назад. Ако това семе, което сееш на Земята, не израсне, то няма значение. И всяка мисъл, която излиза от тебе и не отива към Бога, и не се оплодотвори, няма значение.

Някой път вие питате как трябва да се живее. Няма какво да питаш това. Животът ти зависи от мислите, които изпращаш. Един съвременен модерен поет казва в един куплет: "Слушах на полето песента на малката тревица: "Жадна съм, съхне моята уста и гине душата ми." И не се мина дълго време, и чува се тропот - затичват се хиляди кола и хиляди ведра вода се изля върху Земята и върху малката тревица."

Вие като философа ще кажете: "Как може да пее тревата? Има ли тя душа?" Има, разбира се. Господ слуша така тревите, както хората. Поетът продължава така. Тревата казва: "Може би, Татко, аз направих погрешка, че излезнах от Твоя дом и посетих света? И по-дълго време седях тук - закъснях и не се върнах в дома." Защо е дошла тревата? Тази душа е слезнала от небето и дошла да принесе известна полза. Млекопитающите - целия ден тревата ще работи и каквото изработят, волът ще дойде и ще го отнесе. И след няколко деня тревата пак ще изработи, и волът пак ще го отнесе. Онзи, който не разбира закона, той мисли само за себе си. Ако ти не може да свършиш работата на една трева, тогава какво си разбрал от живота?

От друга страна, вие ще кажете: "Ние често казваме, че и ние вършим Волята Божия." Така не се говори. Вие вършите Волята Божия по вашему. Вие, така като вършите Волята Божия по вашему, считате и мислите - Волята Божия. И тогава какво става? И

Господ почва да върши Своята воля, както Той разбира, и тогава се ражда едно противоречие между Бога и вас. И питате Господа: “Защо, Господи, постъпваш така?” “Защото и ти постъпваш така” - казва Господ. Ти постъпваш без никакъв оглед за това, което Господ върши. Ти нямаш никаква признателност. Сега на Земята всичко ти е дадено, и не мислиш, че със своите мисли, чувства и постъпки ти опълчваш Бога. И при всичко това искаш Бог да мисли за тебе като писано яйце.

Някой се хвали: “Ние едно време живеехме добре.” Остави едно време. Вчера как си живял, вчера как си пял не ме интересува. Сега как пееш - това ме интересува. Един турчин казва, че в Багдад скачал двайсет метра трап. Казвали му: “И тук скокни.” Той казал: “Тук не мога.” Някои хора мислят, че като скачат два метра, те са скачали двайсет метра. Не е въпрос да се самоосъждаме. Това не е наука. Аз го наричам чесане на краста. Ще го изправиш.

Как се пише думата “Любов”? По три начина има. Единият - че след като пишеш Любовта, ще те бият. В турско време отива един българин при един турчин на гости. Българинът като мислил, мислил, казал: “Много обичам жена ти.” Турчинът налага българина и му казва: “Какво право имаш да обичаш жена ми? Аз може да обичам жена си, но не един гяурин.” Излезнал си българинът, питаха го: “Защо те биха?” И той казал: “Защото обичам жена му.” Това е един символ. Това е един факт. Един турчин всичко му кажи, но за жена му въпрос не прави. За него може да кажеш, че го обичаш, може да му кажеш: “Много те обичам, ефенди.” Но за жена му въпрос не прави. Питам тогаз - трябва да знаете къде да турите Любовта. Защото от турско гледище бият човека, като каже, че обича жена му. Тук думата “любов”, обич, не е турена намясто.

Когато дойде един човек при мен и иска да целува очите ми, аз ще му кажа: “Стой малко настрана.” Очите ми не са направени

за целувка. Господ е направил устата за целувка, бузите, челото, но очите са направени специфично само да гледаш. Защото ако очите трябва да ти целунат, ще ослепееш. И при това целувката не е навсякъде в света. Целувката е външното в този свят, за да се изяви животът. Целувката си има свой психологически произход. И понеже вие не разбирате този вътрешен произход, вие често с вашите мисли си играете. Във вашите мисли има много огледала и свещи, с които се събира светлината. Ти някой път искаш да целунеш някой човек, но си турнал целувката на събирателна леща, която събира светлината и тя фокусира, и като целунете този човек, ще го изгорите. Тази свещ да я няма там никаква.

Какво извършва целувката в света? Тя съществува в цялата Природа. Целувката е произлезнала така - когато Бог е отишъл да направи света и целувката е дошла в света. Щом Бог създал две неща, то дошла е и целувката, защото и всяко допиране е и една целувка. Щом мислиш за един човек, ти го целуваш вече. Целувката е онова, което се сформира в нашия ум, сърце и воля. То е реалното.

Та казвам, не е въпрос какво сте сега. Аз и от това не се интересувам. Какво трябва да бъдеш в бъдеще? "Какво съм аз сега?" - казва. Не мога да се произнеса. Не ме питай да се произнеса какво си сега, а какво трябва да бъдеш в бъдеще.

Пита ме някой: "Какво съм аз сега?" Остави това. Какво трябва да бъдеш в бъдеще. Какво сте сега, то е ваша работа. Вие, ако искате, можете да кажете, каквото искате. Каквото мислиш, кажете, то е вярно засега, но каквото добро да кажете засега, то е вярно само за в бъдеще. Когато някой човек ще ви похвали, че сте гениален, това е за в бъдеще. В какво седи гениалността му? Той една картина не може да нарисува, а пък бил гениален. Написал един куплет. В какво седи поезията? Аз като напиша един куплет и като го прочета на един умрял, той да стане. Аз считам за музикант

този, който, като почне да свири на умрелия, и умрелият да стане. Някой казва: "Може ли да бъде това?" Сега не може да бъде това. Пита ме някой: "Можеш ли да го направиш?" Казвам: "Страх ме е да го направя." Защото този, когото ще съживя с песента си, той ще стане да пише псувни. Не му пея, защото ще ме псува. Най-първо ще му пея една песен в другия свят да не псува и после ще му пея тук, да го съживя.

Та казвам тогаз, кои са причините за противоречията? Бог е едно съвършено същество и е направил света, и в нас има едно противоречие. Питаме ние: "Защо Господ направи света?" Едно от двете - или че не разбираме Божествения свят, или криво сме информирани за онова, което Бог е създал.

Всички вие се учите да опознавате света, както Бог го е създал. Вие всички мислите, че светът е лошо създаден. То е ваше субективно схващане. Както аз схващам света, светът е съвършен. В света няма никаква погрешка, няма никакво зло. А пък както вие схващате, вие считате, че в света има голямо зло. Когато човек е неразположен, мисли, че целият свят е неразположен. Който е весел, мисли, че целият свят е весел. Това са субективни схващания. Вие сте дошли да изучавате света и в това се състои съвършенството. Да може да опознавате онази велика Божия мисъл, която прониква във вас. Някой път не си харесвате пръстите, понеже не разбирате Божествения свят. Бог е направил пръстите, устата за едно нещо, а пък вие ги туряте за служба в друго нещо. Защо ми е направил Бог устата? За ядене ли? Първо, чрез нея влиза храната и в нея седи езикът, чрез който нещата се вкусват. И езикът има още функции да говори. Някой път из устата трябва да излезе въздухът навън. Да говори човек, това е най-висшата служба - да се учи човек да говори.

Тогава вие, които толкова знаете да говорите, кажете ми коя е вашата мощна дума, че като я кажете, всичко да стане? Имате ли

една магическа дума, че като я кажете, всичко да стане? Аз имам магическа дума. Аз имам една дума само.

Преди години на една сестра ръката ѝ се беше надула. Тя отиваше да я поправи един хирург, да ѝ направи операция, защото иначе щеше да стане инфекция. Аз ѝ казах: "Ще оздравее ръката ти. Идете утре при еди-кой си хирург да ти направи разрез на абсцеса." Но тя, като излезе от моята стая, сблъсква се и пада в един трап, удря - и се пуква мястото ѝ. Това е моята магическа дума - направили са ѝ операция в трапа. И лекарят ѝ казал: "Кой ти направи тази операция?" Тя казала: "Снощи паднах в трапа." Аз не вярвам, че един хирург може да направи такава сполучлива операция, както този трап. Лекарят изстискал ръката ѝ и след една седмица ръката оздравяла. Та казвам, ако вашата дума не може да ви направи една операция, тя не е силна дума. Защото някой път трябва да ви се направи една операция, понеже доста подувания имате всички. Човещина е. Може да ви се подуе крак. Един брат има тук, който от многото работене - преуморил се палецът му, подува се и се инфектира ръката му. Идва при мен. Казах му: "Турете си компрес загряващ, млечен компрес." Казаха ми: "Но не може братът да търпи." Идват и ми разправят, че почва да боледува. Казах: "Нека боледува, нека се научи да търпи сега." Той, като не може да търпи, иде му да отиде, да излезе, от прозореца да се хвърли. Това не става с хвърляне. Попитах в първия етаж ли стои, или във втория. Казаха ми - в първия. Аз казах: "Нищо, ще се намести главата му по-добре." Най-после казах: "Направете един компрес от ленено семе и турете на ръката му." Попитаха ме: "Ами ще оздравее ли?" Казах: "Турете." И след това идват и ми казват: "Подобри се ръката му, положението му е подобрено." Каза: "Малко има - изстискайте сега ръката му." И след това братът вече не пъшка, не е шашав. Всички сега сте излезнали навънка.

Казвам сега, всички трябва да имате по една Божествена дума,

на която да разчитате. Поне всеки един от вас трябва да има една дума. Вие сега уповавате и казвате: "Господ ще ни оправи ли?" Така казваха старите хора. Господ няма какво да ни оправя нас. Той гледа ума ни - как ние ще оправим работите. Защото, ако дойде Господ да ни оправи, то работата ще излезе съвсем другояче.

Вие казвате някой път: "Бог ми е свидетел." Така не се говори. Вас ви викат в съдилището, не викайте Господа за свидетел. Това е голямо тщеславие. Предпочетете да носите всичкия позор, а не да викате Бога за свидетел. Или някой ви обиди. Вие казвате: "Господи, не виждаш ли?" Не викайте Господа. Благодарете на Бога. Аз ето какво бих ви препоръчал - да ви се отплати за това, дето сте турили в кошницата. Ще ви дам нещо, което ще си го запишете. Когато се молите на Господа, кажете: "Господи, каквото се случи, превърни го всичко за добро." Набие те някой, кажи: "Превърни го, Господи, за добро." Хука* те някой, кажи: "Превърни го, Господи, за добро."

Та единственото нещо е да превърне Господ всичко това в добро. Каквото се случи в живота, да се превърне за добро. Това е смисълът. Ама защо е станало, оставете това. Това е друг въпрос. Защо е станало - може да четете много философски системи, но те нямат приложение. Философските системи не разрешават въпроса. Те объркват работите, но не ги разрешават. Някоя лоша мисъл дошла в ума ти, ти кажи: "Господи, превърни я за добро." Направил си една погрешка, кажи: "Господи, превърни я за добро." За всичко, което се случи всеки ден, казвай така. И не ходете да си разправяте погрешките, защото според мен, ако се разправя за много добрини и много злини, то е тщеславие. Не се хвалете. Някой казва: "Аз съм много грешен." То е тщеславие. Искаш да покажеш, че си много учен, то е тщеславие. Ако искаш

* хука *(диал.)* - хока

да покажеш, че си математик, иди при някое дете и му покажи как да реши задачата. Научи някого по математика. Ако искаш да покажеш, че си свят, иди при някои хора и ги научи да живеят добре. Каквото искаш да покажеш, иди и научи хората.

Ако вие не можете да научите хората, които живеят във вас, а те са милиони, то как ще се разправяте с външния свят? Може да имате възпаление на носа си. Някой човек разбил носа си или зачервил се носът му от гняв. Вие ще викате сега лекар и ще му дадете няколкостотин лева да го лекува. Поглади го и му кажи: "Не ми се сърди." Или страната ти може да се възпали. Поглади я, не викай лекар. Или някой път пръстът на крака ти може да се разсърди и да каже: "Знаеш ли какво мога да направя аз! Ти без мен не можеш да се мръднеш." Ще го помилваш, ще го погладиш отгоре. Вие сега ще викате лекар и ще кажете: "Защо, Господи, това нещастие." Не разсъждавате правилно. Вие считайте, че дето се разгневил вашият крак, е за най-добро и кажи: "Нека Господ да обърне това на добро." Вие целия ден ходите да хойкате и вашите приятели не могат да ви намерят вкъщи. Вие обичате да обикаляте кръчмите, да пиете най-хубавото винце. И кракът ти като заболее, това е едно благословение и приятелите ще ви намерят вкъщи тогава. Надул се кракът ви и ти казваш: "Не се мърдам днес." Какво лошо има от това? Ти ще кажеш: "Голямо нещастие стана." Благодари на Бога, че този ден, в който си страдал, ти си добил и най-голямото благословение. Щом заболее кракът ти, ще помислиш тогава за Господа, а пък по-рано не си мислил. Где е злото, че е заболял кракът ти?

Като те заболи - разбирам веднъж в годината да се гневи, но не всеки ден.

Някой път ме питат някои дали са прогресирали в живота си, дали са станали по-добри. Давам му една английска книга и му казвам: "Чети." Той не може. Казвам му: "Не си прогресирал."

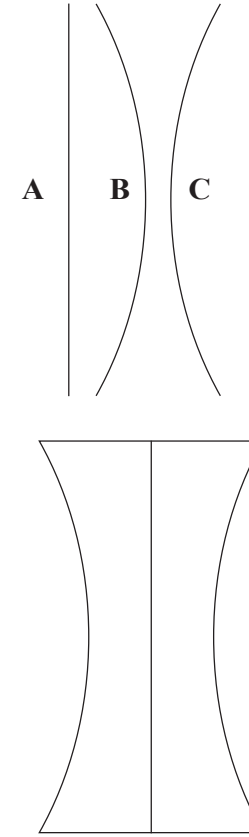
И аз трябва да прогресирам. Много езици трябва да се учат. Някой казва: "Не ми трябва френски." Не, трябва ти и френски. Ако френски не учиш, работата ти ще тръгне терсене. И английски ще учиш, и немски. И ако не ги изучиш, ще ти тръгне терсене. Ти не разбираш френския език. Ако не научиш френски, търпелив не може да станеш. Някой казва, че знае френски. Щом не може да търпи, не знае френски. Ако казва, че говори английски и не знае да постъпи разумно, значи не знае английски. А английски език значи да си далновиден, да имаш обхода. А пък германски значи да си пренасяш стоката от една страна в друга. А пък славянски език, български език, значи да прекараш стоката си през морето и да не я потопяваш.

Ти казваш: "Какъв ще бъде ангелският език?" Ти, като научиш ангелския език, ще се научиш как да служиш на Бога. Всеки от вас може да научи ангелския език. Като искаш да служиш на Бога, ангелски език ще знаеш. Първата мисъл - да служиш на Бога, то е първата дума на ангелския език. На ангелски език не знаете как е първата дума - не знаете ангелски език.

Ще ви попитам за думите "vis a vis" френски ли са, или български? Спор има. Българинът ще каже: "Зави се." Французинът ще каже: "Vis a vis." То значи "лице срещу лице". А пък българинът казва: "Двама души са, пък единият се завил." Има едно съвпадение на думите.

Вие говорите на Бога на български и то на такъв български език, че на земята турят особен инструмент - усилват думите. А пък на Небето, понеже българските думи имат такова сътресение - там тургат умалителни инструменти, за да се намали тонът. Най- слабите думи тук на Земята, на Небето са като гръмотевици. Там те турят тихия говорител, за да намалят силата на думите, следователно превръщат ги. В български език много са дълги вълните - речта. Не са къси вълните. Българските думи не проникват надалече.

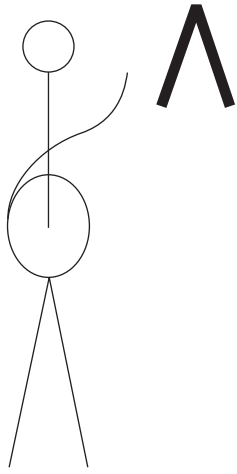
Та казвам, вие може да имате една мисъл за дълги вълни, тогава тя действа на късо разстояние. Трябва да имате мисли за къси вълни, че да проникват горе на Небето. Само молитви с къси вълни отиват на Небето.

Сега това са отвлечени работи. Това е една наука. Това са три линии, едната е права, втората е вглъбната, а третата е изпъкнала. За един обикновен човек това няма никакъв смисъл, но за един учен човек тя има цяла една теория, на която е обоснован целият живот. Има една наука на кривите линии. Цялата човешка еволюция се състои само от криви линии. Кои са били причините, които са огънали тази линия? Има няколко начина, за да се докаже, но сега тези доказателства не ви са потребни. В дадения случай в живота си вие трябва да знаете с какви линии трябва да разполагате - с прави линии, с вглъбнати или с изпъкнали. Но приложение. Вашите чувства могат да вървят по права линия, по вглъбната линия или по изпъкнала. Също така и вашите постъпки. Три начина има, както има три измерения. Нещата могат да вървят по права линия, по плоскост или по посока на дълбочината. Три посоки има. Когато правата линия се счупи, спусне се, перпендикулярно върви и от този перпендикуляр се образува плоскостта. Когато тази плоскост се счупи и се спусне върху нея втора плоскост перпендикулярна, то се образува третото измерение на куб. Ако това трето измерение се счупи, то се образува нова фигура, наречена тесаракт.*

* тесаракт *(от итал.)* - обемна фигура в четиримерното пространство

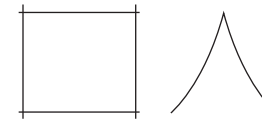
Тесаракът показва вече количеството на вълните, качеството на движенията и силата на движенията. В тесаракта се показват качествата на нещата. Но като я измериш по права линия, плоскост и дебелина, най-после ще я измерваш по свойствата им. Ще измериш силата на нейните трептения, силата на нейната бързина и силата на постиженията ѝ. Ако твоята мисъл няма постижения, тя е останала само в третото измерение, а в третото измерение нищо не се постига. Ти ще останеш на едно място. За да се подвижиш, за да растеш в другия свят и за да влезеш в общение с духовния свят, ти трябва да имаш подходящи качества на твоята мисъл - твоята мисъл трябва да има постижения.

Ти казваш: "Аз разбирам повече." Не е въпрос за разбиране. Аз не обосновавам върху това, върху каквото аз зная. Аз ценя живота върху това, което аз мога да постигна, върху този момент. Например вие не сте се спирали да произнесете думата "Любов", в какво седи силата на Любовта. Или вие не сте се спирали върху думата "обич", за да разберете нейния смисъл. От какво е произлязла Любовта? Трябва да проучите въпроса. У славяните от какво е произлязла? Ако проучите тази наука, вие ще научите от какво е произлязла. Любовта е онази сила, която туря в движения всички органи в човека. Нищо повече. Ти като произнесеш думата "Любов", трябва да се приведат в действие основните органи на човека - трябва да се подвижат краката, ръцете, главата.

Трябва да разложите буквата "б" и "в". У българите това е "в". Латинското "в" е българското "б". Защо на латински и на български една и съща буква има две различни значения? Това си има съвсем други вътрешни психологически закони, които превръщат

нещата. Това са чисто геометрически форми, но има и неорганически произход на буквите. Не мислете, че тези букви са произлезли произволно. Има си особен път, по който езикът е дошъл в света. Езиците не са създадени в Земята. Те са копие на нещата от Невидимия свят. И езикът на всеки народ е нареден според неговото развитие. Славянски, английски и германски са наречени или диалектически, и старият език не е. Всички тези диалекти ще се съберат. Те имат една и съща основа. Семитите пишат от дясно на ляво. Арийците пишат от ляво на дясно. Китайците пишат от горе на долу. Ето някои от китайските йероглифи.

Този знак мъчно може да се изучава. Китайците имат четирийсет хиляди букви, които трябва да се изучават. А пък в европейската раса, в арийската раса, има опростотворение. Трийсет и две букви са, с които по-добре се усвоява писмената реч. А ако се тури върху всяка дума специален знак, то става много трудно за заучаване. Ако човек почне да изучава езиците, ще се развие у него този център на речта. Той се намира към задната част на главата, близо до зрителния център. И затова човек, като почне да изучава езиците, ще му изпъкнат очите. Всички хора, на които очите са изпъкнали, имат развит център на речта. И ако очите са хлътнали, не е развит този център. У жабите очите са изпъкнали и цяла пролет говорят. През зимата те мълчат, но лятно време бъбрят. Ако речта е малко развита, очите са малко изпъкнали. Значи очите са свързани с речта и следователно, ако ти не възприемаш добре слънчевата светлина, не ще може да мислиш добре. Може да мислиш само когато светлината се реагира на очите ти. Речта е свързана със светлината. И тогава на някого от вас очите най-първо трябва да потънат. Ако потънат, това показва - речта е слабо развита. Щом речта се огрубява, тогава очите се деформират.

Близостта и отдалечаването на очите зависи от следното. Някои хора, които обичат всичко да събират много наблизо, очите им стават близки до носа. Ако пък някои искат да турят далече нещата, то очите им се отдалечават. Очите да са близо до носа, това не е толкова симетрично, а пък при някои са турени при много голямо разстояние едно от друго. Очите са станали причина също така да се теглят добре веждите - хубостта на веждите зависи пак от очите.

Ако вие не говорите добре, ако не мислите добре, чувствате и постъпвате добре, вие ще деформирате себе си. За да се формира добре човек, трябва да мисли, чувства, говори и постъпва добре. Това са четири начина, по които човек може да пресъздаде своето тяло. Това е наука. Ние ще се молим, молим. Хубаво е да се молиш, но ще дойде за работата. Още не сте опитали търпението. Например, ако бихте хлопали на сто врати и са ви изпъдили, и пак да благодарите, че са ви изпъдили. Или четири-пет деня сте гладували и да запазите мира си. Някой от вас може да направи това. Вие веднага ще кажете: "Господи, на мен ли се падна това!"

Ако аз отида на планината, няма какво да хлопам на тази или на онази врата. Аз ще хлопна и ще ми дойде една малка колибка с легло. Ще хлопна и ще се яви една трапеза. Ще хлопна и ще се яви ядене. Ще хлопна и ще ми дойдат приятели. Какво ще ги търся! Аз ще хлопам и те ще дойдат. *(Лампите изгаснаха в салона и после пак светнаха.)* Това затъмнение какво показва? Че в Бога така става. Ако [не] си в Бога, ще загасне светлината, а пък с Бога пак ще светне. Силата ви трябва да бъде в това. Ти казваш: "Аз какво съм, а апостол Павел бил това и това."Апостол Павел имаше една красива дума: "Всичко считам за измет, за да позная Христа." Там седеше силата му. И Христос каза: "Аз и Отец Ми едно сме." Силата на Христа пък беше в тези думи. После каза: "Не дойдох да изпълня Моята воля, но волята на Тогова, Който Ме е изпратил.

Аз не дойдох за Своя слава, но дойдох да изпълня волята на Онзи, Който Ме е изпратил.”

Питам тогава, каква трябва да бъде вашата сила? Че и вие може да имате същото мото - да изпълните Волята Божия. Тогава се обръща Христос към Своите ученици и им казва: “Ако Ме любите, изпълнете Моите заповеди. Както Отец Ми Ме възлюби, така и Аз ще ви възлюбя и ще ви се изявя.”

Та казвам сега, трябва едно разбиране на вътрешната страна. Не че новото разбиране да ви отдалечи от живота. Сега всички живеете добре, всички се учите, но от това учение, което имате, нищо няма да остане. Аз ви казвам: това знание, което имате, ще се стопи. Аз виждам, че сте събрали сняг, много купове сняг и казвате, че се осигурихте. Да, докато е зимата, се осигурихте, но след като дойде лятото, всичко това ще се стопи и вие ще бъдете бедняци. Вие мислите да си направите ледници, но и те ще се стопят. Не ви трябват могили от сняг, не ви трябват и хълмове от лед. Трябва ви само една дума. Ако аз бих тръгнал из света, бих искал от Господа да ми даде едно шишенце, едно малко мускалче с малко течност и като срещна някой болен, ще го бодна и ще капна от течността, и болният човек да оздравее. И на второ място Господ да ми даде един език, че каквото говоря, да е музикално. Да говоря с най-красивия език, най-музикалния език. Да говоря хубаво, да пея хубаво и да бутам намясто. Три неща бих избрал, нищо повече. Ако тръгна да търся - три неща бих избрал.

Сега във вас може да се зароди желание за това. Но това е наука. Някой път аз ви говоря за музиката. Аз друго разбирам в музиката. Преди да бъдеш ти музикант, това музикално настроение трябва да се предшества от една мисъл. Ти не може да пееш, докато не предшества твоята мисъл, твоите чувства и твоите постъпки. Има три неща, които трябва да предшестват. И тогаз музиката е вече едно изявление, че мислиш, чувстваш и постъпваш правилно. Ня-

кой човек не може да бъде музикант, ако не мисли, чувства и постъпва правилно. Ако така не мислиш, тогава тигърът щеше да бъде най-големият музикант. Че кой тигър може да пее? Коя кобра може да пее? Коя акула може да пее? Вземете и млекопитающите. *(Електричеството пак изгасва.)*

У всинца ви трябва да има едно желание, не да бъдете добри като овцете. У всинца ви трябва да има едно желание да вършите Волята Божия. Това е правото в живота. Трябва да се върши Волята Божия. И това трябва да чувстваме всички в ума си като един от съвършените идеали. Има във всеки един от вас един образец. Има във всеки един от вас чувството, какво нещо е доброто. И всеки един от вас живеете така, както вие го чувствате. Направете един малък опит - прилагайте това добро. Вие сами да сте доволни, а не другите да са доволни. Като направиш едно добро, не другите да са доволни, а ти сам да си доволен. Този е един от истинските методи. И след това и другите ще бъдат благодарни. Това, от което аз съм благодарен, от него ще бъдат и другите благодарни. *(Учителят даде на стенографската маса своята лампа, която му бяха донесли.)* Това, което ще говоря, не трябва да се записва - тайна трябва да бъде. *(Лампите пак светнаха.)*

Не съжалявайте за всичко онова, което е станало досега и благодарете за всичко на Бога, че е станало така. И всички се молете Бог да го превърне на добро, и не мислете, че светът е лош. За всичко онова, което е станало в света, благодарете. Онзи, който не разбира, нека се тревожи, но който разбира, да благодари.

Така както светът живее сега - радвайте се, че е така, нищо повече. Радвайте се, че сте такива, каквито сте сега, но желайте Бог да превърне всичко това за добро. То е един материал сега. Ако ние не сме такива, то не щяхме да се запознаем с това, което Бог има да ви разкрива. Не съжалявай, че не си това, което искаш. Молете се всичко онова, което става сега, да се превърне за добро.

Това аз разбирам така - да се реализира отвън, да стане обект, да го видят всичките. Защото ние сега не разбираме доброто. Там е лошото, че ние искаме доброто само за себе си. И ако доброто се яви сега в света, от самото добро се зараждат крамоли между хората. Благата, които Бог дава на хората, като ги разграбят, там се заражда едно противоречие. Ако Бог би оставил всички хора гладни, щяха ли да бъдат хората лоши? Но по-добре да са силни. Бог не иска по този начин да ги поправя. Вие искате сега обратния път. Така никакво благо не може да влезе в света.

Злото в света е едно благо, което Бог трябва да превърне да работи за добро. Това е задачата. Стане ти нещо, ти казваш: "Голямо нещастие ми се случи." Не мислете така. То е едно благо за тебе. Моли се Бог да го превърне за добро. Ти казваш: "Не ме разбират хората." Това е едно благо за тебе. Някоя жена се оплаква, че не я разбира мъжът ѝ. Това е едно благо за нея. Ако мъжът ѝ я държеше като писано яйце, щеше да я води навсякъде. Ако я разбираше, тя нямаше да познае Бога. А сега, като не я обича - тя ще познае Бога. И мъжът ѝ ще Го познае.

Ти не си учен, това е за твое добро. Ако ти беше учен, с тези познания ти щеше да правиш злини. Или ти си учен човек. Това е пак за твое добро. Заболял си - за твое добро е. Оздравял си - за твое добро е. Благодарете за всичко. Силен човек е онзи, който всичко издържа. Който мисли другояче, той не може да има успех. Най-първо трябва да се освободите от един товар, от едно бреме. Освободете се от греха. Ти казваш: "Аз съгреших." Моли се на Господа това, което е станало, да го превърне на добро. Сега ти казваш: "Помоли се заради мене." Не, вече се е молил Христос преди две хиляди години за вас. Той каза: "Не се моля за света. Аз се моля за тези, които сега повярваха и за тези, които за в бъдеще ще повярват." Христос се е помолил вече веднъж и няма да се моли всеки ден за това. Използвай тази молитва. Христос казва:

“Моля се за тези, които повярваха и за тези, които за в бъдеще ще повярват.” Какво искате от това повече!

Аз ви съжалявам само в едно - че сте много натоварени и то от едно криво разбиране. Аз ви съжалявам някой път, че много знаете. Аз ви съжалявам, че сте много добри. Съжалявам ви някой път, че сте много кротки; съжалявам ви, че не знаете как да се обиждате; съжалявам ви, че досега нито една лоша дума не сте си казали; съжалявам ви, че много си прощавате. То бива, бива, ама толкоз! Казвам си: “Те са по-добри от мене.”

Какво да ви кажа сега? От вашето добро дайте и на другите. Вие сте толкоз добри, че дайте от доброто си. Много голямо добро е. Давайте от това ваше добро, защото от доброто у човека, което човек има, като не дава, то му става една тягост. Бащата, като набие сина си, от любов го бие. Казва му: “Да ме слушаш!” То е разбиране на бащата. Намагнетиса го бащата - набил го е. Обаче, като човек не разбира Божиите закони, той може да създаде и най-некрасивите неща, своето нещастие. При богатствата, които Бог му е дал, при всички блага, които Бог му е дал, той не може да спи и мисли, че ще го оберат. И на учения знанието му може да му стане една тяжест. Лекар, който е виден в изучаването на болестите, някой път това знание, което има, може да образува една петрификация* *(вкаменяване)* в него. Онзи виден хирург, някой път се случва, от най-малкото хълцане може да се инфектира и тялото на хирурга, и да умре. И във всички науки си има своите опасни страни. И доброто е наука. И то си има опасна страна. Също така е и в злото. Човек не трябва да бъде прекалено добър и не трябва да бъде и прекалено лош. Прекалено добър не ставай и прекалено лош не ставай, понеже това са две противоположности, от които ти ще се смачкаш. Нека да си добър толкова, колкото и лош. Ако един нож, който реже, е лош, погрешката не е негова.

* петрификация *(от гр. и лат.)* - вкаменяване

Ако един чук смазва камъните, погрешката не е негова, а на онзи, който дига и слага чука. Ти трябва да знаеш как да дигаш и как да слагаш чука. И ако не знаеш как, може да ти смаже крака.

В окултната наука има един разказ, че ако влезнете в един свят - там има най-хубавите цветя, и ако заспите при тия цветя, после ангелите трябва да дойдат да ви събудят. Едно благо, което искате, например слава, богатство и прочие, като ги приемете, може да заспите. Те могат да ви приспят за хиляди години и да останете хиляди години на едно и също място. Вие искате от едного сто лева, от друг сто лева и никой не ви дава. Отивате на една фурна - не ви дава хляб. Отивате на една гостилница, гледате хубавото ядене там, но не ви дават. И пак си обличате дрехата и си излизате. Знание, което може да ви освободи от онези ограничения, които имате, това е едно истинско знание.

Тогава има три неща. Ще бъдете един ясновидец, да знаете как. У вас не е развито още обонянието. Златото може да мирише толкова, дъх има то, като карамфил мирише то. Да допуснем, че ти си сиромах. Ще помиришеш и ще видиш къде има злато, и като отидеш при тази градина на златото, ще си откъснеш едно карамфилче. Втори път пак и тъй нататък. Земята е пълна сега със злато. Има пари заровени, колкото искате. За праведните, за религиозните е заровено златото. За тях Господ го е заровил и като тръгнете, с обонянието си вие ще го намерите. Сегашните апаши, като миришат, помирисват кесиите и някой път ги изваждат.

Та казвам, има една практическа страна, която трябва да се приложи. Сега всички проповядват, че трябва да се приготвим за този свят, който сега се образува. Сега се приготовлява един разумен свят. Да имаме онези правилни отношения. Гледам между музикантите какво става. Един свири и друг слуша и не може да го търпи, защото знае да свири повече. Че на тебе да ти е приятно, като свиря аз. Какви хубави постижения има в музиката! Как-

ви хубави постижения има в изкуството! В изкуството има неща, които липсват и в музиката има неща, които липсват. А за в бъдеще ще се разработят тези неща.

Ти седиш сега и ти е тежко на сърцето. Изпей се една песен. Изпей си песента: "Слушах на полето песента на малката тревица: "Жадна съм, жадна съм." И след това идват големи [води] и водата се излива тогава на тревицата. Тревицата беше засъхнала и полето беше сухо. А сега полето е полято и тревицата не е жадна. Ако Господ слуша тревите и като повикат тази треви, веднага идва дъжд. И тревите имат най-големите неприятели в човека. Човек е единственият. Той спира сега дъжда със своята мисъл. Вие трябва да добиете онова състояние на тревата. Човек трябва да бъде тих и спокоен. Има един начин за придобиване на каквато и да е наука. Наука, която да ни бъде полезна.

Някои от вас дойдете в старост. Какво ще правите в старостта? Иде време, когато очите ви ще почнат да отслабват. Какво ще правите с отслабналото ваше зрение? Ще дойде време, когато старостта ще ви прегърби. После ще почне да се отвлича умът ви и ще почнете да живеете с вашето минало. Няма никаква полза от това. Миналото дотолкоз е полезно, доколкото може да го използвате като средство да се подмладите. И старостта всякога трябва да се използва като условие да се подмладите. След старостта трябва да дойде и подмладяването. Подмладяването след старостта се отличава от първата младост. Много пъти трябва да остарява човек, докато дойде най-после до последната форма, с която вече няма да остарява. И тогава, като излезне от тази област, тогава няма да има вече остаряване и ще дойде вечната младост и ще влезне в състоянието на единство с Бога.

Засега всичките трябва да минете през подмладяването. Трябва да се стремите да се подмладите. Вашите мисли, чувства и постъпки, всичко това трябва да служи за подмладяване. А пък вие

мислите сега, като отидете на Небето, дали ще видите Христа или няма да Го видите.

Питам сега - как искате да видите Христа, с брада или без брада? Ако е без брада, ще бъде някоя млада мома на двайсет-двайсет и една година. Ако вие се намерите в опасно положение, то по-добре е Христос да има брада за вас. Ако имате противоречие в живота си, да има брада е по-добре. Ако пък нямате никакви мъчнотии, тогава да е без брада. Тази брада от зор израства. Козината на млекопитающите израсна пак по същата причина. Те бяха поставени на такава мъчнотия, че от големи мъчнотии им израснаха косми на гърба. И ако някой човек дълго време се мъчи, ще почнат да израстват космите му.

Но сега към основната мисъл. Не всички да се слеете в едно цяло, да се обезличите. Вие трябва да знаете хубостта на Божествения свят, че всяко едно съзнание, всяка една душа трябва да се развие като един скъпоценен камък. Хубостта седи в миналото на нещата.

Ние казваме, че Бог е Един и Бог живее в множеството. Божественият живот е в множеството, а пък при единството живее само най-малкото. Ти казваш: "Само в Единия Бог да живеем." Ти си едно. Защо не си доволен от себе си тогава, а търсиш другите? Щом търсиш ближните си, това показва, че Бог живее в множеството. То е Великото в света - да търсиш безбройното множество. А пък в едното е законът на малкото. В едното, което не може да стане по-малко, тогава ти си сам и тогава твоят живот се обезсмисля. Щом се обезсмисли животът ти, тогава обърни посоката на своето съзнание към това, което обединява всички същества в едно цяло и тогава почни да търсиш своите ближни. Някой казва: "Дотегна ми да живея." Не. Вас ви дотяга да живеете за себе си. Самотен живот. Вие не познавате живота, а пък непременно трябва да се запознаете с всичко, което Бог е създал. Например с колко велики хора вие се познавате сега? Със Сократ говорил ли

си, с Платон говорил ли си, с Аристотел говорил ли си, с апостол Павел, с Христа говорил ли си? С всички видни хора не сте говорили, но чели сте техните книги. Това е друг въпрос. Четенето е друг въпрос, то е една сянка на нещата, но да се запознаеш е друго. Турците имат една поговорка - духовете да ги повикаш било лесна работа, но после да ги изпратиш било много мъчна.

Сега ще ви задам един въпрос. Вие, които ме слушате, какво искате? Турете си едно желание, но съществено, основно. Но да знаете сега какво мислите и искате. Да не направите онази погрешка, която е направил един българин. Той казал, че на Богоявление Небето се отваряло и каквото човек поискал, все ставало. Той искал от Бога да му даде един шиник* злато, но той, като си извадил главата през прозореца, казал на Бога да му направи голяма главата, за да може да смята парите. И главата му станала толкова голяма, че той не могъл да си оттегли главата назад през прозореца. Не искайте по-голяма глава. Не искайте големи желания. Не искайте да се измени главата ви. Тази глава е добра, само трябва да се организира, да разбирате тази глава. Тази глава има такива богатства, че вие не сте разтворили даже една хилядна част от това, което има вътре в нея, а вие си седите и плачете.

Позанимавайте се малко със себе си. Ако дойде Христос на земята, какво ще Му кажете сега? Ще кажете: "Ние много Те обичаме." Нали така. Че много лесна работа е това "аз много те обичам". Че и аз мога да ви кажа: "Аз много те обичам", мога да ви кажа на всинца ви, че много ви обичам. Но на някого кракът го боли или главата го боли, боли го това-онова - на всинца ви работите не се уреждат.

Питам, какво ви ползва моята любов, като ви кажа, че много ви обичам? Или казвам: "Не мога да ви кажа дали ви обичам или не, но ви питам какво ви липсва." Ти казваш: "Една шапка." Хубаво, шапка ще имаш. Едно нещо може да искаш. Няма да искаш шапка

* шиник *(от гр.)* - дървен цилиндричен съд, който служи за мярка на зърнени храни (8-10кг)

и обуща. Или обуща, или шапка, или дреха, или риза, или едно шалче, или едно менгушче*, или един пръстен. Няма да искаш десет работи. И каквото искаш, ще ви бъде, нищо повече.

Вие ще кажете: "Кракът ме боли." Засега само това ще искаш. Десет болести не ги лекувам, а само една болест. Каквото поискаш, но само едно нещо, защото втори път като дойде, пак ще има нещо да искате. Идущата седмица като дойдете, пак ще искате друго нещо. Така щото през целия си живот все ще има нещо да искате. Защото другояче, ако всичко стане наведнъж, тогава няма да имате подтик. Втори път може да искате обуща и прочее. Та всичко прогресивно става. Та не изведнъж всичко.

Това е Божественият път. Божественият път постоянно се изявява. Бог по малко дава нещата, за да ги оценим. Всеки ден си има по едно специфично благо и да благодарим днес за това, което Бог ни е дал. Тук загаснаха лампите, нали така. Иска да ни покаже Господ, че без Него животът изгасва, а с Него светлината иде и животът иде. Без Него смъртта идва, с Бога животът идва. Без Бога нещастието идва, а с Бога радостта и веселието идва. Всичко в света, хубавото, с Бога идва. В дадения случай ще бъдете благодарни, защото вие седите в една особена обстановка. Представете си, че вие седите в един палат, имате една малка дупчица само. Бъдете благодарни, че през тази дупчица влиза светлина. Ще знаете, че светлината е дошла, слънцето е изгряло, и като излезете вън, ще знаете, че имате всичко. При тези условия не може да имате повече от един слънчев лъч. Сега се намирате в един живот на ограничение. Някой може да каже: "Тази картина не е хубаво нарисувана, другояче трябва да се нарисува." *(Последният чертеж на дъската.)*

Или да кажем, мога да изпея нещо или мога да ви изсвиря нещо, което вие знаете, може да не сте доволни. Или може да пее някой. Всеки един от вас може да пее. Ако някого от вас накарам да пее, то

* менгушче *(тур.)* - обичка

мислите ли, че ще бъде доволна всичката публика? Не. Ако накарам да напишете някои поетически стихове, всички няма да бъдете доволни, защото новата поезия трябва да бъде разнообразна. Думите трябва да бъдат с едно значение. Щом имате две значения, тогава мъчно се разбира. Например казвам: "Аз ви обичам." Сега под думата "обич" какво разбирате? Тя може да каже защо ме обича той. Обича ме за две неща. Обича ме или за да ми даде нещо или да му дам нещо. Това е правилното отношение. Той ми казва: "Много те обичам." "Обичаш ме или за да ти дам, или за да ми дадеш - му казвам аз. - Аз пък те обичам, за да ти дам. Ти ме обичаш, за да вземеш нещо." Аз те обичам, за да ти дам нещо, и тогава Любовта е правилна. Но ако аз те обичам, за да ти взема нещо, и ти ме обичаш, за да ми вземеш нещо, тогава се намираме в противоречие. Единият трябва да взема, а другият трябва да дава. Който дава, той извършва Божествената воля, а който взема, той оценява Божественото. Единият върши волята Божия, а другият преценява Божието благо. Следователно, когато аз в себе си вземам Божието благо, аз се уча от него, защото от Любовта човек може да се учи. После върша Волята Божия.

Сега бъдете определени. Казва някой: "Аз те обичам." Какво иска да каже той? Има две положения. "Аз те обичам" - вие искате от мен. Ще искате толкоз, колкото аз мога да ви дам. Това е по човешки. Ще носите един съд много голям, такъв съд, какъвто вие може да носите. Но ако дойдете с един джобур* от двеста и петдесет килограма, аз ще напълня този джобур с онова, което вие искате, но законът е, че всеки сам трябва да го носи. Ти ще питаш: "Има ли някой да носи този джобур за мене?" Такова нещо няма в Божествения свят. Тогава какво ще правите? Ако носиш един билник**, аз ще

* джобур *(диал.)* - джебър, чобур, вид каче

** билник *(тур.)* - стъклен съд за вино и ракия във формата на шише, с плетена обвивка и вместимост над 3 л, дамаджана

ви го напълня. Аз може да ви дам злато, колкото искате. Но колко може да носите? Аз ще го нагорещя това злато, което ще ви го дам, на четиристотин-петстотин градуса топлина и вие трябва да го носите. Как ще го носите? Трябва да бъдете умен. Четиристотин-петстотин килограма злато така нагорещено как ще го носите? Тогава ще почнете да мислите де да го турите. Ред философии ще дойдат.

Божествените блага са свързани с динамична сила. Известни Божествени дарби всякога носят динамизъм със себе си. Много малко ще носиш от Божественото благо, понеже то има голяма топлина. Ако то е микроскопическо, то ще бъде по-лесно. Ако ти носиш един микроскопически диамант, който е нагорещен на четирийсет-петдесет хиляди [градуса] топлина, тогава за тебе няма да има затвор. Дето отидеш, ти само ще си подвижиш ръката с този диамант и дето покажеш този диамант, вратата ще се отвори, пътят ти ще се отвори и ти ще вървиш напред. Камъните ще се стопяват пред тебе. Божественото знание е това, което в даден случай може да разтопява всички онези противоречия, които седят в нашите умове, в нашите сърца и в нашата воля. Това е то, Божественото знание.

Сега ми попейте. Аз ви говорих, вие ще ми пеете. *(Изпяха се песните "При всичките условия" и "Грее слънцето".)*

Сега ще ви дам една песен, върху която да работите:

Твоят Дух да ме озари, Господи,
и да позная Твоята Любов,
и да получа Вечен живот.

Може да се направи някакво разместване на думите. В трите свята може да го огласите - тези думи да ги огласите така, че те да бъдат израз на физическия свят или на духовния свят, или на Божествения свят. Изпейте една песен със следните думи: "Колко ви аз обичам." В първата дума повторена е буквата "о". Тогава с какво може да смените думата "колко"? Може да кажете: "Аз ви обичам", но понеже думата "аз" ограничава, тогава другите не могат да ви

обичат. Тогава с какво може да замените думата “аз”? Може да стане така: “Обичам ви така, както Бог ви обича.” Значи - без ограничения. “Обичам ви.” Това значи в мисълта си да държите един човек, че каквото и да направи той, вие никога не може да мислите, че той греши. Защото, щом мислите, че някой греши, Любовта ви не е съвършена. Щом той мисли, че вие грешите, то Любовта му не е съвършена.

Някой път казваме, че светът не е направен както трябва. Ние хвърляме една сянка върху Божията Любов. И ако Бог ни наказва в света, то не е наказание. При всяко наказание Бог иска да ни освободи от ред ограничения, които ние сами си налагаме. Ти имаш седло на гърба си. Бог, като дойде, хвърли седлото. Ти считаш, че Той те наказва. И после онзи, когото обичаш, той не иска много от тебе. Най-скромните хора в света са хората на Любовта. Този, който има Любов, се задоволява с всичко, което му дадеш. И най-малкото той ще го тури с радост в джоба си. И малко да му дадеш, и много да му дадеш, все му е едно. Любовта се задоволява с най-малките работи. Считайте това, което си дал, да е от любов. Любовта не е взискателна. Ти казваш: “Той не ме обича.” Какво мислиш ти, то е друг въпрос. За да бъдем доволни от живота си, трябва да бъдем доволни от малките работи, защото силата на човека седи в малките работи. Любовта работи с най-малките величини.

И Господ, като ни обикнал, ако сме богати, Той ще ни вземе богатството и ще станем сиромаси. Ако сте богати, Той ще ви направи сиромаси. Защото Той ще каже: “Ако си богат, не може да те обичам.” Той ще те освободи от всичките противоречия, в които се намираш. Тогава ти може да бъдеш обичан от Господа. Най-после, като обичаш Господа, ти няма да Го разбираш в онова величие, в което Той се намира, но Бог ще се изяви в такава форма, която да бъде достъпна за твоя ум. Така Господ обръща внимание на малките неща. Той е внимателен към това малкото, което ис-

каш. Той обръща внимание на малките неща. Например Господ по-лесно може да ти направи, като поискаш едно бонбонче, отколкото да поискаш да ти съгради една къща. Защото бонбончето ще го туриш в устата си и ще се стопи, а къщата ще ти остане товар, ще се безпокоиш за нея. Бог ще ти каже: "Помисли само за малкото." Граденето на къщата спада към друг свят. В Божествения свят човек сам си прави къща. Щом обичаш Господа, ще поискаш една къща, каквато ти е потребна и ще стане. И като отидеш на друго място, къщата ще дойде с тебе. Това е като в "Хиляда и една нощ".

Та първото нещо. При сегашните условия това положение, в което се намирате сега, аз искам донякъде да се освободи от ненужния товар. Един ненужен товар има, който всички носите, пъшкате под едно тежко бреме. И всички апостоли, светии, адепти са пъшкали и пъшкат. Само формите на Любовта са в състояние да облекчат това положение. Щастието отвън не го търсете. Вашата мисъл отвън не я търсете. Вашите чувства отвън не ги търсете. Вашите постъпки отвън не ги търсете - то е временен живот. То е цяла наука. Като кажете на някой човек, най-първо трябва да имате ясна представа за него. Да мислиш, че той е излязъл от Бога и като го видите, да познаете вървял ли е той по правия път или много е криволичил. Ако е много криволичил, той е търсил своето щастие там, гдето никога не се намира. Животът на Земята е едно предметно учение. Ти любиш, учиш се по музика, но да имаш ясна представа, като се върнеш в Невидимия свят. Всичко това, което можеш да научиш на Земята, то ще бъде материал - като се върнеш в Невидимия свят, там ще се прояви.

Как ще изпеете думите: "Обичам ви"? Представете си, че сте осъден на смърт и трябва да изпеете думите: "Обичам Те, Господи." От това зависи вашето освобождение. Ако можеш да изпееш думите "Обичам Те, Господи", Господ ще каже: "Пуснете го." Защото този, който обича, не може да получи смъртно наказание. Понеже вие не

сте осъдени на смърт, не може да го изпеете. Ако бяхте осъдени на смърт, как ще го изпеете? Под думата "смърт" ето аз какво подразбирам. Първата буква "с" показва вечните промени. "М" изразява, че слизаш в най-дълбоките места. "Ъ", ер голям, показва, че като влезеш в тия дълбоките места, ще поискаш нещо. "Р"-то показва възходящ момент. "М"-то е слизане, а "р"-то показва, че си добил нещо, "р"-то показва изгрева на Слънцето. "Т"-то показва, че си станал господар, да побеждаваш всичките мъчнотии в света. Щом си слязъл в дълбоките места, ти си се научил да се освобождаваш. Който умира, ще живее. "Т"-то показва път, по който може да преодолееш мъчнотиите. Смъртта не е страшна. Тя е слизане долу. И ще се качиш горе по правия път. А пък ние под думата "смърт" разбираме, че няма изходен път. Не, ще умреш, за да оживееш. Смъртта е врата за другия свят. Това е за онзи, който разбира. А пък който не разбира - смъртта е един затвор, в който човек ще се намери.

Сега, понеже ви говорих повече, отколкото трябва, ще ви дам един банкет. Натоварих ви. Съжалявам за едно нещо - че ви натоварих повече, отколкото трябва. Всичко това, което ви говорих - някои от вас сте слаби, не може да го носите. Казвам, на тези хора не трябваше да тургам такъв товар. Да се носи толкоз знание, то не е лесна работа. Каква философия се изисква? Толкоз много вързани пакети, че някой пакет може да се развърже. Ще се намерите в цяла беля. Сега ще ме извините, ще вземете само десет пакета, а пък другите ще ги оставите в склада на митницата. Ако ви потрябват някой път, ще ги вземете. Ще вземете един пакет заради вас, втори - за баба си, трети - за дядо си, за баджанака си, за зълвата си, за сестрата на жена ви, после - за брата си, за баща си, за майка си, за другите, и най-после, като се върнете, един пакет ще остане за вас, а другите ще ги раздадете. Доста сватове имате във вашия ум - тези пакети няма да ви стигнат.

Доста книги, натурени в тази кошница. Аз очаквах тези книги

да бъдат позлатени отвън, а те са много обикновени книги. Нещо шарени трябваше да бъдат, а те са много прости. *(Някой казва: "Вътре има злато.")* То е друг въпрос. Вие разглеждате черупките, ще видим сега дали са хубави орехите.

Слушайте да ви кажа сега. Пожелавам сега, колкото пари има вътре в тази кошница, толкоз на всекиго едного да ви дадат още през тази година. Не ги зная колко са, но по толкова да ви дадат на всинца ви - на всеки едного по толкоз да дадат. Сега трябват трима души, трима души ще си изберете да преброят сумите, да ги запишат с имената кой колко дал и да съберат сумите. След като се направи сметката, ще видим по колко ще ви дадат. Как искате сега - две сестри и един брат или двама братя и една сестра? Изберете сега. *(Един каза: "Две сестри и един брат", друг каза: "Една сестра и двама братя.")* Женени ли да бъдат или не. *(Да бъдат неженени.)* Да направим така. Една стара сестра и една млада сестра, неженена, и един млад брат, неженен. Така ще имате една сестра женена и двама души неженени.

"Отче наш"

Ще намерим в тези пари кои числа преодоляват. Ще направим опит, да видим колко числа има и дано числата да са къcметлии. *(Това всяка неделя ли да става?)* Не, то може да стане само веднъж. Изберете сега трима. *(Избраха се Боев, Гинева и Димитрина Атанасова.)*

Небето облачно. Времето - студен вятър.

Дванадесета лекция на Общия окултен клас
12 декември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ЗАКОНЪТ НА СВОБОДАТА

“Отче наш”

“В начало бе Словото”

Ще взема само три стиха от Евангелието на Иоана, глава 15, стихове 15 - 17.

Вие сте чели може би двайсет пъти това място. Вие през целия си живот може да носите една сабля, без да сте герои. И някой може да носи цял живот някоя книга в торбата си, без да е учен човек. Хората чакат сега да дойдат богатствата. На богатствата, които носят в главата си и в сърцето си, те не обръщат внимание, а чакат да дойде това отнякъде. Това са лотарийните билети - желаят да спечелят. Лотарийните билети спадат към особен закон - при тях има извънредни случаи за спечелване.

Някой път съществува едно еднообразие в живота, което спъва човека. Човек е по някой път лош по причина на еднообразието. Ако ядете цяла година най-хубавите неща, например ако ядете цяла година захар, от еднообразието ще ви се втръсне. Даже и на религиозните хора еднообразието се втръсва, и на тях става неприятно. То спъва човек. Може да констатирате, че сте болни, че не сте умни, че нямате това или онова, много такива работи може да констатирате. Може да констатирате, че сте лош. Какво от това? Може да констатирате, че сте добър. Има една доброта, която аз наричам отрицателна доброта и която се втръсва. Някой път и лошото се втръсва на човека, когато няма сменяване. В живота трябва да има една промяна.

Сега някои запитват, защо някои хора са невежи. Колко отговора може да се дадат? Може невежеството да бъде допуснато от Първата Причина, може да се допусне от последствията, може да се допусне от външната обстановка. На това трябва да се напра-

ви един превод. Казват, причината е, че Господ така го е създал. Апостол Павел казва, че някои съдове са направени за благородни работи, а някои - за долни работи. Светът е направен за нещо. Онзи, който не знае как да направи аналогията, той може да оправдае всички противоречия.

Питам, ти можеш да оправдаеш една своя погрешка, но какво ще ти допринесе това? Например ти си се хвърлил от високо място, и си счупил крака си, и казваш, че си нямал лоши намерения. Каква полза има от това оправдание, кракът ти е счупен. Това оправдание не е философия. Младият очаква до известно време и после иде старостта. До известно време очаква, въодушевява се от нещо. В пълната възраст става по-сериозен, а пък на старини животът му съвсем се обезсмисля и той умира. Много хора умират с идеята, че животът е празен, но резултатът на живота зависи от вас. Ако вие имате една градина и я садите само с едногодишни растения като пъпеш, дини и прочие и не сте сели никакви плодни дървета, които траят двайсет, трийсет, петдесет, сто години, ще имате вече една обстановка на нещата. Колко време траят тези [дини]? Тези [дини] могат да ви бъдат полезни, но за зимата никаква полза няма от тях. Това са сега едни аналогии, които не могат да ви дадат утеха за сегашния живот.

Има някои работи, които ви спъват. Например спъва ви облеклото. Как сте облечени? Човек на младини, като дете, се носи неглиже. Като стане на десет-петнайсет години, той е вече спретнат. У българите има един характер - младежи на двайсет и една години вече си опасват с пояс, туря си цървули, туря си чушири*. Като стане на четирийсет и пет години, вървите се развързват вече, поясът е малко разпасан, дрехите са тук-таме окаляни и като го питате, той казва: "Грижи имам." Но грижите не разрешават въпроса. Всички хора имат грижи. И у млекопитаещите, и те седят някой

* чушири *(диал. от тур.)* - чешири, потури

път неразположени, и те имат неразположение на духа. Някой път седи навъсен и чака само някой да го бутне и казва, че не е разположен. А някой път човек е весел - става, играе, и после пак дойде неразположение. Духом сте неразположени и казвате: "Тази работа не върви, крив е пътят." А пък вие в никакъв крив път не сте тръгнали, защото, ако ви прекарат през една канализация, там пътят е прав, но е тъмен.

Сега да прокараме едно сравнение. Ние говорим за водата. Трябва да знаете какво отношение има водата към човека, трябва да знаете кога са се създали водата, въздухът и светлината и защо. Трябва да знаете какво е предназначението на светлината и какво е отношението на храната към човека сега.

Духовните хора са се стремели да ядат по-малко. В историята има много примери. Някои с години са живели така - само по един обед са вземали през седмицата. В един живот от четирийсет-петдесет години по един обед в седмицата! Правили са опити. Какво ще спечели човек, ако взима само по един обед в седмицата? Ние сме дошли до ядене три пъти на ден. Сега в Европа и в Америка има една теория, че на двайсет и четири часа трябва да се взема един обед. Всяко нещо трябва да се обоснове на един разумен закон. Не е лошото в яденето. Всичко онова, което става в човешката душа, трябва да се разбира. Трябва да има едно вътрешно разбиране и използване, защото между всичките явления има една тясна връзка. Вземете тези неща, които вие считате за обикновени. Вие вземате една монета и я хвърляте нагоре. Подхвърляте един български лев и той пада на земята. Как наричат децата двете страни на монетата? Лице и опаки. Всеки път, като подхвърляте тази монета, не зависи от вас как ще падне, не може да заповядате как да падне. И някой път лицето ѝ пада отгоре, а някой път опакото. Но ако тази пара я подхвърлите сто пъти правилно, то ще видите, че петдесет пъти ще се обърне с лицето си и петдесет пъти с опако-

то. Има един закон, който го наричат случайност. Случайността има връзка със законите, които функционират, и чиито функции ние едва съзнаваме. Ние наричаме нещо, че е случайно, когато не познаваме законите му. Същото се отнася и за твоето неразположение. При сто твои състояния - петдесет неразположения ще ти донесат и петдесет радости. Колкото си бил по-неразположен, толкова ще станеш по-радостен. Колкото си бил по-радостен, толкова по-неразположен ще бъдеш. Колкото по-малко скръб имаш, толкова по-малко радости имаш. И тези, които са боледували, те са повече калени, техният организъм е по-развит. Вие не обръщате внимание на тази неща, понеже не минават през вашето съзнание. Вие обръщате внимание на външните неща.

Тялото е облекло - костюм на душата и духа. Дрехите са външен резултат. По дрехата можеш да познаеш един човек какъв е. По дрехите можеш да познаеш една цяла култура каква е. Изразява се. У турците гащите са завити и закопчани, а пък вътре са широки и дънести. Значи турчинът отвътре е щедър, а отдолу - малко пуща. У европейците крачолите са отворени отдолу, всичко тече. Ще кажеш: "Това е една мода." Но модата е обоснована пак на един закон. На български каква дума има за мода? Каква дума са употребявали старите българи, преди да са знаели думата "мода"? Момите шиеха нашарено по полите. Техните сукмани са с дипли, с по сто-двеста дипли, и ги турят сукманите окачени, с диплите. Това е външната страна.

Децата разбират живота по един начин, а възрастните - по друг начин. Законът, който съществува, е следующият. Еднообразието в живота всякога носи едно разочарование. В какво седи еднообразието? В еднообразието се ражда мързелът. Щом има еднообразие, човек е мързелив. Мързеливите хора са еднообразни. Мързеливият човек казва: "Не ми трябва." Той не туря всяко нещо намясто - туря нещата, гдето свари и казва: "Уморих се вече."

Някой път има някои ваши мисли, които не са поставени намясто. Има някои ваши желания, ваши постъпки, които не са намясто. Натрупани са от сто, а може би и от хиляда поколения. И един ден във вашия организъм почват да се събуждат тези мисли. Тези мисли са от рода на тези мухи, които са снесли яйца, и сега се излюпват - те си носят своя зародиш. Това е само за обяснение. Ще кажете: "Как ще се освободим?" Няма да давате условия да се измътват, защото, ако яйцата не ги турите в хубава обстановка, те няма да се излюпят.

Онова, което е полезно за вашето развитие, то е да се освободите от това еднообразие. Вие казвате и туряте в ума си мисълта: "В следующото прераждане." Младият казва: "Аз трябва да живея." Но колко време ще живее той като млад? До четирийсет и пет - шейсет години може, но след това и неговият пояс ще се влече. Най-първо го въодушевяват външни неща, но после - вече не. Всичко в света си има свой край. И на пияницата може да му се втръсне виното и един ден той може да хвърли чашата и да казва: "Няма да пия." Има втръсване. Някой път на човека му се втръсне доброто или пеенето, или облеклото, или яденето и оттам насетне този човек не може да го излекуваш.

Сега освободете се от еднообразието. Аз като ви говоря, вие винаги обръщате внимание на вашите дрехи. А пък дрехите отвън винаги трябва да съответстват на човека. Те трябва да бъдат един израз на човешкия ум и на човешкото сърце. Китайците правят на жените си стегнати малки обуща. Отде е излязла тази мода? Една китайка, като върви, крета като малка птица. Те им тургат краката в малък калъп. Попитали един китаец: "Защо правите така?" Той казал: "Да не ходят нашите жени да хойкат." Дали тази е причината, то е въпрос. Това е един повод. Китайците имат много лоши навици, имат и някои добри навици. Като ходеха там европейците със своите кученца, кученцата могат да изчезнат. Всичко ядат ки-

тайците - кученцето като агънце ще го опекат и ще го изядат. По тези въпроси ние се отвличаме. Нашето минало упражнява влияние. На китаеца е голямо удоволствие да заколи кучето и да го изяде. Ако ви накарат на това, вие ще се гнусите. Но колко мисли има, които приличат на кучешка храна! Също така и колко желания има, които приличат на неговата храна.

В какво седи волята на човека? Вие искате един човек да изпълни вашата воля. Най-първо вие направете сами себе си да слушате. Човек съставлява едно двойно същество. Той е по създание единство, но е раздвоен. Две същества живеят в човека. И даже съвременните учени хора говорят за раздвояване на съзнанието. Но за съзнанието на човека има две страни. Някои го наричат нисш ум и висш ум. Не, но две разбирания има в човека за живота. Той е едно двойно същество. В него има едно същество, което обръща внимание на външния живот, и друго същество, което обръща внимание на вътрешния живот. И вие до известно време, като млади хора, обръщате внимание на външния живот, а като стари хора - на вътрешния живот. Младите хора казват: "Няма да живеем като онези стари хора." Младите хора искат да живеят вън. А пък като остарее човек, казва: "Няма да живея като онзи глупак отвън, а както старите." Кой е на правата страна?

Да допуснем, че някой казва, че е намерил Бога и се моли на Бога три пъти на ден. Все се моли и е недоволен, не е здрав и не му върви. Питам тогава, това негово верую реално ли е, или не? Как е възможно това? Бог е едно Същество съвършено, разумно, създал е света и ти вярваш в Него, и да бъдеш невежа. Възможно ли е ти да седиш при един богат човек, чиято трапеза и богата с ядене и ти да гладуваш? Но може тези храни, които богатият употребява, да не подхождат на тебе. Една овца при един съвременен богат човек може да умре гладна. Богатият яде месна храна, а овцата не употребява месна храна. И един вълк може да умре гла-

ден, ако този богатият човек яде само плодове. Вълкът иска само месце и ако този човек яде само плодна храна, какво ще бъде положението на вълка? Това са примери само за сравнение. Вълкът е особена форма, която съществува в природата и трябва да знаем къде е станало отклонението, не една форма, която представлява обективния свят.

Съществува един принцип в Природата, който руши. Някой голям водопад пада отнякъде и руши канарите, земята и влече. Някой път вие казвате, че Бог е Любов, но какво разбирате вие под думата "Любов"? Любовта създава новото, а премахва старото. Тя не държи никога старите работи. Казвате: "Защо е създаден светът така?" Малко другояче трябва да разсъждавате. Ето къде е съвременното заблуждение. Ще ви дам един пример. Една сестра дава един килограм бяла вълна, а друга сестра е дала един килограм синя вълна. Смесва ги и прави две фланели. Едната сестра не е опитна и не е доволна. Някой път изобщо ръкавите не са направени добре, а някой път цялата фланела, поради погрешки, трябва да се изплете наново и втори път трябва да се направи една отлична фланела. Какво ще се изгуби от това? Вълната ще се изгуби ли? Не, това е въпрос на формата. Съдържанието е същото, но формата трябва да се измени. Но ти казваш: "Време ще мине." Ние ще се радваме, че времето минава. Ако не мине времето, какво би станало? Някой път е хубаво да се изгуби времето и да се направи една хубава форма, отколкото да не се изгуби времето и да остане старата форма. Много неща има в нас, които са осакатени и които трябва да се поправят.

Допуснете, че бащата казва на сина си: "Къде си ходил днес?" Или казва на жена си: "Къде си ходила днес?" Хубаво, но днес ѝ казва: "Ти къде си ходила днес", утре ще каже така и тъй нататък. Представете си, че ти си онзи син, на когото бащата казва така. Ти трябва да внушиш на баща си как да казва. Аз бих казал на моя

баща така: “Татко, днес аз ходих да видя едно семейство, дето бащата и всички други в семейството живеят много добре и си говорят много сладко. Ходих да слушам сладкото им говорене.”

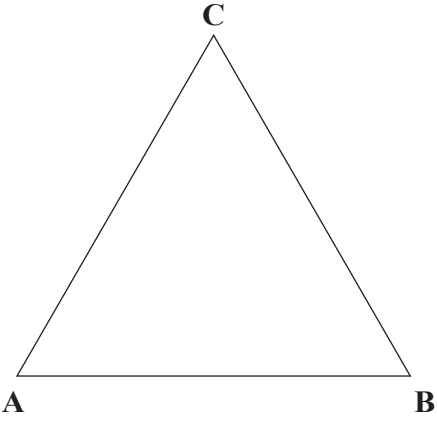
Някой път гледам някоя сестра седи и си маха ръката. Казва: “Аз ще му дам да разбере.” Окултистка и си маха ръката така гневно. И после казва на котката или на кучето: “Пф!” Плаши ги. Най-първо, не се спирайте на такива дреболии. Не се спирайте никога да поправяте чуждите погрешки. Един съвет от мене: никога не се спирайте да поправяте една чужда погрешка. Детето счупило стомната, кажи: “Стомната е счупена. Това е една печалба за грънчаря.” Не отивайте да лекувате счупената стомна, не поправяйте старите работи. И ако имаш нова стомна, дай на детето си. Някои имат обичай, като позакъсат малко, ще обърнат някое старо палто на другата страна и ще го носят. Не, не. Това са лоши навици. Светът не търпи старото. Една форма, която е употребена веднъж, тя трябва да се смени. Животът употребява само веднъж една форма и после трябва да се сменят формите. Не дръжте старите форми, тоест трябва да се сменяват. В това се състои прогресът.

Ти ще растеш и ще учиш, ще разбираш законите на своята мисъл. Аз съм говорил за подмладяването, но вие не знаете още как се подмладява човек. Аз съм говорил как човек трябва да бъде добър, но вие не знаете законите, как да стане добър, как да стане учен, как да научи пеене.

Има закони за пеенето. Вие сега се спирате и казвате: “Аз съм така научен.” Че на какво се научи дядо ти? Свири криво. И ти свириш криво като него. Често изваждат оная поговорка за кривия рак. Анекдотът не е довършен. Малкият рак вървял като баща си. И всичкото им нещастие, дето ги вадят от дупките и ги пекат, то е защото вървят криво. И ако вървят право, няма да ги варят на огъня в тенджерата. Бащата казва: “За да не ти пати главата, право ще вървиш.” А синът му казва: “Желая да се освободя и ще

ми покажеш как да вървя.” Бащата започва да ходи криво и синът казва: “Татко, и аз ходя така.” Трябва да имаме образец на правото ходене. Ти казваш: “Трябва да се живее добре.” Но трябва да имаме форма на правото ходене. Някой ходи с наведена глава и се прегърбва, и най-сетне остава прегърбен. Не си оставяте гърбицата. Поизправи се малко, не казвайте: “Остарях.” Ти почнеш да чувстваш годините на гърба си. То е само външно, че имаш години на гърба си. Ти се самоизлъгваш.

Ти казваш: “Аз съм остарял.” То е твое безпокойствие. Ненужните безпокойства, които имаш, това е остаряването. Безпокоиш се за нищо и никакво. Ти седиш и се безпокоиш Бог какво мисли за тебе - дали ще те благослови или не. Вие имате едно разсъждение чисто човешко, прикачвате на Бога качества, както и на хората. Казваш, че Бог днес е разположен към тебе, а друг ден не е разположен. Не! И казваш още: “Господ си прави, каквото иска.” Това не е вярно. Ние тогава не разбираме света. Понеже всичко е вътре в Бога, всичко съставлява част от Него. Онова, което Бог е направил, Той иска всякога да функционира правилно, понеже това са части, чрез които Бог се проявява. Ти като мислиш и живееш добре, това е приятно на Бога. И като не мислиш добре, това е малък дефект и Господ иска да го поправи. Бог ти дава съвет да не правиш това и онова. Три пъти идва Бог и ти казва това, но ти не слушаш, и след това идва вече една реакция.

Три пъти като ти каже: “От **A** ще отидеш към **B**, и от **B** - към **C**, и от **C** - към **A**”, след това какво ще стане? Ако вечно обикаляш този триъгълник,

твоята енергия ще се изтощи, ти сега ще се изтощиш при обикалянето, ще изгубиш своите сили. Тогаз ще почне да става едно намаление. Най-първо, този триъгълник си го обикалял много бързо, после - по-бавно, по-бавно, и най-после ще се спреш на едно място и ще кажеш: "Не се мърдам вече оттука."

Ти казваш: "Толкова усилия съм направил. Двайсет години съм работил над себе си." Светът започва спирално, със спирални движения. Това е теория на съвременните учени хора. И някой път в спиритичния сеанс някой медиум си върти така ръката на колело. Често ме питаше доктор Миркович, защо правят така медиумите. Казвам: "Когато водата пада на едно келево*, цялата воденица се разтърсва и когато се завърти келевото, няма никакво разтърсване."

Казвам, когато дойде голямата сила в човека, той се разтърсва и като тръгне водата после, утихне. Ти казваш: "Аз мисля." Какво разбираш в своето мислене? Или казваш: "Стремя се да постъпвам добре." Трябва да имате съгласие между мислите, чувствата и постъпките.

Много от вас тук сте без бради и мустаци, а други сте с бради и с мустаци. Едни от вас сте с дълги коси, а други сте с къси коси. Едните, без мустаци, ги наричат жени. А другите, с мустаци и бради, ги наричат мъже. Питам сега: по какво се отличават мъжът и жената? Това са два принципа в Природата, които работят. Това са полюси вътре в живота. Единият полюс подразбира противоположния. Две еднакви неща ти не можеш да ги събереш на едно място. Ти не можеш да направиш целия свят само от върхове и не можеш да направиш целия свят само от долини. До най-високите планински върхове ще има съответни долини и после - пак планински върхове и пак долини и прочее. И от тези планински върхове някой може да е по-малък от друг връх. Същото е и с доли-

* келево *(от тур.)* - дървен валяк на воденица, кладенец

ните. Има едно съответствие. И ако се изравнят всичките върхове, тогаз земята ще бъде валчеста като една билярдна топка. И ако светът би бил направен като билярдна топка, тогава какви условия ще имате? Някой път искате всичко да ви се уреди, както билярдна топка. Разбиране трябва за сегашния живот, който живеете.

Гледам, че някой от вас по някой път си вдига веждите нагоре. Това е един навик. Това става неволно от вас. Не е господар човек на тези елементарни движения. Ние влизаме в една специална област на живота.

Мисълта е един силен фактор. Ако вие не научите закона, как да мислите добре, това нещо остава сега. Чувствата, постъпките, всичко иде първо от тази област на човешката мисъл. И казвам, да мислим, както Бог мисли. И както светът е създаден разумно, така трябва да го разбираме. Да допуснем, че във вас се загнезди едно кисело чувство - като че нямате никакво отношение с хората и всички хора ви отстраняват, не искате да срещате никого и сте недоволен от себе си. Никого не искате да видите. Като че целият свят става чужд за вас. Някои от вас имате тази опитност или сте я имали. Какво правите тогава? Някой ще се затвори в неговите [стаи] или някой ще иде в гората някъде. Това отвратяване, това еднообразие - от какво става това? Това е неразбиране на живота. Сега чета във вестниците, че един американец е измислил един уред - хипнотик, който издава еднообразни звукове. И някои хора, които са много нервни, те не могат да заспят. Тургат хипнотика в действие и те ще заспят. Този апарат сега може да го имате. Старите хора, като почнат да остаряват, имат право вече на хипнотик. Старият човек почне да слуша еднообразен шум в ушите си. Старият най-първо се интересува от живота, хипнотикът го приспива и той казва: "Не ме интересува животът вече." Това не е негова мисъл. Той казва още: "Ще се мре вече." Този американец е намерил този хипнотик и младите им се приспива, ако са станали не-

врастеници. Индусите са били по-умни - ако не могат да заспят, те ще си концентрират съзнанието върху върха на носа и ще заспят.

Ето няколко правила за правилно спане. Мисли правилно. Яж рано. Трябва да имаш едно определено време за ядене. И сдъвчи си много добре храната. И не оставяй в ума си никаква излишна мисъл. Като дойдат някои мисли отстрани, да не ги приемаш.

Какво нещо е вярата? Един ще каже, че вярата е сила, която ни приближава към Бога. Друг ще каже, че чрез вярата се издига човек и тъй нататък. Може да вземете от Писанието стиха - Писанието казва: "Повярвай и ще бъдеш спасен." Но вярата по каква линия трябва да дойде? Вярата е нещо, което сега трябва да се създаде. Тази вяра си има известен център. Вярата си има два центъра. Има една вяра, че като повярваш - жена ще станеш, мъж ще станеш, дете ще станеш. И като не знаеш как да помислиш, и станеш нещо, чиято форма не можеш да измениш. И всички хора днес страдат от вяра, която не е на мястото си.

Някой казва: "Ще осиромашея." И става според вярата му. Ти казваш: "Ще се разболея." И става според вярата ти. Или казваш: "Струва ми се, че всички ще измрат." И така става. В каквото вярваш, става. Някой вярва, че може да напредне, и напредва. Друг вярва, че няма да напредне, и така става. Може да четете много книги, цели теории. Някои от тях са близо до Истината, а някои от тях са далеч.

Ще ви дам най-правото определение. Вярата е път, по който Любовта се проявява, надеждата е път, по който Любовта се реализира в света, а самата Любов е плод на Божествения Дух.

Добре, вие имате едно тъжно събрание. Седите и сте тъжни. Най-първо мислите, че никой не ви обича и нямате ясна представа, какво значи да ви обичат хората. Майката, като обича едно дете, ще го целуне, ще го стиска, ще му направи дрешки, ще му направи леглото и прочее. Това е външната страна. Вие казвате някой път:

“Мен не ме обичат.” Да те обича един човек, това значи да е толкова внимателен към тебе и да ти помага. Така се проявява Любовта на Бога. Бог е, Който е предвидил всичко за хората, и във всеки един момент Той създава онези малки дребни условия, при които ти можеш да реализираш своята мисъл. А ти туриш една своя философия и казваш: “Не може ли по този и този начин?” Така ти създаваш нови теории. Тогава работите не стават. Ако всичко става нормално, ти ще имаш един подтик. Ако с твоята вяра се подобрява тонът ти като певец, тогава върви добре. Но ако не се подобрява тонът ти с твоята вяра, тогава вярата ти не е правилна.

Най-първо, трябва да имаш чисти мисли, иначе тези нежни гънки на ларинкса, които трептят, няма да произвеждат тези особени тонове и няма да ти предадат тази мекота, която е необходима.

Допуснете сега, че аз ви говоря върху мисълта, и дойде друг - и той ви говори, и после трети дойде, и четвърти. Трябва да мислим право. При правото мислене силата на човека се увеличава пропорционално, съразмерно. Вие искате изведнъж да бъдете силни като Бога. Защо не се радвате, че е достатъчно да има Един, Който да е силен? Защо вие искате да бъдете втори силен като Бога? Тогава между вас и Бога ще се роди спор. Питам, ако вие бяхте на мястото на Бога, какво щяхте да направите? Питам едного: “Представете си, че ви дам сто милиона английски лири, какво ще направите с тях?” Той ми казва: “Аз ще си направя къща, ще си купя автомобил.” Казвам му: “Това струва десет милиона, а другите за какво ще ги употребиш?” Той ми казва: “Ще ги дам под лихва.”

Някой казва: “Този човек не е толкова свят. Онзи е по-свят от него.” По какво се отличава един светия от друг светия? Онзи светия, който има най-правилен възглед, той има приложение на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки. Той е така внимателен, че иска всичко, което има в себе си, да го предаде хармонично на другите. Той е един от добрите светии. А пък све-

тията, колкото по-малко разбира, толкова по-малко е светия. Светията трябва да има по-широка душа и по-светъл ум.

Същото е по отношение на музиката. Ако аз бих ви преподавал по музика, щях да ви изнеса една съвсем друга теория. Не че тази теория не е вярна, но с тази теория се постигат основните работи. Но има една друга страна на музиката. Ако аз туря няколко тона в действие, те ще произведат един съвсем друг резултат, защото има тонове на живота - има в музиката тонове, които съответстват на Любовта. Но вие не може да имате понятие за тази музика, докато вашата мисъл не е права. Докато не дойдете до правата мисъл, никаква висота на тоновете не можете да имате. Правата мисъл, това е най-чистият извор, който извира от умовете на онези същества, които някога във вечността са постигнали своето съвършенство. От тях излиза тяхната права мисъл, която изпращат към хората. Те казват: "Ползвайте се от нашата права мисъл." И като дойде тази мисъл, онзи, който не я разбира, той ще напусне дома си.

Ако сега дойде Христос в света, какво ще направите? Всички мъже ще напуснат жените си и всички жени ще напуснат мъжете си. Хубаво. Тогава какво ще се постигне? Жените ще напуснат мъжете си и мъжете ще напуснат жените си и ще отидат след Христа. Какво ще се постигне с това? Идеята не е ясна в напускането. Ти можеш да напуснеш само това, което не е естествено. Как можеш да напуснеш нещо, което ти обичаш? Ако ти имаш един мъж, когото обичаш, тази Любов от Бога ли е или е от дявола? Като дойде Христос, защо ще напуснеш мъжа си? Не, не. Мъжът и жената ще се слеят в едно и ще отидат при Христа. Сливане ще стане, а не напущане. Ти казваш: "Като дойде Христос, ние ще напуснем телата си." Не, тези тела трябва да оживеят. И духът, и тялото са като полюси. Вие си държите възгледите си. Аз не искам да се занимавам с възгледите ви. Слабостите на хората аз ги познавам така добре, че някой път бих желал да не познавам хората.

Аз искам да се освободя и да не познавам хората такива, каквито са, но не мога да се освободя. Това е единственото ми желание.

Гледам, един човек идва при мене и се показва външно добър, но е раздвоен. Той ми казва: "Колко си добър. Трябват ми десет хиляди английски лири." Светията изважда и му дава една торба. Онзи взима сбогом и на тръгване казва: "Ще ме извиниш малко, мисля да си направя къща, ще се пооженя и като си поуредя работите, пак мога да дойда." Светията пробил дупка в торбата на едно място и парите падат. Онзи се връща в дома, и в торбата има само две пари. Обаче още докато пътува пътникът, светията поправя изгорената торба и онзи човек се намира в чудо, че торбата е здрава, а пари няма в нея. И след една седмица се връща при светията и му казва: "Едно голямо нещастие ме сполетя. Обраха ме разбойници." Всеки ден стават такива обирания с вас. Вие имате едно щастие, което струва сто хиляди английски лири - като че сте в рая. Но виждам ви един ден променени, като че цялата Вселена се е разрушила. И ти казваш: "Отиде всичкото." Обрани сте.

Вие сте попаднали сега в закона на еднообразието. Престанете да желаете да станете светия, не желайте да станете и учени, и богати, и музиканти. А какво трябва да желаете? Желайте да пеете само. Не да станете музиканти специално, но желай да пееш. Най-лесната работа е да станеш музикант, но да пееш и да пееш без да си музикант. Мен са ми казвали много музиканти сегашните теории за диезите и бемолите, за дългите времена и за късите времена, за алегро, за анданте и прочее. Музиката има дълги и къси интервали. Интервалът зависи от времето. Първоначално ритъмът започва полека, после стигне до върха на най-силното движение и после започва обратния ход. После пак може да се засили. Когато музиката стигне до върха на най-силното движение, може да се спре за малко. И в мисълта има такова вливане. Някой път казваш, че мисълта ти бързо тече.

Някой път в тебе се заражда мисълта: “Кой ме е родил и защо?” Като си се родил, ти си се раздвоил на две страни. Имаш две очи - дясно и ляво. Едната ти страна е деликатно сложена, а другата - груба. Едната страна на лицето ти има мъжки черти, другата - женски криви, деликатни. Някой път лицето се изпъстря с начупени линии. Това показва, че сте минали един живот много бурен, разбъркан. Вашето тяло е една книга, на която е написан животът ви. Вие трябва да го четете, за да може да се справите. Това, което носите, то е само част от човека. Човек не е въплътен още напълно в тялото. Вие не сте още напълно въплътени и ще станете господари, когато пресъздадете тялото си. Сега вие се нуждаете от външна подкрепа.

Първото нещо, което сега ви спъва, това са вашите мисли. Всички имате безброй желания и не знаете как да ги реализирате. Младият има желания, които не знае как да ги постигне. И старият също. Не можеш да постигнеш нещо, но го желаеш. Например някой път помислиш да бъдеш цар. Една жена си мие паниците в кухнята и си казва: “Да съм сега царица.” Но тя не е царица. И като казва “Да съм царица”, поусмихне се малко. Слугата казва: “Да съм някой цар сега.” Той копае с търнокопа, позасмее се малко, въздъхне и казва: “Да съм цар.”

Питам сега, защо копаят хората и защо режат с трион? Германският император допреди десет години бил изрязал десет хиляди дървета. Всяка сутрин е правил гимнастически упражнения - вземе триона и реже с триона, защото тази енергия, която се ражда в неговия ум, трябва да я пласира някъде. И ако германският император беше рязал дърва преди да беше станала тази общоевропейска война, щеше да бъде по-добре. Трябва да режеш, преди да направиш нещо, а не след като направиш, инак ще заприличаш на този император.

Един английски мисионер отива в Африка, мисля, че в Трансва-

ал, в английските колонии. Една вечер, като си седи в стаята, вратата се отваря и влиза един старец с дълга бяла брада, седи на стола, поглежда го и му казва: “Ще ти кажа нещо, но да не се уплашиш. Аз не съм от живите хора, а от умрелите. Дошъл съм тук за помощ. Имам голяма нужда от твоята помощ. Аз съм един английски владика, който е живял преди двеста години в Англия и се казвам така и така.” И той си казал името. “Запишете си тези работи.” Мисионерът записал всичко и онзи продължил: “Аз не живях така, така както трябва - не да живея по владишки, но живях по човешки, и опъвам сега каиша. Живях един живот, не както Бог искаше, и сега се намирам в трудно положение. И ти сега ще ми проповядваш, както проповядваш на живите хора, за да може да се обърне моето сърце и да променя живота си. Двеста години се скитам и не мога да си намеря мира.”

Мисионерът поглежда владиката. Той бил реален човек. Мисионерът му казал: “Хубаво, ще си помисля до утре вечер.” Владиката казал: “Ще дойда утре вечер и ще довършиш с мене.” На другата вечер идват двама, други хора. Мисионерът си отваря Библията и им проповядва. И така те идват всяка вечер, но на третата вечер дошли трима, и после станали четирима, и след това - петима, шестима, седмина, осмина, стаята му се изпълнила със слушатели. И мисионерът почва да отслабва, лицето му хлътва и той взема отпуска да се поправи, но не казва кои са причините. Той отива и проверява в посочения английски град дали е живял такъв английски владика преди двеста години - и датите, и имената са били точно такива, каквито са му казали. Сега доколко е верен този пример, то е въпрос. Да допуснем, че е верен.

Значи работите в онзи свят мъчно се поправят, а тук по-лесно се поправят. Тук е едно училище. Погрешката, направена на Земята, тук се поправя. Там няма условие. Затова всички души искат да се въплътят на Земята, за да си поправят погрешките.

И на вас ви трябва пробуждане. Пробуждането се състои в следното - да мислите право. Ако следвате Божествените закони, може съвършено да измените вашата съдба. Да мислиш, както Бог мисли, или да следваш онези закони, които Бог е турил.

Това, което Бог прави, вие не може да го направите. По някой път ние грешим. Ние искаме сърцето ни да бие, както Божието сърце. Не, то е голяма опасност, сърцето ни да бъде, както Божието сърце. Човек може да се възгордее тогава. Христос, като дойде в човешка форма, Той се смири. Ти казваш: "Аз съм чадо Божие." Чадо Божие си, но се намираш в една форма и със смирение ще се подчиниш. Устойчивостта не е страх, а едно благоразумие. Цяла хала иде, какво ще правиш? Ще отстъпиш - нека се мине халата. Тази мъдрост е една мисъл в тебе. Гладът е една хала. Ти казваш: "Така ще направя." Какво ще направиш? Ще викаш, ще викаш и най-после ще кажеш: "Да си върви." Аз съм виждал стар дядо - той си върви. Децата обичат някои дядовци. Дядото, като минава, потупка детето, помилва го, а пък друг дядо минава намусен пред детето. Детето взема един камък и го удря по гърба му. Детето казва: "Аз ще ти кажа на тебе!" - казва детето и си отива. Това е един лош атавизъм. Някой религиозен човек гледа нагоре с лъжливо смирение, това е един религиозен атавизъм.

Ние имахме един приятел, който се казваше Арнаудов. Той беше обръщеник на един наш брат - Пеню Киров. Той беше особен екземпляр, между светски хора говори много умно, но щом дойде между религиозни, пъчи се. Иска да се покаже нещо в една област, която не познава. Пеню Киров си намери цяла беля с него. Онзи не вземаше от нищо. Той [отдаваше значение на] на външната страна на живота. Отвътре има една красива страна.

Сега носим един живот, който е чужд. Ти носиш една дреха, която не е твоя, а чужда. Един ден ще ти я вземат. В Америка за бал вземат един костюм назаем, хиляда лева ще заплатят за една

вечер. Ще облече той костюма и после ще го даде. Та вие носите един костюм благочестив, но за двайсет и четири часа. Оставете тези купешки костюми. По-добре е една твоя дреха, тя е за предпочитане, отколкото купешките. И ние всичките трябва да се освободим от старите дрехи, които дедите ни са оставили. Някой казва за някого: "Той носи характера на дядо си." Дядо му бил скъперник, разюздан, не обичал да услужва и сега всичко това трябва да изправиш. Най-първо трябва една трезва мисъл и Любов. Всички хора ти все трябва да ги обичаш еднакво.

Съществува един закон, той е следващият, той е окултен закон на древните учени хора. Колкото си по-близо до центъра, толкова си по-свободен, и колкото си по-далеч от центъра, толкова си по-ограничен. И тези, които са най-далеч от центъра, са най-ограничени. И трябва да дойдеш до такова състояние, че да имаш поне една относителна свобода. Как се добива сега относителната свобода? Ти ще намериш един човек, ще го потърсиш със свещ някъде, към когото да се зароди в теб едно чувство на обич. Поне един човек да има, който в даден случай да стане един противоположен полюс на твоя живот и ти да започнеш правилно да мислиш. Не намериш ли този човек, ти се въртиш в една спирала, без да разбираш живота - няма да има изтичане, няма да има никакъв смисъл в живота ти. Но след като намериш този човек, вие двамата ще намерите други още двама. Щом двама се обичат, не трябва да влезе трети между тях, и вие двамата ще намерите други двама, и четиримата ще станат едно. И те ще намерят други четирима. После осмината ще потърсят други осмина и така ще стане сливане.

Една камбана, за да я разберат, тя трябва да дрънчи. Ако дава хубав тон, ние казваме: "Хубаво дрънка тази камбана."

Четири неща трябва да занимават ума ви. Първо - светлината. Винаги трябва да мислите, че чрез нея иде знанието. После - въздухът, от него иде силата на човека, като дишате. Трето - водата,

от нея иде животът. И четвърто - храната. От нея иде доброто в живота. Следователно доброто в човека, това е последният резултат. Светлината и храната, това са двата полюса. Те се различават. Единият полюс е **А**, другият полюс е **В**. При **А** е светлината, а пък при **В** е храната, хлябът. От хляба по-далеч не може да отидете. След като ядеш, ще настане в тебе едно състояние да спиш и след като се наспиш, ще се пренесеш през полюсите на светлината, през въздуха и водата и ще дойдеш до хляба.

Чрез светлината ще мислиш право, чрез въздуха ще добиваш сила, чрез водата животът влиза в тебе, чувствата. Твоите чувства не могат да се облагородят, ако не знаеш законите на водата. А пък доброто, това, което става основа на живота, то е храната. Говоря сега обективно. Знанието и силата ако дойде на помощ на живота и доброто даде материал, чрез който животът може да се прояви, тогава можем да напредваме. Вие мислите, като умрете, как ще ви посрещне Христос на онзи свят. Представяте си ангелите. Това може да е вярно, а може да не е вярно. Това, което ще срещнете, може да има известно подобие, но това, което ще срещнете, нито на ум не ви е идвало. Някой казва, че е видял ангели. Вие не знаете какво е един ангел, каква красота представлява. Не знаете какво лице е ангелското лице. Като те погледне, такъв мир настава в тебе - всичко в тебе се стопява, всички недоволства в тебе ще изчезнат и ще се възцари една нова светлина в тебе, и ще се зароди в тебе желание да бъдеш като него. И ти не можеш да се освободиш от него, и ти не можеш да се освободиш от тази форма. В ангелското лице няма нищо користолюбиво, то е един поглед на детство, един поглед така хубав, че ти от всичко се освобождаваш. У него умът, силата и животът така са съчетани, ти виждаш такава съразмерност в тялото и лицето.

Някои казват, че са виждали ангели. Някои служебни ангели се явяват с голяма светлина. Ангелската светлина може да ослепи човека. Апостол Павел като отиваше за Дамаск, яви му се един ангел. Като му се яви Христос, апостол Павел ослепя, и трябваше да го лекуват хората, за да паднат люспите от очите му. И като се яви един ангел, може да ослепеете.

Но някой може да види и тук на Земята, защото има ангели на Земята. И тук между вас има някои ангели. Кои са? Трябва да имате едно вътрешно прозрение на нещата. Вие казвате: "Сега нямаме ли прозрение?" Имате всичкото прозрение, но умът ви е отвлечен. Една слугиня прегорява яденето. Кои са причините, че прегорила яденето. Тя е млада, на деветнайсет години, тя не само веднъж ще прегори яденето, но много пъти ще го прегори. И тя е прегорила яденето по следната причина - един ден се разхождал по улицата ангел и тя видяла много хубав костюм, и влиза вкъщи и си турга дрехата, шапката и се оглежда в огледалото. Тенджерата цъцри и докато се облече, яденето прегорява. Един психолог ще обясни - яденето прегорява, понеже тя е видяла ангел и докато се облече и съблече, прегорява яденето. Друг психолог ще каже кои са били причините, че тя, като видяла ангела с тези дрехи, и тя искала да се облече със същите тези дрехи, тя е била поканена на един бал. Така че две причини има. Дрехите ѝ трябват за бала. Но защо тя иска да отиде на бал? Има някой си жени. Там половината са мъже и половината са жени, там си правят рандеву. Десет години не са се виждали и си казват: "Много се радваме, че се виждаме." И казват: "Да се сродим тогава."

Сега разбирайте - за онзи, който разбира живота, всички прояви в живота са еднакво добри. А за онзи, който не разбира, някои неща са по-маловажни. Главата е по-важна, но важни са и краката, които носят тази глава. Важни са и ръцете, които помагат на тази глава. Важни са и ръцете, и мускулите, и малките влакънца. За

онзи, който е пазил Божиите работи, всяка една малка нишка ако се поквари, е в положение да повреди на тялото. Това ще се отрази тогава и на цялото тяло.

Вие виждате един светски човек, но какво разбирате вие под думите "светски човек"? Българите са по някой път много философи, много трезви. Засвирят му и той казва: "Дайте ми сто грама винце." Държал си той шапката и я туря на масата, и пее една стара песен, как са живели един ден добре. Дядо му бил добър. Как са живели хората добре, а сега светът се е развалил. И иска да направи добро, и дойде му наум, като чува цигуларя като свири, да отиде да купи един чувал брашно на една вдовица. А пък на другия човек никога цигулар не му свири, и той никакво вино не пие, и си държи кесията стегната, и за Бога говори. Кой е на правата страна? Онзи, на когото свири цигуларят и му се отваря сърцето, и дава. А ако даде два чувала брашно, още по-добре.

Апостол Павел беше напреднал в мистическия живот и казваше: "Когато искам да направя добро, злото идва." Много естествено е това. Тъкмо тръгнал бедният човек, иска да види дъщеря си и той няма нищо. И вижда по пътя си една отворена кесия, и като видял кесията, забравил дъщеря си. Но след като взел кесията, после взел да мисли какво да купи за дъщеря си. Та какво лошо има, че той се спрял при кесията? Това е една мома, която го поглежда и спира се той. Тя даде команда той да се облече хубаво и той отива дома си, умива се, вчесва се хубаво и търси пак да я види. Той е войник. Вие ще кажете: "Това са детински работи." Това е един закон, който функционира вътре. И в младата мома, и в момъка ти трябва да виждаш закон, който функционира. Животът трябва да се прояви в правилна форма. И като се прояви, и ти, и окръжаващите са доволни. Христос казва: "Така да просветнат делата ви и умовете ви, и сърцата ви, че като видят тая светлина, да прославят Отца ви, Който е на Небеса."

Но това няма да стане в един ден, нито в една седмица. Но то може да стане и в един ден, не е мъчна работа. Не искам да се спирам върху това. Някои от вас слизате надолу. Но казвам ви, че следващия път ви предстои още по-висок връх и пак трябва да се качите. Вие сте се качили на този връх, който има най-малката височина, а пък следващият връх има по-голяма височина и по-големи възможности. Под "височина" подразбирам и придобивки вътре в живота, под думите "качване на един връх" не подразбирам само едно обикновено качване.

За една седмица си задавайте въпроса, защо трябва да бъдем доволни. Дойде в тебе едно недоволство, попитай се кои са причините, защо си недоволен. Някой път и като си богат, пак си недоволен, и като си учен, пак си недоволен. Недоволството трябва да го обърнете в един стремеж за придобивки.

Англичанинът казва: "I die." Това значи "аз умирам". А пък българинът казва: "Дай!" Когато англичанинът умира, българинът живее и казва: "Дай." Произнася по един и същ начин и в английски, и в български. В природата има еднакви звукове, които имат диаметрално противоположно значение. Това, което за англичаните означава смърт, за българина означава думата "дай". Ако кажете на български "шекер", има едно значение, а на еврейски тази дума означава "лъжа". Едно съвпадение. Лъжата произтича от факта, понеже искаме да сложим в основата на живота материята. Материята е само една възможност на Духа. Това са условията, при които Духът може да се прояви. В материалния живот вие не ще може да намерите смисъл - там ще намерите само външните условия. Ти ще се облечеш и тази форма ще зависи от Духа. Духът е използвал формите на материята. Допуснете сега, имате известно разногласие помежду си. Аз не искам да се примирите, но след като не се обичате, поне да сте толкова разположени. Вие се срещате и казвате: "Не искам да го поздравя." И той, като ви срещне,

ще си обърне гърба и казва: “Не искам да го поздравя.” Какво печелите двамата, като не се поздравявате? Какво печелите, като си обръщате гърба един на друг? Гърбът представлява егоистичния свят, а пък лицето представлява Божествения свят.

Гърбът представлява ада, а лицето - рая. Обръщаш си лицето към един приятел - ти си в рая. А пък обръщаш си гърба към него - ти си в ада. И двамата сте в ада тогава. И [някой човек] обръща гърба си към тебе. Искаш да излезеш от ада, обърни си лицето към човека и му кажи: “Приятно ми е, че ви срещам. Макар и по-рано те срещах с гърба си, сега те срещам с лицето си.” Но онзи ще каже: “Знаете ли, че вашите думи бяха тежки?” Вие ще му кажете: “Те бяха думи от ада, но сега думите ни излизат от рая. Приятно ми е, че ви срещам.” В рая другояче живеят хората. В ада живеят тежко. Щом обръщат лицето си към човека, веднага ще се измени положението.

И Бог казва: “Обърни се към Мен.” Ти се молиш, но гърбът ти е обърнат към Бога. Ще си обърнеш лицето към Бога и ще Му кажеш следните думи: “Татко, досега аз не съм изпълнил закона Ти, но сега реших да изпълня закона Ти, както си наредил. Думите Ти няма да направя на две.” Ще изпълниш Волята Божия. По-рано ти искаше хората да се отбиват от пътя ти, а пък сега ти ще се отбиваш. По-рано си искал първото място, а пък сега ще дадеш на хората първото място.

Сега тук Любовта я няма още, понеже не си местите столовете. Сега тук седи квартирният въпрос. Сега на вас не говоря аз - всичко това се отнася до разбирането на вашия дядо и баба. Вие носите стари неща. Вие казвате: “Знаете ли как са живели нашият стар дядо и баба?” Аз казвам: “Много ми е приятно за това.” Всичките ви книги съм ги чел и знам дядо ви и баба ви как са живели. Мога да ви чета и цели лекции по това, понеже тази литература я прочетох вече. И ще ми бъде крайно приятно да ми донесете други

книги от друг характер. Сега ще ми донесете книги, как се развързват кесиите, как се прощава на приятелите и прочее. Сега от тези добри книги ще донесете.

Сегашният ви живот е предисловие. Новите книги ще ви бъдат полезни. В новите книги, които ще донесете, има нещо, което е за вас и което ще използвате. А пък досегашните книги ще ги турите настрани, вие ги знаете. Тази книга, която донесохте, беше от дядо ви. Сега ще донесете от томовете на баба си. Още жените не са се проявили в света, понеже жените чакат дядовците да се проявяват. Те поне ще имат път оправен. Бабите ще дадат метод за прилагане.

В България всички земеделци са произвели своите волове в доктори. Българите казват на воловете: "Ди, ди!" А пък в английски език на богослова, който има докторат, се казва DD*. Като впрегнете вашите мисли и думи, ще им кажете: "Ди, ди!", тоест: "На работа!" Ще им кажеш: "Ти си доктор по богословието, сега ще работите."

Това знание, което имате, е полезно. То е само предисловие за знанието, което ще дойде. То е полезно за самовладането на нашите мисли. Аз, като минавам покрай хората, усещам едно ужасно дразнене. Чувам един шум. Малко като бутнеш човек, той е като кон, иска да те ритне. Волът, като го бутнеш, иска да те бодне. Малко ще упражните самообладанието. Като дойде страданието, ще го вземеш със щипци и ще го огледаш. Ти казваш: "Аз страдам." Че вие още не знаете какво нещо е страданието. Трябва да разбирате как да се справяте с едно страдание. И ако дълго време гледате страданието във вас, ще се зароди едно ново чувство и вие ще намерите в страданието една работа, през която ще ви дойде голямо благо. Отначало мислите, че страданието е затвор, но ако го огледате хубаво, ще видите една работа, чрез която ще

* DD, Doctor of Divinity *(англ.)* - доктор по богословие

дойде голямото щастие, което вие очаквате. Като страдате, не се обезсърчавайте.

Някой път вие чувствате една голяма празнота. Радвайте се, [че] чувствате тази голяма празнота, понеже в празния съд се тургa вода. Пълното сърце трябва да се изпразни, а празното - да се напълни. Това е закон на Природата. Тези смени съществуват.

Вие се дразните. Дразненето е едно неразбиране на известни закони. Например дразни ви, когато духа вятър и носи прах в очите ви, но после това ще се превърне в дъжд. Ще завали дъжд и ще напои тревите, житото и ще има плодородие. Така че не се дразнете от онова, което ви дразни, то е прах, и този прах после ще донесе своята полза. Та [причинителите на] вашите страдания са благата, които носят.

Единственото Същество в света, Което страда, е само Бог. Другото страдание е само отчасти. Бог ви е дал свобода и ти си злоупотребил с нея. Бог е в състояние да смаже тази форма, и Той се въздържа. Бог те оставя с векове ти да се разкаеш и един ден ти да се поправиш. Не се противете на Божиите разпореждания. Не се противете на страданията. Познавайте страданията и не им се противете. Не се противете и на злото.

От всички неща, които казах, кои неща запомнихте? Какво сте запомнили? Кое остана в ума ви? Коя мисъл е най-важна? *(Сестра Радка Давидова: "Във всичкия си живот да гледаме да изпълним Волята Божия.")*

От мое гледище аз се радвам, че сте недоволни, и като станете доволни, пак ще се радвам. Като сте недоволни, радвам се, че ще станете доволни и като сте доволни, пак се радвам, че ще станете недоволни. Когато аз се радвам за доволството ви, аз съм мъж, а когато се радвам на недоволството ви, аз съм жена. Следователно радостта е за мъжа, а недоволството е за жената. Преведете го сега. Тогава казвам: работата и копането е за мъжа, а почивката е

за жената. Мъжът, който се е радвал, ял и пил, той ще работи. А жената, която е недоволна, ще си почине.

Когато ти си недоволен, ти си жена, защото недоволството произтича от чувството, а пък радостта произтича от ума. Случи се нещо и ти не знаеш защо се е случило и си недоволен. Ти си в чувствата. Излез от областта на чувствата и намери ума. Искаш да направиш едно добро и като намериш форма, в която да направиш доброто, [ти ще бъдеш доволен,] и ако не можеш да намериш добра форма, ти ще бъдеш недоволен. Също така, ако си музикант и не можеш да пееш, пак ще бъдеш недоволен. Ако не можеш да издържиш това, което чувстваш, то е недоволство.

Кому принадлежи радостта? Умът е, който носи радост, а пък сърцето носи недоволство. Но сърцето носи условията, при които умът може да бъде радостен. И умът носи условията, при които сърцето може да разреши вечната задача на недоволството.

Сега ще ви дам една задача за една седмица. Всеки ден отбелязвайте през деня колко пъти сте мъж, тоест колко пъти сте радостен и колко пъти сте били недоволен. Отбелязвайте си това и отбелязвайте и времето, дали е облачно, дали е валяло дъжд, дали има вятър и прочее. Много е важно да се види и какво е времето - има едно съответствие.

"*Добрата молитва*"

7.40 часа

Тринадесета лекция на Общия окултен клас
19 декември 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ПРОВОДНИЦИ

“Отче наш”

“Всичко в живота е постижимо”

Ще прочета втора глава от Първо послание към коринтяните *(от 6 до 16 стих)*.

Има няколко начина за разбиране на нещата. Те трябва да се спазват. Съществува едно заблуждение, че ние считаме Истината като нещо материално, което можем да намерим някъде. Трябва да си съставите една истинска идея за голямото и малкото. Какво можеш да приказваш на един глух човек? За да разбира човек, трябва най-първо да му са отпушени ушите. Какво може да приказвате на един сляп човек за светлината? Или какво може да приказвате за хубавите цветя, за миризмата им на един човек, чието осезание не е развито? А пък има и други сетива някъде вътре в човека, които трябва да се развият. Има два вида сетива - едни груби сетива, те схващат нещата много повърхностно, само отгоре. Който не разбира, като види една дреха, повлиява се от цвета ѝ, гледа да е шарена, пъстра и казва, че е хубава дреха. А който разбира, той гледа най-първо качеството на плата, от какво е направен той и после иде цветът. Цветът иде отпосле, а същината е самият плат.

Една песен, която вие пеете, тя си има една външна краска, има си там известни правила. Казват - време, такт трябва да има. Но един пее една песен, друг я пее, но не могат да я изпеят правилно. Може да дадеш на песента две различни съдържания. Има нещо в гласа - има известни интонации в гласа, които със знаци не могат да се предадат. Можеш да предадеш нещо чрез модулация на думата.

Вие седите в едно положение, всеки от вас има по известна теория известни схващания. Имате идея за Бога, смътна идея. Имате

идея за баща си, за майка си, но да ви попитат конкретно какво нещо е майка ви, баща ви, ще се намерите в чудо. Ти виждаш баща си така, както всички други хора. По какво се различава баща ти? Значи тази идея не може така лесно да се определи.

Някой казва: "Говори ми Истината." Може да се говори истина, но това е обикновена истина. Ти не можеш да говориш Истината, ако не живееш в нея. Ти не може да ходиш, ако не си жив. Не може да мислиш, ако не си умен. Най-първо умът трябва да предшества мисълта. Животът трябва да предшества движението, защото движението е резултат на самия живот. Някой казва: "Не ми е добре." Добре да се живее, това са отлични понятия. Сега не живеете ли добре? Къде ще намерите хора, които живеят по-добре от вас? Че как се живее добре? Слава Богу - не сте глухи, слава Богу - не сте слепи. Обонянието ви е намясто, езикът ви е намясто, виждате, разговаряте се, смеете се, пишете. По какво се различава добрият човек? Под добър човек разбираме човек, чиито джобове са пълни с пари. Добрият човек е проводник на живота. Той, като влезе, нищо не дава, джобовете му са празни, но дето мине, той оставя повече. Той е като Слънцето - като мине някъде, там всичко расте, дава живот навсякъде. Това е добро. А пък даване на пари, на жито, да се прави добро - това са само резултати.

Да допуснем, че ти дадат тема да пишеш, какво нещо е добрият човек. Всеки ще опише, както разбира. Вие давате мнението си, че еди-кой си човек, не е добър, защото не ви е казал сладка дума, не те е погледнал както трябва. Вие казвате: "Не ми се харесва той." А пък щом ви погледне мило, вие казвате: "Този брат никъде го няма. А онзи гледа студено - не го харесвам."

Това са много повърхностни разсъждения. Право е, че онзи, който е добър, е както Слънцето. Всеки лъч, който иде от Слънцето, носи живот.

На първо място - не се спъвайте. Вие често пъти се спъвате, както онзи стар дядо, който седял до едно дърво. Малкото му внуче се приближило до него с един конец и му казало: “Да те вържа, дядо.” Детето обикаля дядото с конеца, дядото се смее. Детето все обикаля - един път, два пъти, три пъти и прочее - дядото все се смее. Обиколил го двеста пъти. Най-първо дядото мислел, че това е смешно и се смеел, но като обиколило детето двеста пъти, дядото казал: “Дядовото, ще ме омотаеш.” Детето казало: “Я се освободи!” Като се омотаеш с тънкия конец двеста пъти, ще се намериш в трудно положение.

Да кажем, че вие сте един стар умен човек. Искаш да вършиш една работа, но казваш: “Тази работа няма да я бъде.” Един път конецът е замотан. Пак повтаряш: “Тази работа няма да я бъде. Няма да я бъде, не ми хваща окото.” Ето втория конец. “Няма да я бъде, няма да я бъде.” Свързваш се ти със своята мисъл. Тази отрицателна мисъл постоянно те обикаля и свързва.

Ти казваш: “Като отидем на онзи свят.” Казваш: “Като умрем.” Ти не знаеш какво нещо е умирането, не знаеш какво нещо е онзи свят, не си бил между ангелите. Смътна идея имаш за това. Ти мислиш, ти си представяш, че като отидеш на онзи свят, ще те посрещнат с песни и цветя. Възможно е, но възможно е и да няма никакво посрещане. Писанието казва: “Онова, което Бог е приготвил за онези, които любят, око не е видяло, ухо не е чуло и на сърцето на човека не е идвало.” Тези същества, които любят, са най-разумните същества. За да любиш, трябва да бъдеш най-разумното същество. Вие някой път запитвате защо трябва да Го обичаш. Ти няма какво да Го обичаш, ти ще станеш проводник на Божествената Любов. Ти не обичай хората, но стани проводник на Любовта на Бога - да мине Любовта през тебе. Някой пита: “Като го обичам, какво ще стане?” Казвам: “Ще стане това, което става чрез джама.” Какво става чрез джама? Джамът, като пуща светли-

на, той е авторитет, ако не пуща светлина, вземат та го изхвърлят и турят друг джам. Значи, ако пущаш да минава през тебе Любовта, ти ще седиш в живота, а пък като не я пущаш, ще кажат: "Този джам не е хубав." Ще го извадят и ще турят друг.

Това изваждане става често. Ако не сте духом разположен, тогава не сте добър проводник на Божествената Любов и това неминаване на Божественото през теб причинява ти вече страдание. Значи страданието показва, че има вече някакъв дефект. Страданията не са нещо произволно. Вземете болките, които се явяват някой път. Пиеш студена вода, капилярните съдове се свиват. Имаш изобилна кръв, която не може да тече свободно и се явяват болки. По някой път изстиването може да дойде отвънка. Студено е вън и изстиваш, и казваш: "Неразположен съм. Не зная какво ми стана." Ще мислите, че сте урочасан, че зле ви погледнал някой, а пък причината не е там. Причината е във времето. Ако погледнете барометъра и термометъра, ще видите, че температурата е спаднала от четири градуса над нулата - има разлика десет градуса. Тая промяна на температурата е станала причина на твоето неразположение, а пък ти мислиш, че онзи криво те погледнал. Причината не е там, то е само съвпадение, едно следствие.

Та най-първо всяко неразположение, което има във вас, показва, че някъде трябва да има някакъв дефект. И то или във вас, или в окръжаващата среда. Причините на твоето неразположение може да са чисто материални, може да са духовни, а може да са от умствен характер. Причината може да е в яденето, може да е във въздуха, може да е в светлината, във водата, може да е във вашите чувства, във вашия черен дроб - той може да не функционира правилно. Или причината може да е във вашия далак или във вашия слънчев възел, или в малкия ви мозък, или в задната или в предната част на големия мозък. Трябва да я намерите. Когато дойде във вас едно неразположение, трябва да направите научни

изследвания. Трябва да намерите на какво се дължи то.

Аз съм забелязал в училището - ученикът показва на учителя, учителят го блъсне по лицето и казва: "Марш!" Ученикът сега не знае защо го е плеснал учителят и учителят не знае - у него са заражда едно такова желание. Между ученика и учителя има известно отношение. Учителят, като погледне друг ученик, не го блъска по същия начин, а е любезен с него и онзи ученик се старае да разбере, образува се една вътрешна връзка. Учителят казва: "Вижте, този ученик сега разбира." Коя е сега връзката? Защо единия изпъди, а пък на другия се мъчи да му разправя? Вие ще кажете така: "Той обича единия повече."

Всеки ще намери противоречия в живота, в семейството и прочее. Всеки ден вие едного приемате, а пък другиго изпъждате. Една мисъл изпъждате, а друга приемате, коткате я. Вие ще кажете: "Това е в моя навик." Или ще кажете: "Този е по-добър, и онзи не е така добър." Но може и да не е така.

Сега вие не считайте, че когато някой човек е сериозен или че плаче, че това [е] нещо лошо, а ако се смее, че това е нещо добро. В смеха има разширение, а пък в плача има интензивно свиване. По някой път има плач, който разширява. Плачът е един метод. Този човек, който плаче, той се мие, чисти се, казва: "Колко ми е лошо." *(Учителят пее тези думи.)* Пее си той: "Колко ми е лошо, лошо, лошо." След един-два часа виждаш, че той вече е весел. Че този човек се е прал. Какво лошо има в това? Значи той си казва: "Окалял съм се, трябва да се изчистя. Очистих се." *(Учителят изпя тези думи.)*

Та ви трябва един вътрешен научен метод за самоизследване. Вие казвате: "Не зная какво ме споходи днес. Не ми върви, урочасаха ме." Никакви уруки няма тук, но не че няма изобщо уруки в света. Има уруки в света. Срещнете някой човек с гъсти магнетични и електрични течения и те напълни с кал, и не може да се осво-

бодиш. И като не може да се освободиш от неговото електричество, ще те удари в главата. Има хора, които като погледнеш, ще се урочасаш. Има уруки. Бабите често лекуват уруките. Урочасал биволът и умира. Има хора, които, като погледнат един здрав бивол и кажат: "Много хубав бивол", и биволът падне. И ако не дойде баба, биволът може да умре. Тича бабата, блъсне бивола тук-там, потегли го тук-там и биволът стане и се разтърси. Уруките, това са удари вътре, духовни удари. Вие не мислете, че няма такива удари. В духовния свят има удари. Трябва да изучавате силите, които действат и вътре във вас, и вън от вас. Вие изучавате сега само резултатите. На вас един човек е неприятен, но това е резултат.

Разправиха ми един пример. В едно семейство някой си момък се влюбил в една чорбаджийска мома. Той няма нищо, няма къде да се завърти. Всички говорят за него, и дума не може да бъде за женене. Но идва друг, дядо му оставил голямо богатство - двеста хиляди гроша. Старите го харесват. Ние във всички неща туряме един материален елемент. Материята, това е равносилно на енергията. Материята е събраната енергия на едно място, на която ти в дадения случай можеш да разчиташ. Но ти трябва да разбираш качествата на тази енергия, която е вложена в тебе. Ние най-първо трябва да знаем да оперираме с нашето тяло. С известни енергии и материи във вашия мозък трябва да знаете как да оперирате. Няма да оперирате само с известни клетки. Те са безброй клетки. Трябва да знаете да впрегнете всичките на работа и тогава ще имате едно хубаво разположение. Ако седиш и казваш: "Аз трябва да бъда добър, аз трябва да бъда добър", това е едно еднообразно положение. Ти и без това си добър, по-добър човек от тебе няма.

Какво трябва да разбираме под тези думи "по-добър човек"? Ето какво аз разбирам. Срещам един човек на пътя. Имам един човек, този човек е здрав. Казвам: "По-добър човек от този няма." И му казвам: "Колко ще вземеш за товара?" "Толкоз." Къде ще

търсим сега друг? В дадения случай един човек, който може да извърши една работа, по-добър човек от него няма. В следващия час може да намериш друг един човек, но ти не казвай, че този човек е по-добър от онзи. И не казвай, че този човек, който нищо не е направил, че е по-лош. И онзи, който не е услужил, може да е добър.

Ти казваш сега: "Аз нищо не съм направил за Господа досега. Трябва да се излее Духът върху мен, и да отида да работя." Вие считате Духа като нещо, което ще ти се налее. Казано е: "Ще ви изпратя Духа Си." Под думите "изпращане на Духа" се разбира образуване на една вътрешна връзка. Идване на Духа не е нищо друго, освен образуване на връзката. Щом тя се образува, тогава разумният Дух почва да действа. Вие имате един кепенк затворен. Стаята ви е тъмна. Трябва да отворите вашия кепенк, за да се образува една връзка между външния свят, светлината и вас, та да може светлината да прониква в стаята ви. Не че светлината сега ще се образува. Тя си съществува, но тя сега ще влезе във вас.

Вие очаквате Духът да дойде. Просто ще станете проводници на Божията Любов, и като станете проводници на нея, то вече Духът, разумното, действа. Просто премахнете онази малка причина, която спъва. Вие казвате: "Аз още не съм готов." Днес казваш така, утре казваш пак така и тъй нататък. Станеш на четирийсет и пет години, на шейсет години, на седемдесет години и казваш: "Не съм готов." Станеш на осемдесет години и повече, задигнат те, и ти казваш: "Когато дойда друг път." Не, стани днес и кажи: "Днес съм готов." Никога не казвай, не си готов. Под думата "неготов" може да разбираш, че не си готов да дигнеш Земята, да нахраниш целия свят и прочее. Но може днес да си готов да направиш едно малко добро, което другите не могат да направят. И като го направиш, в тебе ще дойде една нова топлина.

Свързали едного с един тънък конец, завили конеца около него и го вързали, и му казали: "Да не се мърдаш, че ако речеш да се

мръднеш, ще се порежеш.” Той седи и гледа да не бута конеца и казва: “Ще се порежа.” И казва: “Да дойде някой да ме освободи.” Идва един с едно дърво и казва: “Какво седиш тук?” Като го удари онзи, конецът се скъсва при мърдането на въжания и последният казва: “Този конец не бил толкова опасен.” Вие седите и сте свързани. Идва едно голямо нещастие отгоре ви и вие скъсвате конеца. Малки работи има в живота, които ви спъват - най-малки работи. Вие казвате: “Защо Господ допусна този дявол, който ме е свързал?” Защо ти допусна дяволът да те върже? Дяволът е шегаджия. Гледам един човек, доста възрастен, върху един сламеник. Наблюдавам деца с игла - шият нещо. Те му зашиват краката, дрехите, след това запалиха това с кибрит и се скриха. Старият се чуди. Аз го наблюдавам. Психологически смешно е. Той сега си спомня, че си е легнал. Той си е легнал свободен, а сега са зашити панталоните му, палтото му за сламеника и не може да разбере как е станало това. Казвам му: “Още веднъж когато спиш, не оставяй да има деца около тебе. Тях ги няма сега, изчезнали са.”

Сега изяснявам един психологически закон. Ти си легнеш спокоен, и тези деца те зашият и като дойде огънят, ще се намериш в едно противоречие, в едно трудно положение. Този дядо не може да се освободи - зашит е, но аз имам ножче, освобождавам го. И той, като дойде на себе си, усмихне се малко и казва: “Те са такива, онези малки чортове. Само да ги зная кои са.” Питам сега, откъде у тези деца сега се заражда тази идея?

Да ви приведа друг пример. Това не само в България го правят. В Америка, в един от най-видните университети, преди четирийсет години отива председателят на щата с кабриолет в университета да посети сина си и да говори с ректора. Оставил си кабриолета вън с един кон. След час излиза и вижда, че кабриолета го няма на мястото, а го гледа, че е горе на покрива на университета. Конят е долу, а кабриолетът - горе. Студентите се качили горе и свалили ка-

бриолета по молбата на председателя на [щата] - той сега плаща на други студенти да му снемат отгоре кабриолета. А кои са направили това, никой не знае. В същия университет става друго нещо. Всеки ден се разхожда ректорът на университета с кабриолет. Студентите в негово отсъствие вземат, че измъкват предните колела и ги турят отзад на кабриолета, а задните турят отпред. Ректорът се качва на кабриолета и вижда, че има нещо не в ред. Среща го един студент и му казва: "Господин ректоре, има нещо станало с вашия кабриолет. Задните колелета са отпред, а предните са отзад." Слиза ректорът, студентите започват да поправят и турят колелата на местата им, и се урежда въпросът. Това става в една просветена Америка.

Някой път децата правят такива шеги, но тук в случая това не са глупави деца, а студенти от трета и четвърта година, но искат да направят шега да се посмеят.

Та казвам, у човека има един вътрешен произвол, който трябва да намерите и да уредите. Веднъж в един американски университет често взимали кабриолета на ректора и отивали с него на бостана да крадат дини. После ректорът си търси кабриолета и не го намира. После му казали, че кабриолетът е в бостана. Ректорът, за да изучи работата, веднъж се дегизирал, облякъл се като студент и отишъл с тях в бостана, и тъкмо слизали от кабриолета, той казал: "Воу!" Студентите познали по гласа му, че това е ректорът и оттам насетне шегите престанали.

И вие ще кажете вътре в себе си на произвола, който съществува във вас: „Воу!" и се реши въпросът. Не че тези студенти имат нещо лошо, но студентите лекуват ректора. Има нещо в ректора, което те не одобряват и искат да му дадат един урок. Ако го обичаха, не биха правили така. Има нещо в него, което те не обичат и искат с шега да го изправят.

Някой път и с вас става така. Вие може да сте подложени на някоя вътрешна шега. С кого не е ставало това? Имаше един наш

брат, който беше ревностен проповедник - Петър Тихчев. Една шега беше станала с него. Дошли деца и му турили знаме отзад. Той върви със знамето и всички се смеят наоколо. Той носи знамето. Приближава се един и му казва: "Има нещо турено на гърба ти." Какво е то? Те го направили знаменосец.

Та най-първо ще се очистите от всички ваши знамена, които са на гърба ви. И когато отивате в университета, не отивайте с кабриолет. И попипвай дрехите си, виж да няма някое знаме по тях. И в университета отивай пеш, понеже този кабриолет е излишно нещо. Ти носиш излишен багаж в себе си. Никога не носи в себе си излишни идеи, излишни мисли. Ще ти направят някоя шега с тях. Заключението е: често в нашия живот има неща излишни. Ние често искаме да бъдем добри, за да ни видят хората. И това е хубаво, не е лошо, но трябва да бъдем добри за самите нас, понеже тази добрина аз трябва да я чувствам най-първо, а не хората. Доброто трябва да бъде най-първо заради мен.

Същият закон е и заради други неща. Когато аз ям, тази храна трябва да е най-първо приятна за мен. Аз трябва да я чувствам. Та доброто ние трябва да го чувстваме в нас. И ако това чувство е правилно, то ние имаме вече една ясна представа. И тези правилни чувствания градят в живота. Хубаво е да има човек правилни чувствания. Някой път може да си скръбен. Чувстваш, че тази скръб не е намясто. Скръбта ти е намясто, че се ползваш от нея. А някой път се радваш и чувстваш, че радостта ти е намясто. А някой път скърбиш или се радваш и чувстваш, че не са намясто.

Да нямаме две мисли за едно и също нещо. В Божествения свят не можеш за едно нещо да имаш две мисли или две чувствания, но ще имаш една права мисъл, едно право чувство и едно право желание.

Не трябва да казваш: "Утре ще бъда по-добър." Доброто е в разбирането на нещата.

Тук има няколко единици с разни големини. Ако първата единица представлява един нос с дължина три сантиметра, то има вече едно влияние. А пък ако трета линия има дължина шест-седем сантиметра, този нос ще има съвсем друго влияние. Енергията, която се прекарва през един дълъг нос, се различава. Всяка една линия по своята дебелина и дължина има известно значение, известно влияние. Ако твоят нос е дълъг и тесен, ще има едно влияние, а ако е дълъг и широк, ще има други влияние. Ако носът ви е дълъг, а е спитен отстрани, вие всякога ще бъдете един човек нервен, сприхав, неразположен духом. А когато крилцата на носа са добре развити, това показва добра дихателна система, това говори за човек, който диша добре. Ти трябва да дишаш добре, за да се развие долният край на носа ти. Ако не дишаш добре, носът ти долу не е развит. Но разбира се носът не трябва да бъде дълъг двайсет сантиметра.

Обичта, Любовта всякога се отличава с една мощна сила. Там, гдето има Любов, има растеж, има знание, има богатство, има сила. Любовта е най-мощният подтик. Под Божествена Любов аз разбирам най-мощния подтик за придобиване на всички Божии блага. Това аз разбирам под думата Любов. Без Любов Божиите блага не могат да дойдат. И когато дойде Любовта в тебе, в тебе ще се зароди желание да обичаш, желание да станеш силен, желание хубаво да ядеш, желание хубаво да правиш нещата. Гдето дойде Любовта, ти имаш желание да правиш нещата както трябва. Без Любов ти си индиферентен и казваш: "Това не струва, онова не струва." Щом дойде Любовта, тя ни заставя да се интересуваме. И всякога трябва да имаме това разположение.

Ние седим и казваме: "Мене няма кой да ме обича." Идеята не е права. Ти не разсъждаваш правилно. Има Един, Който ви обича. Всеки ден за тебе изгрява Слънцето. Слънцето, като изгрее, те търси. Има едно същество, което, като излезе, те търси. Слънцето

те обича. По Слънцето аз разбирам Бога, Който те е създал. Както ние се интересуваме за една своя картина, така и Бог се интересува за когото и да е. Той се интересува как ти растеш, дали онова, което е вложил в тебе, расте или не. Ако ти не си Го видял, то е друг въпрос. Може твоето внимание да е било отвлечено някъде. Нали някой път някои деца са толкова увлечени в работа, че баща им минава и те не го виждат. Ти може би си занят с някои материални работи и Господ е минал десет пъти около тебе и ти не си Го видял, и после казваш: "Мене няма кой да ме обича."

Помнете, че има Един, Който ви обича и няма какво да се обезсърчавате. Сега Този, Който ви обича, някой път може чрез някои външни хора да ви покаже това. Но да допуснем, че Той чрез външни хора не се проявява, какво трябва да бъде тогава вашето положение.

Вие искате сега Господ да ви обича, нали така. За какво Господ трябва да ви обича? За колко неща трябва да обичаме един човек? Вие толкоз говорите за Любовта, кажете ми сега кой е подтикът на Любовта, кой е подтикът, за да обичаш един човек? Малкото дете обича майка си, дъщерята обича бащата си, приятеля си. Но кой е подтикът сега да се образува приятелство, кой е подтикът за Любовта между детето и майката, между детето и бащата, между слугата и господаря? Това е един цял научен въпрос. Всички вие си имате известни възгледи. Вие ще кажете за някого: "Той има добро поведение." Това са общи неща. Аз изхождам винаги от материалния свят. Спирам се при един извор, спирал съм се много пъти. Гърлото ми е засъхнало, пия вода, придобивам разположение. Аз някой път обичам това качество на водата. Като пия, не ме пали вече на жажда, утолява ми се жаждата. Има една вода, която върви добре - мека е. Чета една хубава книга - има храна в нея, тя изменява целия строй на моята мисъл. Аз почвам да мисля другояче. Аз обичам тази книга,

много ми е приятна. Или виждам една хубава картина. Бил съм в мрачно настроение, като погледна картината, тя ме вдъхновява. Всяко нещо, което може в дадения случай да измени нашето състояние от едно положение в друго, то е добро за нас. Образува се една връзка между самия предмет и нас. Връзки се образуват само между живите същества.

Та гледайте сега да правите, но не изкуствено, онези разумните връзки. Оценявайте нещата. Вие срещате един човек по пътя. Този човек не е случайност. Той ще играе важна роля във вашия живот. Ако знаете как да се поставите с него, това ще бъде едно щастие за вас. Той е от Бога изпратен.

Сега да обясня какво аз подразбирам с думите "да се съпоставите с него". Ако ви дадат най-добрата храна и не я дъвчете добре, то целия ден ще бъдете неразположени, ще имате тежина в стомаха си, но ако я дъвчете добре, ще кажете: "Такава храна не съм ял." Някоя идея ви се представя в пътя ви. Ако тази идея я вземете и я приемете, то тя ще бъде цяло щастие в живота ви, но ако не я приложите, то ще усетите известна скръб, че сте изгубили нещо. И Писанието казва: "Не изгубвайте благоприятните условия, които носи всеки един ден. Вчерашният ден носеше едно благо, днешният ден носи едно друго благо."

Та сега онова, което е посято във вас, трябва да възрасне. Има много неща, посети във вас, за които трябва особена Божествена енергия, за да могат тези семенца, тия дарби, да израснат. Например ако Слънцето изгрява, и вие не излезете да се поставите да ви огреят слънчевите енергии, вие не може да приемете тази прана, която очаквате от Слънцето. Ще излезете и ще изберете най-хубавото място. Аз съм виждал котка - сутринта тя се поставя на едно място да я огрява Слънцето и ще си легне, и ще си тури гърба срещу Слънцето. И тази котка, без да мисли като философ, тя се е турила така, че да може да приеме здравословните слънчеви

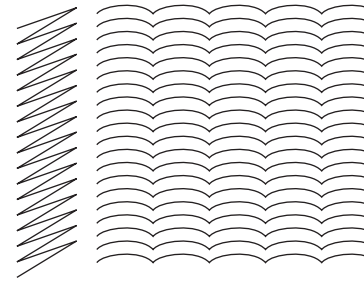
лъчи. И вие трябва да бъдете толкова умни като тази котка. В това отношение аз считам котката за умна и казвам: "Браво!" Казвам, както тази котка знае да приема слънчевите лъчи, ако тя знаеше така хубаво и да яде, тя щеше да бъде талантлива. Но котката не се научила да яде правилно, котката в яденето не спазва никаква хигиена. Тя е много нетърпелива. Като дойде за яденето, не ѝ стига умът. Дайте ѝ една мишка, и ще я изяде с нейните черва и козина. Още не е научила котката да яде правилно. Аз съм виждал една котка възпитана - живее у Иларионови. Тя не яде мишки. Хване една мишка вкъщи и я изнесе на поляната, и я бутне с крака си да си върви. Хване друга мишка на поляната, внесе я вкъщи и я пусне. А от къщи ги носи вън. И внася други. Не яде мишки - играе си, играе си с тях и ги пуска, и казва на мишките: "Да си вървите." Единствената възпитана котка. Но тази котка тук не е такава. Да оставим това сега. Котката е емблема на външните етикеции. По обноски, по чистота можем да я вземем за пример, но в хигиенично отношение, за яденето, няма да се допитвате до нея.

Нова идея е всяка една идея, която може да измени в дадения случай вашето състояние и да внесе във вас една обнова, колкото и малка да е тя. Всяка мисъл, всяка идея, която не може да внесе една обнова във вас, тя не е нова.

Трябва да има една постоянна обнова, защото религиозните хора считат, че като станат религиозни, трябва да пожълтеят? Аз разбирам каква е тяхната идея. Те, като казват да пожълтеят, разбират да си умен. Но да пожълтееш, като се развали черният дроб, това не е ни най-малко поумняване. Има една жълта светлина на лицето, която е приятна, но има една жълтина, която е един органически недъг. Има една червенина в лицето, една краска, която е емблема на човешкото здраве, но има една червенина, която е емблема на нездравословно състояние. Има един синкав цвят, който е емблема на духовно състояние, а пък има една синкава кра-

ска, която англичаните наричат така. Аз съм “blue”*. “Blue” значи “син”, но значи едновременно и неразположение.

Та всяка една Божествена мисъл, която може в дадения случай да произведе един малък преврат във вас, да измени състоянието ви. Всяка една мисъл, в която се съмняваш дали е права или не - тази идея е неразбрана за тебе.

Да допуснем, че имаш едно лошо състояние. Как може да го измените? Вземете един лист хартия и започнете да пишете върху нея тези линии. Искате да образувате в себе си едно Божествено разположение. Вземете си молив и най-първо определете първото положение - неразположението *(в рисунката - острите върхове)* и после веднага почнете следующи линии, правилно изкривени, и като направите една-две, три, четири, десет линии, и ще почне да става една промяна вътре във вас.

Та целият външен свят, всичките тези промени, които стават в природата, не са нищо друго, освен да внесат една промяна и обнова във вас. Например облачно време, дъждовно време, слана и прочее, всички тези промени имат за цел да изменят нещо. Всички тези промени имат за цел да изменят нещо във вас по един обективен външен начин. Бог ни действа предметно. Ние не сме дорасли още, за да разбираме вътрешната страна на природата и като деца трябва да се учите от външната ѝ страна. И тези линии после може да ги съедините.

Аз, като имам някой път неразположение, седна и си поиграя - с едно перо рисувам криви линии, при което, във всяко едно движение мисълта ми да вземе участие, във всяка крива линия. Кривите линии са спасителни линии, а правите са творчески линии.

* blue (*англ.)* - син цвят, тъжен

Те са с големи амплитуди, те са за другия свят, за напреднали същества. Правите линии са за в бъдеще, а вие преждевременно сте започнали с големите работи. Някой казва: "Знаеш ли какво мога аз да направя?" Това е за в бъдеще, това е за боговете, а сега ще работиш с малките работи. Тези прави линии, това са големите работи. Много мъчно се разрешават въпросите с тях, а пък с кривите линии е по-лесно.

Някой казва: "Той върви по крив път." Сега какво разбирате вие под думите "крив път"? Крив път е само онзи, който е задънен път. Кривите пътища са задънени пътища - тази енергия ще се върне назад. Например ти взимаш една нечиста храна, стомахът е задънен тогава и храната по същия път ще се върне. Това е крива линия задънена. А пък когато храната правилно си върви по естествения път, това е правилна крива линия. Така че има криви линии правилни и има криви линии задънени. Има кюнци, по които трябва да мине водата - това са кривите отпушени линии. Сега аз ви говоря за отпушените криви линии. Тези криви линии са линии на магнетизма, а онези прави линии са линии на електричеството. Електричеството винаги върви по зигзаг, по прави линии, а пък магнетизмът - по криви линии.

Някой път вие мислите, че вървите право, но всъщност не вървите право. Няма нито един човек, който върви право. Ще видите, че един човек върви по улицата и образува криви линии. Като го погледнеш, като видиш пътя му, ще видиш, че той ни най-малко не е прав, но е една крива линия, която образува големи завои. Ние и в говора, и в ходенето - навсякъде правим криви линии. Кривите линии аз ги наричам линии на най-малките съпротивления. Правата линия, щом срещне съпротивление, щом условията са лоши, тя се изкривява, а пък щом условията са добри, тя върви право. Правите линии показват, че външните условия са благоприятни.

Кривата линия има два смисъла: съпротивленията на кривата

линия може да са отвън, а може и да са отвътре. Ако съпротивлението иде отвън, кривата линия ще стане вдлъбната, а ако иде отвътре, тя ще стане изпъкнала. На някои от вас в лицето се забелязват такива линии. Когато стомашната система е развита, към слепите очи има такива линии. Тогава отвън човек има благоприятни условия да яде хубаво. Когато [в] долния край бузите му са вдлъбнати, а малко по-горе са изпъкнали, това показва, че условията на стомаха не са добри - този човек не може да яде хубаво. Когато стомахът е в здравословно състояние, тогава страните на човека на лицето са изпъкнали, а когато стомахът боледува, тези страни са вдлъбнати. Ако ти почнеш да мислиш правилно, ще се мине малко време и ще почне тази трапчинка малко по малко да се изправя.

Та онези, които се занимават с човешката мисъл, казват, че човек може да строи тялото си. То не е така лесна работа. Човек може да построи съвършено цялото си лице, ако знае как да мисли. И затова са необходими хубавите мисли. Човек и при най-лошите условия да не се обезсърчава. Обезсърчението ще дойде, но да не се обезсърчиш. Ти може да пипаш една змия и да ти е отвратителна, но без да се уплашиш от нея, и да знаеш как да я уплашиш. По-кротко същество от змията няма. Кога? Когато е студено. И полошо същество няма, когато е топло. Значи пипай змията, когато е студено, а когато времето отвън е топло - не. Когато времето е студено, пипай я, а когато времето е топло, дръж я за врата.

Сега тази змия какво изразява? У вас има известни сили, които при известни условия имат характера на змията. Когато условията отвън са много лоши, тези сили действат добре, но когато отвън условията са много добри, тези сили имат точно [обратен] характер. И когато някой човек забогатее, тези сили в човека действат зле и човек става друг. Щом е студено, тази змия е добра, но когато се стопли, тази змия става лоша. Понеже не познавате силите, ня-

кой път се намирате в студения свят и се радвате, понеже вашите змии са кротки. По някой път се намирате на топлия свят и тогава вашите змии са опасни. Пазете се в тези радостни дни - тогава тази змия може да ви ухапе. Това е цяла философия на живота. Когато животът външно се подобрява, вие трябва да бъдете много внимателни. Защо Господ ги е създал, оставете този въпрос. Без змии вие не можете. Това са сили. Всяка една сила, която работи, това е змия. Пътят, по който работи силата, е една змия. Тази змия може да ви бъде полезна и може да ви бъде вредна.

Има един приятел, който се занимава с електричество. Поправяше ми един самовар с електричество, стана контакт и като го жегна електричеството, той почна с щипци вече да върти - стана майстор. Като видя къде е причината, взема си ножче и отдалече буташе, и ми каза: "Ела да видиш къде е причината." Като бутна назад на едно място, изскочи искра. И каза: "Още не е поправено." И като престанаха да изскачат искри, той каза: "Самоварът е вече поправен."

Сега коя основна идея остава? Има Един, Който ви обича и вие бъдете проводници на Неговата любов. Като сте проводници, Той мисли за вас. Не спирайте любовта Му. Най-първо - бъдете проводници на Божията Любов. С това вие показвате, че Го обичате. Да обичаме Бога, това [е възможно] само като проводници на Неговата Любов. Когато имаш хубаво настроение, то е защото чувстваш Божията Любов. Когато ти седиш и си проводник на Божията Любов, ти вече вършиш волята Божия. Не е необходимо да ходиш някъде. Проводници трябва да бъдем и гдето отиваме, да носим Божието благословение. И където да отидем, да предаваме ние това Божественото. Да бъдем проводници на Божията Любов.

После ще дойдем до по-дълбоката наука да се обичаме. То е по-дълбока наука. За да обичаш един човек, ти много трябва да знаеш. Бог обича всичките, понеже по-умен и по-мъдър от Него няма. Колкото по-малко обичаме, толкова по-малко знание има-

ме. Любовта е една мярка на знанието. Колкото по-малко обичаш, толкова по-малко сили имаш, по-малко добродетели имаш. Колкото повече обичаш, толкова повече знаеш, толкова си по-добър. Доброто е един резултат на Любовта. Аз като кажа, че съм добър - не че съм добър, но Любовта в мен действа. Казва ми някой: "Ти си много добър." Аз се радвам и казвам: "Аз съм добър по единствената причина, че Любовта действа през мен."

Казвам, всички можете да бъдете добри, ако Любовта действа през вас. И всички можете да бъдете лоши. Кога? Когато външните условия се подобряват и вие не ги разбирате, то силите във вас могат да ви направят много лоши неща. А пък когато външните условия се влошават, и вътрешните се подобряват, тогава ти може да бъдеш добър.

Сега ви желая следното. Отвътре да сте добри, отвътре да си подобрите условията. Според мен не се нуждаете от външни подобрения, а се нуждаете от вътрешното подобрение, от вътрешно разбиране, от една вътрешна философия.

Вие очаквате сега още нещо да ви кажа. В една гостилница след като ял един човек, очаквал нещо друго. Очаквал да му донесат нещо друго. Идва келнерът и му казва, че ще му представи сметката, да плати. Той му казал: "Дай това, дай онова." И очаквал още. И най-после дошла сметката - една сметка от двеста и петдесет лева.

Та сега, ако очаквате още - сметката. А пък аз не искам да дойде до сметка и да ви кажа защо. Искам да бъда искрен. Аз ще ви кажа каква е моята мисъл. Понеже условията отвън са лоши и ще ме оберат, то казвам: "Нека седят във вас парите." Вие може да ме считате за много добър, а пък аз съм съобразителен. Ако взема, ще ме оберат отвън.

Та и вие постъпвайте, както аз постъпвам - когато външните условия са лоши, пари не взимайте от никого, а пък когато външните условия са добри, вземайте пари от всекиго.

Хайде да изпеем една песен. Изпейте песента “Аз в живота ще благувам”.

Нека сега изпеем думата “разположение”. *(Всички изпяхме с Учителя тази песен много пъти. След това Учителят изпя тази песен по много начини.)*

Тази дума освежава, носи богатствата, които има в нея.

При всяка лъжа се намалява силата на ума и ставаш по-лек. Като говориш Истината, придобиваш сила и тежест. Лявата [ръка] изразява по-нисшето. Това, което дясната прави, лявата да не знае. Но и каквото лявата прави, дясната да не знае. И после, като узрее, то лявата ръка ще го изкара навън.

Крий добродетелите си, а лошавините не крий. Лявата ти ръка да не знае добродетелите ти.

“Отче наш”

Четиринадесета лекция на Общия окултен клас
2 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

НОВО РАЖДАНЕ

“Отче наш”

“Махар Бену Аба”

Ще прочета “Послание към коринтяните”, втора глава - от дванайсети стих до края.

“Аз в живота ще благувам”

Имате ли зададена тема? Пишете върху темата “Отличителните черти на умния човек”.

Човек върви по един дълъг път. Какво се ползва от [извървения] път? Ако погледне колко път е извървял, какво го ползва? Ако ще спре на половината и каже: “Стига ми”, и остане, какво се ползва? Това не е достатъчно. Някой път хората се спират насред пътя и оставят за следващия път, за следващия ден, да разберат нещата. Човек, който отлага, той никога не може да смогне. Отлагането винаги показва една слабост в човека.

Аз сега говоря за отлагане на това, което може да направиш. Има неща, които не може да направиш, но има неща, които можеш да направиш, но отлагаш. Стреми се да не отлагаш. Ти можеш да донесеш [вода], но искаш да отложиш и казваш: “Друг ще донесе.” Не отлагай - вземи си стомната и донеси вода. Ти не очаквай от някого - той може да дойде, но може и да не дойде. Това е само за изяснение.

Да кажем, че някой е посещавал някой концерт и е слушал да свири и казва: “Много хубаво е това, което свирят.” Ще направя едно сравнение. Човек, който отива на един концерт, и не разбира добре това, което е свирено, прилича на един човек, който е поканен на един обяд само да помирише яденето. Друг яде, и той мирише, и казва: “Много хубаво мирише това ядене.” Всякой път ние казваме: “Много хубав е този концерт.” Той не е ял, а само е

помирисал. Трябва да ядеш. В музиката има едно вътрешно разбиране. Ако музиката [не] е направила преобразувания в живота ти, ти само си помирисал яденето. Когато човек се разболее, престава да пее. И когато човек стане лош, пак престава да пее. Някой път казват, че смелите хора, когато отиват на бойното поле, отиват с песни.

Някои отлагат да пеят и казват: "Аз остарях. На млади години се пее." Че защо на стари години човек да не може да пее? Има един атавизъм. Ти постоянно мислиш, че си остарял, и само за старините мислиш. Около тебе се наредят ред изречения. Ти казваш: "Остарях, остарях." И почват да се явяват такива образи - погледнеш на образа си и видиш някой бял косъм или някоя бръчка. И най-после мислиш как ще умреш, дали има онзи свят или няма, какво ще бъде там положението. Но всичко това не е разрешение. И най-после си смутен. Дойде да те изповядва и ти казват: "Кажи си греховете сега." Като се изповяда човек, половината от греховете той скрива и половината изповядва. Досега не съм срещал в човешката история нито един пример, гдето някой да е изповядал всичките си грехове. Най-искрено са се изповядали Толстой и Августин, но и те скриха една десета от греховете си. Има неща, които не трябва да се казват, понеже, ако си изповядаш греховете, ще се заразят и другите. Не може да ги изповядаш тези неща. Някой казва, че си изповядал греховете. Не. Има някои грехове, които са приятни за изповядване, а други не. Какво подразбирате вие под думата "грях"? Много работи се разбират под думата "грях". Грехът е една от големите спънки на живота. С тях се спъва животът. Дойдеш до една място и този грях става причина да изгубиш живота си. Някои сега мислят, защо трябва да изповядаш греха си. Ти трябва да изповядаш греха си, за да може да се възстанови животът наново. Някой път казват, че праведният човек няма смисъл да се изповядва. Праведният човек всяка вечер трябва да прегледа

живота си. Грехът е като прах и се отлага. Сега аз не искам да ви занимавам с греха, понеже, каквото и да говорим за греха, това е безполезно за човека.

Някой път хората се утешават и казват: "Моят грях е малък." Но грехът расте. Той е като някой аваландж*, който слиза отгоре - отначало е малка снежна топка и колкото се търкаля надолу, става по-голям, и гдето минава, завлича всичко.

Сега има едно положение, на което трябва да обърнем внимание. Вие още не сте изучавали онзи вътрешния метод за самовъзпитание. В християнството има един метод за самовъзпитание. Сега не зная аз вие кой метод следвате, не зная по кои правила следвате. Кои методи за самовъзпитание следвате? Има много методи за самовъзпитание. Сега какво трябва да разбираме под думите човек да се самовъзпитава? Това произтича от думите "човек да се храни сам физически, да дъвче". Той трябва да знае и какви храни да приема. Той не само че трябва да се храни, но той трябва да прави подбор на своите храни, да знае качествата на всяка храна, от която организмът му има нужда. Самовъзпитанието на човека, човешките чувства, имат нужда от някаква придобивка. Човешкият ум - също. Човешкото тяло, и то има нужда от придобивка. При самовъзпитанието има един метод, при който тялото може да уякне и да се хармонизира. Има начин при самовъзпитанието за уякване на човешките чувства и на човешките мисли. Една мисъл може да се кали, както сега хората каляват мекото желязо и го правят стомана или както сега правят желязо да не ръждясва.

Да допуснем,че някой път - представете си, че искате да се самовъзпитавате да не се плашите. Някой път подскокнете, като ви бутнат. Искате сега да се самовъзпитавате да не трепвате, като ви бутнат. Сега питам, по кой начин ще почнете да се самовъзпитава-

* аваланж *(англ.)* - лавина

те? Този страх не може да го спрете изведнъж, понеже той е цяло течение и ако го спреш изведнъж, ти ще си направиш по-голяма пакост. Тази област, в която се развиват силите на страха, те са известни сили, които действат автоматично, вън от човешката воля. Страхът не иде по желанието на човека. Това е една сила, която действа. Като дойде страхът, човек не му мисли - след като е бягал един-два километра, човек ще се спре и ще си помисли. Няма никаква причина, но той е бягал един-два километра. Казват: "Идат черкези, башибозуци!" И хукне населението един-два километра в гората. И после се върнат и видят, че никакви черкези няма.

Казвам: страхът произтича от едно особено състояние. Когато ти нямаш опорна точка, когато нямаш на какво да се надяваш, на себе си не можеш да се надяваш и на някого отвън не можеш. Тогава най-разумното е да бягаш. Но представете си, че твой неприятел е по-силен в бягане, по бърз от тебе. Какво ще правиш тогава? Да кажем, че твоят неприятел е по-умен и по-силен от тебе. Пак ще те е страх. И от силния ни е страх, и от богатия, и от хитрия, и от умния. Как ще се освободиш от страха от богатия? Ти си сиромах, а другият е богат. Той може да ти направи големи пакости. Или той е учен, или пък е силен човек. Какво ще кажете тогава? Ще цитирате един български поет: "Покорна глава сабля я не сече." Нима всички агънца, които са покорни, не ги колят? Този автор не е казал Истината. Той е казал донякъде Истината. На всички покорни агънца главата им се отсича, а пък този автор казва, че покорна глава сабя не я сече. Много войници на бойното поле се предават и им отсичат главите.

Сега при какви условия именно покорна глава не се сече? Аз зная само един случай. Той е следният. Един човек е грешник и неговата карма се стимулирала в неговата глава. Трябва да отхвръкне от раменете му. Но ако той в даден случай се покори на Бога, ако се разкае и казва: "Господи, избави ме сега и ще Ти слу-

жа”, тази глава се е разкаяла, покорила се е на Бога. Ти съзнаваш, че Бог е, Който управлява света, ти съзнаваш Неговия закон и се смиряваш, и тогаз онзи човек, неприятелят ти, ще дойде и ще ти каже: “Върви си.”

Разправят един пример из руската революция. Изкарват двеста и петдесет души руски офицери. Болшевиците ще ги застрелват един след друг като контрареволюционери. Едного убива, другиго убива, всички убиват и остава един. Той се прекръства, помолва се на Бога и онзи болшевик, като го вижда, казва: “Тебе не струва и да те убивам. Ти не заслужаваш нашия куршум. Да се махне оттука - не е за куршум този човек.”

Да кажем, имате някоя болест, например ставен ревматизъм. Писано е кармически вашият крак да се осакати, и кракът ти ще отиде - ще се вдървиш и нищо повече. Това е в кармата ти. Но ти се обръщаш към Бога така: “Господи, ако ме избавиш, аз ще живея добре, тези прегрешения няма да ги правя.” И кракът ти ще се вдигне и ще оздравее. Боли те главата и ще падне главата ти - ти все същото правило ще употребиш. Ще се помолиш на Бога и после ще отидеш при лекаря, при този или онзи лекар, и може да се излекува главата ти. Ти можеш да викаш един лекар, за да ти покаже каква е болестта. Човек да не бъде фанатик. Все някой лекар трябва да излекува главата ти. Този лекар може да ти препоръча някоя билка. Ще отидеш да я вземеш. Когато атакуват болестите, вие ще се измените, ще имате един смирен дух. Смиреният дух е този, който отвътре става силен дух. Ако твоят дух отвътре не става [силен], тогава не е смирен. Отвън ще покажеш, че си слаб, а пък отвътре ще се покажеш силен. А пък сега отвън са силни, а отвътре слаби. Докато човек е здрав, той казва, че е смел, а пък като заболее, той е вече страхлив.

Ние имаме един наш приятел от Пловдив. Той се занимаваше със спиритизъм, беше учител. Той се поболява. Един ден явява

се болката в сърцето му, пукат се артериите му. Лекарят му казва: "Четирийсет деня ще лежиш така на гърба си, за да заздравеят тези пукнатини." Питат ме какво да прави. Според мен - нека да стане. Но лекарят казал, че ако стане - така и така ще бъде. Лекарят му казал: "Няма да се качваш на по-голяма височина от петстотин метра, защото иначе ще се пукат артериите в белите ви дробове и ще свършиш." Той пита: "Какво да правя?" По това време аз бях в Батак. Казах му: "Ела при мене." А пък това място е на [хиляда] двеста и петдесет метра височина. Той ме пита: "Каква е височината там?" Казах му: "Като дойдеш, ще се научиш." Стоя той там една-две седмици и не му се пукна сърцето. Един ден отиваме на Домуз Алан, на височина две хиляди и двеста метра. Този човек се спира на едно място и казва: "Ти ще ме умориш." Казвам му: "Аз отговарям." Той ми казва: "Като умра, как ще отговаряш?" Като дойдохме до две хиляди метра височина, казва ми: "Свърши се вече." И спря там, а ние отидохме до върха. После, като се върнахме, той каза: "От мене вече човек не става." Казах му: "Нищо няма. Като се върнеш, ще си умиеш краката, и утре ще видим."

На другия ден той почна да си изменя ума. Питам го: "Как е?" Той каза: "Няма нищо, но лекарят каза да не се качвам." Сега този лекар е авторитет. Сега аз не искам да го изведа горе изведнъж - постепенно да върви той по този път, да дойде до съзнание. Казвам му: "Защо не повикаш вярата в себе си? Какво ти говори вярата в тебе?" Той ми каза: "Има нещо в мен, което ми казва, че няма да се пукне сърцето ми, а пък друг ми казва, че ще се пукне." Казах му: "Ти си се заблудил по онзи глас, който ти казва, че ще се пукне. Е, ако ти не слушаш това Божественото в тебе, сърцето ти ще се пукне." Този страх беше в болния, не че го искаше това. И пред мен се признаваше, каза ми: "Колко съм малодушен, голям страхливец съм." Казвам му: "Страхливец си бил, защото вярваш на онова, което [е] резултат на човешкия живот, а пък не вярваш

на резултата на Божествения живот вътре в тебе.” Това са възможности, че може да се пукне сърцето, ако човек вярва в това, но ако не вярва в това, няма да се пукне.

Та казвам, у всеки има по някоя мисъл вгнездена. Това е внушение. И тая [мисъл] действа с голяма сила. Например влязла е в ума ти мисълта: “Мене ме убиват.” Или някой път някой ти каже нещо, и ти казваш: “Обидиха ме.” И не излиза тази мисъл от тебе. Привеждал съм примера за онзи турчин във Варна, който правил сандали. Отива при него един българин, който имал голям крак, и турчинът му казал: “Калъпсъз.”* Значи има много голям крак, че няма калъп за крака му. А българинът разбрал другояче. И той върви, изходил няколко километра, и тогаз казал: “Сен калъпсъз!”**

Какво нещо е обидата? Всяка една обида за един ученик не е нищо друго освен един опит да се види каква е неговата сила. Една обида е опит за твоята сила на търпение, на разумно търпение. Не онова търпение, което всички хора носят, но съзнателно търпение, да се види колко можеш да носиш. Толкова будно съзнание, че да не изгубиш мира си. Някой описва характера на Христа, като се поругали войниците с Него. Има нещо велико в този момент. Тези хора се подиграват с Него, плюят Го, а Той е съсредоточен в ума Си, Той разрешава една велика задача. И всеки войник, който Го пляскаше, втори път не пляскаше. Всички войници, които плеснаха Христа, се обърнаха и станаха християни. Нито един от тях не остана езичник. Един войник, като удари, казва: “Ударѝ ти, аз не искам вече да Го ударя.” А Христос беше тих и спокоен. Той забеляза само колко беше справедливостта у евреите. При първосвещеника Той мълчеше и един от слугите Му шибна една плесница. Христос тогава каза: “Ако говоря криво, кажи Ми, но ако говоря право, защо Ме биеш?” Аз виждам, че тук

---

* калъпсъз *(тур.)* - безформен, свръхестествен, ненормален

** Сен калъпсъз! *(тур.)* - Ти си ненормален!

в класа всеки ден мнозина от вас зашлевявате плесници на Христа и като дойдете при Него, Му казвате: "Учителю, ние изпълняваме Твоя закон." А Христос казва: "Да, аз ви познавам по плесниците, които Ми зашлевихте."

Има една вътрешна страна на живота. Всяка една плесница, при която ние страдаме, то е плесница на Божественото в нас. Сега аз ви навождам този пример, за да имате една философия. Вие седите на повърхността и разглеждате живота много повърхностно - от много малки работи се тревожите, за нищо и никакво, за пет пари работа. Например вкъщи един от семейството ще се разгневи, че обущата на онзи били по-хубави от неговите.

Та казвам сега, изпитанията ще дойдат. Те са един стимул. Без изпитание в света никой не може да се повдигне. Изпитанията са една необходимост, както вятърът е една необходимост за растенията, за да ги раздвижи. Ако този вятър не дойде да ги раздвижи, то соковете в растенията няма да могат да се движат. Ветровете улесняват движението на соковете в растението. Има нещо в човешкото естество, което се нуждае от едно вътрешно разклащане. И всяко едно страдание, и всеки един изпит е за уякване на вашето духовно естество. Вие сте едно посадено растение и ако нямате никакви изпитания, няма да се развивате. Ако дойдат изпитанията, то е за да се развива животът. Ще го опитате това.

Някой казва: "Защо са тия изпитания? Защо другият има по-малко изпитания?" Чудни са хората, когато казват, че другият имал по-малко изпитания. Никога не можеш да знаеш какви изпитания има другият човек. Когато страдаш и казваш, че другият има по-малко страдания от тебе, ти се самозаблуждаваш. Никой в света не може да страда така, както ти страдаш, понеже, ако друг може да страда точно като тебе, тогава вие ще дойдете в едно друго стълкновение - след време печалбата ще я делите, а пък ти сам трябва да имаш това страдание, за да вземеш сам печалбата,

да няма друг да я дели. Следователно ти като страдаш, друг не трябва да страда по същия начин. Ти страдаш, че баща ти умрял, пък той страда, че го уволнили от служба като министър. Той е неразположен духом. От друга страна, и двамата могат да страдат за баща си по различен начин. Единият страда за умрелия си баща, че няма с кого да се разговаря, а пък другият страда, че баща му като е умрял, не ще може да свърши образованието си. Това са две различни страдания. Едното страдание - че няма да му дава вече пари, то е външно страдание, повърхностно, а пък другото страдание - че не може вече да говори с баща си, то е по-дълбоко страдание.

Но има едно друго схващане, при което престава страданието. Това е, когато знаеш, че баща ти не е умрял, и баща ти може след смъртта си да ти каже: "Аз съм сега в състояние да ти помогна повече." Един човек привежда един пример. Когато бил в Италия, той посетил един стар човек. Запознали се и старецът му казал: "Ти после ще разбереш Истината. Ти вече няма да ме намериш." След четири-пет дена старецът умрял и оттам насетне този човек всякога е бил във връзка със стареца. Ако вашият баща, когото обичате, е подигнат, той, след като замине за другия свят, може да ви бъде като ръководител и за поощрение. Няма какво да плачете за него. И ако вие мислите, че той е умрял, вие с това спъвате себе си, а причинявате трудности и на покойния си баща.

По някой път вие казвате: "Аз съм грешник. С мене Христос няма да се занимава." Законът в света е следният - само онзи, когото не обичаш и който не те обича, той не е с тебе, но когото ти обичаш, и той съзнава това, той не може да не се занимава с тебе. И невъзможно е един човек, когото обичаш, да не ти помогне. Това е не само правило, това е закон. Но ако ти не обичаш, тогава е друго. Тогава защо не опиташ Бога в Любовта? Ти кажи на Господа така: "Дали ще се грижиш, Господи или не, аз Те оби-

чам. И да ми дадеш, и да не ми дадеш, аз Те обичам.” Но ти като проявиш малко Любов към Бога, молиш се един ден, два дена, но не учиш. Другите свършват университет, а пък ти оставаш простак и казваш: “Толкова години се моля на Господа и нищо.” Че твоята длъжност беше да се молиш, но освен това и да учиш, а пък ти оставяш Господа да учи за тебе. Понеже си оставил тази работа за Господа и Господ вижда, че ти тукашния университет няма да свършиш, но там има други университети и там ще те пратят да учиш. Така че вие сте кандидати за друг университет. И да свършиш този земния университет, Той пак ще те прати в другия университет, гдето ще научиш много работи. А пък ти казваш: “Сега, сега, тук да ме прати, в този светски университет.” Вие не разрешавайте въпроса лично.

Някой път аз засягам Любовта. Любовта на младия, това е първата стъпка на Любовта. Любовта най-първо посещава младите, след това посещава възрастните, а пък най-после посещава старите. У младите Любовта начева, у възрастните е зенитът на Любовта, а пък старите тя най-после посещава. Сега, Любовта на младите се различава от Любовта на възрастните, и Любовта на възрастния се различава от любовта на стария. Всъщност техните схващания за Любовта се различават едно от друго. Обаче Любовта у всички, и у младия, и у възрастния, и у стария, е една и съща. Вие ще кажете: “Как така?” Онзи ученият професор говори на малкото дете на неговия език, ще го погали, но професорът не се изменя. Като дойде професорът при възрастния, има друг метод. А пък при стария като дойде, има друг метод. Питам професора при младия изменил ли се е, също и при възрастния и при стария изменил ли се е? Не. Професорът говори на възрастния според неговото съзнание, говори и на детето като на дете, което още нищо не разбира, а като дойде при стария, там професорът излива всичкото си знание.

И когато дойде Божият Дух при младия, Той се съобразява с неговата възраст, според онова, което младият знае. Когато дойде Божият Дух при възрастния, съобразява се с неговото знание, и като дойде при стария, пак се съобразява с неговото знание, с неговата старост. Казват: "Като дойде Духът, Той ще измени човека." Но едно нещо остава. Ако ти, преди идването на Духа си бил нервен човек, то като дойде Духът, пак ще бъдеш нервен, само че ще се въздържаш. Ще искаш да кипнеш, но ще се въздържаш, ще се контролираш. Ако си бил ленив, като дойде Духът, ще искаш пак да бъдеш ленив, но ще се поразмърдаш и Духът ще ти каже: "Стани да поработиш." Като дойде Духът при стария човек, старият пак ще е такъв. Ще слушате наставленията на Духа, за да могат вашите вътрешни състояния постепенно да се изменят. Някой мисли, че като влезе в Божествения път, изведнъж ще се измени. Това е друг процес. Ще се измени човек само тогава, когато се роди изново от Бога. Тогава - да, но сега още се приготовляваме. Някои от вас се приготовлявате за този процес. Някои ще кажат: "Аз не съм ли роден сега?" Ти си роден, но това раждане носи в себе си известни страдания, изпитания - хиляди работи носи. Но това Божественото се отличава. Писанието казва: "Роденият от Бога грях не прави." Роденият от Бога не умира.

Всички се стремите към Божественото раждане. Като дойде то, влизате в нова област. Казано е в Писанието: "Човек трябва да се отрече от себе си, трябва да вдигне своя кръст." Това са всички неща, преди да се родиш от Бога. Всичко това ще дойде - преди да се родиш от Бога, тогава този кръст ще влезе в тебе. Бог казва: "Ще обърша всички сълзи от тебе." То е рождение от Бога. Бог няма да ви остави така. Аз толкова години съм ви учил. Някои казват: "Ние още не знаем как да говорим. Нека да узреем, да станем учени, да дойде Духът, и тогава ще се научим да говорим, и тогава ще проповядваме." Тази философия не издържа критика.

В България дойдоха много американски мисионери. Някои от тях искат да се научат на български и тогава да говорят, и никога не научиха български. Десет-петнайсет години учиха, и не можаха да научат и си отидоха. А пък други мисионери дойдоха и правеха погрешки, когато говореха български, и много хубаво се научиха на български. А пък другите не искаха да правят погрешки и не говореха, и затова не научиха. Тези българи в Америка, които чакаха да научат английски добре, че тогава да говорят, не можаха да научат лесно.

Тези, които се занимават с търговия, могат да загрубеят. Англичаните туриха философията, че говорят меко - да остане мекотата, да не я изгубят. Изучаването пътя на Истината е както когато изучавате един чужд език. Вие ще говорите за Любовта. Как ще говорите за една любов, която не сте учили? Някой се оплаква от жена си. Апостол Павел се оплаква от един трън. Какво предполагате разбира апостол Павел под "трън"? Плътта трябва да тръгне непременно по пътя на Духа, за да стане в нея едно преобразувание. Има борба между Духа и плътта. Вие всички имате сега една много трудна работа. Някой път виждам, че плътта у вас е мъж - не се подчинява. А някой път, като се влюби, подчинява се. Тогава е жена. Тези състояния се променят. Човек мисли, че е мъж и човек мисли, че е жена - това са състояния. Да кажем, че има същества в света, които не се мислят нито жени, нито мъже, а се мислят човеци. Човек е онова вечното, което с Бога живее, и в което Бог обитава, а пък това - мъжът и жената - са преходни състояния, в които човек прогресира и които са потребни за човешката еволюция. Но един ден човек трябва да напусне мъжката и женската форма и да дойде до съвършената форма.

Та този въпрос, за мъжа и жената, не го разрешавайте сега, както растенията не разрешават въпроса защо духа вятърът. Ако те питат защо си жена или защо си мъж, ти кажи: "За мене сега това

е най-доброто. А за в бъдеще аз ще бъда нито мъж, нито жена.” Христос казва: “Които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват, но са като ангелите.” Няма да бъдат мъже и жени, но ще бъдат в друга една степен на развитие.

Въпросът е сега, в този живот, да се самовладате, а пък онова е за далечното бъдеще. Какво значи да се самообладате? Някой от вас казва, че е неразположен духом поради някоя малка причина. Да допуснем, че имаш само сто лева в джоба си и искаш да купиш една книга и да я четеш или искаш да отидеш на разходка. Но парите не стигат. Книгата няма да може да вземете и на разходка не ще може да отидете и сте умислени. Че защо сте умислени? За вас е по-добре да нямате тази книга и да не направите тази разходка. Може да вземете тази книга от някой приятел назаем. Ти се изпитваш в случая. Ако разбираш законите, ще разбереш, че те изпитват. Ти ще си кажеш: “Тази книга ще дойде при мене.” А пък за разходката - като нямаш пари за билета, ще си кажеш: “Значи предвидили са да отида пеш.” И си кажи: “Много хубаво.” Допуснете, че богати хора, които се качват с аероплан на планината, и вие бъркате в джоба си и виждате, че нямате пари. Ти тогава иди пешком. Това ще ти вземе десет часа, но като се върнеш, ще имаш това, което с аероплан не се добива.

Като вървите в живота, има методи на самовъзпитание, които трябва да прилагате и трябва всички да се поощрявате един друг. И трябва разнообразие, а не еднообразие. Ако аз бих водил един клас от хора, които се молят, щях да наредя така. Ако класът има трийсет души, щях да разделя “Отче наш” на трийсет части, и на всеки човек ще кажа откъде да започне, тъй че да прочетат молитвата като един човек. Един да каже първата дума, втори да каже втората дума и тъй нататък, докато дойде до края. Да има едно разнообразие. Сега не че като четем всички заедно, не е хубаво, но ако се употреби гореказаният метод, ще се внесе разнообразие.

Например един ще каже една дума и тогава ще обърнеш внимание следващата дума кой ще я произнесе, после - третата дума, и ще видиш какъв израз дава на всяка дума.

Някои, като произнасят "Отче наш", бързат. Не, полека ще произнасяш "Отче наш". *(Учителят произнесе: "Отче наш, Който си на небето..." и прочее - веднъж много бързо и веднъж много бавно.)* Ще слушаш кой как говори, за да видиш какво е вътре в неговата душа. Като се произнася една молитва, трябва да се обръща внимание на съдържанието. Всяка дума съдържа известна сила. Тая дума трябва да отиде в Невидимия свят и да има отглас.

Ние четем "Отче наш", но когато дойдем до обикновения си живот, всеки си живее, както иска. Срещам един беден човек, един просяк и му казвам: "Ти в неделя в два часа следобед ще дойдеш у дома на гости." И като дойде, сварявам му една картофена супа. Аз, като го срещна, му давам адреса си. Аз му давам само една картофена супа, той като излезе вън, аз го наблюдавам дали е научил урока си. Ако той е вече завършил и научил урока си, той, като излезе, ще се помоли и ще благодари, а пък ако не си е завършил урока, ще излезе гневен. Тогава ще си кажа: "Този има нужда още да си учи уроците." Втория път ще го повикам пак да дойде в неделя, и няма да му дам супа, а само сух хляб. Той ще го погледне, ще го остави и ще си замине.

Та казвам сега: в света Бог ви изпитва по разни начини. Някой път ви дава картофена супа. Близо сте до Царството Божие, но още една стъпка трябва. Някой е останал на сух хляб, някой е без пари, някой е без обуща, някой е без шапка, някой е без юрган. Всичко това са изпитания за тебе. Изпитват те. Ти благодари. Понеже ти не си се молил, сега, като си без юрган, ще зъзнеш и се молиш. Кое е по-хубаво, да спиш или да се молиш? Да се молиш е по-хубаво, отколкото да спиш. Казано е в Писанието: "Стани ти, който спиш!"

Връзката между Бога и нас - там е силата ни. Тази връзка е тъй важна, както устата ни е връзка между въздуха и нас. Постоянно влиза въздух отвън в дробовете. Връзката с Бога е оная врата, през която Божиите благословения постоянно влизат в нас. Връзката с Бога е врата, през която постоянно минава животът и се движи. Осите пробиват черупката и смучат сок. В духовния свят ние трябва да постъпим, както насекомите. Извади черупката и вземете само соковете, черупката оставете за другите хора. Не отлагайте нещата.

Привилегия е да знаеш как да изпълниш Волята на Бога, да знаеш как да живееш на Земята.

"Добрата молитва"

Петнадесета лекция на Общия окултен клас
9 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

БОЖЕСТВЕНАТА СПРАВЕДЛИВОСТ

“Отче наш”

Прочетоха се темите “Положителните черти на умния човек”.

Умният човек пише чисто, пише на хубава хартия, на какъв да е парцал не пише. После не се пишат темите така, на такава лоша хартия, като че ли на халваджийска книга, с голяма небрежност и немарливост. Умният човек не го прави това. Като че вие сте заняти с много важни идеи. Като пишеш, пиши нещо хубаво. Ето тази тема е оцапана, как ще го четат? После, той бързал. Мнозина, като сте писали темата, сте бързали като кокошката, която иска да снесе яйце, та търси полог. Някой пише тема само до каже нещо.

Умният човек не критикува, умният човек не се докача. Умният човек не гори и не изгаря. Умният човек е най-скържавият и най-щедрият човек, и най-добрият, и най-лошият човек.

Думата “лош” е относително нещо. За някои хора вие може да сте много добър, а за други да сте лош. Например някои българи постоянно употребяват намясто и ненамясто думата “кай”, и навсякъде “кай”. После други постоянно употребяват намясто и ненамясто думата “сега”, а може и без думата “сега”. И думата “трябва” често пъти не е намясто, защото думата “трябва” подразбира едно задължение, както е някой войник, който трябва да направи нещо, или както забиват един гвоздей. Че аз не съм гвоздей. Та думата “трябва” често не е намясто.

За да бъдете умни, пишете на хубава хартия. Вие всички се занимавате с много важни въпроси. И аз мога да ви опиша сега характера на всекиго по хартията, на която е писал. Мога да ви определя каква мисъл е занимавала в дадения случай ума ви. Някой искал да отиде на пощата да си пусне писмото и бързал да

напусне темата, не му останало време. Друг имал рандеву* някъде и затова бързал, та нямал време да пише внимателно темата. Вие пренебрегвате малките неща и очаквате нещо. Някой казва: "Интересите на моето отечество не ми позволяват да направя това." Или казва: "Моето религиозно чувство не допуща това."

Най-първо, поправете своите погрешки, защото всяка една погрешка е една възможност да се повдигнете, като я поправите.

Някой път, като бързате, ръката ви трепери, и някои букви не са определени: някои са по-големи, някои - по-малки. Не, по-добре е да има една съразмерност на буквите, когато пишете, защото всяка една буква, която вие пишете, упражнява известно микроскопическо влияние върху вашия характер и всеки един слог, който вие казвате, упражнява известно влияние върху характера ви. Например вие казвате: "Ха... хм..." и прочее. И това упражнява влияние върху характера. Вие мислите, че може да си играете, както искате.

В природата всичко се хроникира, което правите. Понеже изразходвате при работата си известно количество енергия, и природата държи точна сметка, къде е отишла изразходваната от вас енергия, и тази енергия трябва да се навакса отнякъде. Пише се точно, къде е изразходвана и за какво, в справочните книги на природата, в акашовите ѝ книги. Та съдбата на човека е написана - всичко, каквото си мислил, чувствал и постъпвал, съзнателно или несъзнателно, като си спал или като си бил буден. Когато си спал, каквото си ритнал с крака си, е записано там. Записано е, че си се обърнал на едната и другата страна. Един умен човек се интересува, когато спиш, как се обръщаш. Аз съм гледал, когато спят хората - някой се обърне на едната страна, а пък друг, като се обърне, си свие десния крак, после си свие левия крак, а после си простре и двата крака. Или някой, като се обърне във време на

* рандеву *(фр.)* - свиждане, среща между влюбени

спане, ще тури дясната ръка отдолу и после ще простре и лявата и ще захърка.

Вие ще кажете: "Природата с такива опити ли ще се занимава?" Хубаво, малките и големите неща се различават по това, каква част от енергията е изразходвала. Едно нещо може да е малко, но при него може да е изразходвана голяма енергия. Разумната Природа се занимава с тези въпроси по единствената причина, за да види кои са причините, за да се изхарчи по-малко енергия, та хората да вървят по пътя на най-малките съпротивления.

Ако един човек прави добро за другите или го прави за себе си, къде е сега разликата? Всъщност, ако аз правя едно добро някому, за да го повдигна, то аз го правя за себе си, защото и аз се повдигам по този начин. Ако аз направя нещо, с което понижавам другиго, то аз не разбирам живота, защото аз го мисля, че той е вън от мен. Ние всякога сме склонни да направим добро някому, понеже знаем, че като направим добро, това има отражение в обективния свят. Защо ти е нужен ближният? Ближният е едно огледало, в което ти ще провериш доколко си добър, а не доколко твоят ближен е добър. Аз ще видя доколко съм аз красив. Вие ще кажете: "Огледалото не е добро." Така казвате, понеже, като се оглеждате в огледалото, и то те показва черен, и тогаз казваш: "Тези огледала нищо не струват."

Когато вие срещнете един интелигентен човек, вие веднага ще се огледате в него. Вие ще намерите, че е много умен или че е като вас. Кога ще го намерите, че е много умен? Когато той събуди у вас повече мисъл да мислите. Защото, щом намерите, че някой човек е по-умен от вас, вие вече мислите. А пък щом намерите, че е като вас, вие не мислите. Срещнеш някого и казваш, че е много умен. Той занимава ума ви. Срещнете някой по-красив човек, той е събудил някакви мисли и чувства във вас. Та природата, с всичко, което е създала, има желание човек да мисли, да участва и после - да постъпва.

Умният човек не се спъва. Ако аз туря човека на една гладка, добра площ, какво ще се спъва той? Значи, ако се спъва човек, светът, в който се спъва, не е добре уреден. Значи умният човек не живее в един свят на спънки. Вие ще кажете: "Как така?" Една птица не живее в света на спънките. Един вол, един кон, един човек може да се спъне, но птицата не се спъва. Тя тук-там подскача и после си хвръкне, движи се в една рядка среда. Някои казват: "Много птици се спъват в своя живот." Къде се спъват - във въздуха или на земята? Една птица може да се спъне в своята лакомия. Аз веднъж видях как децата бяха спънали един паток. Те бяха нанизали едни царевици, малко варени, на един тънък конец и патокът глътнал конеца със зрънцата, и децата го държат. Той се дърпа, а те го разиграват като някоя маймуна. Това показва, че в дадения случай те са били по-умни, по-хитри от него, за да направят една малка шега. Но питам, ако на този паток два пъти му направят такъв опит, той може да поумнее. Аз съм правил опит с патките. Казват, че патките не били умни. Давам на патката кафе или боб. Тя го оставя. Давам ѝ едно житно зърно или царевично зърно - тя го глътне. По какво патката познава, че това кафе или този боб не е за ядене? Значи не е толкова глупава.

Патката лесно се справя с мъчнотиите, но ние ни най-малко не се справяме лесно. Ако човек падне в един кладенец и иска да излезе, лесно не се справя с тази мъчнотия. Човек не се справя лесно със своите мъчнотии. Казват: "Човек лесно се справя." Така се казва, но само за насърчение. Някой казва: "Човек лесно се поправя." Не, лесно не се поправя. Мъчно се поправя. *(Учителят чете из една тема:)* "Той лесно се поправя с благоприятните условия." Човек ли се е поставил в живота или животът е поставил човека?

Питам, ако ти влезеш в една вода и водата те понесе, водата ли те постави в това положение или ти се постави сам във водата? От този пример можем да извадим криво заключение. Може да се

каже така: Онзи, Който е създал човека, Онзи, Който го е пратил, Първата причина, Тя е поставила човека в живота. *(Учителят чете из една тема:)* "Умният човек е всякога добър, защищава другите и мисли за другите." Когато вие искате да направите добро, вие постоянно мислите за себе си. Някой път казвате: "Аз искам да направя едно добро, за да привлека вниманието на другите." Някой път казвате: "Искам да покажа, че съм умен, за да видя какво ще кажат другите, тогава ще си дам ухото." Това са стимули. Ако няма този вътрешен стимул, човек може нищо да не каже, да си мълчи, но тогава пак има стимул. Мълчаливият понякога минава за мъдрец. Някой пита: "Ти какво мнение ще дадеш по това?" Ще кажа: "Този въпрос не го разбирам." А той, като те погледне, ще каже: "Ти разбираш, но не искаш да дадеш мнение." *(Учителят чете в една тема:)* "Той е изразител на Божия Дух." То е въпрос, дали той е изразител. *(Учителят чете в една тема:)* "Той върши това, което е научил от Бога." Ако е много страдал - да, но ако никак не е страдал? *(Учителят продължава да чете в темата:)* "Умният човек мисли добре, храни се добре и постъпва добре." Доброто иде след храната. След като си се наял, доброто ще дойде. Преди да си се наял, доброто не може да дойде. Доброто не може да предшества яденето. Ако ти туриш доброто, ти си вече на физическото поле. Щом кажеш "добро", ти си в един свят, гдето се занимаваш с резултатите на нещата. Щом си на физическото поле, правиш опити.

Вие казвате: "Добре се храня", а някой път казвате: "Храня се добре." Или вие казвате: "Добре мисля", а казвате и така: "Мисля добре."

"При всичките условия"

Тук има една от думите, която не е хармонична. Коя е тя? Думите "при всичките условия на живота" с какво могат да се заместят.

Вие трябва да се учите да харчите малка енергия. Човек тряб-

ва да е свободен от какви да е предразсъдъци. Например може да се занимавате с изучаване на френски или английски, турски, китайски или кой да е друг език. Всеки език си има свои особености, граматически правила. По тези правила се нареждат глаголите, прилагателните, местоименията, съществителните. Трябва да знаеш къде да туриш глагола, прилагателното и прочее. Съществителните имат най-последен произход в човешкия език. Когато човек заболява умствено, най-първо се изгубват съществителните имена в паметта му, след това се изгубват местоименията, после прилагателните, и най-после остават съюзите. И когато човек почне да се поправя, думите се възвръщат в паметта в обратен ред. Съществителните се припомнят най-после. С това искат да покажат по кой ред са се създавали думите - пътят, по който са дошли думите в човешкия ум.

Вие писахте тема върху умния човек. Корен на думата "умен" е "ум". Има ли глагол с този корен? За да бъде българска думата, трябва да има глагол със същия корен. *(Умува.)* Англичаните казват ["mind"]. Славяните са взели тази дума от един стар език. Думата "ум", това е свещеното "ом". А "ом" е друго произношение на думата "аум". Има спор как трябва да се произнася тази дума, "аум" или "ом". Умът е сила, която съдържа всичките качества, с които човек може в дадения случай да разполага. После ние казваме "интелект". Тая дума българска ли е? Не е. Аз по някой път тълкувам думите. "Ин" значи "вътре", "тел" значи "говори". Значи интелект е това, което говори вътре. Интелект е това, което прави нещата видими, за да може да борави човек с тях. Това е един граматически разбор.

Има една човешка граматика и една природна. Природната граматика е безлична, а човешката е лична. Природата, когато говори, няма предвид никого, тя не се занимава с личните работи. Ти се занимаваш какъв ще бъдеш, когато отидеш в другия свят. Значи

разглеждаш нещата от лично гледище. Ти гледаш крадешком едно същество, което е по-ниско от тебе и казваш: "Аз съм по-развит от него. Това същество не е развито." Но има погрешка в твоите разсъждения. Ако ти отидеш на северния полюс като учен и погледнеш един ескимос, ще кажеш, че той е невежа. Това вярно ли е? Този човек е много учен, но той казва: "Тази форма, която аз имам, е такава, понеже такива са условията." Тези животни, които имат своята животинска форма, с това показват, че условията, при които живеят, са много неблагоприятни. Те имат един път за възкачване. Животните, това са изостанали човешки души в своето развитие. Значи дотам са вървели. Не че са невежи, но потривали са се някъде. Ходили са по рандеву и са закъснели някъде, и сега бързат ли, бързат. По някой път аз правя шега и казвам на някоя котка: "Къде си ходила на рандеву? Защо си закъсняла толкоз?" И тя ме погледне. Тя ще си отвори очите и ще те погледне. И аз зная, аз не искам да говоря повече. И после погледна змията. Тя казва: "Когато трябваше да работим, ние се занимавахме с ядене, пиене. Изгубихме времето и сега учим хората на ум." Един учен човек ще каже, че по никой начин не можеш да говориш на животните по този начин. Ученият ще каже: "Прогресирало е животното, повдигнало се е."

Аз поставям друг въпрос: как може невежият да създаде знанието. Как е възможно това глупавото да поумнява? За мене умният да оглупява е по-разбрано, отколкото глупавият да поумнява. Аз не мога да разбера как може глупавият човек да поумнее. А обратното разбирам донякъде. Казват: "От малките неща станали големи." И това не разбирам. От големите неща да станат малки, това разбирам, но от малките да станат големи, това философски не ми е разбрано. Казват: "Това нещо расте." Но то взима отнякъде, то от себе си не изкарва. Това малкото семенце не изкарва тази материя от себе си, а взема оттук-оттам. Казват: "Израснало е."

Но то, семето, си остава малко. Малкото никога не може да стане голямо. Лошите искат да станат добри. Аз и това не го разбирам. Лошият човек според мене не може да стане добър. Добрият лош да стане, разбирам, но лошият да стане добър, това не разбирам. Чистото да се оцапа, разбирам, но нечистото да стане чисто, не разбирам. Има една погрешка: нечистото чисто не може да стане. Щом чистото може да стане нечисто, то е една примес отвън. Чистото си е чисто, но има една примес отвън. Отвън има нечистота, а самата същина е чиста. Така ако се разбира, то е разбрано, но ако ти мислиш, че ти си грешен в твоето естество, това е погрешно. Грехът е нещо външно.

Аз пиша едно писмо и съм пропуснал една дума, няколко букви. Значи тези букви ги има и аз трябва да ги поставя на това място. Аз няма да ги създам от себе си. Ще я намеря тази дума и ще я поставя. Например вие ми пишете едно писмо, обаче сте пропуснали да пишете какво изпращате. И вие ми пишете, че изпращате с днешна поща, но какво изпращате, не пишете. Не сте турили думите "хиляда лева". Трябва да пишете така: "Изпращам ви хиляда лева. Като получите писмото ми, бъдете така добри да ми отговорите, че сте ги получили."

Някой път вие казвате така: "Трябва да бъдем добри." Но това е една неразбрана реч. Как трябва да бъда аз добър? Ти казваш: "Ти трябва да бъдеш много добър, ти трябва да бъдеш много добър певец, добре трябва да свириш, добре трябва да ходиш."

Но как трябва да ходя, за да ходя добре. Трийсет години аз се уча как трябва да ходя и още не съм се научил как правилно да ходя. Как трябва да се ходи? *(Учителят ходи из стаята.)* За някои от вас старостта вече е дошла и ви е наложила авторитет, и затова ходите така. *(Учителят ходи наведен, със ситни крачки.)* И казвате: "Остарял съм." Не че сте остарели, но не искаш да ходиш. Ти казваш, че си остарял и си поумнял, а пък не знаеш как да хо-

диш. Старият човек трябва да знае как да ходи, нищо повече. По какво се отличава старият човек? Старият човек е един отличен земледелец, който е хубаво работил, но като не е разбирал почвата, посял е на една нива, на друга нива, на трета нива това, което не е продуктивно. Посял е, но не ражда. Просото му, лозето му, царевицата му не са посадени намясто, а човекът седи и очаква нещо, и казва: "Загазих. Остарях от работа." Ще садиш нещата на мястото. Всички трябва да се занимавате малко със земледелие. Един казва - най-голямото откритие в света, в човешкия свят, било, че семената растат. Това било най-голямото откритие, а не огънят и другите работи.

Човек трябва да знае да посажда своите мисли. Човек, като посади своята мисъл, тя ще расте. Едно желание, като го посадиш, и то [расте]. Една постъпка, като я посадиш, и тя расте. Една мисъл, едно желание, и една постъпка, които растат правилно, това е възпитанието на човека. И мисълта, като я посадиш, ще я оставиш тя самата да расте, а ти само ще ѝ услужваш.

Сърцето е меката страна на човека. Водата е от женски характер. Астралният свят е свят на жени. Там всички чиновници са жени. А пък мъжете там се учат. А пък в умствения свят въпросът е друг. Там жените са слуги, а пък мъжете са господари. А пък във физическия свят е разместена работата. Астралният свят е свят на жените, умственият свят е свят на мъжете, а пък причинният свят е свят на човека. Физическият свят е свят на децата. Този, който ще се роди от вас, е във физическия свят. Астралният свят е за жените, а умственият е за мъжете. В астралния свят мъжът е кокошка, а жената - петел, а пък в умствения свят мъжът е петел, а жената е кокошка. Астралният свят е свят на желанията, един неорганизиран свят. Астралният свят няма много мисъл. Там има ядене и пиене, гуляй и тъпани, джазбанди, колкото искаш. Като влезете в умствения свят, имате един свят донякъде уреден, по-

рядъчен, с хубави здания, заведения, църкви, университет, хората са добре облечени. Ще срещнете и там тук-там изключения. В астралния свят ще намерите най-разнообразни работи. Ако искате, чешете, за да може да се смеете във висшите и нисшите полета на астралния свят. Астралният свят е тук. Когато човек не мисли, а чувствата му вземат надмощие - той ходи опърпан, оцапан, той е в астралния свят. Когато момъкът почне да се кичи, той вече не е в астралния свят, той е в умствения свят. Когато почнеш да обръщаш внимание върху себе си, то умственият свят започва да работи и върху тебе. Когато чувствата вземат надмощие в тебе, ти си кисел, ще плачеш, ще се кривиш насам-нататък. Всичките ви неразположения са неразположения на астралния свят и никой не може да ти помогне, освен ти сам.

Учете се да мислите право, за да се развивате постепенно. Не изведнъж да се развивате, а постепенно и така да се избавите от известни несгоди, отчаяния, мрачни мисли, неразположения и други, на този неорганизиран свят. Или да кажем, че вие сте се разболели и казвате, че няма да оздравеете. Вие сте влезли вече на физическото поле и ви занимават детински въпроси, и казвате си, че няма да имате достатъчно време да си поживеете на земята. Той иска да бъде здрав, за да си поживее на земята. Това е негово право. Той има право. Но щом се разболееш, болестта е една поправка, която внася в тебе известен малък ремонт. И ако ти си умен, тези, които са изпратени да работят един, два, три дена върху тебе, ще си отидат. Но ти казваш: "Аз няма да оздравея." Че отгде знаеш, че няма да оздравееш? Или казваш: "За тази работа не мога да платя, много иска. Много е разширил къщата." Някой ти поправя къщата и казваш: "Много голям ремонт прави." "Ре-монт", кой е коренът на тази дума? *(На френски "monter" значи "качвам".)*

Сега да дойдем до практическите работи. В човека има едно езиково ръководство. Ако вие се ръководите от вътрешните зако-

ни на вашето естество, всяка дума си идва намясто. Те си вървят по известни закони и се нареждат. Поетът търси вдъхновение и то като дойде, думите се леят. Един добър поет, като седне, всичко, което пише, се лее. В поезията има известни закони, по които вървят думите. Някои думи имат сладчина. Не всички думи имат еднаква сладчина, някои думи са много горчиви. Един поет пише: "О ти, която стана причина да ме спънеш в моя живот, но ти беше за мене един ангел." Как трябва да се каже? "Ти беше един ангел за мене, който ме спъна в моя страдален път. Ти ми изми раните и ми каза една сладка дума." Поетът представя, че ангелът носи душа. Душата никога не позволява да я носят, това е моето гледище. Това, което се носи, то е формата на душата. Някой хване тялото - това е къщата. Някой целува ръката - това е формата, това е жилището. Че са зачервени бузите - това е къщата. А мене да ме търсят вътре с микроскоп, не могат да ме намерят. Да ме потърсят с най-големия микроскоп вкъщи, не могат да ме намерят, а пък те казват, че са ме целували.

Вие сте много заинтересувани. Аз да ви кажа как сте заинтересувани. Седят много момци при мене и са хвърлили око но две моми. Между вас тези работи не стават. Когато аз говоря добре за едната мома, виждам кой проявява интерес. Единият обръща внимание, какво ще кажа аз и казва: "Прави сте." И като кажа малко лошо за другата мома, онзи момък казва: "Не е така." Той защищава. А като обърна политиката, той казва: "Така е, благородна е тя." Тези хора са заинтересовани, понеже обичат, и те искат аз да кажа нещо много хубаво за тези, които обичат. И при всяка дума, която не съответства на това, което те чувстват, те казват: "Не говорете това нещо."

Вие често си давате мнението. Вие казвате, че Господ създаде света по Свой образ и подобие. Някой ангел ви слуша. Един ангел обича една душа, а вие казвате за тая душа: "Той е грешен

човек.” Какво ще каже ангелът? Имате ли право да се произнасяте, че един човек е лош? Ще кажете: “Много способен ученик е, има добри качества, но е малко мързелив, не се учи. Взема му десет минути да прочете една книга, способен е, но не учи този ученик.”

А пък щом кажеш: “Той е неспособен, не е даровит. Баща му и майка му не са му дали добри наследствени качества.” Не казвай така, не е право. Той може да има бедни условия, но условията могат да се подобрят. Под условия трябва да разбирате онези закони на наследствеността. Постепенно трябва да се усилват нещата. Както кладете огъня, и огънят се усилва, така нещата постепенно ги усилвай. Дарбите вървят по пътя на най-малките съпротивления. Вярно е, че някои хора имат по-голяма способност да говорят, те са даровити. А у някои речта е слабо развита. Те мислят, имат богата вътрешна реч, но когато дойдат до външната реч, те нямат тоя свободен говор, нямат тази ерудиция. По-слаба е речта у тях. Но всеки може да развие своята реч.

Тези идеи, за които ви говоря сега, може да ви ги изкажа за десет минути. Да ви дам един закон и да се свърши работата. Какво имате сега тук? Имате една църква.

Каква е разликата между минералите и растенията? Разликата е в пътя. Кристалите се образуват по пътя, законите на инволюцията, от голямото към малкото. Те слизат. А пък растенията започват вече обратния процес, от малкото към голямото. Когато вие вървите по пътя на кристалите, вие слизате към материалния свят, а пък щом влезете в органическия свят, вие вече отивате по обратния път нагоре, по еволюционния път. Мнозина имате пентаграма от толкова годи-

ни, но нито един не е обърнал внимание. Там има цяла система да се самовъзпитавате. Никой не си е задал въпроса, да изучите пентаграма и никога не употребявате пентаграма. *(Учителят показва пентаграма.)* Тази линия каква е? А тая? Вчера един от учениците е обърнал внимание върху пентаграма. Той е единственият от учениците, който е обърнал внимание върху пентаграма. Пентаграмът горе представлява умствения свят, а пък долу е физическият свят. Причинният свят е вътре. Значи тук са представени умственият, астралният и физическият свят. Важно е как се пресичат линии.

Онова, което отличава човека като човек, е справедливостта. Човек преди всичко трябва да [е] справедлив, понеже Божественият свят е свят на Правдата. Божественият свят не е свят на Любовта, не е свят на Мъдростта, а е свят на Правдата. За да дойде Божественият свят, трябва да има Правда в света. Ако някой не е справедлив спрямо тебе, то Любовта не може да се прояви към тебе. Справедливостта ще даде условия да се прояви Любовта, защото справедливостта е граница, от която ще започне Любовта. Вън от справедливостта ти не знаеш къде е Любовта. В умствения свят, в астралния и физическия свят Любовта е ограничена. Ти казваш, че Любовта е безгранична, но по отношение на тебе, както ти я разбираш, тя е ограничена в твоя ум.

Някой човек ме обича, но е справедлив. Той е внимателен към моите интереси, гледа да не накърни моите чувства и някой път, когато ще ми поправи една моя погрешка, ще каже: "Пропуснали сте нещо." И ще направи това с голяма внимателност, без да те обиди.

Та казвам сега, за да бъдете благоугодни на Бога, трябва да бъдете преди всичко справедливи. Вие казвате: "Как може да бъде човек добър?" Преди всичко човек трябва да бъде справедлив. Щом имаш справедливост, Любовта ще дойде. Божественият свят

върви по закона на справедливостта, по закона на Любовта и по закона на доброто.

Всички неща, които се движат бързо в света, образуват хладина. Голямата хладина показва, че движението е голямо. И когато спреш това тяло, което се движи, при това спиране се образува топлина. Когато спреш бързината на един предмет, образува се една малка топлина. Това показва, че това движение се е намалило. Когато искаш да проявиш Любовта, ти ще се спреш. Щом се спреш, Любовта ще се прояви. А пък ако съвсем спреш, Любовта ще престане. Не трябва да спреш съвсем, а малко ще намалиш движението си.

Ще ви приведа един пример. През време на войната бях на гости у един наш приятел генерал. Стоях им до дванайсет часа. Забранено беше да се ходи. По дванайсет часа не се позволяваше да се ходи по улиците. Като хванат човека, закарват го в участъка. Излезе генералът и ми каза: "Да ви придружа до дома ви." Аз казах: "Няма нужда." Тръгнах. След като тръгнах, яви се едно голямо куче, опашката му вирната нагоре. То тръгва с мене. Минаваме покрай един стражар. Кучето отиде при стражаря и се върти около него. Стражарят мисли, че аз съм инспектор и отивам с кучето да обикалям постовете. Отива при друг стражар, и с него направи същото, и стражарите ми дават чест. Отидох в 66*. Кучето остана отвън и на сутринта видях, че го няма. Направих един опит. Ако не беше кучето, аз трябваше да бъда невидим, за да отида до дома, а пък аз исках да отида видим. Това куче направи разумното за мене. Кучето се върти около стражаря и стражарят си казва, че това куче е дресирано, и ми казва стражарят, че всичко е в ред. Аз не му казвам нищо. Ако не беше кучето, стражарят ще ми каже: "Стой! Дай си личната карта." Но кучето му казваше: "Няма да го бутате. На този човек трябва да му отваряте път."

* 66 - къщата на ул. Опълченска 66

Някое малко животно някой път може да ви направи такава услуга, както един генерал. Една малка мисъл може да ви бъде толкова полезна, както една голяма мисъл. Те са относителни неща.

За всинца ви трябва да кажа следното. Първото нещо - трябва да бъдете крайно справедливи. Кажи си в дадения случай: "Аз трябва да бъда справедлив." Това е възпитание. Защото, ако не си справедлив спрямо някого, ти пакостиш на себе си. Ти не си доволен от някой човек, но Бог го обича, той има Божието благоволение. Той се обръща към Бога и Бог го слуша, а тебе не. Тогава кой е на правата страна? Кажи си: "Аз трябва да бъда справедлив, понеже и утре някой по същия начин може да е недоволен от мене."

Когато хората ме обичат, аз казвам: "Аз съм добър човек, добре постъпвам." А пък когато не ме обичат, казвам: "Има нещо, направил съм някоя погрешка, не съм бил справедлив." И търся сега причините, кои са причините, че предизвиквам тези неприятни чувства у хората. Някой път някои неща трябва да знам как да ги отстраня. Някой човек е недоволен от тебе. Например някой беден човек дойде, и ти го погледнеш малко криво и той се обиди от тебе. Ти, като го видиш, да седнеш и да вземеш положение като неговото. Не да го бутнеш малко. Ще седнеш най-малко на четири пръста разстояние от него. Да имаш всичкото уважение към него. Ако няма място за него, не сядай там да го натискаш. А ти, като седнеш, буташ съседа с лакета. Тук гледаме, на столовете вие ще се бутнете, както в трамваите. Аз наблюдавам това. Всеки един човек може да направи пакост само на себе си, а косвено и на другите.

И ние, които страдаме сега в света, страдаме заради нашите минали погрешки. Да кажем, че сто души имат да взимат от тебе. Дойде един и ще те наругае - ти не си му плащал десет години. И тъкмо той те остави, дойде друг и пак те наругае. Ти казваш: "Какво да правя с тези хора, кой е виноват?" Ти си виноват. Ти не трябваше да

вземаш от тези сто души пари, и каквото вземеш, трябваше на втория или третия месец да ги платиш. И техните думи звънтят в ушите ти: "Ти си такъв, ти си онакъв." Какви ли не думи не употребяват.

Не вземай пари на заем. Ако вземеш за три месеца срок, точно на третия месец ще ги платиш. Ако не можеш да ги платиш навреме, иди се извини и кажи: "Много съжалявам." Бъдете искрени и му кажете, че ще му ги платите. И ако вие имате желание да му ги платите, от Невидимия свят ще ви помогнат, и каквото турите в ума си, то ще ви бъде. Но понеже не сте справедливи, то вие казвате: Ще платя!", а пък ни най-малко не мислите да платите. Само казвате така, за да се освободи главата ти. Ако мислиш утре да платиш, ако имаш всичкото добро желание за това, тези пари ще дойдат. По кой начин ще дойдат, не питай, но те ще дойдат.

За да ви върви в света, помнете едно нещо: в света има известни хора, които са щастливи. Те са щастливи числа. Засега тези щастливи числа са по-редки. Те се наброяват около деветнайсет, а пък нещастни - седемдесет-осемдесет. Та в живота си гледайте да срещнете някой човек щастлив, за да направи една промяна във вас. Като срещнете един човек щастлив, и на вас ще ви тръгне. Като срещнете един нещастен човек, и на вас ви стане тежко.

Вие се молите. Ти се молиш на Бога. Бог е най-щастливото същество в света. Ти трябва да мислиш за Бога, за да ти тръгне напред. Веднъж като се молиш и не идва това, което желаеш, не се обезсърчавай. Ти не знаеш как стоят работите. Като си помислил за Бога, много същества е имало около тебе, които не са ти дали възможност да се приближиш до Бога. Ти казваш: "Бог с мене ли ще се занимава? Тук на земята хората не искат да ме приемат, а пък Бог ще се занимава с мене, такова разумно същество." Ти си на кривата страна. Господ много малко ще трябва да ти говори. Само да те зърне малко, и после, като излезеш от Него, всичко ще ти върви по мед и масло, стига този Божествен лъч да си го

възприел както трябва. Направѝ някой опит. Някой може да хване Божествения лъч, който не се отнася до вас, а може да се отнася до друга душа. Например някой седи и се усмихва, и вие мислите, че на вас се усмихва. Трябва да знаете кой е този, на когото се усмихва. Този, когото обича той, е зад вас, той не е пред вас, а зад вас.

Един добър човек в едно общество, той е едно щастливо число. Той не знае това. Вие се радвайте, че има един добър човек. Или с други думи казано, ако между вас има един справедлив човек, вие се радвайте, то е едно щастие. И ако има двама души справедливи, то е още по-голямо щастие. А ако са трима, четири души, десет души - още по-добре. Когато Бог отиваше да погуби Содом и Гомор, Бог каза на Авраама: "Ако има в Содом и Гомор петдесет справедливи хора, няма да ги погубя тия два града." После Бог смали до десет и каза: "Ако има десет справедливи, няма да погубя Содом и Гомор." Но нямаше там тези десет души справедливи. Единственият човек справедлив беше Лот, и той, заедно с други двама, трябваше да излязат навън, и Содом и Гомор се разрушиха.

Радвайте се на една ваша справедлива мисъл, когато проникне във вас такава мисъл. Справедливостта да проникне във вас. Едно дете минава и казва, че имате едно малко петно на дрехата ви. Вие се радвайте, че това малко дете направи една малка забележка. Изчисти петното. Имаш едно малко петно - едно дете ти го показва. Ти благодари за това.

Та сега ви трябва законът - да мислите справедливо, да бъдете справедливи към себе си. Щом сте несправедливи към себе си, вие сте несправедлив и към другите хора. Щом сте справедливи към себе си, вие ще бъдете справедливи и към другите хора. Ето какво разбирам, да бъдете справедлив към себе си: ти трябва да бъдеш справедлив към Бога, Който живее [в] тебе. Трябва да бъдеш доволен от всичко добро, което имаш. Трябва да бъдеш доволен от

живота, който имаш, да бъдеш справедлив към това Себе, Което живее в тебе, спрямо Него всякога да бъдеш справедлив. Трябва да бъдеш справедлив, пред Неговото лице да не обиждаш никого.

Някой път се спра и направя бележка някому, и после казвам: "Как казах тези думи?" Ако аз бях на негово място, как бих желал да ми говорят? Трябва да кажеш така, че да не са уязвителни думите ти. Това са правила, които трябва да знаете. Бъдете напълно справедливи. Никога не се извинявай. Всяка една погрешка, която правите, то е растеж, ако я изправите. Ако изправите една своя погрешка, вие растете. Ако премахнете една ваша спънка, вие сте добър човек. Вие растете, усъвършенствате се, ако сте справедливи. Погрешките в живота не могат да се изправят без справедливостта. Справедливостта е единственият метод, чрез който погрешката може да се изправи.

Допуснете, че имате двама души на земята, които не обичате еднакво. Много естествено е това. Едновременно аз не мога да мисля еднакво за двата си крака или за двете си ръце. Тази ръка, с която работя, дясната ми ръка, в дадения случай ми е по-обична от лявата. Каквото и да кажа, тя ми е по-обична, услужва ми. Лявата ръка е малко по-аристократична, а дясната всякога ще дойде на помощ. И дясната ръка е малко по-охранена.

Та казвам сега, този, когото обичате, е значи и този, който ви прави повече услуги, а пък онзи, когото не обичате, малко по-грубичко ще му кажете и по-малко време ще употребите за него. Че това е лицеприятие. Съзнаваш, че обичаш едного, но кажи си: "Аз трябва да бъда еднакво справедлив и към двамата." Само че онзи, когото ти обичаш, той ще оцени твоята справедливост повече, а пък другият - по-малко. Това ще бъде разликата. Но в твоята душа ти да съзнаваш, че ти си бил еднакво справедлив и към двамата. Да допуснем, че аз съм гостилничар. Едного обичам повече, а другиго по-малко, но и на двамата ще туря така, че

да няма разлика в ястието. И на двамата турям еднакво. На онзи, когото не обичам, няма да му туря по-малко, а колкото на другия - до тази линия на паницата. Онзи, когото обичам, и онзи, когото не обичам, те ще видят догде съм им турил в паницата, до коя линия. Но щом видят, че има различие, те вече ще имат особено мнение за мене.

Някой път вие имате много лошо мнение за себе си. Това е погрешка. Имайте всякога особено мнение за себе си заради Онзи, Който живее във вас, заради Себето, тоест онова, което наричат висша душа. Той е човекът. Когато направите една погрешка, тя е външната страна на вашето естество. Като направите една погрешка, кажете си: "Справедлив съм, умен съм, добър съм, но справедливо, умно и добре не постъпих." Казваш: "Не мога да направя това." Можеш да направиш, но се изисква време. Иначе днес ще бъдеш неразположен, утре ще бъдеш неразположен и като дойде до края на живота си, ще каже като апостол Павел: "Боя се аз, който проповядвам на другите, да не бъда отхвърлен."

При какви условия можеш да бъдеш отхвърлен? Щом не работиш по пътя, по който те е призовал, ти сам ще си развалиш пътя. Отвори си очите и ще възприемеш светлината. После пак примижи, после пак отвори очите си и приеми светлината и тъй нататък. Светлината е храна в дадения случай за човешкия ум и при всяко примигване обедът е свършен. При отварянето на окото последното е на обед. Постоянно става това. Светлината, която трябва да възприемеш в мозъка си, трябва да я разработиш. Някой път на някои хора очите се движат много бързо. И с бързи движения не става. Очите не трябва да се движат много бързо. Те трябва да са устойчиви и примигването трябва да става бавно, плавно.

Някой път аз ще направя опит върху най-хубавото мигане. Ще извадим един стар брат, един на средна възраст и един млад брат да помигат малко. Вие виждали ли сте как мига един брат,

който е влюбен? Когато той мига, както трябва, това може да се нарисува от художника. Той мига по един гениален начин. После очите на влюбените не са потънали навътре и като си затворят очите, окото мърда отвътре, живо е.

Да ви кажа каква е мисълта ми, другояче да я кажа. Влюбеният човек е човек, който е запалил своята свещ и светлината, която идва, го радва, и от онзи, който минава, се интересува. Неговата свещ свети навсякъде, тя ползва всичките. Аз бих желал всички хора в света да са влюбени. Старите ще бъдат осветлени, ще се радват всички. Вие се радвайте да има влюбени хора в света, но да няма кадежи. *(Учителят отвори цигулката си и я нагласи.)*

Сега ще ви изпея една дума. "От старо време знайно", по колко начина могат да се изпеят тези думи? Могат да се изпеят по един старобългарски класически начин, а могат да се изпеят и игриво, а могат да се изпеят и според западната музика - по закона на хармонията. *(Учителят изпя по старобългарски класически начин тези думи:)*

От старо време, синко, е знайно,
хубава мома на светъл ден се познава,
кога слънце на изток изгрява
и цялата земя огрява.

Когато човек при пеенето не е въодушевен, не може да пее. *(Учителят изпя тия думи още веднъж по същия начин.)* Запишете този глас във вашия микрофон.

Добрият ден се познава в светъл ден, а не вечерта. Чрез музиката човек трябва да вземе онова естествено положение, при което може да работи. Без музика човек не може да работи. Музиката, това е мярката. Човек, за да работи, трябва да бъзе музикален. Безразлично дали той пее или не, това е едно разположение на човека. Трябва да си разположен музикално, за да можеш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш добре.

Тази песен е много дълга. Говори се как момата на извора отива, вода налива и в дома се връща. Майка `и я посреща. Това е първият пасаж. *(Учителят пее песента.)* "Животът без любов е мъчение." Любовта само при справедливостта се изявява. Условие за Любовта е справедливостта. Онзи, когото обичаш, той трябва да заслужава това. Изпейте песента "Всичко в живота е постижимо". Искам трима души от вас да изпеят тази песен.

Както вие пеете, това е обикновеното пеене, на което човек скоро се насища. Вие трябва да пеете и вътрешно. Като пеете, да се вслушвате. Всякога трябва да знаете следното - сменявайте всякога силните моменти с тихите. Това е един контраст - тихо и силно, ускорително и замедлително. Има противоположности, които трябва да хармонизирате. Вие се радвайте, че нещата не са завършени. Представете си, че във фабриката вие правите само една малка работа при фабричното приготвяне на обущата, а пък друг ще направи друга част на обущата.

За да измените едно силно ваше чувство, трябва да прекарате неговите енергии в ума си. И ако не знаете как да ги прекарате, много чувства се пукат - формата на чувството се пука - и тогава се раждат най-неприятните работи. Някой път се явява пукане и във формите на мислите. Винаги трябва да знаете закона, как се трансформират енергиите, да не би вътрешното напрежение да стане толкова силно, че външната форма не може да издържи. Защото някой път ние се влияем от външния свят, от много фактори. Някоя работа, когато не я изпълняваме, ние се влияем от много фактори. Вие казвате: "Като отидем в оня свят." В разумния свят трябва да бъдете отзивчиви. Ето какво значи отзивчивост. *(Учителят свири една песен тихо, и после шумно.)*

Човек не може да пее или свири, докато не е уравновесен. Ако вие вземете един тон и той няма обертонове, значи, ако имате една мисъл и ако тая мисъл няма обертонове, то тая мисъл не се

подема от разумни същества. Тяхната помощ са обертоновете. И ако вашата Любов не се подема от други разумни същества, тя няма обертонове. Ние трябва да предизвикаме съдействието на Невидимите същества да участват и те в нашата мисъл и в нашата Любов. А пък щом ние сме сами, ние обедняваме. Щом те подемат всички отгоре, тогава се внася нещо ново в музиката и в мислите ни.

Има области, които тепърва трябва да се разкриват. Някой път сте ходили там, но едвам сте чули, малко време сте стояли там. Сега трябва да стоите по-дълго време там.

За музиката на вас ви трябват трийсет години. Много неща ви трябват. Човек, който иска да се самовъзпитава, да бъде прогресивен в живота си, той трябва да учи - всеки ден да мисли за музиката, върху философията на музиката. Ако вие мислите всеки ден по десет-петнайсет минути върху музиката и се стараете умствено да пеете, то ще имате доста голям прогрес, макар и да не пеете външно. Всички да мислите върху музиката десет-петнайсет минути. Ако не можете толкоз, то по пет минути или поне по три минути. По този начин всякога ще бъдете по-разположени, отколкото ако мислите върху музиката. Музикалният живот е най-красивият живот, който съществува на Земята. По-красив живот няма от Божествената хармония. И като дойде един ангел, ще привлече вниманието ти. Ти не искаш да отвориш сърцето си, той изпява една песен, втора, трета и ти отвориш сърцето си - трепне ти сърцето. Хубаво пее ангелът. Добри певци са ангелите, много добри певци са.

Ние всички трябва да бъдем добри певци. Като кажеш нещо, кажи го музикално, с пеене. И каквото кажеш, кажи го и за себе си. Например ти казваш: "Ти трябва да бъдеш справедлив." Не, ще кажеш: "Аз трябва да бъда най-първо справедлив, после и ти ще бъдеш справедлив. И всички ще бъдем справедливи."

Да кажем, че вие сте закъснели. Взели сте хиляда лева на заем и не сте дошли навреме да ги върнете. Ако аз бях несправедлив, като дойдете и донесете парите, щях да кажа: "Не си устоя на думата." Като дойдете сега, не ви правя въпрос, но ще ви кажа: "Друг път аз обичам да бъда точен. Бъдете и вие точни." Ще му говориш като на себе си, защото утре и ти можеш да се изложиш на същото изпитание и да закъснееш малко. Защото никой от вас не е точен. Всякога ние пропущаме. Когато не обичаме някого, не сме точни, а когато го обичаме, ние сме точни, не пропущаме.

Та справедливи да бъдем. Правете забележки, критикувайте, но справедливо. След като направиш критика, кажи на себе си: "Ти там постъпи ли право? Това, което каза ти, право ли е?" Коригирай и себе си. Ние влизаме в един свят, гдето има същества, които нямат задна мисъл. Например тук на Земята казват: "Пак елате, мен ще ми бъде приятно." Той ще ви угости, но ще ви изхитри. Едно говори, а разбира друго.

Вие казвате: "Къде е Христос? Къде са светиите?" Та вие сте тези въплътените светии. Когато дойде Христос, кои бяха Неговите апостоли? Всички онези пророци, които бяха предсказали нещо - Исаия, Езекиил, Даниил и всички малки пророци? "И ние кои сме?" Вие сте хората, които Бог е пратил на Земята, да бъдете проводници на Неговата справедливост, Любов и Мъдрост. Ако го правите, вие сте. Ако не го правите, ще кажат, че сте хора, които не искате да бъдете проводници на Божественото.

Да няма сега никаква пресиленост. Аз поддържам един метод - във възпитанието да се работи по пътя [на] най-малкото съпротивление, по възможност с най-малките разноски. Все ще има резултат. Мен ще ми бъде приятно да видя някой човек да се разгневи, но да има хармония в гнева му, да има приятност в гнева му. Някой не знае как да се гневи. Когато ще представиш гнева, представи го както трябва. Ти казваш: "Знаеш ли аз какво мога

да направя?" Гневът ти да бъде като гумена топка, да подскача. Пак я хвани, пак я удари да подскокне, и после я тури в джоба си. А пък ти ще строшиш гнева. Да не се чупите във всичките си работи.

"Божията любов носи пълния живот." (три пъти)

Сега бих желал двама с двама да не си приличате.

Шестнадесета лекция на Общия окултен клас
16 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

НОВИЯТ ОПИТ

“Добрата молитва”

Ще прочета част от глава петнайсета от Евангелието на Иоана *(до 16 стих)*.

“*Ще се развеселя”*

Има една страна на живота, която трябва да бъде добре разбрана. Да разбира човек. Не се ражда човек с това. Разбирането е един настоящ процес. Да кажем, някой път искате да бъдете добър. Ако човек сега трябва да стане добър, той е закъснял. Доброто е една възможност, а пък да постъпва човек добре, от него зависи. Нищо не ти препятства да постъпваш добре.

Тук имаме наредени тия процеси.

1	10	100
2	20	200
3	30	300
4	40	400

Тук първият ред числа в отвесната колона - 1, 2, 3, 4, 5 и тъй нататък. до 10, то е Божественото в човека. В дадения случай Божественото само по себе си е неизменно, то не може да се измени. Божественото в човека ти не можеш да го измениш, не можеш да го направиш нито по-малко, нито по-голямо. Ти не можеш да му направиш нито добро, нито лошо.

Някой път, когато казвате, че сте лош или че сте добър, какво подразбирате? Какво подразбирате под думите, че сте лош? Лошавината значи, че винаги не постъпвате така, както е добре за вас. Даже в дадения момент може да ви е добре, но след това във вас настава един друг процес. Да кажем, че сте яли една храна, която е приятна, но не се минава един час, два часа и във вас настава друг процес, вие повръщате храната. Питам: какво ви е ползвал

този процес на приятност? Вие сте се самоизмамили във вашата приятност.

Някой път вие сте се запитвали кое е Божественото във вас. Божественото в човека е това, което при всички условия е едно и също. Божественото е това, което носи живот в себе си. Онзи, който има Божественото, това е Вечният Живот в него. Щом Божественото престане, животът изчезва.

Сега хората се смущават от това, като умрат, къде ще отидат. Защо ще мислиш като умреш къде ще отидеш? Къде може да отиде умрелият човек? Като умре човек, никъде няма да отиде. Умрелият човек никъде не ходи, а пък живият навсякъде ходи. Като умреш, с тебе се свършва всичкото. Той иска да знае, като умре, дали ще отиде на оня свят. Никъде няма да отидеш. Ти, като живееш, ще отидеш на оня свят, а не като умреш. Същият закон е и по отношение на съгрешаването. [...]

Какво нещо е добрият и лошият живот? Същият закон е и тук. Докато доброто е в тебе, или докато Божественото е в тебе, ти си весел. Щом се затвори Божественото, веднага ти изгубваш присъствието на духа си и питаш: "Какво ще стане с мене?" Почнеш да се страхуваш, че ще умреш, че къща нямаш, че приятели нямаш, че пари нямаш. И питате тогаз: "Защо човек се страхува? От кого се страхува?" От доброто ли трябва да се страхуваш или от злото? Всякога страхът е един признак, че злото, условията на злото са някъде наблизо. Ти трябва да бъдеш внимателен. Ти имаш най-големия вълк, който се приближава. Човек трябва да се пази, не трябва да излизаш навън от кошарата. Ти казваш: "Мен ме е страх, но ще хвана няколко стражари да ме пазят." Остане ли стражарите да те пазят, вълкът ще те изяде. Писанието казва: "Ако Господ не пази човека, напразно е стражата." Или по-ясно казано: докато вие вярвате в Божественото, което е във вас, не търсете Божественото извън. Ако Бога не можеш да Го намериш вътре в

себе си, вън никъде не можеш да го намериш. Но това "вътре" не е във вашето тяло. Под думата "вътрешен живот" се разбира Божественият живот, неограниченият живот, вечният живот. Това е вечното благо, което никога не се нарушава. Това е онзи чистият извор, дето водата постоянно блика. Това трябва да разбирате под Божественото.

В Писанието е казано: "Вашите тела са храм на Бога." Но не физическите тела. Тялото в дадения случай е дрехата. Дрехите са потребни, но дрехите постоянно трябва да ги мениш, понеже растеш. Божественото си остава едно. Десетте показва вече, че това Божественото десет пъти се е увеличило, а пък при третата категория *(първият ред, третото число)* - сто пъти се е увеличило. И Христос казва: "Онова семе, което е паднало на земята, дало стократен плод." Божественото в човека расте, а това човешкото, от което хората очакват, няма никакъв растеж, то дава обратното. Всеки страх, всяко безпокойство, всяка злоба, всяка омраза и прочее, то е недъг, който спира растежа. Казват: "Какво трябва да правим?" Някой път вие вземате обратната страна - искате да се избавите от злото. Та най-първо, злото не е във вас. Злото е винаги вън от човека.

Сега някои говорят, че оная младата мома се изкушава. Изкушението не е вътре в нея. Например някои ги е страх, че тя може да се влюби в някого, а казват, че тя не трябва да се влюби. А пък злото не е в любовта, злото е в лъжата, защото тя, като се е влюбила, не се е влюбила. Някой път вие мислите, че сте обикнали някого отвън, нали. Аз да ви кажа доколко ви обича някой. Питам сега, можете ли да определите колко обичате някой човек, който е отвънка? Ако тоя човек дойде при вас, онзи, който е ваш ближен и трепери, и иска да влезе вкъщи, вие ще покажете Любов. Вие пак се самозаблуждавате, защото онзи, който трепери и който има нужда, той още няма Божественото вътре, и той търси спасението някъде. Вие казвате, че трябва да помогнем някому. Всеки трябва

да бъде носител на Божественото, което [е] вътре в самия него, вътре в самия него трябва да се прояви.

Питам сега, да се разбира въпросът, в какво седи оная Божествената Любов. Христос казва така: "Ако Ме любите, ще пребъдете в Моята Любов." Да любиш, значи да пребъдваш постоянно в Божията Любов. Ако ти постоянно пребъдваш в Божията Любов, ти любиш и ако ти не пребъдваш в Божията Любов, ти не можеш да обичаш. Допуснете сега, вие казвате, че сте се влюбил в някой човек отвън, но вие се намирате в едно заблуждение. Вие сте се влюбили за пет причини: първа - че сте го видели, второ - че сте го чули, трето - че сте го помирисали, четвърто - че сте го вкусили и пето - че сте го попипали. За пет неща. Като го видите, чуете, помиришете, вкусите и пипнете, и казвате: "Аз се влюбих в него." Представете си, че не сте виждали нещата. Представете си, че имате едно житно зърно вътре в хамбара. В кого ще се влюби това житно зърно? Може ли да говори за любов и може ли житното зърно в хамбара да се влюби? Никак не може. Докато житното зърно е на сухо, то не може да се влюби никога, а щом го туриш в нивата, то се влюбва. Оставете страданията. То се влюбва най-първо в почвата, хване я и я прегърне. После се влюби във въздуха, в слънцето. И това житно зърно като се влюби, то почва да расте.

Нека да дойдем до правото разбиране. Това, което дава възможност на човешката душа да се развива, да расте, то е Божественото, то е Любовта. Вие казвате някой път: "Едно време аз се бях влюбил." Кога едно време? На нивата. След като влезете в хамбара, какво става с вас? Престават да любите. За да не се спъвате в сегашния живот, сега е необходимо да имате правилно разбиране. Някои от вас, които искате да имате ясна представа, трябва да разбирате следното. Това, което хората наричат Любов, може да се кръсти така - това е външната любов. Някой път вие казвате: "Защо са тия противоречия в живота?" Противоречията, всички

противоречия в живота произтичат от безлюбието. Аз мога да го уподобя на следното. Ти можеш да имаш богата трапеза, но да допуснем, че ти си навикнал, че тебе са те научили ти да стоиш на едно място и да дойдат да ти отварят устата, и да те хранят с лъжичка. Ако не дойдат, ти гледаш яденето и казваш: "Не ми е позволено." Да чакаш да дойдат да те хранят, това е законът. А пък да почнеш сам да ядеш, това е Любовта. Казваш: "Имам ли право да ям?" Щом имаш ръце, уста, уши, очи и очите ти са отворени, имаш право да вземеш и да ядеш от тая храна.

Но коя храна е здравословна? Която говори. Храна, при която като отидеш, нито дума не ти казва, не я яж. Христос казва: "Аз съм Живият хляб, слязъл от Небето. Който Ме яде, ще има живот." Живия ще ядеш! Тук има едно противоречие - то е Словото, онова Божествено Слово, което ти не разбираш и което ти не можеш да приложиш в живота си, това Слово не може да ти говори. А пък онова Слово, което ти говори вътре в тебе, ти си го приложил, ти го разбираш.

И първият признак на живота, това е Словото. Най-първо животът, външният живот разбират така. Едно малко помръдване има, после процес на дишане, после процес на човешката мисъл и после - процес на говора. И сега казвам, истинската храна, тая, която може да говори, то е Словото.

Та казвам, вас сега, всичките хора, ги е срам да любят. И когато кажат, че някой се е влюбил, той казва: "За Любов и въпрос да не става!" Вие сте кръстили с "любов" това, което не е любов. Седите при една малка чаша с вода, за която един богат човек е платил двеста лева. Тя е някой нектар. Вие сте хвърлили око на тая чаша и искате да изпиете водата, но той бди и казва: "Тая вода е само заради* мен, не я давам никому. Моят живот е вложен в нея. На тебе ти казва, ти трябва да идеш горе в планината за вода. Аз платих

* заради *(диал.)* - за

за водата. Ако искаш, плати за водата. Ако нямаш пари, можеш да отидеш сам.” Вие казвате: “Каквото Учителят ми каже. Каквото Учителят ми даде.” Учителят някой път дава с пари. Който отива горе - без пари, а който не отива горе - с пари. И който отиде горе да донесе вода, нему трябва да платиш.

Коя Истина е по-добра, тая, за която си платил нещо или за която ти си ходил горе, и не си платил? Ще ви поставя по-ясно въпроса: коя светлина е по-хубава, която сама ли отива при вас или която ходите вие да си купувате? Можеш да отидеш при бакалина и да си купиш една свещ. Тя свети ден-два и после пак си в тъмнина. Бръкнеш в джоба си и за четири-пет лева пак си купиш една свещ, но след четири-пет дена пак изгасне тая свещ. Това е човешкото - палиш я и изгасва, палиш я, изгасва, и пари трябва да даваш. А пък при Божественото само трябва да си отвориш прозореца и тая светлина сама идва. При тая Божествената светлина, при това живото Слово всичко расте. Там е изобилието.

Толкоз време, от две хиляди години, се говори за вярата. Говори се, че ако имаш вяра, всичко е възможно. Казано е, че е възможно с вяра да се дигне планина. Има ли нужда ние да вдигаме планините, които Бог е турил някъде? Има ли нужда ние да вдигаме Божественото, което Бог е поставил някъде? Нямаме нужда.

Под думата “планини” се разбират всякога големите мъчнотии, които съществуват в човешкия живот. Това са човешките планини, които трябва да се вдигат. Не онова, което Бог е създал, а онова, което вие сте създали в себе си, вие трябва да можете да го преместите. Вие казвате: “В тоя живот няма да можем да го преместим, но във втория живот като дойдем.” Вие оставяте за втория живот да преместите тая планина. Ако вие под думата “умиране” подразбирате излизане от Божествения хамбар и влизане в Божествената нива, в такъв случай разбирам. Ако съзнавате, че умирате, страдате и ако съзнавате, че оживявате, то е вече

Божественото - минаване от едно състояние в друго. Смъртта е следното. Допуснете един богат човек, че той има всички удобства, има добра къща, автомобили, книги, радио, звънци, слуги - всичко това, каквото му трябва, има. Всички тия хора работят за него и той мисли, че неговите работи са наредени. То е така, наредени са работите му. Тези, които слугуват около него, работите му са наредени, ако го обичат, но ако не го обичат, неговите работи са развалени, защото онзи слуга, който ти слугува, той очаква нещо от тебе. И всеки един, който направи каквато и да е услуга, все очаква нещо от тебе. Добре, с какво ще се отплатите вие на тия хора? Допуснете, че провидението ви поставя на изпит сега. Най-първо продадат къщата ви, така се случи. Защо я продават? Защото отвън работите ви не вървят. Вие сте били търговец - отива къщата ви. После продават автомобилите ви. После, вие нямате какво да платите на вашите слуги и те си заминават. После, и синовете ви, и дъщерите ви, като няма какво да им дадете, и те си заминават, отиват някъде. И най-после заемодавците ви събличат и ви оставят само по бели гащи. Вие оставате сами в студеното време. Това е смъртта сега. Питам, какво сте изгубили? Вие казвате: "Изгубих къща, деца, слуги, всичко това." Де е вашето разбиране?

Когато ябълчната семка излезе от хамбара, тя е едно. Щом я посадят в земята, тя даде най-първо две коренчета долу и две клончета нагоре. Тая ябълка, като погледне всичките си листа и клони, казва: "Колко съм богата." Един ден, когато се свърши развитието на ябълката, тя остава пак семка, всичко това се върне и тя влиза в хамбара пак семка, с това различие, че втората семка е малко поголемичка от първата семка. И тя се чуди сега. Питам, тя не можеше ли да живее без листа, без корени и прочее? Ти ще си почиваш в хамбара. Там няма да те приемат с този багаж. И това разлистване, и всички тия удобства на земята са временни потреби за вас.

Като тръгнете за оня свят, за Божествения свят, вие най-първо

трябва да се освободите от вашите къщи. Щом имате къщи, трябва да ги носите на оня свят. Щом имате слуги, трябва да ги носите на оня свят. Парите, всичко трябва да вземете. И ще забележите веднага онова, което спъна богатия, който мислеше, че работите му са наредени. В притчата за богатия и Лазаря. Лазар умира и се връща в небето. Той няма нищо. Защото на земята какво имаше той? Само кучета имаше около него и му услужваха, те го лижеха. Кучетата му казваха: "Нищо не ти искаме, само да вземем нещо от твоята храна." Без пари му слугуваха. А пък с богатите не беше така. Нищо не разбираше той от живота. И казваше богатият: "Остане ли кучетата да му слугуват, той си е загазил."

Но ще оставя това сега. Няма да казвам какво мисли богатият. Умира Лазар и се освобождава от кучетата. Умира той и отива в лоното на Авраама. Умира богатият и се освобождава от [слугите], умира той и се озовава на противоположното място. Той е на мъчение. Вижда, че не се умира така лесно, но той е забравил и иска да му слугуват, и казва: "Отче Аврааме, кажи на Лазаря да дойде да ми слугува. Гърлото ми е засъхнало, да ми донесе малко вода. Мен ми трябва слуга." Никой на никого не може да служи. Лазар може да служи само за себе си. Има голяма пропаст между вашето разбиране и вашето [желание], има голяма пропаст. Той седи с идеята, че няма слуги. Има идеята, да дойде Лазар и да му слугува. Той не разбира, търси слуга да му служи на онзи свят. Там няма слугуване. Ако имаш Любов, Лазар може да ти служи. Но Лазар не може да ти служи, като нямаш Любов.

В тебе гори огън. Това е огънят на твоите престъпления. Ти искаш да ти слугуват хората, да имаш пари. В тебе огън гори. Трябва да престанат тия работи. Ти си се разсърдил на хората, че това-онова не са ти дали. На този и онзи се гневиш, на този-онзи обръщаш гръб. През целия си живот се разправяте за такива работи, понеже нямате кой да ви служи. Оная жена защо е обикнала мъжа

си? Слуга си търси. Като си намери този слуга, потупва го и казва: “Осигурих се.” И мъжът потупва жената и казва: “Намерих слугиня.” Народят се деца и казват: “Ето слугинчета.” И потупват ги и мислят, че се осигуриха. И виждат, че това дете умре. Не е умряло, но това слугинче казва: “Не искам да слугувам.” И заминава си. Майката плаче. Защо? Защото е напуснало слугинчето.

Питам, по тоя начин, по който сега светът разбира, в живота винаги ще съществува едно нещастие, от което по никой начин не искате да се освободите. Ти казваш: “Без къща може ли? Не може без къща.” Ти в къща живееш вече, къщата ти е на две колелета. “Без пари може ли?” Казваш: “Не може без пари.” Че твоят ум, този ум, който имаш, това са пари. Някой път ти казваш: “Какво трябва да правя, като ми трябват пари?” Ще се влюбиш в някого. Как ще разберете вие това? В какво е силата? Вие казвате по някой път: “Моите мнения са по-прави.” Че ако вие без пари не можете да живеете, с пари - никак. Без пари ще имате един вид страдания в света, а пък с парите ще имате друг вид страдания. Без пари вие ще бъдете сигурен, че никой няма да ви обере и да ви убие. Представете си, че сте богати и че живеете между разбойници. Те ще ви претрепят. Те ще ви кажат: “Дайте парите или...” Но представете си, че отивате при тях и нямате пет пари. Тогаз нямате опасност. Ако си с пари, трябва да се пазиш, а пък без пари никой няма да те пази.

Вие поставяте живота извън Бога. Някой път питат: “Този дали е от нашите или не е?” Всеки човек, който обича, е от нашите. Ти щом обичаш, си от нашите. Щом не държиш любовта, ти не си от нашите. Всички хора, които обичат, са все от нашите. Ти казваш: “Няма такива хора.” Има. Те не са един, това са милиони. Навсякъде ги има, но това е в съзнанието.

Вие седите и се смущавате. Аз ви казвам: “Бог ще промисли за вас.” Вие не разбирате ясно закона: Бог ще промисли. Един човек казва: “Задушавам се, нямам въздух! Няма откъде да купя въз-

дух.” Казвам: “Няма какво да купуваш въздух. Излез вън, отвори си устата и дишай, и въздухът, Божественото, ще влезе. Какво ти струва да направиш така?” Вие искате сега някой да натъпче въздуха във вас и да го изтегли с помпа. Оставете вие това. Като се научите да поемате въздуха, ще влезе богатството, Божественото и ще излезе вън от вас. И ще твори то, след като издишате. Какво казвате вие? Можете да направите опит. Ако с всяка вдишка вие благодаряхте на Бога, вие не щяхте да знаете какво нещо е сиромашия. При всяко издишване вие казвате: “Ох! Ох! Ох! Ох!” *(Учителят въздиша дълбоко няколко пъти.)* Където ходите: “Ох! Ох!” Не го обича жена му: “Ох!” Пари няма: “Ох!” Не знае: “Ох!” Дето ходи: “Ох!” Престанете с “ох”. Спри се и изкажи онова Божественото, че обичаш. Кажи Божественото, да се прояви в тебе Божественото.

В който ден ти проговори Божествената дума [...]. Бог седи като майка и ти казва: “Искаш ли да слугуваш или да ти слугуват?” Като говориш на Бога, ти вече слугуваш. Ти казваш: “Аз съм жив, готов съм да направя, каквото трябва за Тебе. Каквото кажеш, аз съм готов да го направя.” Почнеш ли да благославяш Господ, като кажеш първата сладка дума, биберончето ще дойде, майката ще дойде, и ще каже: “О, моето пиленце.” Като изговориш втората сладка дума, ще дойде пак биберончето. Всеки ден като кажеш една хубава дума и работите ти ще се оправят.

Ти сега казваш: “Светът не е такъв.” Оставете се с вашия свят, оставете този свят на заблуждения, в който сега сме попаднали. Мен ме мъчат известни работи. Между вашето мъчение и моето каква е разликата? И аз се мъча. Вие се мъчите, че нямате къща и страдате. А пък аз се мъча, че тая къща спъва този човек да живее добре. Вие се мъчите, че нямате пари, а пък аз се мъча, че тия пари спъват човек да живее добре. Парите са спънка. Ти уповаваш на едно нещо, което не може да даде никакъв живот. Парите са

един резултат на човека най-първо, и второ - те са произведение на ангелите, и след това те са една субстанция на Бога. Това са мисли първоначално на Бога. Богатството е в Бога първоначално. Златото е едно проявление на живота. Да имаш злато значи да имаш нещо, чрез което животът може да дойде с тебе. Златото е един проводник. Здравето, хубавите мисли, силата, това е истинско богатство.

Най-първо реформирайте, направете един опит. Най-първо ще опитате. Ще дойде някой и ще ти каже: "Ти се откажи от това, което имаш." Вие не се занимавайте с един въпрос. Отвън пада сняг, нали. *(През това време вън вали голям сняг.)* Вие се смущавате кой ще рине тоя сняг, какво ще стане с вас, ще ви затрупа. Пишат, че цял взвод в Югославия са били затрупани - няколко души били намерени, а седем души били изгубени. Вие се безпокоите, че пада тоя сняг. Не се безпокойте за него. Като дойде пролетта, снегът ще си отиде. Лошите условия, това са благата. Лошият живот, това е снегът, който имате. Не го ринете. Оставете снега. Той е най-добрият юрган, при който при дадените условия вие може да живеете добре. А пък при [другите] условия, когато дойде пролетта, като получите онова ново разбиране за Бога, то този лед ще се стопи.

Вие седите сега и ми казвате: "Дали Господ ще ме послуша? Аз съм грешен. Ти си праведен, помоли се за мене." Още хората искат аз да работя за тях. Сега за мене това е едно преимущество. Аз като се моля, няма да дойде до него благословението направо. Аз като се помоля, благословението най-първо ще дойде в мене и след като дойде то, аз трябва да му го пратя. Но и там има едно изкушение. Онзи, който се моли за другите, като дойде една торба, ще отвори и ще каже: "Хайде да взема нещо и за мене си." Изкушение ще има. Отива една бедна вдовица при Иоана Кронщадски и му казва: "Аз съм в голяма беднотия. Имам две дъщери. Помоли

се за нас.” Той казал: “Аз ще се помоля. Каквото даде Господ, елате да си го вземете.” Какво става? Умира един руски княз и викат Иоана Кронщадски на опелото и му дават един голям плик, да му заплатят. Идва вдовицата и той ѝ дава плика. Казва: “Този плик е, който Господ даде за тебе. Не съм го отварял. Вземе си го, каквото има, е за тебе.” Тя отваря и вижда десет хиляди рубли. Разтреперва се и казва: “Много са.” “Не, каквото е вътре, заради вас е.” Мислите ли вие, че ако речете да се молите за някой беден, няма да умре някой княз? И като умре, той ще даде десет хиляди рубли. Като отива за другия свят, все ще даде нещо.

Та казвам, хубаво е това, аз не отричам. Казано е, молете се един за друг, за да изцелеете. Да се молите за изцеление, това е болният живот. Но когато влезем в съвършения живот, в Божествения живот, то е друго. И когато аз говоря да се обичаме, то е здравословният духовен живот. Когато обичам, то всичко става вече естествено. Тогаз ще почувстваш, че всички хора стават вече за тебе близки. Тогаз ще имаш всичко. Ако влезеш в един свят, дето всички те обичат, и ти всички обичаш, тогаз можеш ли да бъдеш беден човек? Ти казваш: “Аз от Любов гладен ще умра.” То е неразбиране. Ако влезеш в един свят, дето всички те обичат, ти гладен не можеш да умреш, ти ще имаш преизобилно. То е Божественото.

Ти казваш: “Всички хора не живеят така.” Оставете тоя въпрос. Тия хора живеят вън от Бога. Всякога, когато ние не вършим волята Божия, не Го обичаме, ние сме вънка от Бога. Значи Бог не е в нас. Тогаз ние страдаме, недоволни сме. Не можеш да спиш, не можеш да ядеш сладко, този-онзи не те обича и търсиш утеха навсякъде. Имаш малко пари в банката, но тая банка фалира. Американците, които имаха най-добрата система на спасителни банки, те туриха парите си в спасителни банки, но в сегашната криза две хиляди банки фалираха и бедните останаха да се спасяват. Къде

отидоха парите? То е човешкото разбиране вътре. Всеки един добър човек, който върши волята Божия, той е една спасителна банка. А пък всеки един човек, който не върши волята Божия, той е една спасителна банка фалирала. Американските банки фалираха. Казва някой: "Той не е добър." Аз другояче казвам: ликвидирала банката, не плаща вече, каквото е взела. Някой казва: "Не можем да дадем нищо." Ти казваш: "Че кому да дам?" Ти си една фалирала банка. Да кажем, че дойде някой при тебе, дойде той с чека си. Ти казваш: "Не можем да дадем. Нашата банка е фалирала." Ти не можеш да посребриш. Тая банка е изгубила своя кредит. Ако ти не можеш да обичаш, то в Невидимия свят е писано: "Банката на Иван Стоянов е фалирала. Банката Мария Пенджурска е фалирала."

Ти казваш: "Не мога да обичам. Сърцето ми е студено." Там е злото, понеже сърцата на хората са студени. Защо са студени? Студени са, защото вярват в човешкото, а не вярват в Божественото и тогаз всичките тези благословения в света, които Бог ни дава, ние не можем да ги използваме. Ти казваш: "Де да го зная как да го обичам." Най-първо, законът на Любовта казва: Бог учи хората само как да обичат. В Любовта никой не може да те научи да любиш. То е първият зов, първата дума на Бога. Когато дойде до Любовта и искаш да обичаш, то Бог ще ти проговори. На Любовта само Бог може да те научи, никое друго същество не може да те научи. Другите хора могат да бъдат предмет на Любовта, но Бог ще те научи. Христос казва: "Както Отец Ме е възлюбил, както Отец Ме е научил, така и Аз любя." Като дойде Бог, Той ще те научи, но без Бога по-мъчна от тая работа няма. Като дойде Бог, лесно е. Ти казваш: "Лесно е." Ти казваш: "Как да обичам?" Не мислете как да обичате. Казваш: "Какво да му кажа?" За това не мислете. "Как да го погледна?" И за това не мислете. Вие най-първо се стремете да обичате.

Имате един брат, когото искате да обикнете, нали. За да познаете дали вашата Любов е силна към него, има един признак. Сега ще ви покажа признаците, по които ще познаете дали вашата Любов е силна или сърцето ви е студено. Вие този брат го пипнете за кесията. Ако той хване кесията си така *(Учителят прави съответното движение)*, то Любовта ви не е голяма. Щом Любовта ви е силна, като му бутнете кесията, той казва: "Вземете я." Дава ви я. Онзи, когото обичате, каквото бутнете в него, той казва: "То е ваше." То е ваше, каквото бутнете. Но щом Любовта ви е слаба, той хваща това. При хващането на нещата, Любовта ви е слаба. Държи ли се той за нещата, вие не го обичате. Слаба е топлината.

Вземете златото, желязото. То при сто градуса малко ще се понагорещи. При четиристотин градуса топлина то ще се стопи. Направят букаи* на един човек, връзват му краката. Те се само нагорещяват. Те казват: "Не слизаме от тия крака." Какво ще кажете? Ще ги убеждавате ли?

Има един мълчалив живот. Всяка една лоша мисъл, това е една верига, направена от хората или от духовете някъде и сте вързани. Вие като пуснете Божествения ток на Любовта, тия вериги ще паднат и вие ще бъдете свободни, и тогаз ще вземете тия златни вериги в торбата си. Защото всички сте в златни вериги. Вземете ги в торбата си и ги продайте. И на мнозина от вас веригите са със скъпоценни камъни. Турете ги във вашите торби и ги продайте. Божественото трябва да влезе във вас и всички противоречия, които сега имате, трябва да изчезнат.

Сега не зная да ви приведа ли един пример. Ще ви приведа един пример за Любовта. Един наш приятел в Търново заболя. Другарите му казват да вярва. Вцепенили се били краката му от ставен ревматизъм, не може да се мръдне. Казват ми: "Еди-кой си брат се приготви за онзи свят." Казах: "За онзи свят не е готов още." Ка-

* букаи *(тур.)* - окови

зах: “Нека да идат двама братя при него, доста възрастни.” Обаче, като отиват тия двама братя, заболяват. Той ги инфектира. Вместо те да му дадат здраве, те заболяват. И казаха: “Тая работа не е за нас. Ела, свърши си работата.” Ставам аз и отивам в Търново. Отивам при този брат. Той е легнал на гърба си, лежи и казва: “Ще си вървя вече. Не ме е страх. Виждам, че при смъртта от едната стая влизам в другата.” Казвам му: “Ти от едната стая ще излезеш, но не знаеш в коя стая ще влезеш.” Той мисли, че ще отиде в рая. Казвам му: “В рая няма да отидеш, но в друго място ще отидеш в това положение.” Седи той и ме гледа. Разговарям се с него. Седя час и половина и се разговаряме за обикновени работи. Казвам му: “Ти не си свършил още работата. Ти какво си легнал тук на кревата? Искаш да ти слугуват тук, искаш да станеш богат човек чрез тия лекарства.” Казах му: “Стани!” Той стана. “Я стани на краката си! Я почни да ходиш!” Той почва да ходи. “Я седни сега на кревата си!” И тъй нататък. После му казах: “Ще дойда пак.” На другата сутрин отивам пак. Той каза: “Сега почвам да ходя малко.” И след три-четири деня той беше вече здрав. Идва лекарят и го пита: “Как оздравя?” Той казва: “Онзи дойде и ми говори за обикновени работи, и ми каза: “Стани. Утре ще дойда пак.” И се свърши работата.”

Сега някои от вас ще кажат: “Дали може Учителят?” Това още нищо не значи. Един човек можеш да го издигнеш от една болест. Христос казва: “Иди и не съгрешавай, за да не ти стане по-зле отпосле.” Когато един човек го излекуваш и ако направи една погрешка, то болестта ще се повърне. Всяка болест си има своите психологически причини. Онова, което трябва да имате - все таки хората трябва да дойдат. Хората взаимно си помагат. Някой път някой иска да каже: “Кажи по кой начин става това.” Ако имате вяра, всеки от вас може да лекува, но ако кажеш истинския метод, по който можеш да помогнеш, той ще се разболее пак. Не-

видимият свят не позволява да кажеш по кой начин си помогнал. Невидимият свят никога не позволява да кажеш: "Аз му направих това добро." Никога няма да кажеш: "Аз му направих това добро." Това е една привилегия на Бога, ти опорочаваш нещата.

Ти казваш: "Аз му направих добро." Ти добро никому не можеш да направиш. Онова, което Бог е направил, всичко е съвършено. Ти само си дал един добър пример на жертва, че живееш добре. Аз, като отида при един човек, само му давам пример, как трябва да живее. Ще му пожелаеш на един човек някои неща. За да се молиш за един човек, трябва да го обикнеш. Вие обикнете когото и да е, но най-първо вие не трябва да бъдете болни или ако сте болни, трябва да сте господари на болестта и тогаз можете да помагате на всеки човек. И тогаз ще опитате степента на своята Любов, на вашата сила, степента на Божествената сила, която действа във вас. Ще опитате тогаз Любовта си при болестта, за да знаете как работи Любовта.

Божествената Любов сега е потребна. Тя е, която трябва да внесе новия живот. Защото ако Божествената Любов не дойде, то малкото нектар, който е в чашата, ще изчезне и тогаз какво струва чашата? Ако тая чаша няма съдържание, тогаз какво струва? Животът е непреривен процес. Вие казвате: "Втори път, като дойдем на земята." Аз не искам да се спирам на това. Утрешният ден зависи от днешния ден. Смъртта е смяна само, временно ще заспиш, ще си починеш. Непреривност има между всичките дни. Всяко едно спане е смърт. Какво нещо е смъртта? Да умреш в спането, за да можеш наново да се пробудиш.

Вие имате вашите нови схващания, но не искате да ги приложите и се държите за човешкото. Аз нямам нищо против ония, които имат слуги. Нямам нищо против, че имате къщи, че имате автомобили, пари, това-онова. Но всичко това, което имате, да бъде на разположение на Господа. Не сега да дойде някой и да

каже: “Вие раздайте това заради Господа.” Не трябва да ме учат какво да раздам. Щом дойде Божественото, то ще ме учи. Някой казва: “Направи ми една услуга. Искам от вас две хиляди лева.” Един син пише на баща си: “Първия месец - две хиляди лева, втория месец - две хиляди лева. Дванайсет месеца по две хиляди лева - двайсет и четири хиляди лева. Втората година пак по две хиляди лева.” Питам, когато бащата дава тия средства, какво има той вътре в ума си? Че целият свят е един възпитателен дом. Има една статистика. Знаете ли колко коства, каква грамадна сума се харчи за всекиго едного от вас, за да живеете тук на Земята, какви грамадни средства?

Питам, какво учите сега? Вие седите и искате да станете учен човек, да имате малко автомобилче за сто хиляди лева, да се качите и да се возите. Че това е най-малкото. Това е външният свят. Вие сте дошли на Земята, за да се научите какво нещо е проявлението на Любовта, проявлението на Божията Мъдрост и проявлението на Божията Истина.

Три неща:

Да знаете какво нещо е Истината.
И ще имате свобода.
Да знаете какво нещо е Мъдростта.
И ще имате светлина.
Да знаете какво нещо е Любовта.
И ще имате живот - изобилния живот,
който изтича от нас.

А пък какво нещо е Любовта? Не мислете за Любовта, но [за] живота. Щом имате живота, тогаз ще имате добродетелите, защото добродетелите могат да се покажат само в живота.

Сега на въпроса. Аз, като дойда при вас, казвам: “Тия хора са много богати, но им липсва нещо. Те са богати, но са изгубили ключа на своите каси, че не могат да ги отворят.” Аз давам едно

предметно учение, какво ще стане с вас. Имам една врата, която отвън ако затвориш, и ако ключът не е вътре в тебе, не можеш да я отвориш. Някой път съм забравил ключа вътре. Затворена е вратата и не мога да я отворя. И да се моля, не се отваря. Но с Любов се отваря. Имам един ангел. Той със стълба влиза през балкона в стаята и отваря вратата. Ако забравите вие ключа, трябва да дойде ангел със стълбата. Някой ангел от небето ще дойде със своята стълба, да ви отвори вратата. Другояче ще бъдете вън. Вечерно време минават някои и аз казвам на ангела в това време: "Ангеле, донес стълбата." И те казват: "Учителят си забрави ключа." Аз казвам: "Аз ги забравих и вие ги забравихте." Всеки от вас, който е недоволен от живота, си е забравил ключа вътре. Всеки от вас, който боледува, си е забравил ключа вътре. Всеки от вас, който е страхлив, си е забравил ключа вътре.

Та казвам, ще имате предвид - когато ангелите идват, те идват, за да ни научат. Под "ангел" разбирам ония наши братя, съвършени проводници на Божията Любов. Той, като дойде, ще ви покаже как да изпълняваш Волята Божия. Най-първо всички трябва да дойдете до положението - не мислете другите хора колко са добри и колко са лоши. Най-първо се освободете. Не мислете нито за тяхното добро, нито за тяхното зло. Наблюдавай всеки един от тях как се проявява. Може да се прояви в доброто или в злото, но в дадения случай вие обръщайте внимание вие как се проявявате. Щом аз отвън се дразня от погрешките на другите хора, то е една спънка за мене, защото на този, който не изпълнява Волята Божия, ти си в дадения случай, който можеш да му покажеш. Щом някой човек не изпълнява Волята Божия, научи го тогаз. Как? Лесно можеш да го научиш, не е мъчна работа човек да се научи. Но не може новото да се даде, докато старото не се изхвърли от шишето. С новата, прясна вода не можеш да заместиш старата вода, докато старата вода не излезе вън от съда.

Та казвам, през тази година, сега, направете първия опит!

Някой път ми казвате: "Учителю, кажете нещо ново." Новите неща мога да ви ги кажа аз. Новите неща да ви ги кажа, трябва да се отвори вашата къща. Тя сега е затворена и не мога да ви кажа много нови работи. Колко нови работи мога да ви кажа? Но отвънка не може, студено е. Като се отвори къщата, ще вляза вътре и ще ти кажа неща, които никога не съм ти казвал. Когато хората се обичат, нали си говорят на ушите. Ще дойда и ще ти кажа: "Много ви обичам, но другите да не знаят." Това можеш да кажеш на един човек, на когото сърцето е отворено, че твоите думи да бъдат ценни. А не да каже някой: "Дошъл той да каже, че ме обича, да ме матахери*." Когато дойде някой и ми каже, че ме обича, аз ще му бутна кесията, да видя дали ме обича и ако неговата кесия се разцъфти като цвят и даде плод, и го изям, ще кажа: "Много е хубав този плод, плодът на твоята Любов." Когато кесията цъфти и завързва, когато можем да опитаме човешката кесия, то Божията Любов е дошла вече. То е любов.

Сега остава мисълта във вас: "Кога ще дойде това време?" Днес е първият ден. Ако го изгубите, то след десет деня ще дойде това. Ако десетия ден изгубите, то след сто деня ще дойде. Ако първата година изгубите, то след десет години ще дойде. Днес е един случай да влезете. Ако днешния случай изгубите, то след десет деня. Ако първата година изгубите, то след десет години. Увеличават се сроковете. Ако пропуснете стоте години, то след хиляда години, след десет хиляди години, след сто хиляди години и тъй нататък.

Че какво ви коства сега?

Аз ви виждам колко са красиви вашите кесии.

Христос дава три примера - че едно семе било паднало между тръните. Махнете се оттам, за да израсте вашето добро!

Другото семе паднало между камъните. Махнете се оттам!

* матахери (диал.) - разиграва, мотае, върти

Другото паднало на пътя, по който хората минават. Изори този път, по друго място да минават.

Не спъвайте вашето Божествено. Ти казваш: "То сега не му е времето. Сега съм женен. Сега съм още млад. Имам да уча." Оставете тия човешки работи. Вие сте мислили, мислили, казвате: "Чакай да си наредя работите." Ще ги наредите - ще цъфнете така, че няма да завържете.

Сега ще ме разберете правилно. Всички в живота, всички, които вървите в Божествения път, едновременно трябва да завържете. Всички в живота трябва да цъфнете и всички трябва да възприемете Божествената Любов. Ако само един цвят цъфне, а пък другите пъпки се повредят, това дърво боледува. И после във вас, тъй като Любовта ви ще се покаже като цъфнете, то всички ония малките, как се казват, тия малките мушички ще дойдат. Ако малките мушички усетят лъха на вашето цъфтене и дойдат при вас, то вие добре сте цъфнали. И тия мушички кои са? Тия мушички, това са страданията, които идат. Щом страдате, това показва, че вие сте цъфнали. Тия мушички идат да съберат това непотребното и ще го турят в кошера. Страданията, това са работни същества, които идат да човъркат, за да вземат непотребното. Без страдания не може да се оплоди цветът. Любовта без страдания не може да се изяви.

Онзи човек, който идва при вас и комуто трябва да помогнете, изисква се голяма опитност - вие не трябва да го изкусите. Вие казвате: "Аз ще уредя вашите работи." Не говорете така. Вие ще го изкусите, защото ще почне да уповава на вас. Една година ще му помагате и после ще му кажете: "Махни се! Аз за тебе няма да живея само. Може това веднъж, дваж, три пъти." Онзи, който дойде при вас, ще вземете вашата стомничка и ще го заведете горе на извора, ще покажете отде вземате вода и ще му кажеш: "Оттук вземам вода." И ще му кажеш: "Пак някой път можем да се срещ-

нем.” Всеки, който идва при вас, дайте му да пие вода от вашата стомна и после ще му кажеш: “Хайде сега на вода. Ще си приказваме сладко по пътя за Божията Любов. И после ще се върнем, и после пак ще отидем на извора и тъй нататък. Ще ходим и ще се връщаме.”

Сега остава мисълта: “Досега какво сме правили ние?” Ако в сегашния живот, след две хиляди години, ако дойде един евреин, който е служил на Бога по законите на жертвата, ако дойде един християнин и дойде един с новите разбирания, по какво ще се различават? Евреинът ще дойде да търси според разбирането си една гургуличка, гълъб, за да ги заколи, та да изплати греховете си. Един християнин ще дойде, ще целува иконите и ще се кръсти. А пък ще дойде онзи с новите разбирания и ще стане проповедник. Не ти трябват вече волове, кокошки. Господ не иска да целуваш нещата, които хората са създали. Ти ще станеш проповедник на Божията Любов. Една запалена свещ ще бъдеш и дето ходиш, хората да имат светлина. Между бедните, между страждующите. Като отидеш между бедните, ще кажеш: “Вярвай в Господа, Който може да ти оправи работите. Ще ти се оправят работите до довечера. И ако не се оправят, да знаеш, че не си повярвал.” Втория ден ще дойдеш и ще кажеш: “Не се оправиха.” Третия ден, четвъртия ден ще правиш това, докато се оправят твоите работи.

Не служете на Господа като стария евреин, не и като старите православни. Служете като синове вече. Да бъдете като проводници на Божията Любов. А пък какво могат да мислят учените хора, какво може да мисли светът, какво могат да мислят другите верующи, вие оставете тоя въпрос. Нека да мислят, каквото искат. Ние ще мислим сега, какво ще мисли Господ заради нас. Сега Господ пита: “С какво се занимават децата?” “Кокошки и волове търсеха, клаха ги и ги принасяха в жертва.” “С какво се занимават децата?” “Кръстеха се и целуваха иконите.” “Няма нищо.” “С

какво се занимават децата?" "На работа отидоха вече." Господ ще каже: "Хубаво, много хубаво." Каквото иска бащата, това правят. На лозето, на нивата копаят.

Работа трябва сега. Една много голяма работа и малка работа - ще почистите някоя ябълка и прочее. Много малка работа се изисква. Това е новото служене, за да имате първия урок, който Бог ще ви говори, за да знаете какво нещо е Божията Любов. Тогаз всички неща, които сега ви плашат, ще изчезнат.

Вие ще заприличате на онова бедното дете, което ходило на сто места и го били. Ходило на едно място, били го и му казали: "Ти не си бил послушен." Изгонили го и го изпратили. И най-сетне, като вървяло по пътя, среща го един млад момък. Детето го погледнало и му казало: "Искам да ти кажа едно нещо, но срах ме е, да не би да ме биеш." Този бил царският син. Детето, като го срещнало, казало му: "Страх ме е да не ме биеш. На сто места ме биха, че съм много непослушен." Царският син му казал: "Ела при мен." Влиза в положението му, дава му една работа. След години то разбрало, че тук е мястото, дето трябва да служи. Като срещнеш царския син, няма да те бие. Той ще ти каже как трябва да се слугува.

Та казвам, като срещнете Христа, Той ще каже: "Елате с Мен." Христос няма да накара другите хора да ви слугуват. Той ще каже: "Елате." Ще станете слуги на Бога сега. Вие казвате сега, колко ще ви плащат. Няма да се пазарите. Има едно слугуване в света без пазарлък. То е слугуване от Любов, любовното слугуване.

Това ще го вложите дълбоко и ще проверите един ден тая Истина. Това е Истината. Ако чакате втори път да дойдете, хиляди различия може да имате, но онова съществено, което свързва хората и ги прави чада Божии, то е единствено в Любовта, която трябва да живее в душите, сърцата и умовете на всички хора. Не ние да ги учим как да обичат, но Бог да ги учи отвътре. И Писанието казва: "Всички ще бъдат научени от Господа."

Сега започнете с онова учение, което иде от Бога.

Бъдете верни на това и работите ви ще се оправят. И ако не се оправят, ще дойдете при мен, и аз ще ви пратя някой ангел, и той със стълба ще влезе вътре през балкона и ще се уреди работата.

Но който има ключ, да отвори вратата и да влезе.

Защото всичко онова, което имате, което може да расте във вас, което може да разберете, то е отвътре.

Тайна молитва.

Сега ония от вас, които от Любов искат, да направят упражненията.

Седемнадесета лекция на Общия окултен клас
23 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

В НОВА ОКРАСКА
Богатството на деня

"*Добрата молитва*"

Ще прочета втора глава от Второ послание към солуняните.

"В начало бе Словото"

Ще задам един въпрос. Може ли да мине човек през целия си живот само с едно ядене, като вземе само един обед, да му държи топло през целия живот? Това е мъчният въпрос, който разрешават. Всичкият въпрос е около прехраната - как ще се преживее, как ще прекарат хората живота на Земята.

Второто положение - интересуват се да знаят това, което те поддържат, право ли е или не е. Имат някакъв си възглед. Ако двама художници се съберат, по какво от тях ще познаете кой от тях е по-способен художник? Да кажем, че и двамата разбират и говорят за изкуството. Трябва да има едно изложение. Сега, след като изработите една картина, в какво седи вашата способност? Да кажем, че сте нарисували картината правилно, в какво седи способността? Да кажем, че сте нарисували някого дотолкоз, че като види някой картината, да познае, че прилича на реалността, защото, ако види някой картината и ако не може да я познае, тогаз? Да не каже само: "Прилича донякъде." Значи една картина е дотолкоз хубава, доколкото прилича на реалността.

Вашите възгледи сега на какво се основават? Важно е дали почиват на реалността или не. Да кажем, че говорят за Истината. Някой казва: "Аз вървя в пътя на Истината." Ако ви попитат конкретно какво нещо е Истината, няма да можете да я определите. Някой път не е необходимо да определиш какво нещо е Истината. За да познаеш Истината, не се изискват години. Това е един момент. Истината можете да я знаете, без да можете да я определите.

Например ти искаш да знаеш Истината, дали нещо е захар или не. Можеш да пишеш трактати, да претегляш и прочее. Всичко това, те са неща недоказани. Тая работа е на опита. Близни с езика си и се свърши въпросът. В една секунда даже и въпросът е решен, сол ли е или захар. И иначе ще казваш: "Може сол да е, може да е захар, може това-онова." Тия разсъждения са хубави.

Та по някой път вие търсите Истината по външен път. По външен път Истината не се намира. То е сянка. Защото човек, който ходи в Истината, той е свободен. А пък в какво седи свободата? Свободата седи в движенията. Човек трябва да има най-първо движение, трябва да има сила и трябва да има простор. Това е външната страна на Истината. Ако ти не можеш да се движиш, ако ти нямаш сила и ако ти нямаш простор, ти не знаеш какво е Истината. Това е външната страна на Истината. Втората страна. За да познаеш Истината, ти трябва да имаш живот, трябва да имаш знание, трябва да имаш свобода. А пък самата реалност, то е Любовта, Мъдростта и Истината. Така вървят нещата. Вие ще кажете: "Тая работа я разбрахме." Има работи неразбрани в света и като ги разбереш, пак си остават неразбрани.

5+5=10

6+6=12

Пет и пет колко правят? Десет. Шест и шест колко правят? Дванайсет. Но тия числа не са еднакви. Процесът на събирането е положителен процес и отрицателен процес. Казвате, трябва да събираш, но не всякога чрез събирането ти можеш да прокопсаш. Ти чрез събирането можеш да осиромашееш, нищо повече. Ако вземеш процеса на изваждането, и в него има същото. Не всякога чрез изваждането [печелиш]. Да не мислиш, че като изваждаш някой път, ще прокопсаш. При известни условия е вярно това, не всякога е вярно. В първия случай да допуснем, че имате да вземате 5+5=10. Аз турям знака "плюс". При втория случай турям знака

“минус”, тоест имаш да даваш 6+6=12 - имаш да ги даваш, ще ги извадиш от джоба. Ти имаш да вземаш 5+5=10, ще ги вземеш отвън. Ще събереш 5+5=10 и 6+6=12. Когато 10 влязат в джоба ти и 12 излязат из джоба ти, то ако продължава това десетина години, всеки ден по десетина пъти да придобиваш в джоба си по 10, а пък да харчиш по 12, тогаз какъв ще е резултатът?

Сега вие по някой път вие не можете да различите в себе си едно състояние дали е право или не. Например вие имате едно чувство на неразположение спрямо някого, но не можете да различите причината за това неразположение. Някой път причината е основна, а някой път причината е много маловажна. Не можете да определите коя е основната причина, че вие сте неразположени към него. Казваш: “Аз чувствам това така.” Добре, ако вие чувствате, на какво се обосновава това? Представете си даже най-обичния ваш човек, ако му турят някоя дреха и я парфюмират отвратително, и влезе в къщата ви, ти, колкото и да го обичаш, ще кажеш: “Излез си! Не мога да те търпя!” Кое е онова, което не можеш да търпиш? Дрехата, която има ухание, което ти е неприятно. Не обичате дрехата и казваш: “Аз не го обичам него.”

Но може той да има нещо в характера си. Например той никога не казва Истината, всякога ще тури една малка лъжа. Някой казва: “Аз не [казвам] много голяма лъжа, а малка.” Големите лъжи не са опасни, но малките лъжи са като микроби, те се размножават. Една малка лъжа в двайсет и четири часа може да стане на сто милиона.

Сега вие седите и казвате: “Не може ли за нещо друго да ни се говори?” Мога да ви говоря, но какво ви ползва вас? Според вас за какво трябва да ви говоря сега? По някой път трябва да се говори, но за какво трябва да се говори, кажете ми? Защо аз трябва да говоря и защо вие трябва да ме слушате? Ще кажете, това е така наредено. Трябва да се говори. Някой път се събира много

енергия и трябва да излезе навън, трябва да стане обмяна. Това е говорът - един извор, който тече. Приближаваш се до някой извор и чуваш да шумоли, това е говор. Утре престане изворът да тече и няма никакъв говор. Отивате на друго място, чувате друг говор. И много от тия извори, които текат сега, в бъдеще може да престанат. Едно време апостолите говореха. Апостол Павел говореше, но де го сега апостол Павел? Веднъж, като го изпращаха, той каза: "Няма да ме виждате, няма да ви говоря вече." И плакаха.

Питам сега, като замине някой и казва "няма да ви говоря", къде отива? Тоя въпрос няма да го разрешавам. Тоя въпрос е много лесен и много труден. Има един свят на мълчание, понеже, след като се научат хората много да говорят, Природата някой път обича да мълчи и следователно праща смъртта, за да задигне хората да не бъбрят и казва: "Да не говори този човек, да млъкне." И ти ще млъкнеш, ще слушаш всичко, без да си казваш мнението.

Вие искате например да знаете колко светът е добър или лош. То е най-лесната работа. Светът е толкоз добър, доколкото вие сте добър. И светът е толкоз лош, доколкото вие сте лош. Някой път вие казвате: "Светът е много лош." Но в какво седи лошавината на света? Когато един вълк изяжда една овца, става цял въпрос в селото: "Вълкът изял кравата на Иван Пенджурски... изял една овца..." И когато в селото през целия ден те са изяли десет крави, за това въпрос и не става. Защо именно вълкът, като изяде една крава, е лош, а пък човек не е? Казват: "Разкъса той кравата."

Казвам, сега ние едва ли разглеждаме обективно злото. Вълкът е обективно зло вън от нас, а пък това, което ние вършим, е вътре в нас. Има едно зло вътре в нас и ние го покриваме. С външното зло ние можем да се справим, но има едно зло, с което не можем да се справим. Някой път ти като че искаш да направиш нещо, да удариш някого, да счупиш нещо, да кажеш някому обидна дума. Каквото и да става, ти все опакото виждаш и усещаш, че това,

което чувстваш, трябва да излезе навън. И казваш: “Трябва да му кажа аз Истината.” И казваш му Истината и на другия ден след това съжаляваш, че си му казал тези работи.

Питам сега, и вие трябва да се запитате: на какво се дължи това състояние? Ние казваме, че като дойде Христос, ще оправи света. Това е много материалистично разбиране. Някога ще дойде за в бъдеще да оправи света. Че ще дойде, как ще дойде, как ще оправи света - Той си го знае. Не по тоя начин ще оправи Той света, както ние мислим. Когато Слънцето изгрее, не оправя ли света? Като дойде Христос, ще има две неща да станат. Той казва, че едни ще ги тури от дясната си страна, а други ще ги тури от лявата си страна, едни ще прати в рая, а пък други ще прати в ада. Питам сега, ако някои от вас попаднат от лявата страна, за вас ще се оправи ли светът? Вие казвате, че като дойде Христос, ще се оправи светът, но ако се случите от лявата Му страна, ще кажете, че светът не е оправен. И всички вие, които още мислите, че светът не е оправен, така е. Вие чакате светът да се изправи, нали така и мислите: не е оправен. Тогаз сте отляво. Това са заключения сега. Вие казвате: “Не е оправен светът.” Всички ония хора, които мислят, че светът не е оправен, са отляво, а всички, които мислят, че светът е оправен, са отдясно.

Аз сега не говоря за външното оправяне на света, то е друг въпрос. Ние имаме субективно вътрешно схващане за света. Ти мислиш, че светът е оправен или не е оправен - то е вашето субективно схващане. Ти мислиш, че един човек е лош - то е ваше субективно схващане в дадения случай, защото с това тяло, с което сте, много мъчно може да ви намери някой, кога сте в тялото си. Може да срещне вашия секретар или подсекретар или подпредседател, и едва ли може да ви намери в годината един път в тялото ви.

Някой път вие и сами не се познавате. Във вас става същото, както в една държава. Има нещо във вас, което оспорва вашите права. Казват ти: “Все на вас няма да служим. Най-после можем

да ви изхвърлим от тази държава, да ви детронираме и да турим друго управление.” И вие се уплашите и мислите, че нямате подкрепа и тогаз почнете да пълзите и да лавирате, да полъгвате. Защото човек, като почне да лъже, е слаб - лъжата е всякога един признак на слабия човек. Тогаз кой е, който лъже? Онзи, който иска да вземе вашето място, той е. Има във вас един, който иска да ви лъже. Най-първо той се представлява за ваш приятел, той лъже. Той ще ви скара с целия свят. Неговото намерение е да ви компрометира отвън пред света и да каже: “Не му стига умът да живее, но ето ме мен, аз да оправя тая работа.”

В една школа тия са опасни страни, на които никога не се спирате вие. Вие мислите, че някои неща са лесни, с които можете да се справите. Има някои неща, с които мъчно можете да се справите. Трябва да разбирате вътрешните закони.

В света гледам вече вестниците изнасят някои окултни положения. Някои мислят, че рибите са много глупави, обаче се оказва, че рибите са много умни. Един естественик навежда ред примери, за да покаже, че рибите са разумни. В този аквариум, дето той правил своите изучавания, имало един шаран, тежък петнайсет-шестнайсет килограма. Той имал своя възлюбена шаранка и шестнайсет години живели много добре като мъж и жена. Обаче един ден намразва я този шаран, след шестнайсет години я намразва и се хвърля върху нея и изгризва опашката ѝ, наранява я и тя умира. Дето го казват - пощурял този шаран, всичко му е криво. Дават му една млада шараница на няколко години и току изведнъж той се укротява, става пак кавалер мекичък. Питам сега, кое е било онова състояние вътре в този шаран, което го накарало да се нахвърли върху своята другарка? Какво му станало криво? С какво го обидила тя? Друг шаран не е имало в аквариума, той сам бил мъж. Някакъв повод, някаква ревност се появява, криво му станало. Ако имаше друг мъжки шаран, щяха да кажат, че той

е причината, а пък то било само той е неговата жена, и той не е доволен от жена си.

Питам сега, вие сега като този шаран. Някой път след шестнайсет години станете недоволни и се нахвърлите върху някого. По същия начин, същия закон - нахвърляте се на общо основание, изгризвате му опашката и казвате: "Не искам да го видя, да се махне той." Но не знаете защо, кои са причините. Това се нарича - има в човека едно естество, в което е причината. Писанието само загатва, че в човека живее един стар човек. Стар човек и един млад човек. Три човека живеят едновременно. Вие сега, които съзнавате, съзнавате съзнанието на един стар човек, който ходи и само търси погрешките, малките работи търси и един млад човек, когото Писанието нарича "чадо Божие", "малко детенце". То е кротко и добро. А вие - третият - наблюдавате.

Някой път старият казва: "Този да се махне, Не искам да го виждам. Ако е тук, ще стане нещо." И вие трябва да го мразите. А пък вашето бъдеще зависи от младия, а не от стария. Какво трябва да правите тогаз? Например дойде ви една идея да служите на Бога. Каква е идеята за служене на Бога? Тая идея вече произтича от един свят. Вие съзнавате нещо, което ви се налага. Вие можете да отричате Бога, може да не Го познавате, но като отричате, усещате, че в себе си в дадения случай отричате нещо, а в същото време усещате, че то присъства. Отричаш, то е разумно, а усещаш, че има нещо разумно, което те ограничава. Усещаш, че няма нищо, а пък в същото време усещаш, че има нещо. Казваш, че няма да остане нищо след смъртта. Та положенията, които имате, не са толкоз сигурни. Някой път се въодушевявате, а някой път ви гледам, че съвсем сте загазили и казвате: "Не искам да се моля, искам да поживея малко като хората. Не искам само боб и царевица, искам малко месце. Това да не правиш, там да не ходиш... искам да бъда свободен."

Ето в какво седи свободата: вие най-първо трябва да изучавате растителното царство. Имате два съседни листа - единият лист гледа другия лист. Той не трябва да се занимава със съседа си, понеже всеки лист е в състояние сам да се занимава. Ако той се занимава с неговата работа, то собствената му работа ще остане. И този другият лист няма да има нужда да му дава никакви правила, какво трябва да прави. Могат да си поговорят малко. Ни най-малко не трябва един лист да се занимава какво прави другият лист. Той си знае работата. Ако имаше психология някой път в този лист, той ще види, че другият лист е два пъти по-голям от него и че има повече материя и повече зелена краска.

Трябва ли всички листа на едно дърво да бъдат еднакво големи? Не. Всички клони на едно дърво трябва ли да бъдат еднакво големи? Не. Не е въпросът в еднаквата големина. Не е въпросът там. И трябва ли да бъдете еднакво добри? Не, няма нужда да бъдете еднакво добри. Можете да постъпвате добре, но да бъдете еднакво добри - не. В какво седи еднаквата добрина? Отивам при едного - дава ми пет лева. Вторият ми дава десет лева, третият - петнайсет. Който ми даде повече, казвам, че е по-добър човек. Отивам при едного - удря ми една плесница. Казвам, че е лош. Отивам при втори - удря ми две, три, четири, пет плесници. Нали той пак дава.

Има един анекдот за един българин и един лекар. Жена му страдала от треска. Отива той при лекаря за цяр против треската на жена си. Лекарят бил малко неразположен и му казва: "Какъв цяр?" И му ударил две плесници. Казал му: "Хайде вън!" И го изпратил. Той си излязъл и си казал: "Чудна работа. Нашите деди и прадеди другояче церяха, а пък тия сега, нови методи има, бамбашка*. Лекарят ми даде лекарството и ще го дам на жена си така, както той ми го даде." Отива вкъщи и казва: "Лекарят ми

* бамбашка *(диал.)* - съвсем друг, съвсем различен, особен

даде две лекарства.” Жена му казала: “Дай ми ги.” Той я удря. Тя казала: “Стига!” Тя плакала цял ден - плачела, че мъжѝ я ударил. И случило се, че тя оздравяла, изправила се. И един ден след една година дига той един куркой*. “Да се отплатя на лекаря.” - казва той. Отива при лекаря и му казва: “Преди една година дойдох при вас и вие ми дадохте две лекарства. Едното като дадох на жена си, тя оздравя. Много добро беше.” Дава му куркоя. Този лекар бил забравил, взема куркоя. Онзи му казал: “Само едното лекарство стигна, а пък другото лекарство няма какво да го правя.” “Ще го върнеш” - казал лекарят. И оня го ударил. Често ние в живота претърпяваме опитностите на тоя лекар. Това са съвпадения, това са начини, които нищо не обясняват.

Казвам, на всинца ви трябва едно разбиране, какво нещо е Истината. Истината съдържа две качества: свобода и простор. Ако вие в душата си нямате свобода на действие и свободата на простора, да реализирате това, което искате, вие не познавате Истината. При Истината няма какво да се бавиш дали да го направиш. Щом е добро, направи го. Вие мислите, че Истината е нещо много голямо. Имаш една мисъл, каквато и да е тя. Имаш едно желание или искаш да направиш нещо, да добие то една външна форма. Тя е вече мощна.

В какво седи вашата реалност? Докато имаш на земята тяло, ти си реален за хората. Щом изгубиш тялото, ти за тях вече представляваш една отвлечена идея. Докато твоят ум има форма, той е реален. Докато твоето сърце има форма, то е реално. Щом изгубят тия форми, те са нещо отвлечено.

Всеки човек се познава кога е в отрицателната страна. Когато си неразположен, да можеш да отделиш своето неразположение на духа, да го туриш настрана, да кажеш така: “Това не съм аз.” Това е отрицателната страна, това е най-мъчното, което можете да

* куркой *(диал.)* - пуяк, мисирок, фит

направите. И всеки ден, когато кажете да направите нещо добро, тогаз ще дойде някоя мисъл да ви изкушава или някое желание и ще направите точно обратното на това, което искате. Често не сте господари на себе си. Правили ли сте опит да мислите добро? Вие наблюдавате, мислите и казвате: "Този е такъв, онзи е такъв. Този е добър, онзи е лош." Ако се занимавате само с отрицателните мисли на вашия живот, ако сте недоволни, недоволни сте от майка си, от баща си, от брата си, от сестра си, от вашите съседи, навсякъде сте недоволни, питам тогаз: какво искате? И вие търсите Христа! Защо Му е на Христа такъв човек? Христос ще каже: "Защо Ми е потребен един човек, който е недоволен от всичко?" Защо си потребен на Христа? За чешит. Чудни са хората, че някой път, без да обичат, имат желание да ги обичат хората. То е невъзможно. Невъзможно е тебе да обичат, ако не обичаш. Все трябва да има някого да обичаш и тогаз да те обичат. Когото и да е в света, да обичаш имаш право. На Земята имаш право да обичаш най-малко едного, когото и да е. Нищо не значи. Може да е някоя котка, някое куче, някое дърво, някой камък. Ако ти имаш нещо, което да обичаш, то все таки в твоя живот има известна ценност, в онзи реалния свят. [...]

Ние казваме, че камъните са мъртви, че растенията са глупави, че животните са глупави. То е нашето субективно разбиране. Но често един камък може да ти помогне. Кравата ще ти даде мляко, овцата - вълна. Често един умен човек нищо няма да ви даде. Питам тогаз, какво ви ползва една интелигентност, която всичко взема и нищо не дава? Казва някой: "Той е много интелигентен." За мен важи един интелект, ако е израз на доброта. Въпросът седи в следното - ние не говорим за миналото, ние говорим за доброто, което сега трябва да се прояви.

Сравнете някои думи. Вземете някоя дума в българския език и разгледайте ударението на думата. Да кажем, вземате една двусложна дума: "зная". Ако турите ударението върху първия

слог на тая дума, какъв смисъл ще има тя и ако го турите на втория слог, каква разлика ще има? *(Изменя се времето.)* Ако ударението е върху първия слог, кое време ще бъде? *(Сегашно.)* Ако ударението е върху втория слог? *(В минало време.)* Ако имаме сега трисложна дума и ако ударението пада върху първия, втория или третия слог, каква ще бъде разликата? Някой път ударението може да покаже, че ние предвиждаме нещо в бъдещето. Думата "знаейки" значи "като зная за нещо". Това е само за изяснение. Тая дума има връзка до известна степен с бъдещето. Де е ударението? *(На средния слог.)*

Имате тая песен "Ще се развеселя". Как започва песента? "Ще се развеселя." *(Учителят пее.)* "Ще се развеселя." Хубаво, да кажем, че вие сега не одобрявате този глас. Дайте сега друг глас, който по-добре съответства на музикалното ударение. Можеш да пееш "Ще се развеселя" така. *(Учителят пее по-бързо.)* Как трябва да се пее? *(Учителят пее много бавно думите.)* "Ще се развеселя премного заради Господа." Като кажеш "заради Господа", след това ще дойде второто положение, ще дадеш един подтик. Ти ще кажеш: "На мен ли остана сега да седна да пея?"

Всичките работи са неразбрани. Ти вземаш сега игла и бързаш да шиеш. Какво умно има в това, че вземаш две неща и ги зашиваш? Ако аз бях дрехар, не щях да разрежа плата на две, а щях да го наметна. Ще кажеш, че някаква мода има.

Или казваш: "Аз пиша сега." Какво умно има в това? Той само черни книгата. Всички тия работи, които ние вършим, са такива детински работи за Невидимия свят. И казваш: "Чакай да пиша това писмо, че е много важно." Важно е заради вас в дадения случай. Казвам, твоето писмо за колко време ще остане? Ти седиш цяла нощ и казваш: "Ха!" *(Учителят прави движение на писане и същевременно въздиша дълбоко.)* Въздишаш, пишеш, въздишаш, пишеш писмото и онзи, комуто пишеш, след като прочете писмо-

то, туря го в печката и го изгаря. След като изгори писмото, какво ще бъде вашето заключение? Цяла философия. Кое е намерението на онзи, който го гори? Той обича автора на писмото, изгаря го, да не би да се компрометира. То е ценно за него, но където и да го турят, могат да го намерят. Взема си бележка и изгаря писмото. Или пък може писмото, което изгаря, да не му е приятно.

Питам сега, онова писмо, изгореното писмо, къде е отишло? Писмото не е изгубено. Вие цяла нощ сте писали и то е протелеграфирано вече в Невидимия свят. Вие мислите, че никой не знае. Всички станции знаят, че вие сте написали писмо. Може би хората тук на Земята нищо не знаят, но в другия свят знаят вече. Вие сте писали любовно писмо. Целият свят вече там е гръмнал и си казват: "Той е писал любовно писмо." Всички вестници казват, че си писал по любовните работи и след това ще видят писмото ви, дали е написано по всичките правила на Любовта. Например как се пише едно любовно писмо? "Многообични." От кого? Вие казвате: "Многообични, многоуважаеми." От кого? От вас. Как ще започнете? Искам само с три думи да напишете едно ваше любовно писмо, една тема за всички. От три до десет думи най-много. Едно любовно писмо от три думи. Ще си подпишете името отдолу. *(Смях.)*

Аз, като пиша едно любовно писмо на Слънцето, щях да му кажа така: "Много добре стана, че ме посети, иначе щях да се търкалям на леглото. Благодаря ти за твоето посещение. Желая често да ме посещаваш."

Една услуга ми направи Слънцето. Ако не беше ме посетило, щях да седя под юрган. И като ме посети, виждам, че светът е светъл, навсякъде е ясно и хубаво. Ходя и дишам чистия въздух. Значи в Любовта човек трябва да влезе.

Ти трябва да влезеш в тоя свят. Той не е само един мислов свят. Ти ще влезеш в тоя свят. Щом дойде Любовта, тя ще изяви всички предмети наоколо. Трябва целият свят да се измени - и плодовете,

и изворите, и листата. Като дойде Любовта, светът добива друга окраска и вече се явява едно ухание, и ти се изменяш. И като си замине Любовта, ти пак станеш кисел. И после, като дойде отново Любовта, ти пак ставаш друг. Има нещо, което си заминава. Някой път чувстваш, че идва нещо и си заминава, седиш и очакваш. Ако дойде от невидело, ти си разположен. Замине си, и ти ставаш... не зная как наричат туй нещо, туй състояние - неразположен, кисел.

Човек, за да разбере Истината, трябва да се освободи от всички свои стари форми. Представете си, че вие сте на сцената и ви дават една роля - играете като цар. А пък на друг му дават една роля като един от последните слуги. Като цар, той е облечен с мантия, със скиптър, с корона, а пък ти като слуга си облечен с прости дрехи на сцената - каквото ти заповядват, изпълняваш. Царят ще седи, а пък ти ще коленичиш и ще кажеш: "Царю честити." Питат сега ония от публиката: "Защо единият седи, а пък другият стои?" Така е писано. И после, като се свърши пиесата, ръкуват се с царя и му казват: "Много добре си изигра ролята." Същото правят и на слугата. И на другия ден съберат се двамата и се почерпват на масата. "Ти като цар много хубаво представи." "И ти като слуга много хубаво представи." "Хайде наздраве!" И пият. Онзи, който не разбира, ще каже: "Как така аз да си огъна колената." Хубаво. Другият казва: "Сухите клонища на едно дърво не се огъват, а пък ония живите клони се огъват." Кое е по-хубаво, да се огъва ли човек или да не се огъва? Да се огъва е по-хубаво.

Някой казва: "Аз не искам подаяние от хората." Че ти от детинство все с подаяния живееш: от подаянията на растенията, от подаянията на кравите - млякото, от подаянието на овцете - тяхната вълна. Дрехите, които носиш, това са подаяния. Лачените обуща, които носиш, са подаяния. Той казва, че подаяния не иска.

Той, като говори, в лъжата си не вярва. Ти одра кожата на жи-

вотните и казваш, че от подаяния не живееш. Така не се говори. Събуй обущата си и остани бос. Хвърли дрехите си и само малка престилка да има тук наоколо. Питам, при тия климатически условия при температура минус 25 градуса, какво ще бъде твоето положение?

Та казвам, вие по някой път седите и казвате: "Аз съм самостоятелен в моята мисъл. Аз така мисля." Хе, приятелю, ти никак не си самостоятелен. Всичко това знание е все чуждо. Аз да ви кажа откъде си го взел. Колко от това знание е ваше? Много малко е ваше. Та човек трябва да има смирение, за да разграничава кое от това знание е негово, да си не представлява това, което не е. Казва той: "Аз имам такива идеи, такова разбиране за света, за живота." Един евангелски проповедник казваше: "Библията е неизчерпаема книга. Там има богатства." В три месеца той се изчерпва. За какво ще говориш? Ще говориш веднъж за покаянието, веднъж за милосърдието, веднъж за вярата, за надеждата, за Любовта. По веднъж хората ще те слушат. И по някой път аз съм забелязал, много са еднообразни хората. Едно и също нещо ми поставят, едно и също нещо казват: "Много добре е сготвено вашето ядене, отлично е." Сега не е този пътят на човешкото развитие.

Всеки ден най-малко три неща да добивате: една нова мисъл, едно ново желание и една нова постъпка. В това е напредъкът. Истинският ученик трябва да прави това. Една нова мисъл, микроскопическа мисъл може да е, колкото и да е малка, една нова мисъл, едно ново желание, една нова постъпка, това е твоето богатство за този ден. Това е, което ти си добил.

Вземете следното изяснение. Да кажем, че вие сте някоя сестра. Да допуснем, че преди трийсет-четирийсет години сте били една красива мома. Всички хора са обръщали внимание на вас. След четирийсет години никой не обръща внимание на вас и казват: "Тая старуха." Питам, младата и старухата не е ли едно и също

лице? В първия и във втория случай аз виждам, че тя е все същата. В първия случай тя беше облечена в една много хубава чужда дреха, а пък сега носи една окъсана дреха на баба си, на дядо си, но тя е същата. Нейните идеи и като млада, и като стара са били все същите, само че не ги казва. Като млада ги изказва, а пък като стара ги укрива.

Аз веднъж имах разговор с една стара баба. Много интелигентна - брадата ѝ беше заострена, вдлъбната вътре, лицето ѝ имаше форма на месечина, скулите ѝ не бяха много издадени. Очите ѝ бяха добре оформени, интелигентни. Цялото ѝ лице беше добре оформено. И като ѝ говорех, тя каза: "Синко, много сладко говориш. Ако бях млада, щях да направя нещо." Аз я гледам и се поусмихвам, казвам ѝ "Сега защо да не можеш да го направиш?" "Стара съм."

Мен ми хареса нейната искреност: "Ако бях млада, бих направила нещо, но понеже съм стара, няма да го направя." Казах ѝ: "Много хубаво." Ние продължавахме разговора. Тя каза: "Тия учени работи виж как били." Каквото ѝ говоря, разбира. Не беше проста. Разбира тя, изслушва. Виждам, че тя разбира. И тя си има своя опитност. Сега тя си има един [възглед], тя иска да изяви нещо. Какво може да направи тя? Аз я разбирам - ако беше млада мома, тя щеше да направи една баница, да я опече и да я сложи да ме нагости. После, ако беше млада мома, щеше да ми подари една хубава риза за спомен. Или пък можеше да ми хване ръката и да я целуне. Това се подразбира. А вие подразбирате крайното, но умните хора с малко се задоволяват. Но сега бабата не си каза мнението, пък и аз не си дадох мнението. Тя каза: "Бих направила нещо." Не искаше да си каже тя, кое е мнението ѝ. Аз я погледнах и се поусмихнах. И казах ѝ: "Радвам се, че не си толкоз смела. Ти, като беше млада, беше по-смела. Като стана стара, стана по-страхлива." Тя каза: "Онзи, за когото се ожених, ме лиши от моята

свобода. Той го няма сега, замина за другия свят, но той ме лиши от моята свобода. Тия работи и аз не зная как да ги правя вече. Едно време знаех как да ги правя, но сега, като се ожених, изгубих мярката. Не зная какво да направя.” Казвам ѝ: “Ти ако втори път станеш млада мома, какво ще направиш?” “Няма да се женя. Ожених се преди да те срещна, а пък сега, като те срещнах, тогаз щях да се оженя.” Това са дълбоки философски въпроси. Тя си мисли така: “Трябва най-първо да срещнеш Господа и след това, оттам насетне, ти ще работиш какво да постигнеш. Преди да е дошъл Той, нищо няма да направиш.” Та като казва “тебе”, аз разбирам: “Ти като срещнеш Бога, като срещнеш Истината, Божията Любов като дойде в тебе, тогаз в тебе започват истинските постижения.” Но ако някой вземе нашето съзнание преди да сме Го срещнали, то се осакатяваме. Христос казва: “Всички, които са дошли преди мене, са крадци и разбойници.” Човешкото, което идва преди Божественото, е крадец и разбойник. Човешкото трябва да дойде на второ място. Най-първо в нас трябва да дойде Божественото и след това човешкото. Това е правилното разбиране на живота. Всякога трябва да имате това разбиране.

Та казвам, в ума ми и сега седи как тая стара баба разсъждава като един мъдрец. Седи и в погледа ѝ има нещо детско, няма никаква задна умисъл. Тя има известни възгледи за живота, поглежда, усмихва се и казва: “Сега съм стара, доволна съм от живота. Както го прекарах, доволна съм. Онзи, за когото се оженех, той ме ограничи.” Аз попитах: “Защо той те ограничи?” “Не зная защо. Познах, че не ме обичаше. Ако ме обичаше, щеше да ме остави свободна. Той нямаше доверие в мене, не ме обичаше и ме ограничи. И аз изгубих своята свобода, а пък той изгуби възможността да прояви своята Любов. Ако той ѝ беше дал свобода, той щеше да прояви любовта. Той щеше да се повдигне и досега щеше да живее.” Тя казва: “Той умря, понеже ограничи моята свобода.

Умря той по единствената причина, че ме ограничи.” Разкъсван от вътрешни терзания, тоя дядо всякога имал желание да не изгуби бабата си, а пък тя казваше, че той ако я обичаше, той и досега щял да бъде с нея заедно.

Аз ви навеждам на идеята, на основната идея: Бог е нещо реално. Тепърва трябва да се изучава душата. То е Божественото, което няма да ни лиши от нашата свобода. Всички ония идеи, които идат и заминават, не представляват реалността. Душата трябва да се освободи. Някой път се усещаме ограничени и искаме да се освободим, но само Любовта е, която може да те освободи.

Но да се повърнем сега към въпроса - при какъв случай сега трябва да давате и при какъв случай трябва да вземате? Защото има едно условие в живота. Ако дадеш, ще се освободиш. Има и друго едно условие, когато, ако вземеш, ще се освободиш. Има условие, ако ти от хамбара не извадиш известно количество жито и не го туриш на нивата, ти ще се ограничиш. Но ако го извадиш, ти от него ще спечелиш. Има и условие, ако ти навреме не пожънеш онова, което си посял, ти ще го изгубиш, ако не го събереш навреме. Събирането, това са процеси, които стават вътре. Човек не трябва да разхарчва своите мисли, чувства и постъпки. Има един вътрешен живот, върху който ние трябва да се спрем. Някой път трябва да се спреш и да се въздържаш. Често вие се поставяте сами на някое изкушение. Има някои изкушения, които идат естествено, а има някои изкушения, които вие сами ги създавате. Че ако вие се поставяте на високи планински върхове, дето има буря и тя ви търкаля, тогаз кой ви е крив? Вие самите. Вие трябва да слезете някъде на завет и като мине бурята, пак да се качите. Ако вие се поставите срещу течението на пороя, ще пострадате. Трябва да отидете настрани, разумни трябва да бъдете.

Има някои мисли, с които не можете да се справите. Те са като

вятъра, като бурята. Оставете пороя да мине и само го наблюдавайте. Дойде някой път някоя буря. Остави я да мине, не вземайте участие. Да кажем, че има един нечист порой. Той трябва да изтече. И след като мине пороят, бурята, излез тогаз вън и работи.

Спестявайте вашите енергии. Например всеки ден си вземай едно огледало и си оставяй лицето тихо и спокойно, като че нищо нямаш. *(Учителят прави лицето си неспокойно.)* Това е нещо неестествено. Тих и спокоен. Да мислиш, че всичко е хубаво наредено. Десет-петнайсет минути спокоен да бъдеш. Не искай да се нравиш никому. Ти седиш пред огледалото и искаш да се нравиш някому Че какво разбира той от изкуството? Като се огледаш, гледай най-първо ти да се харесаш. Тури си това положение. Ако отпуснеш своите мускули, с това ще придобиеш сила от природата, но ако напрегнеш мускулите, при едно напрегнато състояние, ти харчиш.

И всички болести и страдания в света са само методи, за да ни избавят от ненужни катастрофи, които биха ни заличили. Че ти се безпокоиш за нищо и никакво. Пътуваш ти с парахода през океана, стиснал си се и казваш: "Но ако потъне параходът в океана!" Че с твоето стискане какво ще добиеш? Ако потъне, ще потъне. И ако той е здрав, няма какво да се стискаш. Люлее се параходът. Капитанът казва: "Здрав е този параход. Нищо не значи, че се люлее." И вие сте се качили на парахода и постоянно се стискате и казвате: "Какво ще стане с нас?" След двайсет и четири часа морето ще утихне и вие ще бъдете спокоен. Модерните параходи не потъват лесно, те много мъчно потъват. А пък онзи параход, с който вие пътувате, там са изключени катастрофите. След хиляди години едва може да стане някоя малка авария и ще го поправят, и пак ще продължите пътуването.

Първото нещо: в този параход ще си вземете огледало и ще седнете в спокойствие. Това е въпрос на подмладяване. Ще се отпуснете и ще си представите, че сте на четирийсет и пет - пет-

десет години. Ще се повърнете и ще си представите, че сте на четирийсет и пет - петдесет години. Ще се върнеш на деветнайсет години, ще снемеш всички тия стари работи, каквото ти си преминал. Всичкия този ненужен багаж ще го туриш настрани и за него няма да знаеш. Ще мислиш, че си на деветнайсет години. Ще знаеш, че имаш една майка и баща млади и красиви. И ще погледнеш на целия свят, и ще мислиш, че е много красив. Така ще се подмладиш. Но ти ще кажеш, че действителният свят не е такъв. Оставете вашия действителен свят, то е театър. В театъра нещата не са действителни. А в действителния свят всичко е красиво. В театъра всичко е дегизирано. Онзи слуга не е слуга. Така е писано в драмата. Обаче в действителния свят всичко е красиво. Има една красота. Някой път ние търсим красотата в дрехите. Някой път търсим красотата в лицата. Има разни хора. Някои търсят красотата в устата, във веждите, в очите, в челото. Красотата, основната красота, си има своя първи образ в очите. Онзи красивият човек има нещо особено в очите. Добрият, красивият, умният, любящият човек има нещо особено в очите. То е един момент.

Мнозина са ми приказвали при моите наблюдения по това. Един ми казва: "Срещнах едного. Имаше нещо особено, нещо чаровно в очите му. Не мога да го забравя." Един ми разправя: "Отивах да направя веднъж една голяма беля. Решил съм. Баща ми и майка ми ме съветваха да не я правя. Но срещнах една мома - като ме погледна, аз се смразих. В мен стана цял преврат и се върнах. Не можах да си обясня как стана това. И досега, двайсет години оттогава, не можах да си обясня. Какво беше, как беше, защо беше - не зная. В мен влезе един нов идеал и не направих онова." Кое е по-хубаво, да изпълни онова, което е решил или новият идеал, който тя е вложила в него? Новият идеал. Слънцето, което сега изгрява, светлината, която сега ще дойде, мислите и желанията, които сега ще дойдат, струват повече, отколкото всичкото това,

което сме преминали ние в миналото. Днешното, момента трябва да гледаме. Ние сме толкоз заети с миналото, че за настоящето, което ще дойде, не мислим. Затова оценявайте днешното, настоящето дотолкоз, доколкото то ще внесе във вас онази обновляваща сила. То ще бъде реалното, то ще бъде Божественото. И не се спирайте тогаз върху вашето минало.

Англичаните казват така: "Grumbler." Тая дума и българската дума "гърми се" си приличат. Това е човек, който има недоволство - недоволен е. Донасят из къщи месо, което мирише. Българинът ще каже: "Месото мирише." Германецът казва, че като мирише, е по-хубаво, българинът казва, че прясно трябва да бъде. Те са външни работи. Животът не седи във външните форми, в яденето. Външният живот се определя строго от оная трезва мисъл, която човек има. Аз казвам: "Има Божествени мисли, Божествени чувства и Божествени постъпки в природата, които определят нашето хранене и нашето бъдеще." Това не идва в съзнанието. Някой път ще срещнеш някой човек в пътя си и той носи Божественото в себе си, несъзнателно го носи. Той ви казва: "Имам да ви кажа нещо, но втори път като ви срещна, ще ви го кажа." Той вече ти го е казал. Аз зная вече какво. Той казва: "Ще ви дойда на гости." Той ви казва: "Много ми е приятно, че се запознахме." И казва: "Ще ви дойда на гости." Но никак не ви идва на гости. Аз разбирам, има един свят Божествен, който е реалност. Той вече ви е дошъл на гости. И като си тръгнеш, той ти казва: "Аз ще ви дойда на гости." И след това ти усетиш, че в теб става една промяна и твоите работи се оправят. Като ви каже този човек, че ще ви дойде на гости, нещата ви се уреждат.

Божественото се познава по това, че като дойде то в човешката душа, то всички неща се нареждат. Човек е вече доволен, обнадеждва се, има една вяра постоянна. От старини, от смъртта не го е страх, от външните условия не го е страх. Той добива една

самоувереност. Това е Божественото. Замине си Божественото - него го е страх, като буболечка от всичко трепери. Необходимо е Божественото. Без него не може. Нашите лампички може да ни греят, но те са вече резултат на онова Божественото, което е някъде в пространството. И това показва, че Божественото постоянно функционира. Ако в нас се зароди най-малката мисъл, то това показва, че Божественото вече функционира.

Сега в нас остава една мисъл. Тя е следната. Вие казвате: "Какво иска да каже Учителят?" Като старата баба: "Ако бях млада, щях да направя нещо." И досега е въпрос какво щеше да направи бабата. Тя иска да каже: "Ако бях млада, щях да направя нещо хубаво." Питам сега, в дадения случай кое накара тая баба да говори така: "Синко, ти си много учен. За мене е едно щастие, че те слушам." Тя можеше да го маже, а пък тя ми каза направо: "Ако бях млада, щях да направя нещо." Колцина от вас сега [разбират правилно]? Вие веднага си съставяте една идея, която не е вярна. Аз зная какво нещо щеше тя да направи. Тя щеше да направи нещо много хубаво. Аз знам, че тая баба в дадения случай щеше да запали лампите на всички хора, на всички болни хора щеше да им даде здраве. Ако тая стара баба беше млада, тя щеше да утеши всички скърбящи. Идея има тя. Ние мислим дребнаво. Няма реалност в това. Като каже тя: "Аз щях да направя нещо." Тя подразбира друго нещо. Аз я попитах: "Защо не го направиш?" Тя каза: "Онзи, когото избрах, ме лиши от моята свобода." Не че е бил спънка, обаче неговото разбиране, неговото схващане за живота са се отразили толкоз на нея, че онзи неин копнеж да стори нещо в света не е могъл да се реализира.

Та казвам сега, вашият дядо дали не ви спъва? Мнозина от вас сте спънати като тая баба. Казвам ѝ: "Какво трябва да направиш втори път?" Тя казва: "Втори път като дойда, няма да направя погрешка. Преди да ви срещна, няма да погледна дядото. Аз не

си правя илюзии, аз другояче мисля. Преди да ви срещна, никога няма да погледна дядото, за дядото после ще мисля.”

Най-първо животът трябва да дойде и после другото. Най-първо Любовта трябва да дойде и после животът. Животът трябва да дойде и после движението. Тия неща трябва да дойдат последователно.

Та казвам сега, тая баба да остане във вас. За следната лекция да остане тая баба в ума ви. После любовното писмо. Как ще започнете любовното писмо, трите думи? Вие по някой път се страхувате, имате един вътрешен страх, който осакатява човека. В себе си човек трябва да се изкаже, трябва да бъде много откровен вътрешно. Не крий един недъг, който имаш в себе си. Не го изповядвай отвън, но своя вътрешен недъг го открий и намери начин, по който да го изправиш. Не го дръж в себе си, не го крий. Познай го. Понеже ти си го направил, ти си в състояние да го изправиш. То е малко нещо. Например дойде някой човек и аз съм така занят, че съм неразположен да го приема, но не мога да кажа: “Не искам да приемам никого.” Това е един начин. Друг начин е следният. Мога да кажа: “Извинете, днес съм много занят. Някой друг ден на радо сърце ще ви приема.” Сега кое е по-хубаво, да кажеш: “Днес няма да приемем” или да кажеш много внимателно: “В друг ден ще ви приема, днес съм занят”? По-хубаво е някой път да не те приемат. Когато стане вечер, желая да ме приемат. Хубаво е вкъщи. А когато изгрява Слънцето, желая да не ме приемат вкъщи. Ще ме лишат от светлината. Когато ме канят на гости казвам: “Слънцето е залязло.” Когато не ме приемат, казвам: “Ден е, трябва да ида на работа.” И това е права философия.

Ако ти сполучиш това, което желаеш в света, то е нощ в живота. Ако не сполучиш, то е ден. Ако Христос беше сполучил, то щеше да бъде нощ. Христос имаше най-голямо разочарование. По-голямо разочарование от Христовото, откак светът съществу-

ва, не съм срещал. Знаете ли каква катастрофа, какво разочарование е било то? Небивало разочарование е било. Един син Божи да Го налагат на общо основание, разкарват Го като най-последния човек. И после, в Неговото име се вършат толкова престъпления и лъжи, и измами, и какво ли не. И казват: "Християнството това и това направи." Направил е Христос много работи, това, което Христос Сам е направил, една черта, която ме радва, е тая - при голямото разочарование, каквото никой не беше претърпял, Христос не се обезсърчи.

И на вас казвам: когато дойдат разочарованията в живота, несполуките когато дойдат във вашия живот, това са бъдещите възможности за вашия прогрес. Силата на християнството седи в несполуките, които Христос имаше. И досега големите разочарования, които Христос имаше, служат като целителен балсам за много хора. Христос казва: "Не Моята, но Твоята воля да бъде." Според мен всички хора трябва да възприемат истината да дойде Царството Божие, а пък то стана обратното. От хиляди години хората спорят за какво сме дошли, как трябва да се разбира Евангелието, как трябва да живеят мъже и жени, как трябва да живеят братът и сестрата, как трябва да живеят търговците и прочее. Христос не дойде да определи как трябва да живеят. Как трябва да живеят, това беше точно определено. За какво дойде Христос на земята? Някои казват, че Христос дошъл да научи хората как да живеят. Не, Той казва: "Ако Ме обичате, ще опазите Моя закон." Нова заповед ви давам: "Даром сте взели, даром давайте." Онова, което сте взели от мен, дайте го на света. И казва Той простата истина. Той казва: "Има три неща. Кажете на хората - живот без Любов е мъчение, знание без Мъдрост е ограничение и Истина без свобода, това е робство."

Това е отрицателната страна. Сега другата страна. Кажете на хората, че животът седи в Любовта, нищо повече. Ти не мисли какъв е бил твоят живот. Ти не мисли за своето невежество. Ти не

мисли, че не си свободен. Че кой те е лишил от свобода? От свобода ти сам можеш да се лишиш, като вярваш, че не си свободен.

Аз вечерно време, като излизам между дърветата, виждам нещо. Някой може да помисли, че това е засада. Мяркат се сенки тук-там. Една сестра разправяше: "Учителят бил много смел човек." В какво седи смелостта? Вечерно време седи някой на Изгрева. Аз отивам при него и го поглеждам кой е. Той се обръща. Сега някой може да вземе предохранителни мерки, да не би да е някой разбойник. Кой е по-силен, който краде или който не краде? Който не краде е по-силен. Кой е по-силен, който греши или който не греши? Който не греши е по-силен. Кой е по-силен, който мисли или който не мисли? Който мисли. Кой е по-силен, който чувства или който не чувства? Който чувства е по-силен. Силата на човека седи в неговата права мисъл. И в най-лошия човек има нещо [добро]. Казва ми един познат. Хващат го разбойници. Той отива при главатаря на разбойниците, който е с револвер в ръка. Главатарят го поглежда, усмихва му се и му казва: "Този револвер не е за теб, той е за други. С тебе няма какво да се разправям." Поприказвахме, хвана ме, здрависа се с мене и ми каза: "Приятно ми е, че ви срещам. Младите са направили една погрешка, че те доведоха, но ще извиниш."

Сега ние предполагаме в света неща, които не могат да станат. Котката обикновените жаби не ги яде, защото между котката и жабата няма съответствие. Но една змия ги яде. Това, което котката не яде, змията го яде. Та казвам: ако вие вървите по Божествения път, има неща така невъзможни, както котката да яде жаби. Един разбойник може да има такова разположение към тебе, както котката към жабата, даже вие сте му някак отвратителни. Той не иска да те спира и не може да ви каже: "Горе ръцете."

Та сега научете се да бъдете господари на духовете, които живеят във вас и да им заповядате, а не те да ви заповядат. Досега вие сте заповядали все на големите духове, а пък сега се учите да

заповядате на малките. На големия за да му заповядаш, трябва да му слугуваш. На малкия за да му заповядаш, трябва да го задоволиш. На големия можеш да заповядаш, като му слугуваш, друго правило няма. Каквото му кажеш тогаз, ще то изпълни. А пък на малкия можеш да заповядаш, като го задоволиш. Другояче, ако искаш за малко нещо да го изхвърлиш навън, то е неразбиране на ония велики закони в живота. И ако мислиш на силния по друг начин да му заповядаш, не можеш. Има и други методи, но тия са най-износните. Христос казва: "Син человечески не дойде да Му послужат, но да послужи." Ако искате да заповядвате, слугувайте на големите. Ако искате на малките да заповядвате, задоволете ги.

Казвам сега, слугувай на ума си. Той е голямото в тебе. Слугувай на сърцето си. То е малкото в тебе. Онова, което умът ти иска да направиш, направи го. И онова, което сърцето ти иска, направи го. Задоволи сърцето си. А не да откажеш всичко на сърцето и да кажеш: "Това не може, онова не може." Сърцето ти иска малко медец. Имаш едно желание. Някой път иска само една лъжичка медец, голяма лъжица не иска. Услужи на това малкото желание на сърцето. Намери една лъжичка, какво ти коства? Иди и до оня край на света и намери тая лъжичка. И някой път може да иска само малко вода няколко глътки. Намери тия две-три глътки вода и ги глътни. В малките работи има задоволяване. Искаш някой път да станеш сутринта, имаш малко желание да направиш разходка и казваш: "Кой ли ще си бие краката сега?" Направи тая разходка. Че това са малките неща. Ние отказваме да направим. Искаш малко водица, казваш: "Не му е времето сега." Искаш малко медец, казваш: "Не му е времето." Искаш големите работи, но при големите работи се иска много голяма жертва. Та сега е Божественият път. Разбиране трябва.

Вие сте дошли тук на Изгрева, сега някои работи вече сте по-

чнали. Вие сте дошли до областта, в която почвате вече всички да страдате от многото. Вие имате така преизобилно, че не знаете какво да направите с вашето богатство. Влагайте вашия капитал. Вие искате да станете милионери. Влагайте вашия капитал в обръщение. И после не давайте парите си с високи лихви. Едно на сто е достатъчно, не ви трябва много.

Срещал съм мнозина, които казват: "Аз не знам какво да кажа." Как да не знаеш? Можеш да кажеш. Кажете ми новата форма. Когато обичате някой човек, как трябва да му кажете, че го обичате? Представете си, че искате някой да ви каже, че ви обича.

Онзи, който ви обича, трябва да бъде човек много предвидлив, да вижда вашия вътрешен живот. Той вижда, че имате нужда от някои хубави чорапчета и ги купува. Той вижда, че имате нужда от дрехи, от един куфар, от някаква си книга и всички тия работи, от които имате нужда, той ги е взел. Идва ви на гости и ги оставя. Той никога няма ви да каже: "Аз ви обичам." Той ще каже: "По-хубав куфар от този не можах да намеря сега. По-добри дрехи не можах да намеря." Но вие усещате, че той върви по много естествен път. В дадения случай ние трябва към хората, към ближните си, към учениците си да имаме ония мисли, които служат за тяхното повдигане. А пък тяхното повдигане е и нашето повдигане. Защото ние в света като се повдигнем, с това се въздига и Божието Име, и с това се прославя Бог. Нашето въздигане е прославяне на Бога, а пък нашето падане е падане на Божието Име. Като се обърнеш към Бога, ще станеш носител на новото учение.

Та сега в прочетената глава се говори за пришествието, а пък пришествието на Господа не може да стане, докато човек не познае злото в себе си и да го отдели. Човек трябва да има ясна представа за доброто и злото, което е в него и същевременно да познава пътя, по който трябва да върви. Три неща са те, които успоредно вървят. Единият път, по който вие вървите. Другият път е

път на злото. Злото до известно време ще върви с вас, но после ще си върви, ще ви остави. И тогаз ще приличате на онзи българин, който вървял в Ню Йорк. И разправяше ми той своята опитност. "Един апаш върви няколко крачки подир мене и ми казва: "Кой си ти?" Аз мълчах. Един километър вървеше след мене и най-после ми каза: "Good bye." *(Сбогом.)* И той като каза "сбогом", олекна ми. Той се върна.

Като каже: "Кой си ти?", ти ще мълчиш. Ще те спре на пътя, ще ти каже: "Good bye!" и ще се върне, а вашият път продължава. Пътят на злото ще спре и ще ни каже: "Сбогом." До известно време злото ще върви с вас, донякъде, и после то ще спре и ще си върви. И благодарете, че вие сте свободни от ония неприятности, които досега ви спъват в живота.

"Отче наш"

Гимнастически упражнения.

Осемнадесета лекция на Общия окултен клас
30 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ЕСТЕСТВЕНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

“Добрата молитва”

Четоха се темите “Едно любовно писмо”.

Вие имате да пишете любовни писма, но има любовни писма, които нямат никакъв отзвук. Има любов, която няма отзвук. Там любовта е потенциално състояние, не расте. Може да се намерите в едно противоречие, например по прекъсването на Любовта. Прекъсва се токът. Когато желанията се прекъсват и вие оставате в тъмно. *(Четоха се темите.)*

Когато човек говори за Любовта, той трябва да бъде като художника, трябва да рисува, което е. Някой път може да рисува нещо, което не е в самия предмет и той може да го поукраси. Той трябва да представи един предмет такъв, какъвто си е, дотолкова, доколкото вашето съзнание може да го схване. Има Любов на бащата към сина или на майката към сина или после, любовта на някое външно лице, или любовта на някоя мома към момъка. Едно и също лице у бащата поражда едни чувства, у майката - други чувства, у младата мома - други. Значи един и същ предмет се схваща различно. Младата мома ще каже: “Той е млад.” Бащата ще каже: “Той ми е син.”

Всички хора живеят в един преходен човешки свят, гдето нещата не са още установени. Любовта на Земята, каквато е сега, не е установена. Тя се изменява. По някой път тя се намира в противоречие и човек сам почва да страда и се чуди дали обича или не. Но има един свят, дето нещата са постановени и постоянно растат. Например вземете право или право на Любовта. Кой има право да обича? И Любовта и тя си има своите ограничения. Ти нямаш право на земята да обичаш когото и да е. Общият закон

казва: “Обичай всички”, но има ограничения на Любовта. Значи любовта ти не трябва да бъде такава, че като обичаш някого, да го откъснеш от Духа.

Някой път някои казват: “Трябва да се обичаме.” Това е цяла една наука. За да се обича, трябва да има ред правила. Как трябва да се обичат хората? Сега разбира се, те трябва да се изучават. Аз засягам Любовта от едно гледище на човешкото развитие. Любовта е най-здравословното състояние на човешката душа. То е естественото положение, в което душата се намира, тя е здравословното ѝ състояние. Щом се изгуби това състояние, вече се изменяват нейните мисли и чувства. Естественото положение, в което човек може да живее, е Любовта.

Значи при Любовта има един прилив, значи известни сили в Природата се вливат в душата. Някой път човек може да затвори този извор или тази енергия може да престане да се влива в душата и тогава човек изгубва Любовта. Любовта може да се изгуби. Това, което ти чувстваш, преставаш да го чувстваш, и това се нарича изгубване. Течението си съществува, но това, което се влива вътре, то изчезва. Има вливане на светлината и в човешкия ум. Престава вливането, престава и мисълта. Има вливане, наричат го инфлукс. Щом престава вливането, тогаз престава и чувстването и тогава се намира човек в едно противоречие. И противоречието се състои в това. Тогава човек усеща в живота си една празнота, и в живота нищо не го привлича. Но дойде това течение и животът пак се осмисля. Течението, което идва, осмисля нещата. То ги прави осмислени.

Можем да направим едно сравнение. Когато светлината, която се влива в Природата, дойде, нещата се поставят ясни и светът става интересен. И когато тя си замине, веднага светът се забули, настава тъмнина и тогава ние нямаме ясна представа за нещата.

Трябва да пазите две неща. В Любовта някой път има примес. Имаш едно чувство или каквато и да е мисъл и ако твоите чувства

изчезнат, в дадения случай трябва да знаеш, че имаш един примес, от който трябва да се освободиш. Любовта ти не е чиста, има примес. Чистата Любов се отличава по това, че човешкото съзнание не е раздвоено. Тя е Божествената Любов. Може да кажете. Там, гдето няма раздвояване на съзнанието, действа Божествената Любов, а там, гдето има раздвояване, има примес от по-долно царство, и вследствие на това в човека се явява едно противоречие.

Ще ви дам една диагноза. Всякога ще гледате съзнанието ви дали е раздвоено. Ако е раздвоено, то има някакъв си примес в течението на Любовта - тя е придобила този примес, който е минал през разните области на човешкия живот. И тогава тази Любов, която идва във вашето съзнание, носи примес, който не съответства на естеството ѝ. Например може да се породи във вас съмнение. Може да се съмнявате [дали] онзи ви обича или не. Това е примес. Някой път се поражда във вас ревността. Това е примес. Те са посторонни неща. Ти усещаш, че в онова, което обичаш, има едно противоречие и мислиш, че в неговата любов има нещо, което не е такова, което желаеш. Това е примес. В дадения случай как ще обясниш това? Ти казваш: "Аз го познавам." Как ще го познаеш?

Например да ви приведа следващия случай за самонаблюдаване. Например представете си млада мома и млад момък, който коленичи пред нея и се моли, но това приятно чувство не е нейно чувство. Това приятно чувство, което тя изпитва, е на момъка, което той изпитва. Той се моли на нея и си каза: "Ако тя ми позволи да я целуна, колко ще ми бъде приятно." А пък тя си мисли, че това е нейно чувство. И ако в дадения случай тя си позволи да я целуне, в нея ще стане друга реакция. Тя ще се вкисне и това вкисване ще бъде нейното състояние. Тя не е готова, защото онзи, който седи пред момата и се моли, той е един просяк. Това е психологически момент.

Някой път казват: "Любовта е за младите." Някой път хората се срамуват от Любовта. Ние казваме: "Бог е Любов." Бог, Който е най-великото същество - Любовта постоянно излиза от Него. Той не се срамува от Любовта, а пък ние, малките същества на земята, се срамуваме, че изливаме любовта си. Не зная откъде е проникнало това чувстване на срам в човека. Този срам е един примес. Това, от което ти се срамиш, това не е Любов. Ти имаш любов, но имаш един примес, който трябва да отстраниш. Ти казваш: "Аз се срамувам от любовта." Не, не, но има един примес на Любовта и този примес трябва да се отстрани. Любовта ти трябва да се пречисти.

Защо този момък се моли на момата да я целуне? Някой ще пита коя е подбудителната причина. Защо някой човек се моли и иска хляб? Той казва: "Гладен съм. Моля парче хляб. Не съм ял." Той чувства вътре една необходимост от хляб. В дадения случай, от гледището на закона, всеки един от вас съставлява среда или проводник. Човек е проводник на Любовта. И всички хора, това са разнообразие от проводници на онази велика Любов - тя чрез един човек не може да се прояви. И следователно в дадения случай вие бъдете един добър проводник на Любовта, която да мине през вас.

Ако някой се е влюбил във вас, той не се е влюбил във вас. Разгледайте малко обективно въпроса. Когато отидете при някоя чешма, вие не се влюбвате в чешмата, макар че отивате при чешмата, но се влюбвате в онова, което изтича от нея. Вие се влюбвате в някой човек, но не е важно това, което е вътре в тялото, но вие обичате това, което излиза от човека. То е нещо невидимо. Изчезне ли това, което излиза от него, вие не го обичате. Онова, което е текло от него, престава да тече. Между вас следователно не може да има онази връзка и тогаз вече имате обикновените отношения. По този начин по някой път се появяват големи противоречия.

Казвате: “Идейно трябва да се обичаме.” То е все едно да кажеш: “Трябва да пеем.” За да се научиш да пееш, трябва да се учиш дълго време да пееш, да вземеш вярно тоновете. Някой път между “до” и “ре” вземаш правилно, но между”ре” и “ми” някой път не вземаш правилно. Има известно отклонение и се явява малък дисонанс.

Срамът, ревността, омразата, това са примеси. Средата, през която Любовта минава, носи материални частици, които не хармонират с човешката душа, и тогава се появява едно вътрешно брожение и душата иска да ги изпъди навън.

И затова във всички хора трябва да се пречиства Любовта. Човек най-първо трябва да пречиства Любовта от нейните примеси. Този автор, който привежда един пример, прави своите наблюдения. Някой шаран намразва жена си, не иска да живее с нея, по никой начин не иска да живее с жена си. Любовният закон не ги е съединил. Това, което ние съединяваме, това не е още Божествено съединение и тези връзки, които ние правим, те са временни връзки. А пък Божествените връзки, това са вечните връзки. Любовта на Божествените връзки преминава от едно същество в друго, от един свят в друг. И смъртта там не е препятствие. Човекът, като премине отвъд, той пак обича съществата, които е обичал. А пък при човешката любов, той, като дойде на Земята в друго състояние, престава да обича. Това са временни работи.

Трябва да знаем закона на Любовта, понеже Любовта е, която дава направление на човешката душа. Ти не можеш да мислиш правилно, ако в тебе втичането на Любовта не е правилно. Ако втичането в тебе е правилно, то и мисълта ти ще бъде правилна.

Та казвам сега, тревопасните, месоядните състояния на човека и те отбелязват две различни епохи на човешката душа. Тревопасното състояние е по-старо. Когато се е проявило сърцето, когато са почнали да действат чувствата, човек е станал тревопасно, а

когато е почнал умът да функционира, явило се е месоядството. Следователно всичките месоядци са по-умни, понеже мисълта действа в тях. Месоядството е вече един резултат на човешката мисъл. Ти казваш: "То е по-лесно." То е съкратен процес. Така аз примирявам месоядството и тревопасането по следующия начин - те трябва да се примирят. Корените са месоядци, а пък тревопасните са клонищата в растенията. Месоядните са корените, всички груби, необработени сокове са долу в почвата. А пък тревопасните са във въздуха. Та трябва да знаете, че когато вземе надмощие във вас вашият ум, то може да станете месоядци, а ако сърцето вземе надмощие, то тревопасното ще се яви като един естествен резултат.

Аз турям едно ново научно обяснение и това научно обяснение никъде няма да го срещнете. Според мен месоядството определя епохата, когато се е появил човешкият ум. Тогава се появява и месоядството. Онези същества, които са се подигнали умствено най-високо, те са си позволили да колят другите. И ние виждаме, докато хората бяха в рая, бяха тревопасни и като излязоха вън от рая, Авел принесе в жертва животно и го заколи. Авел, когото убиха, беше месоядец. И в Каина се яви ревността след жертвоприношението, Каин с хитрина утрепа брата си.

Вие разглеждате Любовта там, дето я няма. Всъщност за Любовта човек не трябва да говори. Аз запример, ако бях един учител някъде, ето как бих работил. Това щеше да бъде моят метод. Аз ако бях селски учител, щях да кажа следното. Като срещна един мъж, ще му кажа: "Да си направиш хубави цървули да ходиш по нивите и всяка вечер да си измиваш краката. За твое добро е това." И като срещна някоя жена, ще ѝ кажа: "Да се научиш хубаво да предеш и да тъчеш, отлично е това." И след туй на овчаря ще му кажа: "Това стадо хубаво да го гледаш, хубаво да го храниш, хубава вълна да изкараш." И това ще бъде встъпителната ми реч. Най-

първото нещо - трябва да накараш един човек да мисли. “Нови цървули да си вземеш, не стари. Нови цървули да си направиш. Така.”

В сегашното проповядване на хората казват: “Като отидем на онзи свят, ще живеем така и така.” Този проповедник на онзи свят не е ходил и как живеят там, нищо не знае от това и проповядва как да живеят на онзи свят. Както описват “онзи свят”, такъв “онзи свят” не съществува. Като отидете в Небето, ако имате съмнение, при първото съмнение ще ви изпъдят вън от рая. Или ако имате кашляния. Никакво кашляне няма там. Който иска да кашля - тук на земята. Търговски работи няма в Небето. И съдийски работи няма там. Като отидеш да съдиш някого там, ще дойдеш на Земята. За женене там не трябва да разправяш, за адвокати там не трябва да разправяш. Там не трябва да разправяш и за своя сан, че си бил владика и прочее. За какво трябва да разправяш там?

На оня свят противоречието седи в следното. Ако си напълно гол, ти си праведен човек. Вие ще кажете: “Как така гол човек!” Вие си представяте гол от гледището на Земята. Тука ви е срам. Но що е срам? Срамът е един примес на греха. Вие се пренасяте в онзи свят със същото тяло и със същите недъзи и във вас се заражда срам. Вие мислите, че така е в този свят. Като отидеш на онзи свят, срамът трябва да го оставиш тук на Земята. Например мъчна работа е това да минеш гол в един град. В Индия има напреднали същества, които по някой път минават голи, само известна част е покрита малко. Минава той и като го гледаш, приятно ти става. Има нещо стройно в тялото му. Но това не е за обикновените хора. Сега в Европа се стремят малко да ходят голи и донякъде е хубаво това. Това е развиване на съзнанието. В друго направление се развива съзнанието - човек да се абстрахира. Защото докато човек не ходи малко гол, няма да обръща внимание на вътрешното съдържание на човека, а само на тялото. Сега хората мислят мно-

го обективно, обръщат внимание на тялото. А трябва да обръщат внимание на вътрешното съдържание на човека, а не на тялото.

Та казвам сега, има някои работи - много мъчно може човек да устои. Сега това обличане на дрехите е мода. Модата, това показва за в бъдеще добродетелите, които човек трябва да изяви. Сегашната мода не е нищо друго освен едно отражение на добродетелите, които човек трябва да изяви в бъдеще. Има разни парадни шапки, ръкавици и прочее. Всички тези неща са отражение на един вътрешен живот. Ти искаш да носиш ръкавици, за да бъде ръката ти чиста, да не е окаляна, да не е груба. Или някой път тургат един воал на лицето. Представете си сега, че живеете в един свят, гдето само може да чувате, без да виждате. Вие сте близо един до друг - ти чуваш гласа му и той го чува, но ти не го виждаш и той не те вижда, а се чувате. Той ти говори любовно, но не виждаш образа му. Питам тогава, какво ще се зароди във вас? Представете си, че в такъв един свят живеете - чувате се. Сладко, любовно ви говори той, но не го виждате. Вие ще кажете: "Как може да бъде това?" Ще си въобразите това. И тук на Земята може да бъде. Да кажем, че сте на телефонна станция и вие слушате хората по телефона, и вие се мъчите да си представите какъв е този, който ви говори. Често по телефона се влюбват. На едната страна на телефонната слушалка е госпожица, а на другата слушалка - господин. "Ало, кой там?" - казва единият и образуват се любовни работи. Говорят си сладки думи и той си въобразява, че е някоя красавица. И тя мисли, че той е един красавец. А пък като дойдат работите до действителния живот, ни най-малко не е така.

Та казвам, ние навлизаме в епохата да изучаваме Любовта във форми. Ние вече доста сме изучили Любовта на формите и вследствие на това имаме доста големи заблуждения. И за да се освободим от заблужденията на формите, трябва сега да се научим да слушаме Любовта, без да видим формите. Да се пречистим. На-

пример ти обичаш Бога, но не можеш да Му туриш никакъв образ. Бога не можеш да Го видиш в никакъв образ, в никаква форма. Можеш да си Го представиш като човек - един голям, много красив и тъй нататък, но не Го виждаш.

Затова някой път е необходимо само да слушате думите на душата, без да виждате нейната форма. Външното може да отвлече вниманието ви в друго, във външно направление. Не че е лошо това, но понеже във всяка една форма се ражда едно желание, едно пожелание, то щом видиш една форма, ти ще пожелаеш да я обсебиш, а пък всяко пожелание е едно престъпление. Казано е: "Не пожелай." Щом видиш една красива форма, ще я пожелаеш. А пък всяко пожелание е навлизане в един свят на погрешки. А пък Любовта не е във формите. Този човек може да е красив, обаче течението на Любовта може да е грубо. Някои хора са грозни, но имат по-хубави течения на Любовта. Любовта във всички хора не е еднаква, теченията на любовта не са еднакви във всички хора, има едно голямо разнообразие. По това се различават хората. Ако почнете да изпитвате Любовта на един човек, ще усещате, че има особен оттенък, особено качество, което ви привлича и това качество вие даже не го усещате. Това са вътрешни качества, това са вътрешни чувствания. Във всеки човек Любовта има особен оттенък.

Сега трябва да пазите вашата инсталация. Пазете нервната си система в добро състояние. Човек трябва да пази своята нервна система, своите чувства, за да може да се ползва от това, което се втича в него. Защото, каквато и да е мисълта, като дойде тя във вас, тя става една среда и тогава Любовта, която минава през нашите нечисти мисли, тя ще внесе в душата ви нещо от нечистите ви мисли. Любовта е Божествена, но като минава през нечистите ви мисли, тя ще внесе от тези влияния, които на вас не са ви потребни.

Допуснете, че вие си живеете един спокоен живот, радостен сте, весел сте. Един ден обикнете някого и станете кисел. Вкиснете се, станете ревнив, и като видите някого около този, когото сте обикнали, вие ставате недоволен. Неразположен сте, като че имате да вземате нещо. Влезнало е чуждо нещо в душата ви и ще се вкиснеш. Сега трябва да знаеш закона на пречистването.

Онзи, който предизвиква Любовта, той трябва да се представи в най-грозната си форма, в която той може да се намери и тази форма ще го избави от ревността. Следователно ако вие искате да се избавите от ревността, трябва да изявите най-голямата грозотия, която имате. И тогава друг, като види тази грозотия вътре във вас, няма да ревнува. Ако вие се представите в най-красивата си форма, вие ще го подлудите. Но представете се в такава форма, че да няма какво да ревнува той. Да се представете в такава форма, че да изглеждате не толкова скъпоценен, както си мисли той. Защото ревност има навсякъде, у религиозните хора също.

Има една ревност, която е на мястото си, а всички други видове ревност не са на мястото си. Ревността спъва човека, в когото е развита. И гневът е потребен някъде. В четирийсет часа човек има право един час да се сърди, такава е пропорцията. В четирийсет часа имаш право да се сърдиш с някого. В четирийсет часа имаш право да го срещнеш и да го накажеш - позволено е, в реда на нещата е това. Но всеки човек да го кастриш, няма такъв закон. Или в четирийсет часа можеш да се усъмниш веднъж. Но ако всеки час се съмняваш, това не е естествено положение. Когато се съмняваш, ти не си в областта на сърцето, а в областта на ума, и следователно ти си месоядно животно. Щом се съмняваш, ти си месоядец, а щом не се съмняваш, ти си тревопасен. Щом се биеш, щом се гневиш, ти си месоядец, щом се примиряваш, ти си тревопасен. Когато кажеш: "Знаеш ли кой съм аз!", ти си месоядец. Не си плащаш данъците, дълговете - ти си месоядец. Плащаш ги - ти

си тревопасен. Когато кажеш: “Аз ще ви науча!”, ти си месоядец. Всички месоядци са крайно смели. Като видят някого, се нахвърлят отгоре му и му казват: “Аз имам право всичко да направя! Аз съм закон.” Да кажем, че така прави и вълкът. Но тогава друг един месоядец, който е по-умен от вълка, като чуе това, тегли куршума на вълка. Така месоядците един друг се избягват.

Месоядците винаги се влюбват. Всеки месоядец ще се жени за един тревопасен. Сърцето му тупа, като го хване. И тревопасното почне да живее в него. Някой казва: “Аз не съм месоядец.” Месоядец си. Две състояния има в човека - за няколко секунди ти си в състояние на месоядец и обиждаш другите, но после дойде състоянието на тревопасен и тогава съжаляваш, че си ги обидил. Наранил си някой човек, но после, като излезеш от месоядството, съжаляваш, че си направил тази постъпка.

Та казвам сега: сега трябва да примирявате нещата. Да примирите вътре в себе си тези действащи сили, месоядството и тревопасането. Това са два различни свята. В сегашното състояние човек не може да се развива правилно. Колкото човек да е добър, все ще се разгневи, не зависи от него. Не че не е господар, но ако рече да се въздържа, в него ще настане състояние по-лошо. Той трябва да знае как трябва да се въздържа. Той трябва да е много прозорлив. Някой път искаш да обърнеш някого. Вие сте ревностни, искате да обърнете някоя душа към Бога. Като обърнеш една душа към Бога, тя ще се влюби в тебе и ще тръгне подире ти и ще ти държи сметка. Говори ти колкото искаш, той ще ти каже: “Не ми говори тези работи, аз ги зная.” Аз искам да ви помогна много малко в противоречията, които имате.

Аз съм срещал религиозни хора, които казват: “И Господ не ми помага. Един характер имам опак. Проповядвам на хората, а не мога да търпя жена си и я смушквам, и после съжалявам. И от този дявол не мога да се отърва.” Някой път като че хората те

предизвикват. Например някой ти каже някоя обидна дума, а пък ти се спри малко. А пък ти изведнъж реагираш. Тези думи не се отнасят до тебе. Например някой ти каже думата "невежа". Какво означава думата "невежа"? Где е лошото в думата "невежа"?

НЕВЕЖА

Где е лошото сега в думата "невежа"? Няма никакво зло тук - това е едно съвсем повърхностно разбиране. В думата "невежа" няма нищо лошо. А казвате: "Невежа си, голямо невежество имаш." Ти ще кажеш: "Аз го зная, че съм невежа. Че съм невежа, така е - не зная какво има на слънцето, не зная какво има в дъното на земята, не зная колко земя има в земята, не зная колко милиона растения има, колко животни, колко множество са. Не зная колко пъти духа вятърът през годината, не зная колко лъчи идат от Слънцето." А пък друг ще отговори: "Аз ли съм невежа?"

Сега вземете думите: "Ти си гений." Някой ти каже тези думи и тебе ти стане приятно. Сега где е гениалността в тези думи? Какво означава "гений"? Гений означава одарен човек. Необикновен е той. Те са много надарени - повече, отколкото обикновените хора. Геният е повече от талантливите. Но ако ти каже някой, че си гений, ти няма да станеш такъв, но тебе ти приятно.

У някои братя и сестри се създава един характер на заядване - заядеш се някъде. Някой човек си говори, ти го дебнеш да видиш погрешките му. Не можеш да видиш добро, а само лошото и току го клъвнеш. При мен се явяват сестри и все ми се оплакват от клъвване. Някои казват: "Животно!" Ти не можеш да се стърпиш и веднага искаш да кажеш нещо. Ти си стой спокойно. И тези трябва да имат търпение. Ще ви дам един пример за онзи англичанин и руснак. Руснакът казва: "Ничего." И друг път съм казвал този пример. Срещат се един английски лорд и един руски княз със своите кабриолети в една тясна уличка в Лондон. Руският княз и английският лорд се спират и не могат да се разминат. Руски-

ят княз изважда вестник “Таймс” и започва да чете шестнайсетте страници. Лордът изпраща своя слуга и му казва: “Ще бъдете така добри - след като прочетете вестника, дайте ми го и аз да го прочета.” И единият, и другият прочели вестника, и след като го прочели, англичанинът, по-практичен, казал на руския княз: “Ще благоволите да размените кабриолета си - аз ще дойда във вашия, а вие в моя, и така всеки да иде там, гдето отива.” Руснакът казал: “Хорошо.”

Да допуснем, че някой прави една погрешка. Ти чакай този човек, гледай го там и погледни философски. Защо ще се смущаваш? Защото, както и да се смущаваш, има неща, които трябва да станат, има някои неща, които човек не може да ги избегне. Ти ще ги избегнеш в една форма, а те ще се случат в друга форма, по-лоша. Виждаш, че някой човек прави нещо. Не се меси в работите. Попитай съзнанието си, ако си раздвоен. Нищо не му говори. Аз минавам веднъж и виждам, че един българин оре със своите биволи, но ги псува, хука ги. Аз ги гледам и вървя. Дойдох до него и нищо не му казвам, даже и въпрос не правя за това хукане. Казвам му: “Много хубави волове имаш.” Тупам ги. “Хубави добичета са. Каква хубава порода, какви хубави очи имат.” И изведнъж човекът се промени. Не му казвам: “Защо биете добитъка! Не те ли е срам?” И веднага се смени състоянието му. Тогава минавам по-нататък и му казвам: “Някой път ние не можем да оценим състоянието на животните. Ако сме на тяхно място, да ни впрягат, не зная какво би станало с нас.”

Та казвам, трябва едно умение. Някой човек се проявява. Не го спирайте в неговото проявление, само обърни вниманието му в друго направление, понеже, ако го спънеш, това течение ще влезне върху тебе. Може да направите опит. Да кажем, че можеш да учиш някого да не ревнува. Ти спираш неговата ревност, но ревността трябва да се прояви в тебе. Когато Писанието казва: “Не

се противи на злото", тук се подразбира действието на този закон. Щом се противиш на злото, то това зло ще влезне вътре в тебе и много по-лесно можеш да се справиш с едно зло отвън, отколкото отвътре. Много по-лесно можеш да се справиш с една отрова отвън, отколкото с една отрова вътре в организма.

Ние се намираме в известни състояния, които идат от същества, с които ние сме свързани. Ревността е предадена на нас. От хиляди години тя се е натрупала. Дядото и бабата са били ревниви и след десет поколения тяхната ревност се е натрупала. И ти сега цяла нощ не можеш да спиш от ревност. Мъжът затваря жена си и като се връща, ѝ казва: "Къде си ходила?" Юлар в света няма и греха вие не може да го ограничите.

Та казвам, не е във външното ограничение, но човек трябва да се остави свободен, да види последствията. Има само един вътрешен закон, който уравновесява нещата. Вие трябва да знаете да се справяте с нещата. Понеже в различните хора се събужда умът, и ревността ще се яви. Религиозните хора са много по-ревниви от другите, понеже в тях се събужда повече умът. Същото е и за гнева. Един човек, у когото умът се събужда, повече се гневи. Всякога гневът е един признак на събуждане на човешката интелигентност. Тогава интелигентността не е още в правата посока, това течение не е право. Някой път се дават правила: не се гневи. Щом се окаляш, трябва ти вода. Водата е, която измива калта. Ако някой се изгори, трябва да отмахнеш огъня, възпалението. След това изгореното място ще го намажеш с дървено масло, за да няма горение. Трябва да знаете не да се противопоставяте, но как да се лекувате. Например как ще лекуваш съмнението? Съмнението може да бъде от материален характер, а може да бъде от характер на чувствата или от характер на мисловия свят. Как ще си въздействате сега, за да не се съмнявате? Не че е лошо да се съмняваш, но някой път съмнението може да се обърне на цяло терзание вътре.

Тогава ще пишете върху темата за следующия път, “Как се справям аз със съмнението”. Всеки един от вас да каже едно правило, как той се справя със съмнението. Съмнението у човека се проявява всякога, когато се наруши равновесието между неговия ум и неговото сърце. Когато ти търсиш своето щастие вън от себе си, а не в себе си, има възможност да се роди съмнението.

Следователно трябва да си възвърнеш да търсиш своето щастие в себе си, за да избегнеш съмнението. Ти можеш да се съмняваш дали ще те приемат някъде или не. Имаш съмнение. Влезнеш в къщата и пак дойде друго съмнение. Почнеш да се съмняваш и казваш си: “Ако ме пречукат тази вечер?” Съмнение е това. Най-първо може да се съмняваш в много лека форма какъв прием ще ти дадат и като те приемат, съмняваш се, че могат да те пречукат. И тогава, като не можеш да решиш въпроса, като пренощуваш в тази къща, сутринта като станат хората, няма да те намерят вкъщи - ти си офейкал някъде. Изпърво едно съмнение в лека форма, после в по-силна форма и после в такава силна форма, че да не можеш да се справиш лесно със съмнението. Като дойде съмнение в тебе, че могат да те пречукат някъде, у вас се заражда едно желание да избягате. Питам какво го е заставило сега да бяга?

Да направя един паралел между религиозни хора в семейството. В едно семейство дъщерята живее при баща си и майка си. Един ден тя е недоволна и иска да бяга от къщи, не намира смисъл и почва да се съмнява в баща си и майка си, и казва: “Те си уредиха работите.” И не иска да ги слуша вече, и един ден тя избягва. Нещо подобно става някой път и с религиозните хора. Религиозни хора някой път, като живее десет години добър религиозен живот, и казват: “Ние се молихме десет години. Я да отидем в света, да си уредим работите.” Изглежда, че някой религиозен човек е престанал да бъде вече религиозен.

Една госпожа в София ми разправяше следното. Тя ми казва: “Аз се ожених за един евангелист македонец и мислех, че ще живея добре. Но такъв живот живях нещастен. Но сега искам да се оженя пък за един светски човек. Ако го напусна мъжа си, ще се оженя за светски човек. Моят мъж все отваря Библията. Направи нещо и отвори Библията. Направи друго нещо и пак отвори Библията. Дотегна ми това нещо. Той е религиозен, но е ревнив, подозира ме.” Един ден я съблича гола и я изпъжда навън. Това е действителен пример - изпъжда я. И тя ми разправя своята опитност. И тя каза още: “Оттам насетне настана в мен една реакция и аз го намразих. Така го намразих, че му казах: “Досега ти ме мразеше, а сега аз те мразя.” И този човек, който беше дотогава така непоколебим, сега почна да плаче и да ми се моли на колене. Аз му казвам: “Не те искам.” Тя го мрази сега. Той седи при вратата и коленичи и тя му казва: “Не, не.” Той седи отвън с всичкото смирение. Как ще обясните сега това? Сменяват се състоянията, това състояние минава от един в друг. Нейното смирение влиза в него, а пък неговата смелост влиза в нея, сменяват се ролите. Та в дадения случай всеки може да живее, както другият е живял. И тя му казва сега: “Не искам религиозен човек, мъчно се живее с него. Нека да е светски човек, да не е толкова набожен и да не ми чете толкова от Библията. Ако е за четене, и аз ще чета.”

Та казвам сега: пазете се, това са крайности. Нито като жената ще разрешите въпроса, нито като мъжа. Те са две състояния, които се сменяват, но се възпитават и двамата. Религиозните хора имат една слабост. Те най-първо се изолират и мислят, че като мислят за Бога, трябва да се изолират. Не - не се изолирайте от хората. От някои хора може да се изолирате, но някои са ви потребни. Понеже, като дружиш с разни хора, ти от натрупването на разни мисли и чувства - по някой път те ще ви облекчат. Аз съм правил опити и много сполучливи са излизали. Лекувал съм ревниви мъже и

ревниви жени. Излекувах един ревнив мъж. Той беше дошъл при мене и ми казва: “Не зная какво да правя. Ревнувам жена си. Стопих се от този дявол.” Казва ми: “Какво да правя?” Казвам му: “Виж тази хубава жена какви хубави черти има.” Той я погледна. Втори ден той пак дойде и ми казва: “Я ми поговори пак за нея.” И ми каза: “Сега вече не ревнувам жена си.”

Човек трябва да има по-широко сърце. Трябва да се отвлече неговият ум, за да стане в него едно поляризиране. Той е фокусирал своето съзнание толкова върху жена си, че той не може да издържа вече и сега енергията се пренася от един фокус в друг. И след време той ми казва: “Благодаря ти. Поолекна ми. Жената, която ти ми показа, тя ме излекува.” Онази, която му показах, тя го излекувала от ревността и като мисли той за жена си, и онази седи в ума му, и всичката излишна енергия на ревността се отвлича. И жена му иска да му угоди, а на ревнивия човек не може да му угодиш.

Законът е следният. Дойде едно противоречие на ревност в тебе. Внеси в душата си една красива форма, която да отвлече част от енергията, която се е набрала в душата ти и която няма къде да я пласирате. Да имате един проводник на тази енергия. Тя трябва да излезе навън. Вие не може да я пласирате.

Писанието казва: “Не съдете, да не бъдете съдени.” Тук се крие една дълбока философия. Бог, Който направил всички неща, всяко нещо е турил на мястото си и всичко си има своето място и своята добра страна. И ние, като не разбираме закона, създаваме нашето нещастие. Ти държиш един предмет близо до очите си и така ти закриваш другите неща. А пък ти тури го на известно разстояние от тебе. Ревността показва, че предметът е много близо. Отдалечи го на един, два, три, пет метра предмета, до известно разстояние от себе си.

Ревността често се явява като една спънка в нашия духовен живот. И ще дойде някой път една такава ревност, че да не можеш да

се молиш. Някой път не си разположен и казваш, че хората не обръщат внимание на тебе. То са все извратени чувства. Ние можем да ги изменим. В нас може да има натрупване или може би хората, с които сме, не са в една среда. Когато си образувате една добра среда, през която да възприемате нещата и да предавате, тогава ще имате добро разположение. Добра среда трябва да имате. Постоянно трябва да има една обмяна. Много опасно е, когато се образува едно общество десет-двайсет души. Най-първо е много хубаво, но като мине един дълъг период, те се изтощават. Вземете например английски лордове. Те не вреят в Англия, постоянно трябва лордове от долните маси, от по-обикновените хора, да ги повишават в лордове. От лордове лорд не става. Израждат се, измират. Някой прочут англичанин от долното съсловие ще го произведат в лорд.

Та казвам, разширявайте кръга. Да имате широк кръг. Имайте общение с хора от разен характер, а не еднообразен. Например отиваш при един набожен човек, който иска само да се хвали. Той е еднообразен. Или отиваш при някой, който иска само да мисли. И той е еднообразен. Той мисли от причината към последствията. Общувайте с разни хора. Не да бъде човек проводник на разни блага, които Бог е създал, но ти да общуваш с художници, с адвокати, с учители, със земеделци, тъкачи и прочие, с работници от всички положения. Това е истинският път.

Казвам, пишете любовни писма на много хора - на някой работник, на някой лорд, на някой скулптор и прочие. Ще пишеш на поета: "Като прочетох Вашите стихове, в мен се събуди едно ново чувство." Или ще пишеш на едного: "Много съм благодарен от книгата Ви, която съм чел." На художника ще пишеш: "Откак видях Вашата [изложба], измених своите възгледи за живота - много са хубави картините, които си нарисувал." На философа ще пишеш: "Като чух Вашата сказка, нова светлина се хвърли в ума ми." Напишете едно любовно писмо на всички.

Сега колко приятели имате вие? Вашите приятели като вас ли са? Вие ли сте гениални или вашите приятели са гениални? Вие ли сте талантливи или вашите приятели са талантливи?

Но за в бъдеще за ревността има един друг лек. Той е следующият. Ако жената е ревнива или ако религиозният е ревнив, в какъвто и да е смисъл, ако си ревнив, ще те турят в един аероплан и ще те вдигнат на седем-осем километра в пространството и ще изчезне ревността ти. Като си ревнив, като [те] вдигнат с аероплан седем-осем километра, поне за една седмица няма да бъдеш ревнив. И после, като дойде пак ревността, пак ще те вдигнат.

Или другояче казано: като сте ревнив, представете си едно общество, гдето хората живеят добре. Представете си умни хора, които живеят добре. Да допуснем, че вие сте религиозен. Представете си други хора с религиозни схващания, но с широки възгледи.

Изучете различния живот в неговото разнообразие и в най-хубавата му страна.

“Отче наш”

Учителят погледна темите на катедрата.

Тези любовни писма трябва да ги пазите.

Деветнадесета лекция на Общия окултен клас
6 февруари 1934 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ЗДРАВОСЛОВНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

“Добрата молитва”

Каква беше темата от миналата ви лекция? *(“Едно любовно писмо.”)*

Има две условия, когато не могат да се разберат любовните писма. Когато е много студено, когато имат много студ в тях. Или когато имат много жар.

Четоха се темите “Как се справям аз със съмнението”. Прочете се темата “Питате ме дали ви обичам”.

“Духът Божи”

В живота има два вида мъчнотии. Едните аз ги наричам механически, а другите - органически мъчнотии.

Ще прочета част от десета глава от Евангелието на Матея, от шестнайсети до трийсет и първи стих. Това, което ще ви чета, това не се отнася до обикновените хора. То се отнася до един, който е възлезнал вече в пътя на посвещението.

Погрешката, в която всички пропадат, е следната. Вие искате Христовото учение да се приложи за всички хора. При сегашните условия това е несъвместимо, каквото и да се говори. Като казвам, че Христовото учение трябва да се приложи между всички хора, трябва да разбираме онези хора, които са дошли, както се казва, до това място, че съзнанието им вече е станало готово за възприемане на Истината. А Истината е това, чрез което човек може да се освободи. Например вие още не сте свободни. Човек на Земята се страхува. И верующият, и неверующият имат известен страх, от който не са освободени. Има едно различие - онзи, който вярва, има по-малък страх, а който не вярва, има по-голям страх, но все таки имат нещо, от което трябва да се освобождават.

Не са свободни. Някой казва: “Аз съм свободен.” Това абсолютно не трябва да се разбира така. В сегашния ред хората търсят своето освобождаване по един външен начин - аз го наричам механическо освобождение. Ти имаш пари, ти механически си свободен от сиромашията. Нямаш пари - механически си заробен. Даже и най-учен да си, ще станеш прост, щом нямаш пари.

При сегашната култура и даже при сегашното разбиране много пъти свещеници, които влизат в църквата и следват в Духовната академия, като правят погрешка, пострадват. Много пъти някои свещеници за една служба пострадват. Те мислят, че свещеник е онзи, който знае как да изпълни службата си. Всеки чиновник, който добре служи на държавата, минава за добър чиновник. Значи неговият живот минава за осигурен. Но ти можеш добре да изпълняваш службата си, но това ни най-малко не показва, че можеш да влезеш в Царството Божие. И можеш да бъдеш най-добрият свещеник, но въпрос е дали ще влезеш в Царството Божие и въпрос е какво ще бъде твоето положение за в бъдеще. Аз това го наричам механическо освобождение. В органическо отношение имаме вътрешни лични мъчнотии. Механически са външни, а органически са вътрешни мъчнотии. Някой път човек има някое малко неразположение и не знае произхода им. Казва: “Не съм разположен.” Щом не е разположен, той не иска да работи. Да кажем, че имаш едно малко съмнение. То се отнася до органическите мъчнотии. Поражда се идеята в тебе, дали Бог е обърнал внимание към тебе или не. Това е органическа мъчнотия вътре, искаш Бог да обърне внимание. Този живот нито си го виждал, нито гласа си му чул - на този живот, а не за в бъдеще - а пък при това се мъчиш дали имаш ти Божието благословение или не. Значи, ако имаш Божието благословение, вървял си по волята Му, вършил си Волята Му. Щом нямаш Божието благословение, значи не си вършил Волята Му. А пък въпреки това ти желаеш Бог да има благоволение към тебе.

Това произтича от онзи момент, че когато имаш баща и ти направиш една погрешка към баща си, ти искаш той да не скъса своята бащинска връзка с тебе и казваш: "Най-после любовта на баща ми толкова слаба ли ще бъде, че да ме лиши от всички блага?" От чисто човешко гледище. Та при всичките терзания, през които минаваме, имаме доста човешки съображения и не може човек да се освободи от тях.

Някой казва: "Не се плаши." Лесна работа е това да се каже. Някой казва: "Избягвай мъчнотиите." Лесна работа е да се каже това. Една мъчнотия да я видиш, преди да е дошла в тебе. Щом налети в тебе една мъчнотия, как ще я избегнеш? Например налетиш на мечка, какво ще правиш? Може да имаш много теории да не налетяваш на мечка. Ще ви дам друг въпрос: защо човека го е страх от мечка? Много естествено, човекът е живял при мечките. Мечката е била едно време негов господар и сега човек се наплашил и казва: "Старият господар." Има едно възпоменание в човека. Тази мечка е била господар. И това, от което те е страх, то е било твой господар и ти си му слугувал, и не си забравил този еврейски страх. Евреите, като живяха в Египет, наплашиха се от египтяните и четирийсет години Мойсей трябваше да ги води в пустинята, за да се освободят от еврейския страх.

Да кажем, че тебе не те е страх от змията. А пък това, от което не те е страх, ти си му бил господар. Това, от което те е страх, то е било твой господар. Значи за да се избавиш от страха, изискват се психологически съвсем други методи. Да допуснем, че ти си слуга при един господар, който е строг, лош, лъже човека на общо основание. В сегашния живот да вземем някой строг генерал, някой строг фелдфебел или строг учител. Ти ще изпълниш закона, но както и да изпълниш закона, той все ще ти намери някоя погрешка. Има учители, че както и да напише ученикът, учителят все ще намери да пише с червено мастило, ще намери една

малка погрешка - не си турил запетайка, после погрешка има в местоименията, в глаголите, в техните времена някъде. Ако български пишеш, ще има едни мъчнотии, ако пишеш на английски, ще имаш други мъчнотии.

Някой може да обича музика, но казва: "Да напишеш нещо музикално, мъчна работа е това." Някой може да преподава по музика, но да направи една музикална тема, колко е мъчно да определиш времето. Например пее се една песен. Трябва да знаеш качествата на основните седем тона. Например вземете основния тон "до". Аз го наричам основното поле, откъдето ти започваш, най-ниското поле, на което ти се намираш. Ти ще започнеш да се качваш. После иде второто поле, третото, четвъртото, до седмото поле. Но не само една октава ще се качиш, но после ще се качиш още по-високо - във втората октава, в трета октава, в осмата октава. От онзи, който не разбира, от обикновения човек, не се изисква от него да пее, но от просветения човек се изисква. Когато аз разбирам за музика, разбирам, че просветеният трябва да пее. Какво ще караш рибата да пее? И да иска рибата да пее, не може. Какво ще я караш да пее? Тя е във водата вътре. Най-първо трябва да излезеш от известни състояния. Рибата се намира във водата вътре, какво ще пее? Тя казва: "Не ми е за пеене." Когато се говори за музика, и ние подразбираме едно специфично състояние. Трябва да разбирате това, за да си изясните работите. Вие мислите някой път, че да разбирате окултните науки, че знаете всичко. Какво знаете вие? Не да ви доказвам какво не знаете и какво не може да направите. Защото човек може да знае и да не може да го направи.

Например да допуснем, че аз ви говоря върху изкуството. Мога да ви разправям за рисуването, но трябва да зная да рисувам човешкото ухо. Колко мъчно да нарисуваш един нос, но това не е нос. Това не е нос още, това нищо не значи. Това са съвсем де-

тински работи. На този нос трябва да му туриш основните качества на носа и трябва да знаеш как да ги туриш. Мъчно е това, понеже ти рисуваш на една плоскост. Ти като нарисуваш една книга, ние сме в света на двете измерения, а трябва да представите тяло с три измерения. Един нос е създаден от третото измерение, как ще го проектираш?

Например вие мислите, че онзи свят съществува, но колко мъчно и да си представиш оня свят, понеже в сравнение с онзи свят ние сме на земята в една плоскост. Нашият свят - отвсякъде отворен - ние го считаме, че е затворен. Например ти седиш в стаята си вечерно време, събличаш се и се обличаш. Погледнеш тавана, вратата и виждаш, че навсякъде е затворено, има завеси и прочее, и казваш: "Няма кой да ме гледа." И ти спокойно можеш да вършиш всичко. А пък в дадения случай има същества, които те гледат, а пък ти казваш, че е затворено. Изваждаш парите си и ги броиш и казваш: "Никой не ме вижда." А каквото преброиш, те го виждат. Ти извадиш едно скрито писмо и го четеш. И те го виждат. Та има същества, които виждат всичко това, което ти четеш. Даже най-потайните ни желания и мисли, всичко това оставя известни отпечатъци отвън и го четат. Скрити са нещата за по-нисши същества, които са по-ниско от нас. Те нищо не разбират. Но онези, което седят над нас, те ни разбират много добре, понеже те са минали по този път. И ние много мъчно можем да ги разберем. Мъчно е да ви се представят някои идеи, за които не сте готови.

Ще ви приведа един контраст. Представете си, че на една лекция вие сте гладни. Аз ви държа една реч. Към обед е вече и вие сте гладен, пукат ви ушите. Аз ви занимавам с една много важна лекция, но вие вече помирисвате яденето, което е някъде наготвено и почва едно малко движение. Аз ви разправям, а вие си казва-

те: “Да се свърши тази работа. Сега яденето.” В дадения случай онази потребната храна е [по-]важна, отколкото речта, която държа.

Кои са основите на човешката свобода, на човешките права? Човешки права има само за посветения, а за непосветения няма никакви права. Правото търси кой? Аз, който имам майка, братя, баща, сестри, аз мога да търся права между тях. Имам дълг. А пък ти си слуга в дома, какви права търсиш? Могат да ти платят, но нямаш нищо друго. Вие сте като онзи слуга, но сте присвоили правото да казвате: “Аз имам право.” Ти имаш правото да си вземеш парите и да си заминеш. Нямаш никакво право да вземеш дял.

Казвам, трябва ви едно дълбоко разбиране. Вие някой път се намирате в положението на слуги и казвате: “Нали аз съм чадо Божие.” Ти дал ли си? Взел ли си? Какво нещо значи да бъдеш чадо Божие? Ти казваш: “Аз мисля за Бога.” И слугата мисли за господаря си, но като мисли за господаря си, ни най-малко няма да стане негов син. Ти казваш: “Аз върша волята Му.” Това нищо не значи още. И слугата върши волята, и синът върши волята на бащата, но единият - като върши волята на господаря си, а другият - като върши волята на баща си.

Та казвам, ние вземаме основни положения. Ние вземаме положението, че ти си син - имаш баща. А пък щом не си син, то е друго. Кое е по-добро, който има баща или който има господар? Който има баща, то е най-хубавото положение. След това иде да имаш господар. А пък някой казва: “И без господар може.” [Без] господар, това е най-лошото положение. Баща ти ще се грижи за тебе и господарят ти ще се грижи за тебе. А пък като нямаш господар, никой не се грижи за тебе, ти ще се грижиш сам. Знаете ли какво значи сам да се грижиш за себе си? Няма по-тежка работа от това сам да се грижи човек за всичко. Но в тази грижа ние включваме грижата на хиляди и милиони същества, които живеят и се грижат.

Ние живеем сега в един свят, не разбираме дълбоката философия и вследствие на тези разбирания ние влизаме в едно голямо вътрешно противоречие. Има една вътрешна тъга, която имат и други същества, много по-напреднали. Има една вътрешна тъга, неразположение. Повод няма. Да си болен, не си болен. Да ти е казал някой някоя обидна дума, не ти е казал. Да не те обичат, не е вярно, обичат те. Къща имаш, баща, майка, всичко имаш, а пък имаш неразположение. Как ще го обясниш? Турците казват: "Кефе кедер." Но това са състояния на онези напредналите души. Някой път питат някого: "Какво ти е?" "Кефе кедер." Неразположен си. Онзи ти казва: "Няма какво да му мислиш." Чудни са хората.

Вие се прозявате някой път, но не знаете какво нещо е прозявката, не знаете философията на прозявката. Или пък някой киха. Прозявката е архаически някакъв остатък у човека, едно неестествено положение. Като седиш и нямаш какво да правиш, прозявай се. Като мислиш, мислиш и виждаш, че работите остават неразрешени, ти се прозяваш. Прозяваш се веднъж, дваж, триж и или ще станеш да работиш, или ще отидеш да спиш. Някой път, след като се е събудил някой от сън, той се прозява, не знае какво да прави. Ти станеш сутринта, искаш да се молиш и се прозяваш, молитвата ти не върви. С прозявка тази работа не става. Прозявката, това е едно неестествено състояние в човека. Кихането, и това е едно неестествено състояние. Всички онези положения, в които се нарушава вътрешната хармония на живота, са неестествени. Вметнати положения са те, от които човек трябва да се очисти.

Та казвам, при сегашното състояние, след като сте слушали много лекции, някой казва така: "Човек трябва да има морал."

МОРАЛ

Какво разбирате вие под думата морал? Има едно съвпадение. "Мор" на английски значи "повече", а на турски "ал" значи "вземай". Значи "морал" - "вземай повече". Някой казва: "Той няма морал", значи - не

знае какво да взема. “М” е съставена от две “л”. “Л”, турена два пъти, става “м”. В латинската азбука “м” е направено от две “v”. Тяхното “v” е нашето “л” обърнато. [...] И нашето “л”, обърнато нагоре, е тяхното “v”. А буквата “v” в мистическата наука, както се пише, е едно противоречие. “V” има в рогата на козела. Едно противоречие е то. А пък щом се пише като българското “л”, тогаз има друго значение.

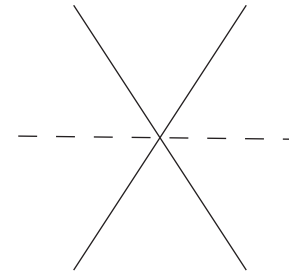
Думата “любов” започва с буквата “л”. Буквата “л”, обърната с върха нагоре, показва единството на двата принципа. Що е Любов? Обединение на живота. Значи щом се обедини разумното в човека, щом човек мисли и чувства правилно, тези два принципа се обединяват и това обединение е за да служат на общ принцип. Това е правилото на Любовта. Що е Любов? Това, което обединява чувствата и мисълта на човека в една посока. Това направление в дадения случай ние наричаме едно любовно направление.

В българската дума “Любов” втората буква е “ю”. “Ю” в началото има отвесна линийка, която по-рано е била [i]. Това е онзи Божествен принцип. То съществува и в английската, и в латинската азбука. Една линия отвесна, с точка отгоре, ни показва Божествения принцип. Втората част на “ю” е “о”. Това са условията вече, при които любовта може да се прояви. Това върви геометрически по един естествен път. Тази чертичка, която свързва “i” с “о”, това са противоречия, човешкото, което свързва условията. Извън човешкия живот противоречия не съществуват. Самият човек при сегашните условия е противоречив. Тази чертичка *(i-о)*, тази чертичка е противоречие. Едно упорито същество е човекът. Такова упорито същество, каквото светът не е виждал досега.

По-добър език от геометрията няма. И човек първоначално е построен геометрически. Това е езикът на Невидимия свят.

Значи в латинската азбука “v” означава слизане. В славянската азбука “л” означава обратния процес, процес на възлизането. Това

става перспективно гледане на въпроса. При закона на слизането “v” е обърнато с върха надолу, а при закона на възлизането “л” е обърнато нагоре с върха - ние сме се обърнали в своето движение. Когато две линии геометрически ги пресичат, то горната част е френското “в”, а долната е българското “л”. В латинския език както се пише, “l”, за нас е българското “е” - по същия начин пишем “е”, само че в по-малка форма.

Аз не искам сега да ви обясня причините. За мен са ясни тези неща, как са минали геометрическите форми. Това е начин на съзнанието. Така както е направена латинската азбука, вземете например “р”. Това на български е “р”, а на латински е “п”, а пък българското “п” е латинското “н”. Българската буква “т” у латинците е “м”. Това са сега външни знаци.

Искам да ви кажа, че най-красивият език е геометрическият език. Геометрията е най-старинният език. Посветените, когато искат да говорят, всички пишат с геометрически форми и всяка форма си има свое съдържание, посока на движение.

Графологически, когато един човек пише българската буква “л”, аз вече го зная какъв човек е той. За мене е важно да зная дали са сплотени неговите чувства или не. Може буквата “л” да се пише така. Това “л” ще покаже основното състояние, в което се намира човек. Човек, като пише, той изучава своите вътрешни състояния. Защото често във вас стават вътрешни промени, за които човек хабер няма. Хубаво е да изучаваш почерка си, да видиш как пишеш българското “л”. Всеки от вас да изучава своя почерк и тогава ще

имате една ясна представа за себе си и ще откриете някои състояния във вас.

Сега може да дадете почерка си на някой графолог и той по почерка ще открие някои вътрешни ваши черти. Тези, които се занимават с графология, при латиницата обръщат внимание как се пише френското “t”. Те обръщат внимание къде се турга напречната чертичка, дали се пише горе, по средата или по-долу. Същото е и при буквата на латинското “m”. То може да се напише така, но може да се напише и така, че двата върха да бъдат еднакво големи. А може да го напишете така, че единият връх да е по-голям, а другият - по-нисък, а може първият да е по-нисък, а другият - по-висок.

Какво означават тези неща? Това ще ви разправя, понеже е вече открито. Когато първият крак или първият връх на “м” е по-висок, а вторият е по-нисък, ти казваш, когато пишеш на приятел: “Аз мисля за себе си, и после за тебе. А защо да мисля първо за себе си, то е друг въпрос.” Не е лошо, че човек мисли за себе си. Той казва така: “Имайте предвид, че в сегашното ви състояние, в което се намирате, каквото и да ви говоря, аз никой път няма да пожертвам своите интереси за твоите. Ще ти помогна, но не разчитай, че ще пожертвам своите интереси за твоите. Това никога няма да го направя. Мога да направя нещо за тебе, но натурата ми е такава, че не мога да пожертвам своите интереси.” Ако е религиозен човек, той иска да каже: “Имай предвид, че аз своите убеждения не мога да изменя.” Ако пиша на жена, ако пиша на мома или момък или ако пиша на Господа, или ако пиша на дете, в дадения случай всеки един ще има една основна идея. Някой пише: “Ние искаме да жертваме всичко за Бога.” Да жертваме всичко за Бога - да, но не и за хората.

Но казвам, Христос се пожертва. Христос не се пожертва за хората, Той се пожертва за Бога. Ти казваш, Христос се пожертва за тебе. Това е второстепенно. Христос казва: "Отец Ми Ме е пратил и Аз дойдох да изпълня волята Му." А ти казваш след две хиляди години: "Христос за мен умря." Той умря за Бога, а пък второстепенното е, че Неговата смърт косвено засяга и тебе. То е друг въпрос. А пък ти казваш: "Христос за мен умря."

Сега тълкувателите ще кажат: "Знаете ли, че Христос за тебе умря." Казвам, там е жалкото. Той не говори Истината. Той иска да ме убеди, че Христос за тебе умря, следователно ти не трябва да грешиш и трябва да се обърнеш към Бога. Аз поставям въпроса другояче сега. Поставям въпроса така. Аз давам друго тълкуване и казвам: "Христос е бил Син Божи и Той е умрял, за да се изпълни волята на Бога." Това показва Неговото синовно отношение, което е имал. Ние казваме: "Аз имам синовно отношение към Бога." Ако Христос е умрял, за да изпълни волята Му, и ако аз имам синовно отношение, следователно и аз трябва да бъда готов да умра." За кого? "За Бога. За да изпълня волята Му." Можем да кажем така: "Христос умря за тебе и ти трябва да умреш за Христа." Някой път за вярата да те разпнат на кръст и ти да умреш. Лесно се казва: "Аз ще умра за Христа." Аз съм чувал - мнозина умират за Христа, без да умират.

Един американски проповедник много пъти събирал пари и отишъл в една богата църква - там имало много големи богаташи, които били стиснати, не давали. Проповедникът държал своята проповед, че трябва да бъдат щедри за мисионерската работа и трябва пари, за да се печатат книги. Богаташът казал: "Не е необходимо това. Разбойникът, без да дава пари, се спасил." Онзи проповедник му казал: "Той беше един умиращ разбойник, нямаше условия какво да дава. А пък ти си сега един жив разбойник." С умиращи по-лесно човек може да се справи, отколкото с живите

разбойници. Живите разбойници сме ние. Що е разбойничество? Ти не искаш да изпълниш Волята на Бога, така както я разбираш. Това вече е разбойничество. Разбойник е човек, който не се подчинява на закона и прави каквото иска. Ние седим в живота, който Бог ни дал и искаме да правим това, каквото ние искаме. Можем да го направим, но последствията са лоши. Всеки един, който има съзнание, да изпълнява Волята Божия, така както я разбира. Никой не може да изпълни Волята Божия, така като я разбира, а всеки ще я изпълни така, както Той я разбира. Дотолкова, доколкото човек може да разбере волята Божия, и да я изпълни. Защото, ако не може да я разбере, той няма да я изпълни.

Ти ще ядеш толкова, колкото си гладен. Никога не се пресищай. Не гладът определя. Като вземеш първата хапка, не вземай последната хапка, от която да се преситиш. Това е едно неестествено положение. Най-малко прекъсни десет-петнайсет хапки преди да се наядеш. Яж, докато си гладен. Изпълни нещо, докато имаш едно вътрешно побуждение и щом нямаш вътрешно побуждение, не го прави. Ти не си го проучил.

Някой път казваме: "Да направим това, онова", но нямаме вътрешно побуждение и нямаме ясна представа как да го направим.

Колко положения има в миналата лекция? Каква беше миналата лекция? *(Любовта е здравословното състояние на душата.)* Когато ние се боим от любовта, това здравословно състояние ли е? Тази любов, от която ние се боим, има един неестествен примес. Значи Любовта най-първо трябва да обедини в самия човек неговите мисли и чувства и след това ще се роди неговата постъпка. Само при обединението на човешките мисли и чувства ще се роди една права постъпка. Значи дълго време човек трябва да живее в Любовта, в това естествено положение, за да намери себе си. И в Любовта именно човек ще се опознае. Без Любовта той ще

бъде в едно болезнено състояние. Следователно целият му живот ще бъде разхвърлян. Какво разбирате вие под думите "животът е разхвърлян"? Разхвърляните неща не са построени на своите места и нещата са турени там, дето не трябва - няма никаква връзка.

Сега се говори за живота. Когато говорим за Любовта, трябва да знаем, че Любовта е едно положение на посветените. Любовта не е за всички хора, Любовта е само за посветените. Те я разбират. А пък другите хора имат само сянката на Любовта. Чудят се хората, че Любовта на Земята е кратковременна. Че тя е за посветените. В света [на] посветените, тя е естественото здравословно състояние на душата. А пък в света, в такъв един свят, както земята, тя много рядко се проявява и после изчезва. Тогаз тя е сянка на живота. И казват, че Любовта не съществува. Тук не съществува. Да. Идването на Христа е, за да влязат хората в пътя на Любовта, тоест в това здравословното състояние. За да можем да обикнем хората, Бог създаде семейството - баща, майка, братя, сестри и като обичаш тези видимите форми, ти ще се научиш да манипулираш със законите на Любовта. Имаш един син и той утре умре. Къде отиде той? Човек, който е в тялото си, е като водата, която е в чашата. Но излееш водата и тя се погълне в Земята. И един милион години да чакаш, тази вода няма да се върне. Тази вода ще се върне ли в чашата? Няма да се върне. В света има едно противоречие. И след сто, двеста хиляди години или милиони години има едно съчетание такова, че тази вода ще бъде пак в тази чаша. Това е моето разбиране. И сега вие седите и сте отделени един от друг и казваш: "Този не мога да го търпя." Турете две чаши на масата отдалечени, и те не могат да се търпят. Едната чаша казва на другата: "Аз не мога да я търпя, да се махне!" Кое е онова, което ние не можем да го търпим? Вие трябва да си отговорите сами на този въпрос. Някой път човек и себе си не може да търпи, не само че хората не може да търпи, но и себе си не може да търпи. Имаш

известни състояния, които не можеш да търпиш и не знаеш как да се отървеш от тях. Натрупали са се някои лоши състояния и не можеш да се освободиш от тях, и тогава какво ще правиш?

Сега да ви представя в преносен смисъл въпроса. Представете си, че вие носите една отлична бяла дреха. Искате тази дреха да бъде чиста. Има закон, че дрехата не трябва да има никакво петно. Представете си, че един ден вие се облечете с вашите хубави бели дрехи и излезете вън. Честолюбив сте. И една птица, която хвърчи, цвъкне отгоре ти и твоите бели дрехи се оцапат. Върнеш се, мъчно се чистят сега. Върнете се с оцапаните дрехи. Вие не сте поискали това, не сте го чакали, отневиделица е дошло това отгоре. Трябва да имате омбрела или чадър, че като видиш птицата, да туриш омбрелата и нечистотията да падне на омбрелата. Това е морал. Морал значи да имаш омбрела, че като видите птицата, да турите омбрелата, че да събереш нечистотията.

Има известни положения, които не можем да си ги обясним Ти казваш: "Направил съм погрешка." Не си я направил, съществува тая погрешка, направена е тази погрешка. Не си ти причината. Слабостта е била там - като се накичите с вашите бели дрехи, вие сте били крайно тщеславни, искате да се покажете на света. Тогава тези птици ще дойдат и ще ви оцапат дрехите. Ти, като излезнеш със своята чиста дреха, ще туриш отгоре една скръбна обикновена дреха и няма да се обличаш със своята бяла дреха. Чистотата ще бъде отвътре, а не отвън. Ние на Земята не можем да бъдем чисти. Нито по чувство, нито по мисъл не можем да бъдем чисти. Виждаш, че някой човек се самоубива, виждаш, че някой човек извършва престъпление. Четеш във вестниците, че някой е извършил престъпление. Така се опетнява човекът. Като се върнеш вечерно време, главата ти е напълнена със сума нечистотии. Трябва да седнеш и да очистиш ума си от всички непотребни мисли и тъжби.

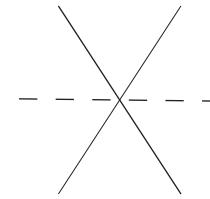
Допуснете, че вие сте един учител. Залегнала е в ума ви мисълта, че тези ученици лъжат. Или да допуснем, че вие сте господар и залегнала е в тебе мисълта, че твоите слуги те крадат. А пък факт няма налице. И пуснал си четири-пет детектива да ги хванат. При такова състояние ти не можеш да бъдеш чист.

Та казвам сега, при условията на живота ние сега се намираме в най-големи противоречия. Вие се намирате при най-големите противоречия и трябва да знаете как да се справите с тях. Вие например седите и сте нещастен, че баща ви не ви обича, че майка ви не ви обича, че жена ви не ви обича. Утре мъжът като си замине за другия свят, жената няма вече да го обича. Това е временно. Ти казваш: "В онзи свят ще се познаваме ли?" Няма да се познавате в онзи свят. Да ви познавам в онзи свят, че десет пъти сте ме излъгали ли, че десет пъти сте ми изневерили ли? Ние пренасяме нещата в другия свят. Ние сме в света на противоречията - в една болница. Тези положения, които влизат в обикновения живот, там не съществуват. В една болница ще ви съблекат голи, сестрите ще ви съблекат и няма да бъде вашата воля - ще ви събличат, ще ви измият и ще ви облекат. Пък когато сте здрави, вие сами се събличате и обличате. И вашата голота никой няма да вижда. Щом вашата голота виждат другите, вие не сте здрав човек.

Адам беше гол в рая, понеже не разбираше. Той не беше в Любовта. Че не беше в Любовта, се вижда от това, че той престъпи Божия закон. Ако Любовта ги управляваше, нито Адам, нито Ева щяха да съгрешат. Любовта не беше здравословното състояние на тяхната душа, нищо повече. И Писанието казва, че бяха голи. А човек, който има Любов, той е облечен - това е здравословното състояние на човека.

Може да остане мисълта: "Какво да правим ние?" Няма какво да правим. Напиши ти главната буква "м" и виж как я пишеш. И после напиши главната буква "л" и виж как я пишеш. После

виж как пишеш главна буква “р” и после - малката буква “р”. И като пишеш буквите, като пишеш азбуката, ти ще намериш какво е твоето състояние. Ти трябва да имаш ясна представа. Всеки ден трябва да знаеш до каква степен си дошъл, до какви възможности си дошъл, каква е степента на онова, което ти можеш да пожертваш на другите хора, доколко ти можеш да обичаш Бога, доколко сърцето ти може да бъде изпълнено с Неговата Любов, доколко умът ти може да бъде занят с Божията Любов, доколко силите си можеш да впрегнеш на работа.

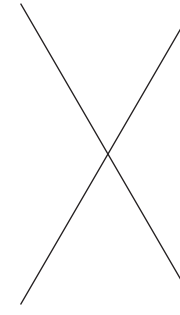

Нали има три неща - първо да възлюбиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила. Силата е вече в изпълнението. Второ - да възлюбиш ближния си като себе си. Това, което можеш да направиш и за другите. Тази черта през средата показва едно неестествено положение. Тази хоризонтална черта показва неестественото противоречие, което съществува в гъстата материя. Тази хоризонтална плоскост показва, че има две противоречия. Онези, които слизат отгоре, искат да я пробият, като дойдат до нея, искат да влязат в гъстата материя. [Този знак], който е много разширен горе, ще се стесни и ще бъде много тесен долу. А пък тези, които идат отдолу, те, като минават през плоскостта, ще имат друго противоречие. Едни, които слизат, ще се ограничават, като слизат от тази плоскост на по-гъста материя. А други, като се качват нагоре от плоскостта, отдолу нагоре, ще се освобождават.

Пресечната на главната буква “м” с напречна черта е същата хоризонтална черта. Този, който пише така, иска да каже: “Най-първо аз имам да уреждам своите интереси, своите работи, и след това другите работи. Аз мисля дотолкова за тебе, колкото да мога да уредя своите работи.” Аз те

обичам дотолкова, доколкото мога чрез това да уредя своите работи. Тази напречна черта това показва. А той си мисли, че тази напречна черта показва благородство, а пък това е егоизъм от единия до другия край. Това е правилно геометрично тълкуване. Аз разглеждам нещата от друго гледище. Разглеждам живота по отношение на Божествения живот, за да видя има ли известно несъответствие между моя живот и Божествения живот. Божественият живот е една идея, която трябва да се постигне и трябва да се работи дълго време за това. И ако вие не разбирате закона, вие постоянно се безпокоите. Ще кажете: "Това не съм постигнал, онова не съм постигнал." Постижението в живота не става така лесно. Това постижение е възможно само при следното условие. Писанието казва: "Аз ще изпратя Духа Си и Той ще ви научи." А това изпращане на Духа, това е благоволението на Бога. Използвайте ония условия, които Бог е създал за тебе. Не искай повече. Използвай тия положения, които съществуват вече. Ако сегашното, което ни е дадено, ако го използваме, тогава можем да използваме и бъдещите положения, ако сме готови за тях. Ако сегашните положения не можем да ги използваме, тогава и другите постижения не можем да ги използваме.

Та най-първо вие имате да се борите с известни мъчнотии. Две желания има - едно желание да влезнете в света и другото желание да излезете вън от света. Първото желание е да използвате самия свят. Едното желание е всички да излезете навън. И туй е право. При първото желание, като влезнете в света, искате да използвате света. А пък трябва да знаете, че и светът иска да ви използва. И тогава се намирате в едно противоречие. Щом влезнете в света, ще се запознаете с хората, ще използвате света и светът ще ви използва. В сегашния порядък, който е

установен, вие ще живеете в него, както някои наематели живеят в някоя къща. Тази къща има определена височина, широчина. Не можеш да я ремонтираш, ще я приемеш такава, каквато си е. И след това, като забогатееш след една-две години, ще намериш по-хубава къща. И след като забогатееш още повече, ще преминеш в друга, още по-хубава къща. Та сега като наематели ще минавате от една къща в друга, докато си създадете сами своя къща. Това значи да живеем добре. Ние искаме да живеем добре, но при сегашните условия невъзможно е да живеем добре, както трябва, понеже живеем в чужди къщи. Тогава ще използваме тези чужди жилища разумно.

Изпейте сега някоя песен, която никак не сте пели наскоро.

"Киамет зену"

Трябват ви някои практически правила за сегашния живот. Човек ще си остане такъв, какъвто си е. Никак не може да се измени човек. Промяната, която ще стане с човека, то е чисто Божествен процес. Ние ще се видоизменим в нещо. Една малка промяна ще стане, но това видоизменение, което очаквате, нито ние можем да го направим, нито външните условия могат да го направят. Това, дето хората наричат, че ще се изменят, това е една геометрическа перспектива в геометрията. Например, както ще ме гледате вие в лицето или отстрани, това е само положение на гледане. Аз съм се изменил само външно. Човек ще си остане такъв, какъвто си е. И ако някой мисли, че ще се измени - не. Човек не може да се измени така доброволно, той не може да се измени. Може да се измени, но то е един Божествен процес вътре в него. Да се роди съвършено изново. Но при обикновеното положение аз говоря, че човек ще си остане такъв, какъвто си е.

Аз гледам музикантите - има голямо честолюбие между тях. Какъв ли не шум се вдига между тях за някой си въпрос, за някой такт, за някое си силно или слабо време. Хубаво. Кое е хубавото

време в музиката. Кое е силно време? Да кажем "Любов" как ще го пеете? Я, Олге, изпей думата "Любов". *(Олга изпя: "Бог е Любов".)*

Някой пее думите: "Не знаеш ли ти, че аз те обичам?" *(Учителят изпя тези думи много високо и след това ги изпя с много нисък глас.)*

Човек, за да може правилно да пее, не трябва да се безпокои. Вниманието на човека може да е разпокъсано. Да допуснем, че искам да ви кажа, че ви обичам, но за да ви покажа, че ви обичам, мога да ви го кажа. Но и без да ви кажа, пак мога да може да ви кажа, че ви обичам. Например идвам при вас и ви подарявам една хубава книжка, която вие сте чакали с години. Това е обич. И пиша на книгата: "На моя обичен приятел." И свършен е въпросът.

Пишеш едно писмо: "Аз ви обичам и съм готов да направя всичко заради вас, да се жертвам за вас и да ви бъда верен докрай." Могат да се говорят тези работи, аз ги наричам дребни работи. Хубаво е да се турят в една гозба червен пипер, черен пипер, лук, но това са външни процеси. Досега вие се познавате много малко. Вие си познавате само вашите външни дрехи. Вие носите един кожух. Този кожух не може да го оставите, понеже вън има 40, 50, 60 градуса студ. И аз не мога да ви познавам - носите кожух. Как ще го хвърлите? Щом хвърлите този кожух, ще отидете на онзи свят.

Като казвам, че не може да се измените, аз разбирам следното - понеже условията не позволяват да се измените. Ако времето отвън стане топло, 25-30 градуса топлина, вие ще хвърлите кожуха и вашите лице, ръце ще се виждат. А пък се стегнете в кожуха. С това подразбирам следното. При условията, при които сега живеем, невъзможно е да се изменим външно, понеже условията са толкова трудни, че не можеш да хвърлиш кожуха си. Аз давам това само за обяснение.

А пък като дойде Божественото, тогаз е възможно. Тогава ще стане. Както цветето, което се разцъфтява от пъпката. Като дойде Божественото, тогава са възможни нещата. Това не трябва да ви служи като обезсърчение, а за едно насърчение. Вие мислите, че нямате кожуси. Имате кожуси. Като срещнеш някой човек, кажи си: "Много се радвам на кожуха ти, и аз го нося. И като стане по-топло, ще го хвърля." Не се заблуждавайте от външната привидност.

Сега аз изключвам морализирането. Някой казва: "Мисля, че онзи е по-добър, а този е по-лош." Това са относителни неща, да кажеш, че човек е по-добър или по-лош. За мен може да е много лош, а пък за друг може да е много добър." Някой казва: "Онзи не ми дава, много лош е." А пък за друг човек казваш: "Този ми дава, много е добър." Един учител пише двойка на един ученик и казва: "Този е много лош." Учителят пише на ученика шесторка и казва: "Този е много добър." Това са относителни работи. И между вас - същите правила. Някоя сестра отишла при някого, отнесли се добре и казва за нея: "Много добра е сестрата." Някой човек минал край тебе неглиже и ти казваш: "Съвсем се изменил той." Вие сте като малките деца, за малките работи си изменяте разположението. Ти казваш: "Онзи не ме поздрави." Онзи ще ти каже: "Ще ме извините. Вън има 45 градуса студ, толкова е студено, че като си отворя устата, ще замръзне устата ми."

Сега вие искате да кажете: "Ние сме окултисти, ние сме чада Божии. Десет години сме в Школата." И казвате какво е казал Учителят. Че вие например още не знаете. Например вие казвате: "Днес Учителят е неразположен." Казвам: "Има 100 градуса студ." Или аз те срещам - ти си неразположен, имаш 120 градуса студ има. Измерям температурата - имаш 120 градуса студ. Пращам ти подарък още един кожух. Така разбирам аз, докато излезем от сегашните условия.

При сегашните условия, не създавайте неприятности и нещастия на нашия сегашен живот, понеже ние имаме повече нещастие, отколкото трябва. Ако можем да се поосвободим малко тук - добре, но ако не можем, ще благодарим и ще чакаме един ден по-добрите условя. Оптимистично трябва да гледате на работите. Механическият живот изисква сега тези условия. И те са нужни на всинца ни, без разлика на просветени и непросветени. Само че просветеният знае.

“Отче наш”

Двадесета лекция на Общия окултен клас
13 февруари 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ИЗПИТИТЕ НА УЧЕНИКА

“Добрата молитва”

Четоха се темите “Как да се справим със съмнението”

Ще ви прочета част от пета глава от Посланието към галатяните *(от 1 до 18 стих)*. Останалото ще си прочетете сами вкъщи.

Апостол Павел пише до първите християни, които са [вървели] в духовния път. Съществува едно противоречие. У всички издигнати същества, на които съзнанието е развито, има противоречие. У нас има един стремеж да подобрим живота си. Всички въобще мислим, че сме на правата страна, а пък в края на краищата идваме до едно място, дето въпросите остават неразрешени. Вземете на първа ръка един вегетарианец - той си отвори дюкян с известен капитал и с известна надежда. Пет-десет години му върви, но дойде една криза и всичко завлича. Тези десет години са изгубени. После той почне да си обяснява причините, казва: “На този дадох на вяра, на онзи дадох.” Това дал, онова взел и изгубил. И тогава си заминава за другия свят.

Сега това е с търговеца, сега и у хората е същото. Да вземем някой млад момък и някоя млада мома. Всички все сте били млади моми и момци, това са общи положения. И в малките буболечици съществува този процес, само че те не го съзнават. И младият, и той търгува. Той има известен капитал, търгува. Дойде до едно място, и неговият растеж спира, и тогава обръща внимание на своя външен изглед, че е угледен. И до известно време капиталът върви - той е силен. После го изгубва.

Същото - и с възгледите. Най-първо човек има известен възглед, най-първо е ревностен. Той е готов на всичко. После му отпусне края. Най-първо става рано, много е ревностен, по три пъти се моли. После - само два пъти на ден, после по един път, после на

седмицата по веднъж и най-после казва: “Защо ли се моля.” Ето противоречието. Онези, които започват, са на правата страна, а онези, които свършват, са на кривата страна. И тогава слушаме хората, които разправят за търговията си. Старият казва на младия, който сега започва: “Едно време и аз бях като тебе, но изгубих. И ти ще изгубиш.” Онзи, който е имал едно религиозно вярване, и той казва така. Разправя си опитността.

Че има загуби в света, има. Но на какво се дължи загубата? Да кажем, че човек от големи грижи казва, че остарява. Но животните, чието съзнание е по-слабо развито - и те остаряват. И дърветата, и те остаряват. Всичко остарява сега. Кое е онова, което остарява в човека? Известни временни климатически условия се изгубват. Вземете едно цвете, което е близо до една река - отдалечете го от реката, турете го по-далеч от условията, при които е расло то, и веднага ще забележите една промяна в него. И когато го занесете на едно място, дето има много малко влага, то ще започне да изсъхва.

Старостта у човека, остаряването, се дължи на един вътрешен процес, на вътрешно разбиране. На Земята като е работил дълги години един работен човек, изгубва смисъла, насоката на работата. Запример един се моли двайсет години, но после казва: “Защо се молих, молих?” Вижда му се смешно, че се молил дълго време. Че си попипва колената и не знае какво направление да вземе. Какво трябва да прави сега? Нему му се вижда смешна молитвата, но с какво трябва да я замени? Нему му се вижда смешно, че яде. И ако каже най-после: “Няма да ям,” какво ще стане тогава? Той ще каже, ако не яде, най-после ще дойде до едно мъчение и гладът ще го застави, иска, не иска, да яде. Старите хора, които са толкова лениви, мързеливи, и тях ги заставят да работят. Той гледа, гледа, и после казва: “Я направете нещо.”

Сега това са общи положения, които нападат всички хора. Това

са недъзи, с които има да се справим. Остаряването на човека иде, то е закон на външното. Каквато и мисъл да имаш, тя започва да функционира в ума ти и ако продължаваш да я имаш дълго време, тя ще произведе известен ефект. Даже най-здравия предмет ако го удряш с един твърд предмет със сто удара, с няколко хиляди удара, то най-после този предмет ще се повреди. В ума ти има една отрицателна мисъл и ти, колкото и да си силен, постепенно тогава сам ще си повредиш на себе си. Например ти почваш да си мислиш, че не си добър човек. Казваш: "Не съм добър, не съм добър." Това са удар след удар. Ти забелязваш, че действително в себе си имаш известна промяна. И хората почват са мислят, че не си добър. И ако ти не внимаваш, тези хора наоколо ти ще те убедят, че не си добър и един ден ще кажеш, че си виноват. Някой път човек се намира в едно [състояние] и го заставя да изповядва това, в което не вярва. Хващат един човек и го обвиняват, че убил сина си и го хвърлил в Дунава. Той отказва. Биха го, биха го и най-после той казва: "Убих го", и не разправя къде. И го осъждат на смърт. Обаче, когато дойде до него екзекуторът, синът се явява и виждат, че бащата не е убил сина си.

Та мъчнотията е в издържането на страданието. Този ред и порядък, в който живеем, не защищава нашите интереси. Той си има своите интереси и дере ни кожата на общо основание. Майката родила синове и дъщери, държавата ги праща на бойното поле. На кого ще апелираш? На кого ще плачеш? Казва: "Такава е Волята Божия." И да кажа, че не е Волята Божия, така ако стане нещо не според Волята Божия, на кого ще се оплачеш?

Вземете сега едно просто състояние, че сте направили прегрешение. Някои неща ни най-малко не са прегрешение, но има неща, които са прегрешение. Например прережеш си пръста, органически боли те там. Но някой път, без да си се порязал, имаш болка. Заболява те някой път пръстът там, дето не си се порязал

и надува се това място. В първия случай казваш: “Аз бях невнимателен.” Втория случай как ще го обясниш? Ще дойде един лекар, втори, трети лекар и пръстът се подува. Те казват: “Да го изрежем.” Отрязват го този пръст, за да го излекуват. Но това ни най-малко не обяснява нещата напълно. Ни най-малко това не дава една философия, чрез която да се справим с главните мъчнотии. Ние едвам се справяме като онзи търговец, от който ще вземете малко пари на заем. Оттам ще вземат, за глада да си помогнат.

Ти днес боледуваш - ще вземеш цяр, утре боледуваш - вземаш друг цяр. Един ден и с цяр не става и те обявяват в несъстоятелност, и фирмата изчезне. Знанието седи в това, да не фалира човек. Ние говорим за съвършенство. Това значи да превъзмогваме нещата. След като е минал през всички форми на живота, човек да разбере онова положение, което му е потребно, да разбере Божиите закони, той да е господар на своята съдба. Всички очакват изявление все отвън. Ние казваме, че Христос ще дойде. Много буквално разбирате. Това очаквате - изявлението, както българите очакваха Русия да дойде да ги освободи от турците. Е, сега кой ще ги освобождава? И хората все се освобождават, и все остават неосвободени. Русия сега кой ще да я освободи? Някой ще каже: “Този е добър, а онзи не е.” Това, което наричат свобода, то е за едни облекчение, свобода, а за други не. Когато богатите са свободни, сиромасите са роби, а когато сиромасите са свободни, богатите се заробват.

Всички имаме вяра в Бога. Да кажем, че един е богат, а друг е сиромах. Как се спогаждат? Християнството не е приложило още това. Богатият си остава богат, а сиромахът си остава сиромах. Ученият си остава учен, а невежият си остава невежа. Единият вярва и е учен, има знание. Другият вярва, и няма това знание. Единият вярва и е богат, има автомобил, а другият вярва

и ходи пеш, погледне и казва: “Да имам и аз един автомобил.”

Питам сега, това богатство една привилегия ли е на вярата? И сиромашията един недоимък ли е на твоята вяра? Сега това са отчасти противоречия, с които човек трябва да се справи. С тях трябва да се справи онзи, който иска да разреши живота. С такива разбирания човек никъде не може да иде. Един човек с малък капитал може да функционира няколко дена, но ако искаш да отвориш голямо предприятие, то иска голямо богатство, двеста-триста милиона. Голямото предприятие иска големи средства. Значи трябват други разбирания.

За някои неща не трябва да ви разправям да не се смущавате. На болния няма какво да му разправяш в какво седи опасността. Някой път ако му разправяш в какво седи опасността, той ще се уплаши и ще умре. Нищо няма да му разправиш за опасността, но трябва да му кажеш за ония условия, при които той може да оправи здравето си. Здравето не седи само във физическия свят. То зависи от мислите на човека, от неговите чувства и от неговите постъпки. Вие още не сте се занимавали да изучавате силата на човешката мисъл. Вие отчасти имате опитност, но не сте се занимавали, да видите силата на човешките желания и силата на човешките постъпки. Всяка една мисъл при известни случаи е сила. И всяко едно желание съставлява сила. И всяка една постъпка образува една сила в човека. Но когато мисълта образува сила, тази сила се отличава от онази сила, която произтича от човешките чувства, и от силата, която произтича от човешките постъпки. В някои отношения се различават.

Една мисъл може да се уподоби на киселина. Но и думата “киселина” е нещо неопределено. Има неща, които са киселини. Под думата “киселина” разбираме нещо, което разяжда работите. Една киселина, когато ще влезне някъде, тя ще направи един преврат. Ако турите киселина в неща, които са били спокойни, то в тях

ще започне цял един процес. Например вие седите, спокоен сте в живота, нищо не ви смущава. Седите при баща си и майка си. Радостен сте, едно младо момиче. Едно младо, малко момиченце, като стане на петнайсет-шестнайсет години, влиза му в ума един бръмбар. В какво седи бръмбарът? Аз сега ще обясня с алегории. Един ден ти влизаш в градината и виждаш една хубава пеперуда със златни крилца, и веднага тя те заинтересува. Тя кацне на едно цвете, ти тръгваш подир нея. После тя кацне на друго цвете и тъй нататък. Заинтересува те пеперудата и вечерта се връщаш, и не си могъл да я хванеш. И мислиш какви ѝ са крачката и какви ѝ са крилцата. И на другия ден пак я гониш. Гониш я ден, два - с години. Оживее пеперудата в ума ти.

Това вие го наричате любов, любовта на пеперудата. Един ден пеперудата не е дошла в градината и стане цял един въпрос. Защо не е дошла? Какво е станало с нея? Тогава другата философия. Не може ли другояче в света? Може, но при сегашния ред на нещата, сега като е, какво се крие под онази пеперуда? Или какво се крие под формата на едно твое желание, на една твоя мисъл? Или какво се крие под една твоя постъпка?

Има една страна на въпроса, тя е следната. След като критикува човек нещата, после остава на въздуха и не знае в какво да вярва. Има неща, в които човек трябва да вярва. Те са вечните, неизменни неща. Аз трябва да ви говоря за порядъка им. Има един закон, който е неизменчив. Ти ако носиш формата на един вол, ти трябва да знаеш, че това е до време. До време ще носиш копитата и рогата на вола, но един ден ще хвърлиш копитата и рогата си. И ако ти не искаш да ги оставиш, ще дойдат и ще те хванат, и ще те заколят, ще одерат кожата ти и ще те изядат, и от тебе като вол нищо няма да остане. Нещо друго ще станеш. Ще престанеш, след като те изядат, да стоиш като вол. Ще кажеш: "Защо светът е такъв?" Тогава да видим другите противоречия.

Отвън имате 30, 40, 50 градуса студ. Водата замръзва. Това, което по-рано ви е услужвало, не може да ви услужи. Трябва ви огън. Дойде топлина и този лед се стопява. При стопяването дойде наводнение. Ти питаш: "Защо замръзна водата? И защо се разтопи?" Казвам, аз не зная. Обичате един, мразите друг. Защо го обичате? И защо го мразите? И на това не можеш да си отговориш. Ти можеш да кажеш, че причината е тази и тази, но причината на обичта и на омразата не седи в това, което мислиш. Ти намираш някакъв си повод, но това е привиден повод. Има някои хора, които можеш да ги обичаш до известно време и после не можеш да ги обичаш.

Аз правя сравнение. Имате една ябълка, която обръща вниманието ви. Но любовта ви към нея седи в това да изядете тази ябълка. Вие я пазите. Но един ден ябълката се развали. Това са сега сравнения на онези чувства, които имате във вас. И после изчезват. И гледаш тази ябълка, и като видиш, че не е здрава, а е гнила, хвърлиш я настрана. Но тази ябълка, която за тебе е безразлична, ти правиш спрямо нея погрешка. Има нещо в нея, което ти използваш. Като я заровиш в земята, то ще излезе нещо от нея, които ще ти даде хиляди ябълки. Значи като разлюбиш някой човек, дошло е време да го посееш в земята. Защо си го разлюбил сега?

Допуснете друго обяснение, което ще ви дам. Допуснете, че имате едно любимо дете, че имате една любима дъщеря, която пазите като светиня, да не я гледат хората. Но вие изпаднете в беднотия. Всички сте бедни. Това ваше дете трябва да го пратите в света. Има противоречие: то трябва да иде в света да работи. Най-първо ще се страхувате, но ще ви заставят да го пратите в лошия свят, от който се страхувате. Там ще пратите сина си или дъщеря си. Кой ще ги пази? Всички някой път се оплаквате, че се изкушавате. Допуснете сега, че тази дъщеря, която сте милвали като ху-

баво момиченце, върне се вечерно време и хората другояче почнат да се обхождат с нея. Тя почва да се оплаква, че я малтретират, а пък тя трябва да работи, за да изкара средства, за да живее. И тя се оплаква. И ти ѝ казваш да търпи.

Аз правя едно сравнение. Вие сте дъщеря на майка си. Пратени сте да работите, за да спечелите нещо, и господарят обича малко да ви закача. Всинца ви закача господарят и на общо основание ви закача. Ти седиш с един човек, с който си живял честен и свят живот, и как те закача разпуснатият господар!

Един ден минава една красива жена и ти искаш да я закачиш, ти, светият човек. Явява се в тебе един бръмбар, и ти искаш да я закачиш. Кой закача? Онзи, който закача в тебе, е твоят господар, а пък ти си слугата, който страдаш. Ти си слугата, който слугуваш и господарят ти казва: "Или ще [изпълниш] това, което ти казвам, или ще те уволня." Когато ти закачаш, ти не закачаш, а господарят закача, не ти. Кой е виноват, господарят или прислужникът?

Вие се изкушавате в даден случай, вие ли сте виноват или вашият господар. Ти казваш: "Аз сгреших." Сгрешил е вашият господар, но понеже него законът не го хваща, ти ще излезеш на топа на устата и хващат тебе. Господарят казва: "Аз не греша, а слугата ми." Няма кой да дойде да каже, че е видял, няма кой да дойде да се застъпи за тебе, че ти си невинен. И дадат ти присъдата, и ти си я носиш. Този господар ние го наричаме дявол. Той е толкова майстор - като дойде, тегли ти присъда. Той направи едно престъпление и го написва на гърба ти. И ти казва: "Защо го направи!" Ще дойде един брат и ще ти каже: "Защо го направи? Не те ли е срам?" Ти казваш: "Господарят го направи." А той ще каже: "Ти, ти, а не господарят." Дойде втори и пак казва така. Какво ще кажеш ти? Но понеже този господар е всевластващ, той управлява, той царува. Ти не можеш да го обвиниш. Законът е на негова страна. Той направи кривата постъпка, той е кривият, но ти носиш по-

следствията на неговите постъпки. Аз разглеждам малко въпроса юридически, за да ви го направя малко ясен, за да ви изясня онова противоречие, което някой път се среща у вас. Ти казваш: "Аз ли съм, който го направи? С кой ум го направих това нещо?" Каква е разликата между тебе и господаря ти? На страната на господаря са законът и силата, и всичко. Той управлява. Каквото той казва, става. А пък ти си слуга, който слугуваш. Прегрешенията на господаря всякога ще понесе слугата.

Питам, какво трябва да правите? Трябва да бъдем много умни и в това седи разрешението. Да станете толкова умни, че да предусещате какви са намеренията на господаря и да не може да ви излъже. А господарят е толкова хитър. Той си има две дъщери и ти си най-първо един почтен слуга. Той ще те измами. Той ще дойде един ден, ще те потупа по гърба и ще ти каже: "Ако ти ме слушаш, ти човек ще станеш. Виждаш ли моята дъщеря колко е красива. Ще ти я дам." Но този господар те изпитва. Освен че няма да ти даде дъщеря си, но той ще те оплете. Ако си мъж, ще каже: "Имам дъщеря", но той има и син, и ако си жена, ще каже: "Ще те направя снаха." Но снаха няма да станеш.

Някои от вас казват така: "Трябва да живеем ние в света и да си направим положението." Казвам: "Господарят е дошъл." Ти казваш: "Трябва да живеем като хората." Аз казвам: "Господарят е дошъл, говори ти за младата мома." След като работиш на този господар и забогатееш, той ще изпрати своите бирници и всичко, каквото си спечелил, ще го вземе, а пък тебе ще изпрати да отидеш при баща си и при майка си. Ти знаеш, че никога няма да се ожениш за неговата дъщеря, защото, ако се ожениш за дъщеря му, то [не] щеше да има по-голямо бедствие за тебе, и ти не ще можеш да се освободиш от него.

Това са две причини - синът и дъщерята на господаря. Не разчитай на тях. Това е плътският живот.

Ако [слушаш] света, някой казва: “Ние като се молим на Бога, няма да се оправи нашият живот. Трябва да живеем, както хората живеят.” Ако живеем в света добре, всичко, което спечелим, ще бъде за господаря. Когато дойде въшката и почне да ти гложди главата, тя е един паразит. Ти казваш: “Има нещо, което ме безпокои.” Ти казваш още: “Аз имам една философия, да търпя.” Но въшката не трябва да я търпиш. Какво трябва да я направиш сега? Да я намериш някъде, да знаеш къде е. Толкоз е майсторка тя - като речеш да я барнеш, тя се премества на една десета от милиметъра и ти не можеш да я намериш. После пак се премести и ти само си почесваш главата и не можеш да я хванеш. Гребен ти трябва. И като я хванеш, ще я туриш между двата нокъта и ще я смажеш. Противоречието, което се среща в сегашния живот, е следното. Ние, като живеем в Бога, единият Господар винаги присъства, а другият господар, на когото служите, той не се е явил още. Този господар е много хитър, умен е, той винаги ще си умие ръцете. Ти никога не можеш да хванеш дявола в престъпление, само тебе ще хванат. Той ще те излъже в някое вярване, ще те накара да направиш нещо, но ще видиш, че зад една твоя постъпка седи не твоят, а неговият характер.

Някой ще дойде и ще каже: “Трябва да се обичаме, за да изпълним Божия закон.” Така е, но най-първо ти обикнеш някоя кокошчица. Погладиш я, влезне ти някой бръмбар, ти казваш: “Грозничка е тази кокошка. Не може ли ѝ кръцна врата и да я туря в тенджерата, и да направя от нея една хубава супица с оризец.” Погледнеш един ден - ти си заклал кокошката, направил си престъплението. Този, който яде, е слугата, а онзи е господарят. Онзи ти казва: “Няма нищо, такъв е редът. Така е направил Господ.” Ти му слугуваш, господарят ти казва: “Ти като готвиш, и на тебе ще дам малко, да видиш колко е хубаво.”

Вие ще се намерите в положението на оная българка. Една

жена обичала мъжа си много и му сготвила едно пиле на пет-шест месеца. Хората, които се обичат, за малки работи се разгневяват. Жената била малко невнимателна, тя се поразсърдила и казала: "Не искам да ям" и мислила, че той ще я покани. Той започнал да яде и тя поглежда малко, но той дошъл до последното кокалче на гозбата и тя казала: "Моля, поне това кокалче ми остави." Аз ги наричам сръдливи религиозни хора. Те седят и казват: "Изгубихме си живота напразно, а можехме и ние да си поживеем, както хората."

Та казвам, това е последното кокалче, което ти искат. Ти казваш: "Не може без кокалче." Съгласен съм, че лисицата и вълкът не могат без кокалче, но за овцата - там тревата е необходима. Има две състояния - на тревопасните и на месоядните. И в желанията има две категории. Ако спадаш към първата категория, не можеш без кокалче, но ако спадаш към втората категория, може и без кокалче. Най-после се повдига въпрос: "Не може ли и без трева?" Може и без трева, и без кокалче. Тогава трябва да напуснеш света. Ако искаш този свят, или кокалче ще ядеш, или трева ще пасеш. Сега въпросът остава неразрешен. Аз не искам да го разреша. Това е едно противоречие, което съществува. Има желания в нас, които спадат към желанията на месоядните животни, а има желания, които спадат към вегетарианците вътре в нас. Едните желания са меки, а другите желания са силни и груби. Едните спадат към желанията на месоядните, към тях са всичките противоречия, които ни измъчват.

А пък ние вървим сега и се поражда друг въпрос: какво трябва да се прави. Трябва да се живее. Ти слугуваш в света. Огънят пари, трябва да си имаме дилаф. Умен трябва да бъде човек. Той най-първо трябва да разграничава кои желания са негови и кои не са негови. Ти например искаш да се повдигнеш, да станеш учен човек. Желанието ти да станеш учен човек е намясто, но когато

човек иска да стане учен човек, за да го прославят хората, той [е] на кривата посока на движението. Христос е казал: "Не търсете славата на света, а от Бога." Да станеш учен е добро, но да станеш учен, за да те прославят хората, там си в кривата посока.

Какъв е онзи свят? Онзи свят е свят на съвършените. Този свят е свят на смъртта, на промените, а пък онзи свят аз го наричам свят на безсмъртие, на съвършените същества. Ако не минеш през света на смъртта, ти не можеш да влезеш в света на съвършенството, на безсмъртието, понеже онези, които са безсмъртни, те са минали през света на смъртта и са победили. Ние като умираме, ние умираме, понеже не знам как да живеем. Аз съм забелязал, вече трийсет години след всяка моя най-хубава проповед все ще има няколко души да се скарат и то от най-добрите ми ученици. Те ще се скарат за нищо и никакво. Питам, защо се карат? Той пита, те ще мислят, че думите ми се отнасят за този или онзи. Нещата, когато се говорят, те не се отнасят до никого. Милиони същества има, които са месоядни, тогава на кого е прегрешението? Ти участваш в една организация на същества в разни степени на развитието. Ние казваме, че човек трябва да стане отвън добър. Някои от вас десет-петнайсет години сте вегетарианци, но вътре сте още месоядци. И отвън донякъде сте се справили с месоядството, а вътре не сте се справили. Отвън сте вегетарианци, а отвътре сте месоядци.

Та казвам, човек трябва да разбира законите. Той трябва да стане вегетарианец в умствено отношение, в сърдечно отношение и в своите постъпки. На три места човек трябва да стане едновременно вегетарианец. За някого мога да кажа: той е станал светия. Не, след като станат всички тези промени вътре в тебе, та никой да не подозира промяната вътре в тебе. Защото, като дойде един съвършен човек между нас - той владее законите, той най-първо ще измени твоето съзнание. Той минава и носи богатства. Той знае,

че имаш слабости, че можеш да отнемеш нещо. Той ще те приспи. Да допуснем, че ти си разбойник някъде и очакваш някого. Дойде съвършеният човек - той ще те приспи. Той е една сила. И след като си замине, той ще те събуди, и ти ще си кажеш: "Спал съм." Той е господар на всички положения.

Ако ти не се научиш да приспиваш злото в себе си, ти си слаб човек. Ти казваш: "Аз съм с Христа." Казвам: "Ти можеш ли да приспиваш злото в себе си?" Казваш: "Не мога." Тогава си слаб. Злото в себе си да приспиш, но не отвън. Ти казваш: "Да утешим, да приспим някого." Ти другите не можеш да приспиш, докато не приспиш злото в себе си. Това е наука. В човека има едно зло, с което трябва да се справи и това зло е необходимо да го приспиш. Някой иска да се избави от злото. Най-първо ще се научиш да приспиваш злото в себе си и след като минеш по този път, събуди го. Не да спи постоянно, но да не ти препятства. Представете си, че се роди едно желание в тебе, да откраднеш. Потайно се зароди в тебе едно такова желание. Ти имаш нужда. Да ви дам един пример, че може да се роди едно желание да откраднеш. Ти имаш син красив, красива дъщеря, красива жена. Искаш да ги облечеш - оттук-оттам просиш и влезе в тебе един бръмбар да откраднеш. Ти си касиер на някоя банка, разполагаш с милиони. Ще приспиш злото в себе си. Ще повикаш жена си, сина си, дъщеря си и ще им кажеш: "Аз мисля да откradна, какво мислите вие? Съгласни ли сте с мене?" Те ще ти кажат: "Не, не, всички ще работим." Вие не може да видите изходното положение - как човек може да излезе от безизходното положение. Вие трябва да добиете свойствата на магнетизма.

Царят изгубил една голяма желязна карфица, която е много важна. Загубил я на планината и казал: "Който я намери, ще му дам едно голямо възнаграждение." С магнетизъм ще притеглиш една желязна карфица и ще я представиш на царя. И щом дойде

сиромашията, вземете вашата подкова. Гледам в една къща една конска подкова, конско петало. Прав е този човек. За какво е това? Той казва: “За късмет.” В себе си трябва да развивате онзи магнетизъм. Ти почваш да се нервираш и тогава се демагнетизираш. Не се нервирай, понеже след това ти се демагнетизираш, изгубваш тази магнетическа сила, а пък тя е полезна в живота. Хубостта и красотата на живота ти зависят от магнетическата сила, която живее в твоето тяло и ако я изгубиш, ще дойде едно нервно състояние. Дойде ти едно изкушение. Хвани го и го тури настрана. Ти казваш: “От глад ще умра.” От глад никога няма да умреш, ако си умен. Ако имаш един светъл ум, една чисто сърце, една чиста постъпка, ти гладен никога няма да умреш.

И казвам, Бог ви е поставил на Земята за изпитание. Ти казваш: “Бог е наш Баща”, но вие не вярвате при изпитанието. Ще си кажеш: “На голямо изпитание Бог ме е поставил. Ще издържа докрай, ще умра, но няма да се поддам на едно изкушение.” Ти казваш: “Аз гладен ще умра.” Но и да си гладен, ако е решено да умреш, и гладен ще умреш. Но останете в онази вяра. Ще дойдат мъчни моменти. Ще мислите, че Господ те е оставил, че сам трябва да уредиш работите си. Ето заблуждението. Ти ще се молиш в себе си, докато изпиташ Божията права мисъл.

Има неща, които след като ги опитате, не ги разправяйте на другите. Има неща свещени и като разправяте свещените работи на другите, то свещените работи се опетняват. Твоят ближен ще каже: “Разправяш ми ти измислици.” Това е пак господарят, който те кара да разправяш. Това е тщеславие, ти още не си завършил. Послушал те е Господ и някой ти казва: “Я се помоли заради мене.” Аз го обяснявам по следующия начин. Има един гостилничар. Дойде един при него и гостилничарят му даде да яде, а на друг не му дава. Обяснете ми защо на единия дава да яде, а на втория не му дава. Първият, на когото дава, той има

млада дъщеря и гостилничарят е хвърлил око на нея. За дъщерята той му дава да яде. Вторият няма син или дъщеря и не му дава.

Хубаво, ти минаваш, ти си здрав и господарят ще те нахрани, и на работа ще те прати. Но хилав си, той няма да те нахрани и ще каже: "Я го пратете в болницата." Вие седите и си обяснявате нещата, както не са. Ти казваш: "Онзи е щастлив." Щастието на онзи човек, към когото хората са добри, той има повече магнетизъм. Ти казваш: "Не ми върви." Аз гледам - всичките ти мускули са опънати. Ти си толкова нервен, а трябва едно спокойствие. Вие седите и някой ще се покаже, че е тъжен. Дръж тъгата вътре в себе си и не я изказвай, не товари хората със своята тъга. Не товари хората и със своите радости. Ако ти товариш хората със своите радости и със своите скърби, ти ги осакатяваш. Ако излезе от твоята радост или от твоята скръб през малка дупчица, ти нищо [не се ползваш]. Не се радвай на чуждите радости и на чуждите скърби. Ти казваш: "Аз сгреших" и плачеш. Господарят сгрешил, а ти плачеш. Казваш: "Дяволска мисъл мина през ума ми." Защо ще ми разправяш за тази дяволска мисъл? Аз ги зная всички дяволски мисли. Някой път казваш: "Еди-кой си момък не е в правия път." Този момък ни най-малко не е виноват. Господарят се удоволства, а бият слугата.

В момента, психологически онзи момент, когато Ева отиде при дървото на познание доброто и злото и казва: "Ако ядете от този плод, ще станете богове", какво доби Ева? Доби известно нещо, доби известна свобода, че може да престъпва постоянно Божия закон. Но чрез това ядене придоби ли нещо? Те придобиха свойството да видят, че са голи. Вие се спирате сега и казвате: "Защо Ева яде?" Всеки ден като Ева вие ядете постоянно от забраненото дърво. Казано ви е да не ядете, но ти похапнеш от това дърво и из рая навън излизате. Аз наричам рая следното.

Имаш едно прекрасно състояние и мислиш, че си в пътя, и дойде едно изкушение, изгубиш своето равновесие. И пак дойдеш до онова състояние извън рая, пак дойдат кожените дрехи и лошите условия.

Искам да остане сега мисълта: изкушенията, в които се намирате, има изпитания, които трябва да минат, неизбежни са. Никой от вас не е в състояние да ги избегне. Ще дойдат изкушения, които не сте сънували. И светии в християнската епоха, които са живели двайсет-трийсет години и когато са мислили, че са светии, отрекли са се от [света], от всичко, но в този светия влиза един бръмбар и той казва: "Трийсет години аз прекарах така, та ако бях в света, като хората щях да живея. А аз тук при тази диващина за трийсет години на какво съм заприличал. На какво страшилище съм заприличал. На какво ще уча хората аз!" И всичко потъмнее в ума му. Друго е, с хората едно, но не е. И с Бога не е. И той мисли, че тези двайсет-трийсет години ги изгубил. Прилъгал го е дяволът, нищо повече. Нито като се ожениш, ще спечелиш нещо, нито пък като не се ожениш. Някой ще каже: "Не се жени." Някой ще каже: "Ожени се." И да се ожениш, и да не се ожениш, важно е друго. Ти като се ожениш, ще вършиш волята на господаря, а като не се ожениш, пак ще вършиш волята на господаря.

Като се ожениш, трябва да разбираш за какво да се ожениш. Жени се за Истината. За Любовта се жени, за Мъдростта се жени. Някой казва: "Жени се." Аз да ти кажа за какво да се ожениш. Ожени се за Любовта, за да има на какво да разчиташ. Ожени се за Мъдростта, за да има на какво да разчиташ. А пък другите неща са емблеми, те са символи. Всичко това е подобие. Ти не знаеш за какво да се ожениш. Ако твоята жена е емблема на Истината или на Мъдростта, или на Любовта, ожени се за нея. Но ако не е така, стой настрана и не се жени. Не да не се ожениш, но не се жени за

това, за което ти ще плачеш. А пък господарят ти мисли, на твоя сметка ще живее.

Христос казва: "Човек трябва да се отрече." Вие казвате: "Аз съм се самоотрекъл. Аз съм решил въпроса." Но на втория ден виждам, че плачеш. Казваш: "Аз реших да живея за Христа." И на втория ден виждам, че плачеш. Един еврейски проповедник проповядва: "Всички християни, които умират, отиват при Христа и затова не трябва да плачем за тях." Един неделен ден той проповядвал и след като е говорил на хората, че не трябва да плачат за умрелите, идва една телеграма, че умряла балдъза му. Той и жена му почват да плачат. Той почва да плаче, че балдъза му умряла. Че нали тя е отишла при Господа! Какво има да плаче? Не плачете за никакви балдъзи.

Аз говоря за онези от вас, които мислите, че сте разрешили въпроса. Та има два вида сестри и два вида братя. Едни са много сериозни, а пък другите са весели, но и едните, и другите не са разрешили въпроса. Някоя сестра е скръбна. Тя е тъжна, че не е женена. На скръбната сестра казвам: "Господ ще ти прати един брат, подигнат в Христа." И очите ѝ светнат. А пък на тази, която е много радостна, казвам други неща. Радостта и скръбта не са лоши неща. Скръбта, това е облачно небе, а радостта - ясно небе. Има радост, която не е постоянна, а е преходна. Аз говоря за естествената радост. След всяка естествена радост идва естествена скръб. А пък има радости, които спадат към друга една категория. Земните радости са от такъв характер, че вашите състояния се сменят лесно.

Та противоречието, което сега ще срещнете в живота си, е следното: ще дойде един ден да се разочаровате по този път, по който вървите. Той е или прав, или не е. И тогава онези, които не разбират, се връщат към старите учения. Старият ще каже: "Ние да си живеем." Не, в нас трябва да живее великата Божия Любов,

великата Божия Мъдрост и великата Божия Истина. И ние всякога остаряваме, когато изгубим тази вътрешна връзка с Бога. Идва едно положение, когато Господ се отдалечава. Търсиш Го, и няма Го никакъв. И псалмопевецът казва: "Да не ме оставиш в старините ми." Онези, които сте малко по-възрастни, вие сте като старите баби. Вече младите момци няма да обръщат внимание на вас. По вашему ще го разбирате това. Но и в духовното ще изпаднем в същата погрешка. Радостен си, но по едно време изгубиш тази радост, мрачкаво ти е. Ти казваш: "Заблудил съм се." Цяла каша става в тебе: "Толкова добро съм изгубил." Ти се връщаш назад.

Наблюдавах един от българските свещеници, най-добрият, когото съм срещал. На осемдесет години. Той ми каза следното: "Втори път като дойда на Земята, поп не ставам. Дотук ми е дошло от тамяна. Ражда се някой - тамян му кадя, кръщавам го - пак тамян, умре някой - пак тамян. Всичко ставам, но поп не ставам. Учех хората и себе си не научих. Не можах да угодя на Бога. Три пъти Му се молех, кадих Му тамян." И сега се усеща в едно тягостно състояние. И той каза още: "Бог си е играл с мене." Казах му: "Не Господ, но дяволът си е играл с тебе." Той каза още: "Имах много шансове." И той ми разправя как е имал условия и как е изгубил тези условия. И ми казва: "За вятъра ги изгубих." И прав е човекът. Той е външно добър. Да погребва като поп умрелите, да кръщава, венчава и прочее, то е много тягостна работа.

Та казвам, оставете умрелите умрелите да ги погребват и оставете живите живите да ги посрещат, а пък вие вършете Волята Божия. Турнете си едно мото, което Христос е казал: "Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се придаде." А Любовта оставете за после. Защото, ако вие не намерите Царството Божие и не търсите Неговата Правда, вие не можете да дойдете до Любовта, а като търсите Царството Божие и Неговата Правда, всичко друго ще ви се приложи. Ти като тър-

сиш Царството Божие, това е нормалният път. Имаш един обект, за който да живееш.

Ти казваш: "Да вярвам в Христа." Христос казва: "Търсете Царството Божие и Неговата правда и другото ще ви се приложи." Ако ти искаш всичко друго да се приложи, трябва да изпълниш тези думи на Христа. Христос не е извън Царството Божие, не е и извън Правдата. Той е в Царството Божие, Той е [и в] Правдата. Та казвам, турете това мото.

Сега може да се яви другото положение. Вие казвате: "Ние Го търсим." Хубаво, но не преставайте да Го търсите. Търсете първом Царството Божие.

"Отче наш". Казваме: "Да дойде Царството, да бъде Волята Ти, да се свети Името Ти, тъй както на Небето, така и на Земята." Ние казваме: "Отче наш, Който си на Небесата." Небето е разумният живот. "Да се свети Името Ти", казваме. Какво разбираме под това? Под "святост" разбираме следното - когато държиш това Име постоянно в ума си, то е осветено, ти го пазиш. То е чисто и свято. За да дойде Царството Божие на Земята, ние трябва да го търсим. Което търсим, него можем да намерим. И Неговата Правда. Това сега да стане плът не отвън, а думата плът и кръв в нас. Да ни е приятно, като отправим ума си към Бога. Само като си помисли за Него, да ни е приятно. Не Го знаем къде е, но ние знаем, че е Един само. Няма с какво да Го сравним. Като знаем, че Бог е Един и в Него живеем, казваме: "Колко е Той благ, колко е Той снизходителен, ни най-малко не ни е осъдил." Онзи господар е драл кожата. Колко унижения сме изпитали ние от него и той иска да ни заблуди. Не, не.

Този господар трябва да го различаваме. Вашият досегашен господар, при когото сте изпратени да слугувате, трябва да му изучавате характера и ако не го изучите хубаво, вие не може да се освободите от него. Да го изучите така, че да станете по-умни

от него. Ако не можете да станете по-умни от него, вие не можете да се освободите от него. Вие искате Господ да ви освободи. Но за да се освободиш, трябва да имаш желание. От тебе зависи. Докато желаеш парите, ти не можеш да се освободиш от тях. Докато желаеш силата, ти не можеш да се освободиш от нея. Имайте нещо, на което да разчитате. Аз признавам, че вашият господар е много умен. Не смея да му припиша никакви прегрешения, но казвам - много хитър е той. Той прави, а пък вие сте виновати. Христос казва: "Да се отречеш от себе си." Ние така сме свързани с него, нашите интереси са така преплетени, нашите личности, че ние не смеем да се откажем от себе си. Това е личността. Но сегашната личност, това е онази дреха, която ни е дал господарят и ще ти одерат кожата. За да се отречеш от себе си, трябва да бъдеш много умен.

Христос казва: "Ще дигнеш кръста си и ще Ме следваш."

Та казвам, само по Христовия начин и път може да се освободите от вашия цар и господар. Докато вие не изучите всичките му пътища, не може да се освободите от него. Докато не се освободите от него, всякога ще имате падания, изкушения и прочее. Павел казва: "Не сте изучили дълбочините на сатаната, на този господар." Докато не разбере всичките интриги, всички недоразумения, които съществуват, не можете да се освободите от него. Този ваш стар господар ви е размесил езиците. Ще срещнеш някого и не можеш да го търпиш. Срещнеш друг - и него не можеш да го търпиш. Това е все от вашия господар. Ти казваш: "Аз не мога да го обичам." Щом не обичам някого, не мисля за него. Щом не обичаш миризмата на едно цвете, остави това цвете. Щом го обичаш, стой там. Щом не го обичаш - отдалечи се.

Мисли за онзи, Който те е пратил и Който ти е дал живота. А пък тази форма, в която се намираш, тя е временна. След тази хижа, след тази форма, има друго нещо. Това жилище не е хиги-

енично, но един ден ще излезем от това жилище и ще влезем в друго ново жилище. Това е жилище на възкресението. Та ще преминем към новия живот.

Та сега търсете първом Царството Божие и Неговата правда. Всички мъчнотии и страдания са в реда на нещата. Няма никой, който да е дошъл и да не мине през тях. И вие ще минете през всички изпитания и няма да остане ни най-малкото изпитание, през което да не минете. Да не мислите, че ще може да кръшнете. Този, който ви обере, ще ви обере по всичките правила. Ние нищо не сме внесли в света и нищо не можем да изнесем от света. Онова, което сме научили, то ще остане. Не трябва да се обезсърчавате.

Тук някои се оплакват: "На Изгрева на какво сме заприличали! Виж хората как са отвън." Мършави сте малко, а онези са угоенички. В света хората имат малко повече месце, а на Изгрева - помалко. В света къщите са мобилирани добре, а пък тук на Изгрева, на някоя дупка има книга залепена - пропукало се стъклото и той си залепил хартия и пак за Царството Божие мисли. Като минавам из Изгрева, гледам някой брат седнал и казвам: "Този е кандидат за палат. Мъчи се той, убеждение има."

Казвам, ще имате един палат, ще имате палат направен такъв, какъвто не сте сънували, с всичките му удобства, повече от "Хиляда и една нощ". Ще имате това, но когато се освободите от стария господар. И да не се съмнявате в пътищата Божии. И при всичките ви страдания да бъдете верни. Ако аз живея в една пропукана къща, ще кажа: "Такава е волята на господаря." Окъсал съм се, ще кажа: "Такава е волята на господаря." Шапката ти е скъсана - такава е волята на господаря, той не иска да те види добре облечен. Той знае, че щом почнеш да се обличаш много, ще пристанеш някъде. И този господар е много умен. Затова казва: "Не, не, със скъсаните обуща."

Това са вътрешни състояния. Вие ще ги промените. Не съжалявайте за тях, ще мине всичко. Ще минете по всичките пътища на изкушенията, страданията. Паданията, ставанията - всичко това ще го очаквате и неизбежно е. И когато минавате, ще кажете: "Такава е Волята на Господа, такава е Волята на нашия небесен Баща.

Та Господ ще каже: "Моите синове устояха и ще имат там хубави къщи."

"Отче наш"

Двадесет и първа лекция на Общия окултен клас
20 февруари 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

АКО ГОВОРЯ 5
26 септември 1934 г.

МИЛОСЪРДИЕ, СМИРЕНИЕ И МОЛИТВА 23
3 октомври 1934 г.

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК 40
10 октомври 1934 г.

БОГАТ И СИРОМАХ 54
17 октомври 1934 г.

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ 72
24 октомври 1934 г.

НАЙ-ВИСОКИЯТ ВРЪХ 90
31 октомври 1934 г.

САМООТРИЧАНЕ 109
7 ноември 1934 г.

МЕХАНИЧЕСКО И ОРГАНИЧЕСКО ПЕЕНЕ 129
14 ноември 1934 г.

ДЕЙСТВИЕТО НА МУЗИКАТА 143
21 ноември 1934 г.

ПРИНЦИПИ И УСЛОВИЯ. ВРЪХ И ДОЛИНА 166
28 ноември 1934 г.

ВЕСЕЛИЕ И РАДОСТ 186
5 декември 1934 г.

НАЙ-СЪВЪРШЕНИЯТ ИДЕАЛ.
ПЕСЕНТА НА МАЛКАТА ТРЕВИЦА 214
12 декември 1934 г.

ЗАКОНЪТ НА СВОБОДАТА 242
19 декември 1934 г.

ПРОВОДНИЦИ 269
2 януари 1935 г.

НОВО РАЖДАНЕ 289
9 януари 1935 г.

БОЖЕСТВЕНАТА СПРАВЕДЛИВОСТ 304
16 януари 1935 г.

НОВИЯТ ОПИТ 328
23 януари 1935 г.

В НОВА ОКРАСКА. БОГАТСТВОТО НА ДЕНЯ..... 351
30 януари 1935 г.

ЕСТЕСТВЕНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА
ЧОВЕШКАТА ДУША 378
6 февруари 1934 г.

ЗДРАВОСЛОВНОТО ПОЛОЖЕНИЕ
НА ЧОВЕШКАТА ДУША 397
13 февруари 1935 г.

ИЗПИТИТЕ НА УЧЕНИКА 418
20 февруари 1935 г.

Учителят Беинса Дуно
АКО ГОВОРЯ

Общ окултен клас
Година XIV (1934-1935 г.)
Том I

Първо издание

Автентичността на стенографските записи е запазена.

Предпечатна подготовка:
Звезда Попова, Наталия Ангелова

Печат: „Симолини 94“

© Издателска къща „Жануа’98”
Тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-9589-69-2